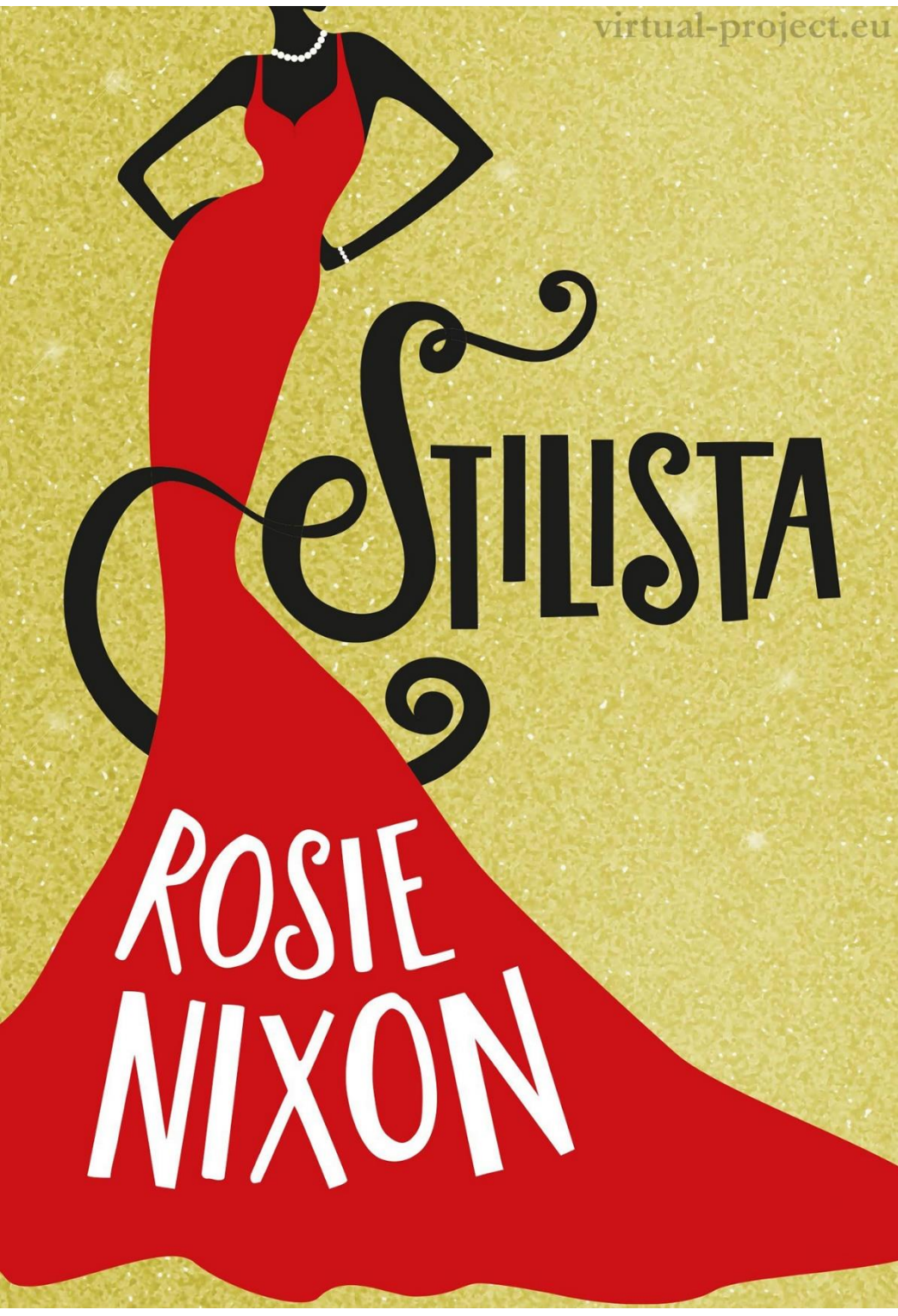

A stylized illustration of a woman in a red gown. The woman is depicted in black silhouette, wearing a long, flowing red dress with a plunging neckline and a full skirt. She has her hands on her hips and is wearing a pearl necklace and a bracelet. The background is a textured, light green color. The word 'ESTILISTA' is written in a large, black, serif font, with the 'E' being particularly large and stylized, partially overlapping the woman's dress.

ESTILISTA

ROSIE
NIXON

ROSIE NIXON

Seria: Amber Green

Volumul 1

STILISTA

Original: The Stilst (2015)

Traducere din limba engleză de:
ANDREEA FLORESCU

virtual-project.eu

2019

PROLOG

Portiera se deschide larg, iar eu sunt orbită de blițuri albe și puternice, care-mi iau ochii preț de câteva secunde bune. Țac! Țac! Țac! Întocmai ca un foc de artificii care pocnește în fața ta. Aștept în mașină, în timp ce ea își face marea intrare. Nu-i ușor lucru să cobori dintr-o limuzină neagră, cu geamuri fumurii, îmbrăcată într-o rochie magnifică, strălucitoare și pe tocuri înalte, nici măcar pentru o profesionistă. *Genunchii apropiați, șoldurile unduioase, picioarele pe pământ, împingi ușor bazinul înainte, te ridici grațios, îți îndrepti rochia și ZÂMBEȘTI!* O rafală de aplauze furtunoase izbucnesc în timp ce ea își face apariția – *Ta-daa!* –, o adevărată zeiță a Hollywoodului în carne și oase.

— Jennifer! Jennifer!

E luată cu asalt. Paparazzii fac fotografii de înaltă rezoluție la foc continuu, cu fețele ascunse după obiectivele lungi și indiscrete ale camerelor negre de ultimă generație. Când se apropie prea mult de această frumusețe înaltă, mlădioasă și strălucitoare, gărzile de corp intervin numaidecât ca să-i țină la distanță.

— Hei, Jennifer!

— Aici!

— Oferă-ne un zâmbet!

După ce blițurile încetează, ies din mașină, o ocolesc în grabă și mă strecor pe ușa din față, fluturând invitația. Mă dau la o parte de pe covorul roșu, înaintând pe lângă balustrada rece, metalică, și mă cufund în umbre, în încercarea disperată de a mă ține departe de ochii indiscreți ai lumii. Dar am fost reperată. Un vânător de autografe mă bate ușor pe creștet, în timp ce îmi vâra sub nas o fotografie lucioasă.

— Hei, poți s-o rogi pe Jennifer să mi-o semneze?

Aud apoi o altă rugămintă:

— Doamnă, doamnă, o cunoașteți? Puteți s-o aduceți aici?

— Da! Ai coborât din aceeași mașină, adu-o aici! Începuseră să îi țină și alții isonul, ca un cor de dubluri dintr-un film cu buget redus. M-am făcut că nu-i aud, luându-mi ochii de la ea doar câteva secunde; îndeajuns cât să-mi aranjez fermoarul și să-mi trag gluga salopetei cenușii plușate. Mă privesc, îmbrăcată cum sunt în ținuta aceasta foarte nepotrivită și demodată, apoi mă uit din nou la Jennifer, în rochia ei sclipitoare, impecabilă, absolut superbă. Sunt atât de obosită și de rușinată, încât aproape că-mi vine să râd.

Nu prea e frig în Los Angeles, nici măcar într-o seară de februarie, iar Gala Premiilor Oscar – cel mai important eveniment din industria divertismentului – nu este locul potrivit unde o englezoaică fără sare și piper, îmbrăcată într-o salopetă lălâie, să-și fâțâie fundul dinaintea fanilor care ies nici nu știi de unde, ca să nu mai pomenim de paparazzii sosiți din toată lumea, care ar putea oricând să o surprindă într-o postură neașteptată. Clocotesc în sinea mea. *Fir-ai să fii, Mona!*

∴

Jennifer înaintează pe covorul roșu, răspândindu-și farmecul oriîncotro pășește, încântă mulțimile de fani dând mâna cu cei din primele rânduri și salutându-i pe cei din spate, care stau cocoțați pe vârfuri, cu telefoanele ridicate, încercând să-și immortalizeze idolul. Se oprește ca să facă niște poze cu câțiva admiratori, toți, dăruiți cu mult mai puțin farmec decât ea, stârnind astfel o explozie de bezele. Sărutările trebuie să rămână suspendate în aer, fanii nu au voie să o atingă – nu poate risca să contracteze vreun virus și în niciun caz nu poate să-și strice machiajul desăvârșit, a cărui aplicare i-a luat stilistului două ore. Dă câteva autografe, folosind markerul negru permanent pe care m-am deprins să îl am la mine tocmai pentru astfel de ocazii.

Cât de curând, suntem conduse de-a lungul covorului roșu de către agenta ei de presă, cam autoritară, veșnic cu un clipboard în mână și un zâmbet înțepenit pe față, înspre ceata de paparazzi. E timpul să intru în acțiune. Sărind din umbră ca un leopard ce se asmute asupra prăzii, ajung deodată în lumina reflectoarelor. Mă reped spre fusta ei, aranjându-i strat după strat organza stacojie din mătase naturală, garnisită cu mărgelile strălucitoare și cu mici paiete ce reflectă lumina, făcând să scânteieze totul în jur. Este atât de elegantă, încât îți taie răsufarea.

— Jennifer! Aici!

— Și aici, Jennifer!

Rugămințile sunt mult mai insistente acum. Ocazia perfectă pentru o fotografie reușită.

Paparazzii stau în spatele gardului, la cel puțin cinci metri depărtare, unii, cățarați pe scări ca să prindă un cadru de sus. Ea nu se grăbește, mișcându-se cu eleganță de colo colo, schimbându-și ușor poziția cu fiecare sunet declanșator al aparatului de fotografiat. Deja asta a devenit pentru ea a doua natură: șoldul drept ridicat, piciorul stâng peste cel drept, scoțându-și astfel în evidență curbura naturală a corpului; umărul drept tras în spate, pieptul scos în afară, dar nu prea mult; brațul stâng pe osul iliac stâng, brațul drept lăsat pe lângă corp, ca să creeze un profil suplu. Capul sus ca să-i alungească gâtul, fața întoarsă puțin spre dreapta, partea ei bună, bărbia ridicată atât

cât trebuie ca să o întinerească, ascunzându-și astfel cei patruzeți și ceva de ani (de la treizeci și nouă n-a mai ținut socoteala). Este absolut perfectă.

— Asta e, scumpo, zâmbește la cameră!

— Așa, încă o dată!

— Splendid!

Am ridicat privirea. Are ambele mâini pe șolduri acum, conturul siluetei sale zvelte fiind desăvârșit de corsetul pe care îl poartă pe dedesubt. Nu atât de strâns cât să nu mai poată respira ca lumea, dar suficient de strâns. Vârfurile sandalelor din satin, împodobite cu cristale, ies puțin de sub poalele rochiei. Cerceii cu diamante valorează de zece ori cât rochia. Poartă o ținută clasică, romantică, în stil autentic hollywoodian. *Absolut perfectă.* Am aruncat o privire în spate ca să mă asigur că garda de corp mai e cu noi. Individul îmi face cu ochiul ca să mă liniștească. Cu o cască într-o ureche și cu un microfon discret prins la reverul costumului negru, e gata să intre în acțiune în cazul în care dăm de bucluc. Casele renumite de bijuterii nu își asumă niciun risc atunci când e vorba de împrumuturi atât de costisitoare. Ea plutește pe covorul roșu, bucurându-se de atenția care i se acordă, înaintând grațios, asemenea unei lebede. Cu pielea ei ca mierea, cu zâmbetul larg și ochii strălucitori, farmecă pe oricine îi iese în cale. E atât de fascinantă, încât te copleșește de-a dreptul. *Trebuie să fie incredibil să captivezi atâția oameni doar prin simpla prezență.* Pe margine, așteaptă jurnaliști și echipele de televiziune. Mă retrag din nou în umbra aruncată de soarele blând din amurg.

— Vezi să nu-mi calci pe cabluri! strigă la mine un american mic și furios, din dreapta mea.

— Scuze, scuze, am zis eu, dându-mă la o parte. Calc strâmb și mă împleticesc înapoi, în timp ce o asiatică îmi înfige un cot între coaste.

— Hei, ai grijă, domnișoară! Aproape că mi-ai luat sunetul!

Oboseala asta de pe avion, trebuia să dorm demult! Și mai multe lumini puternice. De data asta, microfoanele îi sunt vârâte în față și este asaltată de întrebări din toate părțile. Chipurile reporterilor îmi sunt atât de cunoscute acum.

— Jennifer, arăți uimitor în seara asta! Ce porți?

— E *couture*?

— E o creație Mona Armstrong?

— Poți să te întorci ca să te vedem din spate?

— Cât valorează cerceii?

— Putem să luăm un prim-plan cu pantofii?

— Ai fost influențată de stilul personajului tău?

— Te simți încrezătoare în seara asta?

Și tot așa de la capăt. Iar și iar, pentru toate emisiunile de televiziune din Boston până în Beijing. În cele din urmă, ajungem la intrarea Cinematografului Dolby – și îmi simt telefonul vibrând în buzunar. Dar nu e persoana care îmi doream să fie, așa că sunt dezamăgită. Un singur mesaj de la el, și aș putea să mă bucur din nou de toate astea – încă o seară nebună la Hollywood despre care să vorbim și să râdem ulterior. Numai salopeta ar fi fost un subiect pe cinste. Deși aș protesta, în realitate m-aș bucura de fiecare minut. Mesajul e de la Mona însă: *Ești cu Jennifer? Serios? Cam târzior acum.* Dar am învățat că e mai bine să nu răspund când mă simt așa cum mă simt acum.

∴

În timp ce Jennifer intră în sală în aplauze furtunoase, declanșând nenumărate blițuri și urale asurzitoare, eu mă retrag discret, întrebându-mă cum am ajuns să fac parte din cercul ăsta, și încă într-o salopetă care a început să duhnească. Vai, de-ar fi totul doar un vis urât...

PARTEA ÎNTÂI

LONDRA, SEZONUL DINAINTEA DECERNĂRII

Capitolul 1

Ne-am așezat pe niște scaune albe în jurul biroului lui Jas, șefa noastră, ca să ne dea veștile.

— E vorba de Mona Armstrong.

Lui Kiki i-au strălucit ochii. În mod cert, asta suna mult mai interesant decât o discuție despre cine e responsabil pentru mirosul de salată din frigider. Iar cu deficitul ei de atenție, după ani întregi de abuz de rețele de socializare, *chiar* avea nevoie de un lucru asupra căruia să se concentreze.

— Am primit un telefon de la un regizor secund de la *20Twenty*, știți voi, compania de producție cinematografică, a explicat Jas.

Pestrița ei echipă – personalul micului magazin al lui Smith, din care făceam parte eu, Alan, gardianul, vânzătorii și Kiki – asculta cu atenție.

— Fac un episod pilot pentru un *reality show* despre Mona, a continuat ea. Kiki mi-a aruncat o privire de genul „ți-am spus eu”, dar eu m-am făcut că nu observ, rugându-mă în schimb să cadă de pe scaun.

— Titlul ar fi *Mona Armstrong, stilista stelelor*, dar momentan i-au spus doar *Stilista*.

Marele Alan era singurul dintre noi care nu părea câtuși de puțin afectat de aceste vești. Însă pentru mine și Kiki nu a fost chiar o surpriză: bloggerii vorbeau de episodul pilot de câteva săptămâni, iar eu și Kiki urmăriserăm subiectul îndeaproape. Din ultimul ei buletin informativ, spicuit de pe diverse bloguri de modă, am aflat că episodul „avea să fie difuzat pe un canal american în următoarele luni”.

Mona era una dintre puținele lucruri pe care eu și Kiki le aveam în comun. Vedeți voi, Mona Armstrong nu era doar o stilistă cu experiență, precum cele pe care le vezi ziua la televizor, de o transformă pe Sharon din Wolverhampton într-un fel de Sharon Stone. Ci era cel mai faimos – *scandalos* – stilist de celebrități; o personalitate de sine stătătoare, mulțumită constituției sale minuscule, șoldurilor ascuțite, stilului

vestimentar propriu „boho riche” și prieteniei strânse cu unele dintre cele mai cunoscute nume din *Tatler's Little Black Book*¹.

Acum, în doar câteva ore, toate astea se transformaseră în realitate. *Realitatea mea*. Dar încă nu știam că veștile primite în acea zi aveau să-mi schimbe viața pentru totdeauna.

∴

— Tipul de la televizor – cred că Rob îl cheamă – a întrebat dacă putem să ținem momentan informația pentru noi, a continuat Jas pe un ton nazal, american, atașat accentului ei britanic, o reminiscență a perioadei de douăzeci de ani în care lucrase ca supermodel în New York. Asta înseamnă fără Instagram, fără Twitter, fără Facebook, *nimic*: trebuie să țină asta secret până când se confirmă de către post.

Dar veștile nu se opreau aici, nici pe departe.

— A, da, și cei de la *20Twenty* vor să vină mâine la magazin să tragă niște cadre, *cu Mona*, pregătindu-se pentru sezonul decernărilor, a adăugat Jad, așa că e foarte probabil să apărem și noi în episodul pilot.

Eu și Kiki ne-am uitat una la cealaltă. Eu mi-am înăbușit un chicot de râs – mă bufnea râsul când nu știam cum să reacționez, iar Kiki a rămas cu gura căscată. Jas a continuat, neluând în seamă isteria crescândă ce venea din partea personalului ei.

— Fiecare dintre noi va trebui să semneze un formular de autorizație de difuzare, în caz că apărem într-un cadru pe care echipa de televiziune va vrea să-l folosească, precum și un acord de confidențialitate.

Kiki și-a scos pe furiș iPhone-ul din buzunarul de la spate al blugilor ei strâmți, gri, marca Acne, și l-a pus în poală, trecându-și degetul peste iconița cu pasărea albastră.

— Autorizațiile de difuzare și acordurile de confidențialitate au caracter juridic, a mai adăugat Jas.

Sugându-și obrazii, Kiki întoarce iPhone-ul cu fața în jos. Înștiințarea fanilor ei va trebui să mai aștepte. Dar astea erau niște vești grozave pentru noi amândouă. În cercurile de modă, Mona Armstrong era o legendă. Sau, astfel spus, era *#Ledge*.

— Echipa de filmare va fi aici mâine la unsprezece ca să pregătească aparatura, iar Mona va sosi și ea puțin mai târziu, a continuat Jas, ridicându-se deja de pe scaun, gata să se apuce de treabă. Deci, trebuie să facem locul ăsta să arate perfect pentru filmare. Amber, tu te ocupi de vitrine: hai să mergem pe alb și negru. Iar tu, Kiki, vei lucra cu mine în magazin.

Am încuviințat amândouă din cap, începând să pricepem importanța

¹ Supliment anual al publicației *Tatler*, unde sunt prezentate cele mai influente personalități.

situației. Vizita la butic, programată într-o joi dimineață pe la sfârșitul lui ianuarie, avea să fie debutul sezonului pentru Mona, chiar înainte să înceapă cu festivitatea Globurilor de Aur de la Los Angeles. Vizitele Monei erau întotdeauna un „eveniment” în sine, chiar și fără camere de filmat, așa că asta avea să fie ceva notabil. Kiki, care aproape că plesnea în blugii ei strâmți, nu s-a mai putut abține:

— Doamne, Dumnezeule! O echipă de televiziune! Cu ce-o să mă *îmbrac*?

Am izbucnit amândouă. Și eu, și Kiki eram obsedate de Mona, deși din motive diferite – Kiki, din pricina unei pasiuni nevinovate pentru modă (studia regulat ținutele Monei până în cele mai mici detalii, cu o meticulozitate vecină cu tulburarea obsesiv-compulsivă). Pentru mine era mai degrabă o fascinație morbidă. Mă miram cum poate să trăiască numai cu ceea ce părea un regim bazat pe lichide de la Starbucks, apă și șampanie. (În nicio poză făcută de paparazzi nu apărea mâncând. Era o certitudine.) Dar nu puteai nega faptul că Mona ajunsese incredibil de faimoasă. Era practic o celebritate în toată regula, cariera starurilor pe care le considera prieteni fiind construite articol cu articol grație hainelor cu care *ea* le înveșmânta trupurile silfide. Pentru noii designeri de modă, ea era „un traficant de stil”, gata să dea startul unei tendințe doar punându-și creațiile pe modelul momentului. Într-adevăr, în lumea noastră, Mona avea o importanță uriașă, așa că nu era de mirare că eram în pragul isteriei. *Ce avea să ne aducă ziua de mâine?*

∴

În dimineața în care era programată vizita Monei, buticul fremăta de activitate: se aspira, se călca, se aranja, se ștergea praful și se punea totul în cea mai desăvârșită ordine. În mijlocul magazinului erau doi tabureți pătrați din piele și două măsuțe din sticlă pe care erau lumânări de la Diptyque și apă minerală, deși li se oferea câte un pahar de șampanie celor care degajau opulență. Acesta e genul de lume în care chiar *poți* judeca o carte după copertă. Le miroseam pe clientele noastre de la kilometri depărtare: atârnată de braț purta ultimul model de poșetă It, nu se îmbrăca niciodată în ceva călduros pe deasupra (ce nevoie ai, dacă te plimbi cu taxiul prin oraș?), ochelari de soare indiferent de vreme și învăluită într-un nor sublim de parfum scump. Unele dintre cele mai bune cliente ale noastre, multe dintre ele vechi prietene ale lui Jas de pe vremea când defila pe podium, petreceau deseori ore bune în magazin, flecărind, bârfind și, desigur, cumpărând haine, mai ales când începea să curgă șampania. Una dintre ele cumpăraseră recent întreaga colecție Chloé dintr-un moft stârnit după patru pahare de rosé Perrier-Jouët.

— O s-o doară capul mâine, comentase Jas, după ce femeia ieșise din

magazin cu opt genți marca Smith's, de un alb strălucitor, legate cu fundă, dar n-o să returneze nimic. Mai degrabă ar muri.

Ăsta era efectul magazinului Smith's chiar și asupra femeilor care aveau de obicei o mare stăpânire de sine. Să cheltui aproape două mii de lire pe câteva articole de îmbrăcăminte, într-o singură sesiune de cumpărături? Îmi dădeau lacrimile. Încă nu eram în stare să înțeleg cum puteai trăi într-o lume unde o geantă ieftină costa trei sute de lire. Aproape jumătate din chiria mea pe o lună! Însă, lucrând la Smith's, am început să am impresia că încasăm bani de la Monopoly, nu alta.

Firește, mare parte din reputația magazinului se datora proprietarului, Jasmine Smith – un fost model de cincizeci și ceva de ani, elegantă și cu niște pomeți care ar fi făcut-o pe Kate Moss să arate fleșcăită. Nimic nu se compara cu talentul lui Jas de a pune ochii, pe la prezentările din New York, Londra, Milano sau Paris, pe lucruri cu vocație de a fi bine vândute. Însă abilitatea ei specială de a combina cele mai noi articole din colecțiile designerilor cu piese atent selectate din liniile de debut ale creatorilor de modă aspiranți – identificați uneori la ceremonia de absolvire a Universității Central Saint Martin – făcuse din Smith's unul dintre cele mai de succes, mai longevive și mai independente buticuri de lux din centrul Londrei, precum și destinația stilistilor și cumpărătorilor de rând deopotrivă. „Dumnezeu sălășluiește în detalii” era mantra lui Jas, și nici eu, nici Kiki nu îndrăzneam să o contrazicem.

Eram deseori fermecată de managera mea rafinată și de clientele ei stilate. Abia acum, după un an de lucru în echipa ei, începeam să mă simt suficient de bună pentru acest magazin. Adevărul era că obținusem postul dintr-o întâmplare. Inițial, îi fusese oferit celei mai bune prietene și colege de apartament, Vicky, pasionată de modă, care a obținut ulterior slujba la care visa, de asistentă a unui editor de la revista *Glamour*. Pe atunci, eram angajată temporar, ceea ce toată lumea știe că e un drum închis, așa că mi-a pasat postul mie, iar Jas a acceptat.

∴

Până să lucrez la butic, mă dădeam în vânt după hainele de la Debenhams și eram fană Gok Wan. Moda de pe Topshop era vârful de lance, iar Armani era un banal parfum pe care părinții și-l dăruiau unul altuia de Crăciun. Exact, sub această aparență strălucitoare, nu sunt decât o impoștare care nu are nimic în comun cu moda. Uneori, îmi văd adevăratul sine, sub forma cumpărătorilor obișnuiți din Westfield, care se uită la vitrinele buticului Smith's cu o privire confuză.

— Criza financiară ne-a afectat rău, locul ăsta e pe cale să fie închis, spun ei, trecând mai departe.

La prima vedere, pereții albi ai magazinului și puținele umerase cu haine par să creeze impresia că nu avem marfa ori că am fost victima unui jaf de pe Bond Street. Dar, cum am ajuns să învăț repede, adevăratele pasionate de modă știu mai bine. Smith's este trecut în agenda companiei Smythson tocmai pentru că buticul este un punct de reper în lumea modei.

Odată ce treci de ușile din sticlă și pătrunzi în sanctuar, te trezești în peștera lui Aladdin, unde se află o secțiune mică de *haute couture*, dotată cu sisteme de alarmă, articole proaspăt sosite de la prezentări și piesele lui Jas pe care nu trebuia să „le slăbim din ochi”. De-o parte și de alta a casei de marcat se află două vitrine înalte din sticlă, pline de inele cu pietre rare, cercei lungi până la umăr, brățări subțiri și lanțuri strălucitoare, cu modele moderne și etichete care l-ar face până și pe cel mai înrăit creator de modă să se oprească o clipă în loc. Apoi mai sunt gențile It, pantofii cu tocuri criminale, sandale cu platformă și curelele din zale înfășurate în jurul unor socluri albe și rafturi, fiecare prezentată ca o piesă de artă unică. Totul este acolo ca să fie admirat, atins, postat pe Instagram, pe Pinterest, apreciat și aprobat de fiecare client care trece pe lângă ele. La Smith's găsești orice, dar numai în cantități mici.

— Nimic nu face un produs mai râvnit ca atunci când aștepți șase luni ca să-l obții, îmi spusese atunci Jas. Interiorul minimalist este potrivit instrucțiunilor noastre stricte de a scoate în evidență doar câte un articol pe rând. Desigur, în mare parte este doar o iluzie: avem din fiecare toate mărimile, culorile și croielile în depozitul nostru de la subsol, care e mare cât tot etajul și ticsit de haine împachetate în folii de plastic. E o strategie bună: gândește-te că nu găsești o haină pe măsura ta, ceea ce te face să ți-o dorești și mai mult. Atunci venim noi din depozit, exclamând cu entuziasm: „N-o să vă vină să credeți, doamnă Jone! Am găsit până la urmă mărimea 42!” Și deja vezi cum clienta tastează febril codul PIN.

Bineînțeles, etichetele piperate de la Smith's sunt *cât se poate* de reale. Motiv pentru care, așa cum fac toți managerii magazinelor exclusiviste, Jas a angajat un gardian care să păzească stocul – în cazul nostru, un tip voinic și șiret, pe care-l alintăm „Marele Al”. Lucrează pentru noi cu normă întreagă, patrulând prin butic și stând cu ochii pe articolele foarte scumpe, care de altfel sunt dotate și cu sisteme de alarmă. Deși n-ai zice, la cei un metru și nouăzeci de centimetri cât are, este un scump și, la fel ca mine, acum e capabil să le ofere o opinie clientelor în privința vreunei ținute, dacă acestea o solicită. De fapt, în ciuda faptului că are o căsnicie fericită și doi copii mari, Marele Al nu ratează nicio oportunitate de a flirta cu orice „damă care se lansează”, mai ales când nu știe ce să aleagă între o rochie petrecută și una conică de la Hervé Léger. Se apropie de vârsta pensionării, dar când își dă

jos chipiul, lăsându-și la vedere părul grizonant, și îi observi ochii albaștri-deschis, nu e greu să-ți imaginezi că, la vremea lui, Marele Al a fost un mare cuceritor. Ați fi surprinși câte numere de telefon i-au fost strecurate în palmele lui mari, capabile. *Uniformele chiar au farmecul lor.*

Cât despre mine, știu că, în mintea lui Jas, lacunele mele inițiale în privința modei au fost compensate grație „ochiului meu artistic”. Cursul de introducere în artă nu avea să mă transforme în următoarea Tracey Emin, dar îmi dăduse încrederea că știu ce arată bine și ce nu când venea vorba de designul magazinului, iar vitrinele ajunseseră să fie domeniul meu de specialitate. Promovarea noastră vizuală nu este la nivelul vitrinelor de top din Londra – cum sunt cele de la Selfridges, Liberty și Harrods. Dar, pentru un butic de lux nu departe de Bond Street, inima enclavei de magazine de designer din Londra, micuțul nostru magazin și cele două vitrine ale sale primesc atenție din *plin*.

∴

În dimineața vizitei Monei, am venit cu toții mai devreme ca să ne asigurăm că magazinul arată mai bine ca oricând. Am periat chiar și covorul pufos – o premieră în mica noastră lume nebună. Lumânările emanau un parfum îmbătător de gardenii, iar apă Evian la temperatura camerei și cele mai bune pahare de cristal au fost scoase la înaintare. Monei nu-i plăceau apa Buxton și nici cuburile de gheață, am aflat lucrul ăsta pe pielea mea, prima oară când m-am dus după apă fără să-mi fie precizate aceste detalii importante. Iar Kiki își petrecuse ultimele zece minute chinându-se să asambleze o piramidă din trufe de ciocolată neagră pe o farfurie din porțelan alb de lângă casa de marcat (nu că avea să se înfrupte careva din ele). Marele Al o urmărea cu o privire plină de amuzament și de curiozitate.

— Te provoc să iei una de la bază, Amber, mi-a șoptit când am trecut pe lângă el.

∴

Când am început să lucrez la Smith's, Kiki îmi ținuse un curs scurt și intens drept pregătire pentru o astfel de vizită. Ea era cu doi ani mai mare decât mine, și ținea să-mi aducă aminte asta cu fiecare ocazie. Lucra la magazin de aproape trei ani și era asistenta lui Jas. Pentru mine, era doar o slujbă cu normă întreagă, ceva provizoriu până îmi găseam o profesie „adekvată”, de preferat un post de decorator de vitrine, însă Kiki adora întru totul ceea ce făcea. Slăbuță, mereu la modă fără prea mare efort și arătând întotdeauna ca scoasă din revista *i-D* după o noapte de petrecere la The Box, avea o atitudine de zile mari, iar eu am fost intimidată de ea încă din prima zi, situație de care ea părea să se bucure. Încă de când m-a văzut, și-a pus în gând să mă inițieze în complicata lume a modei, pentru că, evident, aveam

nevoie.

— Există o ierarhie bine stabilită în industrie, mi-a explicat ea, în timp ce eu stăteam pe o cutie marca Diane von Furstenbergs în timp ce făceam odată inventarul. Deși susținea că se născuse în West End, Kiki avea încă un accent neșlefuit de școală publică. În vârf, se află designerii – Sfântul Graal: Valentino, Giorgio Armani, Donatella Versace, Stella McCartney, Dolce & Gabbana și tot așa. Sub ei sunt plasate starurile de top, care poartă creațiile acestor designeri pe covoarele roșii de la Hollywood până la Cannes, la Globurile de Aur, Premiile BAFTA și Oscar, adunând distincții de la cele mai fițoase gale. Iar sub ele sunt stilistii, cei care duc *tot* greul, pregătindu-i pentru covorul roșu și asigurându-se că vor apărea în topurile „celor mai bine îmbrăcate” vedete din întreaga lume. Un stilist precum Mona Armstrong poate să lanseze sau să desființeze o celebritate printr-o simplă rochie sau accesoriu. Îți aduci aminte când poza Angelinei, cu piciorul, de la Gala Premiilor Oscar a devenit virală? Eu am încuviințat din cap. Dar îți aduci aminte care ce premiu a câștigat în anul ăla? Am ridicat din umeri. Lectorul meu mi-a zâmbit încântat. Firește că nu. A fost un moment care a intrat direct în istoria Oscarurilor. Apoi a continuat, aplecându-se conspirativ înspre mine: Dar ce merge de minune pentru unul poate fi un dezastru de proporții pentru cineva care nu reușește să o scoată la capăt. Este o lume plină de răutăți, unde stilistul învârte toate ițele. Să nu-ți închipui altceva, Amber: o celebritate fără stilist e precum Kylie Jenner fără boticul ei faimos. Închidem tot magazinul când vine Mona să-și aleagă piesele pentru clientele ei – este mai presus de *fabulos*. Dar nu te culca pe-o ureche, perioada de dinaintea premiilor este foarte stresantă. O dată, am mâncat o baghetă întreagă cu brânză.

Chiar trebuie să fi fost stresant, pentru că nu era prea greu să ghicești motivul pentru care eu și Vicky o porecliserăm pe Kiki Insecta băț sau, mai târziu, doar Băț. O vedeam deseori dând pe gât litri întregi dintr-un lichid ce semăna cu apa stătută din sticlele reciclate – faimoasa ei băutură Super Greens –, iar frigiderul de la muncă era mereu doldora de pungi de salată și germeni de fasole din care ronțăia pe parcursul zilei sau care, de cele mai multe ori, se stricau, cauzând un miros pestilențial pe care trebuia să-l scot. Doar o singură dată am prins-o mâncând ceva oarecum caloric – un macaron cu levănțică –, și asta doar pentru că fusese trimis de către editorul de la *Bazaar* și voia să îl posteze pe Instagram.

Kiki, care făcuse o pauză ca să marcheze sfârșitul acestei lecții, a continuat:

— Serios, Amber, e *ui-mi-tor* când vine Mona; de ani buni, îmbracă nume mari precum Jennifer Astley și Beau Belle. Iar dacă vedetele poartă o ținută

pe care Mona a împrumutat-o de la Smith's, când vin revistele de modă și ne oferă meritele cuvenite, Jas e în al nouălea cer. Prinde *atăâât* de bine afacerii. Dar nu e vorba numai de aparițiile pe covorul roșu. La urma urmelor, Mona e cea care a pornit tendința *gypsy* pe care o vedem acum, explică ea, suflecându-și mânecile uriașe ca să scoată acest detaliu în evidență. Din clipa în care Beau s-a dus la cumpărături, pe Rodeo Drive, îmbrăcată cu fusta țărănească și bluza croșetată, efectiv toate magazinele respectabile au scos propriile versiuni în doar câteva săptămâni. *Atât* de influentă este Mona.

Am înțeles numaidecât că Băț avea o uriașă pasiune pentru Mona în ceea ce privește moda, și, începând cu acea zi de ianuarie, am ajuns să cunosc foarte bine viața acestei superstiliste.

*

Ca de obicei, dimineața mi-am petrecut-o în mare parte îndeplinind ordinele lui Kiki, înainte să-mi ceară Jas să termin cu vitrinele. Îmi plăcea mult ideea de „scenă” din lemn dintre ferestrele boltite și magazinul propriu-zis: un spațiu mic, care ar fi putut să îți dea senzația de claustrofobie, dar care pentru mine era o pânză albă, frumoasă; ceva unde puteam crea imaginea femeii la care râvneau să ajungă toate clientele noastre. Ca să îmbrac manechinele, mă inspiram din ținuta „aleasă” de Jas din maldărul de cataloage pe care casele de modă ni le trimiteau la fiecare colecție nouă, de obicei un dosar legat cu spirală cu fotografii ale unor modele pozând pe un fundal alb și purtând ultimele apariții ale respectivului designer. În realitate, vitrinele se fac după niște tipare, dar pentru că noi aveam doar variante editate ale colecțiilor de la Smith's, spre încântarea mea, Jas mă lăsa să-mi pun amprenta asupra lor – vreun accesoriu îndrăzneț sau vreun pantof care să atragă privirile –, așa încât întreg ansamblul să prindă viață. Schimbam decorul vitrinelor luna, o dată la două săptămâni, ca să nu se învechească. Săptămâna asta chiar le reîmprospătasem gândindu-mă la Mona: trebuiau să fie magnifice. Jad îmi dăduse instrucțiuni clare să pun o ținută alb-negru pe unul din cele două manechine, pe care am scos-o mai apoi în evidență cu un accesoriu definitoriu: o manșetă din piele verde aprins la unul și o poșetă-plic roșie la celălalt.

— Fetele noastre arată grozav azi! a exclamat ea, înainte să îi sugerez pantofii pe care voiam să îi pun în picioarele din plastic ale modelelor, mărimea 37,5: unul din manechine trebuia să poarte o pereche neagră, celălalt tocuri din fildeș, completând astfel imaginea monocromă.

În timp ce îmi admiram opera din stradă, analizând ce pantofi să îi pun fiecăruia din manechine, mă gândeam: *Nu-i rău pentru o zi de muncă!*

— Am-ber! strigă Kiki din ușă, risipind toată vraja, ai uitat să o calci pe Stella!

Iisuse Hristoase, ia vreodată pauză? După ce calc la perfecție trei costume Stella McCartney, Jad face o ultimă verificare ca să se asigure că totul e așa cum trebuie. Apoi ne-am îmbrăcat în hainele noastre ultimul răcnet (împrumutate din magazin pentru vizita Monei; nu ne-am fi permis niciodată din salariile noastre amărâte să ne cumpărăm așa ceva); acum eram gata să o întâmpinăm pe regina modei.

∴

Rob, asistentul de regie, ajunge chiar la timp. Se împiedică de un morman de haine și mai-mai să alunece, făcându-mă să chicotesc.

— Ce intrare ți-ai făcut, Rob! Își spune el, după care se adună și îmi surprinde privirea, râzând.

Amuzamentul meu interior este înlocuit imediat cu sentimentul de teamă că podeaua proaspăt lustruită în combinație cu covorul pufos ar putea fi o adevărată capcană mortală. Dacă își rupe Mona vreun picior? Rob își dă o suviță rebelă de păr castaniu după ureche. Când a venit să-mi strângă mâna, mi-am dat seama că am palmele transpirate.

— Tu ești responsabilă pentru podelele astea lună? a remarcat el.

Obrajii mei iau foc. *În ciuda rochiei din noul sezon, semnată Jonathan Saunders, rămân aceeași fată simplă. Cum?*

— Îmi pare rău.

— Mai bine te-ai ruga ca Mona să-și fi pus antiderapante pe tălpi, nu ca mine.

Am râs nervos. Era ceva familiar la el.

Kiki mi-a aruncat o privire nimicitoare.

— Asta fac oamenii de la televizor, ca să nu alunece pe platou, mă informează ea, suficient de tare cât să audă și Rob.

— Știu, am mințit eu.

Dacă încerca să mă facă de râs, chiar nu-mi păsa. Eram mai curioasă să mă uit la Rob cum își dă jacheta jos și își suflecă mânecile bluzonului gri, lăsând la vedere începutul unui tatuaj de pe braț.

Rob a ajuns primul dintre cei trei. Al doilea, cu părul vopsit roșu și tunsoare bob și cu niște ochelari negri, cu ramă groasă, ni s-a prezentat drept Fran, regizoarea. Îi mai însoțea un tip cu părul lung, deșirat, care ducea camera și căruia i se spunea Dave. Eu l-am poreclit numaidecât Lățosu'. Mă întrebam dacă Fran și Rob își pusese și ei cele mai bune haine, la fel ca noi, de dragul Monei, sau dacă se îmbrăcau mereu atât de fistichiu. În timp ce circula vorba că „Ea” e pe drum, Rob ne-a luat în grabă detaliile de contact și ne-a pus pe fiecare să semnăm formularul de autorizație pentru difuzare și acordul de confidențialitate. Abia dacă am citit ce era scris pe ele. Eram prea concentrată încercând să nu mă fac de râs.

Astăzi, mai mult ca oricând, ochelarii de soare ai Monei ieșeau în evidență înaintea ei. Niște rame uriașe, rotunde, de la Prada îi acopereau aproape jumătate din fața micuță, ca de elfă, în timp ce înainta de-a lungul străzii, îndreptându-se spre magazin ca o muscă imensă. Părul castaniu cu șuvițe de culoarea caramelului îi cădea în valuri, încadrându-i umerii; apoi îi zăresc rujul corai mat. Deși având o înălțime medie, chiar și pe tocuri înalte, era toată numai bucle și ochelari de soare, în lumea modei era o zeităte. Se oprește să admire vitrinele. Am simțit un fior de entuziasm, sperând să îi placă ce vede. A scanat manechinele de sus până jos, numai că ochelarii de soare îi ascundeau orice expresie facială. În cele din urmă, Mona pășește în neprihănitul nostru templu al stilului. În timp ce își făcea intrarea pentru camere, eu, Jas și Kiki îi observam în același timp inelul uriaș de mărimea unei mingi de golf de pe degetul arătător. În spatele meu, Kiki lasă să-i scape un oftat.

— Yves Saint Laurent, noua colecție, șoptește ea, ca și cum ar fi văzut o pasăre exotică rară.

După aceea ușa din față s-a încuiat, semnul magazinului a fost întors pe „închis”, obloanele au fost trase, iar noi ne-am ocupat locurile în primul rând la spectacolul Monei Armstrong. Firește că nu era nevoie să fie trase obloanele. Pentru un om de rând, Mona era doar o femeie îmbrăcată excentric, fără vârstă, cu ochelari de soare mult prea mari. Însă în lumea închisă dintre acești patru pereți, ea era înalta Preoteasă.

Potrivit lui Kiki, treaba mea pe durata vizitei era să țin hainele pentru Mona, în liniște, abținându-mă să fac conversație despre modă (nici nu eram calificată pentru așa ceva), să încerc să mă țin departe de cameră (nu eram destul de fotogenică, presupun) și, mai presus de toate, să mă străduiesc să nu mă împiedic pe tocurele absurd de înalte, purtând semnătura Nicholas Kirkwoods, pe care am făcut greșeala să cred că pot merge (salutare, bășici!).

Fusesem informată că asistenta Monei, Tamara, avea să îndeplinească mare parte din sarcini, probând diverse chestii, ținând articole în lumină și dându-și cu părerea despre cele mai fierbinți tendințe ale momentului. Blondă și cu picioare lungi, putea trece ea însăși drept model. Tamara era și ea bine cunoscută în industria modei, fiind asistenta Monei de ani buni. Era singura persoană, în afară de Jas și de Mona, pentru care am văzut-o pe Băț să se dea atâta peste cap. Când Tamara a distribuit, la un moment dat, pe Twitter postarea lui Kiki („La Smith’s găsiți acum colecția Roksandei! #Ledge”), a sărit în sus de bucurie câteva zile la rând. Astăzi, era entuziasmată mai mult decât oricând pentru vizita Tamarei, pentru că se

dusese vorba printre susținătorii ei de pe Twitter că Tamara ar vrea să pornească pe cont propriu – chiar *ea* era cea care îi îmbrăca pe unii dintre clienții fideli ai Monei. Ba chiar fusese surprinsă petrecându-și Anul Nou la bordul unui iaht în Caraibe cu nimeni altul decât un star în ascensiune, câștigător al premiului BAFTA – ca să nu mai spunem, unul dintre vechii clienți ai Monei –, Poppy Drew. În plus, existau indicii că Tamara, și nu Mona, avea să o îmbrace pe actrița Jennifer Astley pentru sezonul Premiilor Oscar de anul acesta, unde se zvonea că avea să câștige premiul pentru Cea mai bună actriță în rol secundar. *Dar astea erau doar zvonuri.*

Până astăzi, când Tamara nu și-a mai făcut apariția.

Capitolul 2

Încă de când Mona a intrat în magazin, Jas a fost cea care s-a ocupat să întrețină conversația. Au început cu laudele de rigoare la adresa ținutelor personale – modul în care se salută oamenii în lumea modei.

— Îmi place la nebunie inelul tău...

— Ghetele alea...

— Norocoaso, ai pantaloni din piele de la Balenciaga! Nu e uimitoare croiala?

— Trebuie să-mi dai numărul stilistului tău!

— Îmi plac unghiile tale mate. Sunt cu gel?

Și tot așa. În cele din urmă, ajung la partea importantă:

— Tamara n-a venit azi cu tine, Mona? a întrebat-o Jas.

Mona răspunde întinzându-i lui Rob ochelarii Prada; bărbatul îi ia politicos. Masându-și tâmplile, îi ignoră complet întrebarea. Eu și Băț am încercat, fără succes, să nu ne mai holbăm. Ne simțeam ca și cum încercam să o sorbim cu totul din priviri: hainele, pantofii, părul, pielea ei, care avea acel efect perlat cum numai printr-un machiaj scump se putea obține, dinții ei mai albi decât laptele, geanta, bijuteriile, felul în care se mișca, vocea. Dacă nu ne-ar fi fost așa frică de ea, ne-am fi dus până acolo și am fi adulmecat-o bine din cap până-n picioare. Era învăluită într-un parfum îmbătător, care inundase aerul. Totul în ceea ce o privește pe Mona era absolut fascinant.

— Ei bine, nu trebuie decât să-mi spui mie și fetelor ce avem de făcut, s-a oferit Jas, conducând-o la hainele de pe umerase.

Băț mi-a dat un ghionț ușor în umăr, semn că ar trebui să-mi ocup locul, gata să țin hainele.

În timp ce Mona s-a dus să se uite prin ultima colecție semnată Stella

McCartney, Fran cea cu tunsoarea bob a strigat „Acțiune!” Lățosu’ s-a trezit la viață, la fel și Mona, care a început să discute plină de însuflețire cu Jasmine. *Chiar* știa cum să joace în fața camerelor.

— E abia marți, și săptămâna asta e deja un coșmar. Tamara a plecat și m-a lăsat în rahat până-n gât. Afurisita și-a depus demisia în dimineața asta.

Din limbajul ei, mi-am dat seama că acesta avea să fie un episod-pilot difuzat la ore târzii. Fran cea cu tunsoarea bob a ridicat din sprânceană, în timp ce Rob și-a mușcat buza.

— În dimineața *asta*. Îți vine să crezi, fir-ar al naibii? Măine am afurisitele de Globuri de Aur. Fata aia a înnebunit dacă are impresia c-o să reziste fie și numai două minute de una singură în sezonul premiilor. O, uau, uită-te la salopetele astea Stella, nu sunt divine? Iau sigur două!

Mona putea face cu ușurință mai multe lucruri deodată. Între momentele în care o vorbea de rău pe Tamara și cele în care se uita la haine, scotea din când în când câte un articol de pe umeraș și mi-l dădea mie, care stăteam cu brațele întinse ca un motostivuator pe lângă ea. Nu eram sigură dacă intru sau nu în cadru, deși o parte din mine spera să intru; să se vadă măcar puțin din rochie sau, ideal, din pantofii mei frumoși. *Am o grămadă să-i spun lui Vicky diseară.*

— Sincer, Jas, ce naiba ar trebui să fac? Am cel puțin douăzeci de superstaruri care așteaptă să le îmbrac pentru Globuri săptămâna viitoare, și doar câteva zile la dispoziție să pun totul la punct – am de dat telefoane, de organizat petrecerile de la Soho House, premierele, ca să nu mai pomenesc de gala de premiere! Nici c-ar fi putut să-și aleagă un moment mai prost!

Jasmine, prea stăpână pe sine ca să se dea în spectacol în fața camerelor ori ca să vorbească pe cineva de rău, încerca să o liniștească, scuturând din cap și aprobând empatic atunci când era necesar, în tot acest timp ghidând-o pe Mona înapoi la haine și la ceea ce avea de făcut.

— Biata de tine, cum o să te descurci? Ai văzut noua colecție Lanvin?

— Eh, o să mă descurc de minune, a spus Mona, uitându-se direct în cameră, pentru impresie. *Nimic* nu stă între mine și supervedetele mele. Dar, momentan, nu e deloc amuzant. Îmi vine să urlu.

M-am uitat la Băț. Cu sprâncenele încruntate, era complet absorbită de necazul Monei, simțindu-i durerea. E oare conștientă că a împăturit și despăturit puloverul ăla din mohair de trei ori? Echipa de la *20Twenty* se strânge în jurul Monei, filmând-o îndeaproape. Fran cea cu tunsoare bob ronțăia de zor capacul unui pix, în vreme ce Rob ținea un microfon chiar deasupra capului Monei.

Eu mă întrebam dacă filmaseră scena fatidică din dimineața în care

Tamara îi înmânase demisia. Nu mi-ar fi plăcut să fiu în locul ei când îi dădeam vestea Monei. Jas a început s-o ghideze pe Mona înspre „Articolele de supravegheat”, îngrijorarea citindu-i-se pe chipul delicat.

— Un adevărat coșmar, nu alta! Dar sigur ai tu niște fete pe care să le folosești în L.A., Mona; să o rog pe Kiki să sune pe careva? Kiki, dragă!

Băț a lăsat numaidecât puloverul și a dat fuga în cadru, aproape împiedicându-se de covorul mișos dinaintea Monei. *Fir-ar să fie, ar fi fost amuzant să o văd plonjând.* Pantofii ei Kirkwoods, proaspăt scoși din cutie, sigur erau la fel de incomozi că ai mei. Camera și microfonul s-au întors spre ea. Mă întrebam dacă Băț e genul lui Rob.

— Nu, dragă, n-am pe cine suna, a spus Mona, întorcându-se și abia luând-o în seamă pe Kiki. Îmi place asta; ce marca e?

— Star-Crossed, aparține unei proaspete absolvente care o să-și țină prezentarea la săptămână Modei din Londra, a informat-o Jas, dând jos de pe umeraș câteva rochii de cocktail.

— Hmm, a făcut ea, trecând mai departe.

Mona își întoarce atunci privirea spre partea din față a magazinului. Kiki se retrage, descurajată, debutul ei pe micul ecran sfârșindu-se înainte să fi început.

— Mi-am amintit de vitrine, a continuat Mona. Ador monocromatica, dar chestia cu pantofii e de-a dreptul originală!

Jas și Kiki se uită mirate la mine. Ne apropiem toate de Mona, care s-a oprit dinaintea vitrinelor. Obrajii încep să îmi ardă, în timp ce mă gândesc la ce am făcut cu pantofii. Cameramanul lățos vine și el înspre partea din față a magazinului, urmat de Rob care căra cablurile. Kiki și Fran veneau și ele în spate. Me strângem cu toții să privim picioarele celor două manechine care stăteau exact cum le-am lăsat, în spatele peretelui de sticlă. Focul din obrajii mei a fost înlocuit cu un val de panică, izbindu-mă ca o palmă rece și puternică peste față – fusesem afară, privind manechinele din stradă, când Băț mă strigase să intru și să termin de călcat costumele. Chiar intenționasem să revin asupra manechinelor, însă fusesem distrată de sosirea Monei... O, Doamne... Lăsasem manechinele încălțate cu câte un pantof alb și unul negru.

Îmi vine rău, nu alta.

— Care dintre voi e responsabil pentru pantofii desperecheați? a întrebat Mona.

Eu m-am fofit stânjenită, știind că nu aveam unde să mă ascund, îmi venea să deschid ușa, să o iau la sănătoasa și să nu mă mai opresc până nu găseam un tufiș în Regent's Park în care să mă ascund ori o cutie de carton de sub vreun pod. Îmi doream să fiu acasă la ai mei – ba încă și mai bine, în

apartamentul bunicii. Undeva unde nimeni nu m-ar fi găsit. Jas și Băț s-au uitat amândouă în direcția mea, încruntându-se, forțându-mă să vorbesc, ca nu cumva să creadă Mona că ele stricaseră vitrina.

— Haide, nu fiți timide, ne-a îndemnat Mona, privindu-ne pe rând.

Obiectivul proeminent și intruziv al camerei era îndreptat spre noi. Îl uram pe Lățosu' că mă pironise locului cu obiectivul lui oribil. Și îi uram încă și mai mult pe Rob și pe Fran pentru că nu l-au oprit, în cele din urmă, mi-am luat inima-n dinți și am vorbit.

— Eu sunt de vină, Mona...

— Monocromatica e atât de proaspătă, atât de grăitoare, a spus ea. Dar ce-ai făcut cu pantofii – *j'adore!* Ești un geniu, fato!

Își bate joc de mine?

Înainte de a apuca să-i zic că fusese o greșeală pe care intenționeam să o remediez, ea a făcut un gest către echipa de televiziune.

— Ai prins asta, cameramanule? Și îl trage pe Lățosu' ca să prindă un cadru mai clar cu fața mea mirată. Scumpo, e o mișcare îndrăzneță, a continuat ea, dar ți-a reușit din plin! Pantofii desperecheați mi-au atras numaidecât atenția!

— Chiar așa?

Din fericire pentru mine, Mona nu e genul care să plece urechea la îndoielile altora.

— Asta e tot ce contează în industria modei. Nu se scriu articole despre tine dacă mergi după turmă. Trebuie să te afișezi cu încredere, să ieși din anonim, să te faci remarcat. Monocromatica inversată are ceva – este modalitatea perfectă de a pune atitudine într-o ținută de cocktail sau de a te face observată pe stradă. E îndrăzneță și jucăușă – serios, asta înseamnă să te reinventezi! Îmi plac la nebunie pantofii tăi, apropo!

Camera se focalizează pe pantofii mei (de același fel) din piele prea strâmtă și tocuri metalice.

— Jas, ești o norocoasă să ai un asemenea talent în echipă!

Eu încă încerc să îmi dau seama dacă e sarcastică sau nu, când o aud spunând:

— Cumpăr toate perechile de Sanderson pe care le ai pe negru și pe alb.

Când am îndrăznit să mă uit în direcția ei, Băț arăta de parcă cineva tocmai îi dăduse un plic pe care scria „Antrax” și îi ceruse să tragă pe nas conținutul. Camera s-a apropiat pentru un prim-plan cu pantofii desperecheați ai manechinelor din vitrină, iar inima mi s-a strâns. Atunci, Mona m-a apucat de braț și m-a tras și pe mine în cadru.

— Iat-o pe cea responsabilă! Kiki, nu?

Am zâmbit stânjenită.

— Mă cheamă Amber, m-am bâlbâit eu.

— Ei bine, ce dimineată! E timpul pentru o pauză de cafea. Un *latte macchiato* uriaș și tare, de-asta am nevoie. Tu? m-a întrebat, uitându-se la mine.

— Da, sigur, am răspuns eu, disperată să plec cât mai repede și să-mi revin în fire.

— Nu, adică vrei și tu unul, Amber?

— Tu... Mona și-a îndreptat privirea spre Băț, care a pășit înainte plină de speranță. Fii drăguță și du-te până la Monmouth să ne aduci câte o cafea mie și domnișoarei Vitrină, bine, scumpo? Fac cel mai bun *macchiato* din Londra și mi-a fost poftă de unul toată dimineata!

Înainte ca Kiki să poată spune „Ce greșală teribilă!” și înainte ca Jas să o roage să nu îi scoată rochia Pucci și pantofii Nicholas Kirkwoods din magazin, este trimisă în celălalt capăt al orașului. În timp ce își pune haina din blană artificială, pe care o ia de pe umerașul de lângă ușă și iese, este urmărită de camere, care aproape că o surprind cum se încurcă în jaluzele. Între timp, eu rămân ținută de locului lângă Mona, degetele ei reci ținându-mi brațul ca într-o menhină. M-am abținut să nu-i cer lui Băț și un croasant, că tot eram la capitolul ăsta. Niciunul dintre noi nu mâncase nimic toată dimineata și începea să mă ia cu leșin.

∴

După ce Mona a terminat de văzut întreg magazinul, ne-am dus la umerașele pe care eu le umplusem cu piesele alese. „Piesele” sunt articole de încălțăminte, îmbrăcăminte și accesorii din ultimele colecții, aproape ca niște artefacte dintr-un muzeu.

— Stai puțin, drăguță – nu poți filma piesele! a zis Mona întorcându-se spre Rob, care îl ajuta pe Lățosu' să tragă niște prim-planuri cu piesele de designer expuse.

— Rochia pentru Globurile de Aur a lui Jennifer Astley ar putea fi pe unul dintre umerașele astea! Nu putem să lăsăm rochia la vedere! Ajunge, hai să împachetăm.

În lipsă de cofeină, își pierduse interesul pentru filmări. Echipa își făcea de lucru cu strânsul cablurilor, cu deschisul cutiilor și verificatul telefoanelor, probabil numărând minutele rămase până când aveau să dea iama în pub și să-și bea berea mult râvnită. Era extenuant să te afli în prezența Monei. Jas dispăruse în biroul ei ca să pregătească un registru cu evidența articolelor din magazin, așa încât noi să putem aranja ca lucrurile să fie livrate în State sau să îi fie aduse colet. Pentru prima oară, eram lăsată singură cu Mona Armstrong.

— Se pare că durează până vine cafeaua, a pufnit ea.

Mai că și uitasem de Băț. Mi-o închipuiam stând la o coadă imensă la Monmouth Coffee Company, așa cum se întâmpla la orice oră din zi. Chiar dacă ar fi plasat comanda și ar fi avut și bani ficși, cu un taxi negru așteptând-o pe avarii, cafeaua tot ar fi ajuns rece sloi. Era o situație din care nu avea nimeni de câștigat. Brusc, am simțit o nevoie acută de a sparge gheața și de a iniția o conversație cu Mona.

— Se pare că ai o zi proastă.

Chiar am zis eu asta?

— Poți s-o mai zici o dată. M-am abținut din greu să nu o iau literalmente. Oftează, apoi continuă: Nu cunoști niciun asistent de designer care să fie disponibil de mâine, nu-i așa?

Dinaintea ochilor mi-a apărut o viziune: *Eu, aranjând trena diafanei rochii de designer a lui Jennifer Astley în timp ce ea iese din limuzină pe covorul roșu la Globurile de Aur. Hoarda de paparazzi o întâmpină cu o frenezie de blițuri, ea pozându-le cu un picior la vedere, atât cât să-și asigure prima pagină a ziarelor de a doua zi. Iar Premiul pentru cea mai bine îmbrăcată actriță se duce la...* Firește, nu aveam niciun pic de experiență cu asemenea evenimente, dar văzusem destule articole despre evenimente asemănătoare printre paginile revistelor *glossy* ca să am o oarecare idee. Atunci însă s-a întâmplat ceva cu totul neașteptat:

— Eu sunt disponibilă.

Rahat. Asta de unde-a mai venit?

Inima a început să-mi bată mai tare și am înghițit cu noduri. Mona s-a întors spre mine; vreau să spun, *chiar* s-a uitat la mine, nu doar la pantofii mei, și chiar a părut că se mai înmoaie. Îi face un semn subtil lui Rob și, brusc, fața mea e învăluită în lumină, microfonul îmi apare deasupra capului și lentilele camerei se apropie prea mult ca să mă simt în largul meu.

— Știi să faci un *latte macchiato* bun și tare?

— Da.

Nu știam, dar ce conta? Nu eram la un interviu pentru un post la Starbucks.

— Știi să calci?

— Da.

Nu cred că vorbea despre lapte. Despre călcatul la aburi știam totul, după ce am petrecut nesfârșite ore în subsolul ăsta încins și înghesuit, netezind cu grijă cutele de pe ultimele costume Cavalli, Chloé și McQueen înainte să ajungă expuse la etaj, în magazin.

— Poți lucra următoarele două săptămâni în fiecare zi la rând – asta înseamnă somn puțin și fără libere până când returnăm totul?

— Da, doamnă.

De ce-am spus „da, doamna”? Ce idioată sunt!

Nu știam dacă într-adevăr eram disponibilă, dar aveam să devin, pentru că, brusc, îmi doream asta... enorm. Ea a ridicat un picior și și-a înfipt tocul ascuțit în covorul mișos în care ne-am trezit abandonate, ca niște naufragiați pe o insulă pufoasă.

— Ce zodie ești?

— Gemeni.

— Prea frumos ca să fie adevărat! Mi-a plăcut la nebunie ce-ai făcut cu pantofii ăia! A fost îndrăzneț, a fost original. Îmi dau seama că îți asumi riscuri. Ai fler. Da, Amber, îmi placi. Își dă o șuviță de păr după ureche și mă privește încă o dată drept în ochi. Care e numele tău de familie, păpușă?

Lumina camerei era pe cât de strălucitoare, pe atât de fierbinte; îmi făcea obrazii să ardă și ochii să îmi lăcrimeze. M-am gândit la Kiki, care traversa supusă tot orașul prin gerul nemilos, încercând să nu verse nicio picătură din prețioasa cafea a Monei. *Poate că eu ar trebui să fiu cea care stă la coadă; poate că eu ar trebui să fiu acolo. Sunt depășită de situație. Ba nu, poți face asta, Amber. Fă-o pur și simplu!*

— Green. Amber Green.

Mona a ridicat privirea pentru o clipă, ca și cum ar fi consultat o entitate superioară. Pentru prima oară, pe chip îi răsare un zâmbet, care i se reflectă deopotrivă și în ochii căprui. Era o femeie atrăgătoare, chiar și în lumina nemiloasă a camerei. A început să se joace cu piatra inelului mare cât o minge de golf.

— Amber Green², îmi place la nebunie, scumpo! Nu e deloc un nume rău... asta dacă ai ceva pentru luminile semaforului.

Un chicot înăbușit s-a auzit din direcția echipei de filmare. *Cei treisprezece ani de școală în care am fost poreclită Semafor m-au întărit pentru momentele de genul ăsta. Mulțumesc încă o dată părinților, care s-au îngrijit să-mi întărească astfel caracterul.*

— E limpede că ai avut inspirația de a-ți crea un pseudonim pentru lumea modei, a spus Mona, amuțind chicotele celorlalți. Ralph Lauren n-ar fi ajuns prea departe dacă numele de familie i-ar fi fost Lifshitz, nu-i așa, dragă?

Am zâmbit nesigură.

— Ești perfectă, Amber Green, Semafor. Pentru serviciile tale, te voi plăti cu cincizeci de lire pe săptămână, plus mâncare și alte cheltuieli. Poți să stai în casa mea din L.A. pe durata celor două săptămâni, deși vom fi într-un apartament la W majoritatea timpului cât vor ține întâlnirile și evenimentele. Mă ocup eu de rezervare la avion. Ai un pașaport valid, nu?

² Galben Verde (în limba engleză).

Cincizeci de lire, vorbește serios? Dar îmi place cum sună W. Sunt destul de sigur că se referă la vreun hotel scump, și nu la WC. Am încuviințat din cap și mi-am închipuit haosul în care îmi era dormitorul. Nu mi-am văzut pașaportul de multă vreme – nu ieșisem din țară de mai bine de doi ani. Dar trebuia să fie pe-acolo pe undeva. *Chiar trebuia!*

— Bun. Plecăm mâine-dimineață de la Aeroportul Heathrow, Terminalul 5. Asistenta mea personală îți va da toate detaliile. Scrie-ți numărul aici.

Spunând asta, a luat o carte de vizită de la Smith's din teancul de lângă lumânări și mi-a așezat-o în palma transpirată.

— Mai bine-ai întreba-o pe Jas dacă îți dă voie să te duci acasă și să-ți faci bagajul.

— Serios? Mulțumesc, Mona, mulțumesc *mult*! N-o să te dezamăgesc! Îți promit!

Femeia arăta de parcă ar fi vrut să-mi dea o îmbrățișare.

Ar trebui să zâmbesc la cameră acum? Cu siguranță că asta prinde grozav la TV! Brusc, mi-am dat seama ce făceam și m-am oprit. „Entuziasmul este foarte neatrăgător”, afirmase recent Mona într-un interviu pentru *vogue.com*, un interviu pe care Kiki îl printase și îl lipise pe peretele din biroul ei, de unde Jas ieșea chiar în acest moment. Aproape și uitasem că încă aveam o slujbă și o șefa, una foarte de treabă. Mi-am îndreptat privirea spre ea, lăsând-o pe Mona să preia situația.

— Ei bine, scumpo, se pare că Amber Green mi-a sărit în ajutor.

— Amber? s-a mirat Jas, întorcându-se către mine, nedumerirea strecurându-i-se pe chip.

N-o da în bară acum, Jas, te rog! Camera încă filma. Brusc, m-am simțit vinovată pentru că o pusesem în fața unei asemenea decizii, și nu doar în fața Monei, ci în fața unei întregi echipe de filmare, cu o audiență compusă din posibil zeci de mii de telespectatori.

— Amber, aici de față, a continuat Mona, s-a dovedit a fi o excelentă decoratoare de vitrine. S-a oferit să vină cu mine în L.A. ca să mă ajute să trec peste Globurile de Aur. Nu are nevoie decât de o învoire de două săptămâni. E în regulă, nu, Jas, scumpo? Și Smith's o să primească o mulțime de aprecieri grație elevei tale model implicate în asta!

Jas s-a oprit pentru o clipă. Aș fi vrut să nu se mai filmeze și să fiu pur și simplu înghițită de covor.

— Firește că da! Amber e o fată adorabilă și foarte creativă. Mona, ai nimerit bine! Jas s-a întors să se uite la mine și, pentru prima oară, am zărit o ușoară enervare strecurându-se pe chipul ei drăgălaș. Doar să nu te distrezi prea mult, bine?

— Bine.

Asta înseamnă că o să mai am o slujbă la care să mă întorc? N-am îndrăznit să întreb. Mai ales cu afurisita aia de cameră vârată sub nas.

∴

Și asta a fost. În mai puțin de cinci minute, am devenit din vânzătoare „extraordinară decoratoare de vitrine”, apoi angajată temporară a Monei Armstrong: Stilista vedetelor! Înțelegerea a fost pecetluită cu o beza din partea Monei, iar apoi camerele s-au oprit și ele din filmat.

— A ieșit bine, a decretat Rob, strângându-și echipamentul. Felicitări pentru noul job!

— Mulțumesc... cred, am zis eu, roșind și făcându-mi de lucru cu aranjatul lucrurilor pe umeraș, în timp ce încercam să diger cele întâmplare.

— Atunci, ne vedem în L.A!

Țineam ușa deschisă pentru echipa de filmare, când Băț, înghețată sloi și panicată, a ajuns cu cafelele în mână.

— Sper că n-am ratat mare lucru, a spus ea.

Nu există niciun emoticon pentru a reda asta.

Capitolul 3

Sorbind din cafea, nu a fost nevoie ca Mona să ne spună că era sleită – știam cu toții. I-a aruncat lui Băț o privire la fel de rece. Mi-a părut rău pentru Kiki, în timp ce o vedeam râcâindu-și oja neagră de pe unghii; până și rochia ei Pucci părea că-și pierduse aspectul voluminos și jucăuș, iar expresia chinuită de pe fața ei semăna cu aceea a unei persoane al cărei suflet fusese zdrobit. Da, știu, uneori îi purtam gând rău lui Băț. Aș minți dac-aș afirma că nu mi-am dorit să îi cadă în cap niște genți mari și grele, și nu o dată. Dar acum mă cuprinseseră remușcările. Orele pe care le petrecuserăm pregătind magazinul pentru sosirea Monei păreau acum atât de îndepărtate – un târâm străin, în care așteptările erau mari și în care domnea febra modei; un loc unde eu și Băț aproape că eram prietene.

Cu ochelarii de soare Prada la loc pe nas și aruncând o ultimă privire în oglindă, în timp ce se pregătea să iasă din magazin, Mona s-a întors spre mine ultima oară:

— Amber, încă ceva: împachetează-ți cele mai frumoase haine ale tale. Negre, albe și culori neutre. Vreau să te integrezi în decor. Pantofii nu contează. Mi-a zâmbit, ochelarii de soare acoperindu-i perfect expresia facială, deși aș fi pus pariu că îmi făcuse cu ochiul. Ceva în genul Blake Lively *versus* Kate Middleton. Vorbim de Los Angeles, scumpo, acolo moda este cu

totul alta față de cea londoneză. Iar temperaturile rareori coboară mai jos de douăzeci și cinci de grade.

Am văzut-o pe Băț făcând o grimasă.

Deja mă panicasem la ideea de a-mi împacheta cele mai „frumoase” haine ale mele, și la fel se întâmpla și în privința temperaturii. *Exact de ce are nevoie tenul meu spălăcit, pe jumătate scoțian.* Mă îndoiam că aveam timpul necesar să trec pe la solar.

— O să fie multă alergătură, așa că adu-ți și pantofi cu talpă joasă, dar și unii cu tocuri criminale.

„Tocuri criminale.” Mona Armstrong crede că sunt vreo stilistă care deține o pereche de tocuri criminale. Chiar c-am îmbrobodit-o bine.

Mi-a venit în minte șifonierul meu de acasă, unde pe umerase se găsea o amestecătură de haine de la Zara, H&M și Topshop, plus câteva piese vintage cumpărate de pe ebay (sub atenta supraveghere a lui Vicky), iar în partea de jos o mulțime de pantofi de toate culorile și în toate stilurile, ca să nu mai vorbesc, în diverse stadii de degradare. Era o colecție care îmi servise numai bine, până în momentul de față, dar, cumva, mă îndoiam că se ridicau la standardele Monei. Plus că singurii pantofi care se apropiau de ceea ce înțelegea ea prin „tocuri criminale” erau cei de la Kirkwoods pe care îi purtam acum.

— Dar, cel mai important, a continuat Mona, e să nu-ți uiți trusa.

Băț și-a încolăcit brațele peste piept, dând astfel de înțeles nu numai faptul că nu posed așa ceva, ci că probabil nici nu știu ce e aia.

— Și, scumpo, nu vorbesc despre echipamentul de sală, a rânjit Mona, citindu-mi gândurile. Știi, detaliile fac totul.

Hmm. O auzisem pe Tamara pomenind de „trusă” în ocaziile când trecuse pe la magazin, iar eu o observasem în mai multe rânduri cum scotocește printr-o cutie uzată cu imprimeu leopard și scoate de acolo niște clipsuri cu care să prindă o rochie la spate. M-am gândit și la sertarul de jos de la biroul lui Jas: un adevărat imperiu al plasturilor pentru sfârcuri, al benzii adezive și al scotch-ului – orice tip de adeziv cunoscut de femei –, plus pernițe de băgat în sutien, în pantofi, dischete din bumbac, cipici, o trusă de cusut și o mulțime de alte minunății care sigur țineau afacerile de pe Bond Street pe linia de plutire.

— Desigur, am răspuns eu, uitându-mă la Băț.

După aceea, Mona a ieșit, cu ochelarii de soare pe cap, cu părul în vânt și cu picioarele subțiri, urcându-se direct într-un taxi.

*

Acum rămăseserăm doar noi trei în tot magazinul, plus marele Al. De obicei, după o astfel de vizită, eu, Jas și Băț ne prăbușeam pe tabureți, ne

aruncăm cât colo pantofii cu toc, dădeam iama în trufe și în șampanie și porneam o discuție aprinsă despre cele petrecute peste zi. Băț analiza în detaliu ținuta Monei, adorând totul la ea, în schimb, mie cred că mi-ar fi plăcut, însă în mare parte era de-a dreptul ciudată; Jas se întreba de ce alesese anume acele articole și nu altele, iar toate ajungeam să ne prăpădim de râs. Marele Al se prefăcea că nu-l interesează, deși în cele din urmă izbucnea și el, făcând vreo remarcă de genul „Femeia aia are nevoie de o masă caldă”.

Astăzi însă, Mona nu a lăsat în urma ei decât o tăcere stânjenitoare. *Și era doar vina mea.*

Pe parcursul ultimei mele discuții cu Mona, simțisem privirea lui Băț împungându-mă în ceafa, presupunând, în mod corect, că ratase ceva important cât stătuse la coadă după cafea ca un lacheu credincios. Știam prea bine ca ea ar fi trebuit să plece la L.A. în dimineața următoare. Băț avea experiență, cunoștințe și atitudine – se născuse să fie asistenta Monei. O idolatriza pe femeia aceea. Și apoi mai era și Jas, buna mea șefa, care fusese astfel pusă în fața faptului împlinit. Lăsată fără putere de decizie și dată la o parte, obligată să privească și să permită unui membru al personalului ei să-i fie suflat chiar de sub nas. Începeam să mă întreb dacă într-adevăr merita. Dacă nu trebuia să refuz și să cedez postul în favoarea lui Băț sau dacă pur și simplu trebuia să-i mărturisesc Monei ce greșeală groaznică făcuse și să rămân la Smith's. Dar ceva m-a oprit. O altă voce din capul meu îmi cerea să fiu rațională: asta era pedeapsa lui Băț pentru toate orele în care asudasem lângă fierul de călcat la aburi doar pentru că ea nu voia să-și strice machiajul; pentru privirea pe care mi-a aruncat-o când am crezut că Erdem era numele unui cântăreț turc, și nu al unuia dintre cei mai în vogă designeri. M-am gândit la Jas și la confuzia ce i se citea pe chip atunci când a văzut pantofii desperecheați ai manechinelor. Probabil că-și dăduse seama că fusese o greșeală, dar a fost prea delicată încât să mă facă de râs în fața camerelor de filmat. Iar eu i-am dat drept peste nas, acceptând propunerea Monei. *O să ajung în iad pentru asta, mai mult ca sigur.*

Mi-am venit în fire, m-am îndreptat de spate și am tras adânc aer în piept. *Ce-a fost a fost.* În plus, poate că acum era rândul meu să arăt de ce sunt în stare, la urma urmei; că stylingul era chemarea mea și că Mona era persoana potrivită să-mi cultive acest talent; că puteam reuși în lumea modei, prin propriile puteri. Da, voiam să-i arăt lui Băț că nu e nevoie să te afișezi ca fiind cea mai trăsnet din Hoxton și nici să trăiești cu apă ca să reușești. *Ori asta, ori sunt o impostoare; și nu doar o impostoare, ci o persoană dezgustătoare și egoistă.*

Măcar de-aș fi pus pantofii manechinelor invers dinadins.

Începusem să realizez că era posibil să nu mai am o slujbă la care să mă întorc, însă șansele mele pentru următoarele două săptămâni se îmbunătățiseră considerabil. În sfârșit, aveam un motiv să mă entuziasmez; abia așteptam să-mi actualizez profilul de Facebook. Poate chiar merita să mă înscriu și pe rețeaua LinkedIn! Trebuia doar să îmi fac rost de o trusă și să împachetez o serie de ținute fistichii ca să închei cu bine cele două săptămâni în capitala divertismentului mondial, pentru că eu, Amber Green din Londra cea Mare, aveam să plec la Los Angeles în dimineața următoare.

Dacă s-ar fi făcut un film despre asta, cu Jennifer Lawrence în rolul meu, și-ar fi aruncat mâinile în aer când picioarele mele, acum încălțate într-o pereche confortabilă de UGG-uri, au ieșit în acea zi pe strada din fața buticului. Dar, cum nu eram în filme și pentru că lui Jas îi fusese nefiresc de frig, iar Băț își petrecuse restul zilei ignorându-mă cu desăvârșire – în afară de interacțiunea de rigoare –, atmosfera era tăcută. Ea a fost cea care a rupt tăcerea în depozit, în timp ce ne pregăteam să ieșim în frig, sugerând, cum nu se mai întâmplase până atunci, să mergem împreună până la metrou. Poate că ar fi continuat să mă ignore și în lumea reală. După ce îmi petrecusem toată după-amiaza făcându-mi de lucru prin magazin și încercând să nu par nici pe jumătate pe cât de entuziasmată eram, îmi pusesem în gând să rup ușa la șase. Telefonul îmi ardea în buzunar. Voiam cu *disperare* să îi anunț pe oameni, să țip, să mă întâlnesc cu Vicky, ca să îmi dau seama că e adevărat. Ultimul lucru de care aveam nevoie erau trei minute stânjenitoare de mers până la stația de metrou de pe Bond Street alături de Băț într-o dispoziție furioasă.

Cât de curând am aflat că, departe de a dezlănțui vreo luptă epocală în mijlocul South Molton Street, strategia ei a fost să mă ignore în continuare. În cele din urmă, când am cotit pe Oxford Street, mi-a vorbit.

- Pariu că ai avut cea mai tare zi.
 - A fost neobișnuită, asta-i sigur.
 - Deci, ți-a spus că plecați în Los Angeles, pur și simplu?
 - Cred că era disperată să găsească pe cineva în locul Tamarei.
 - Numele meu a fost măcar menționat?
 - Nu. Adică da, a fost, dar nu erai la magazin.
 - Așa, m-ai lucrat pe la spate.
 - Nu e adevărat, Kiki.
 - Nu crezi că ar trebui să-i spui că faza cu pantofii a fost doar o greșeală.
- O *să zic pas*.
- Doamne, ce glumă oribilă! a scuipat ea cuvintele.
 - Ascultă, Kiki, pentru Mona nu cred că ar fi contat dacă erai tu sau eu.
- Voia doar pe cineva – oricine – care s-o ajute.

— Și Jas nu i-a vorbit despre mine? Câtă experiență am? Nu a contrazis-o?

— *Tu* ai contrazice-o pe Mona Armstrong?

— Dacă ar merita, da.

Au. M-am oprit în loc.

— Kiki, nu-mi place deloc asta. Nu vrei să discutăm pe îndelete la o cafea?

Kiki și-a văzut de drum, întorcându-se doar puțin cât să-mi strige peste umăr:

— Cafea? Ar trebui să fie amuzant?

— Scuze, am uitat. Sincer, Kiki, Jas nu a avut niciun cuvânt de spus. Amândouă știm că probabil o să fiu dată afară după numai o zi...

Însă Kiki era mai mult decât supărată. Era în culmea furiei.

— Să fiu a naibii dacă nu e ridicol! Ce mă crede, vreo afurisită de servitoare? *Tu* ar fi trebuit să te duci după cafea!

— De ce, eu sunt servitoarea? O servitoare bună de nimic, care trebuia să-ți asculte ordinele și să-și țină gura închisă pe tot parcursul vizitei Monei? Acum mi se urcase și mie sângele la cap. Poate, Kiki, zic și eu, Mona te-o fi trimis după cafea pentru că, la fel ca mine, crede că nu ești o persoană foarte simpatică. O persoană atât de ocupată să-mi spună ce să facă și să îmi vorbească de sus, încât nu s-a gândit niciodată cum aș putea să mă simt eu, cu privire la toate, până când am obținut brusc ceva ce îți doreai tu. Până acum. Ei bine, știi ce? Du-te naibii, Kiki! Ești ca o lăcustă jalnică și slăbănoagă și mă bucur foarte mult că n-o să-ți mai văd fața uscată, că n-o să te mai văd înfundându-te de apă, curățându-ți salata scârboasă din frigider sau călcând vreo haină doar pentru că tu n-ai avut chef să te deranjezi. Și știi de ce? Pentru că o să fiu în L.A. cu Mona Armstrong, stilista vedetelor! *Ha!* A, și nu uita, ai semnat acordul de confidențialitate, deci nu poți vorbi cu nimeni despre asta. Altfel, o să fii dată în judecată. *Hasta la vista*, Băț, mă duc acasă să-mi împachetez tocurile criminale!

Firește că nu am spus toate astea. Dar totul s-a petrecut cât se poate de real în capul meu. Nu mi-au plăcut niciodată certurile, așa că, în viața reală, am încercat mereu să-mi ascund sentimentele de vinovăție care-mi măcinau stomacul, preferând să schimb subiectul.

— Tipul ăla, Rob, părea drăguț, nu?

— Mie îmi plăcea mai mult lățosul.

Dimpotrivă.

Ultimii câțiva metri i-am parcurs într-o liniște stânjenitoare, amândouă bombănind în sinea noastră. M-am abținut să o întreb ce ar trebui să împachetez sau dacă avea o trusă pe care aș fi putut să o iau cu împrumut. Tensiunea dintre noi mă rodea, așa că am preferat să scap cu o minciună.

— Cred că o să merg cu autobuzul astăzi, am nevoie de aer.

— Foarte bine.

Nici măcar nu s-a uitat la mine.

— În cazul ăsta, ne vedem peste două săptămâni.

— Da, dacă te mai primește Jas înapoi.

Și dusă a fost, blugii ei strâmți și părul decolorat pierzându-se în mulțimea de navetiști, probabil cu gând să se oprească într-un pub unde să încalce acordul de confidențialitate și să mă vorbească de rău cu niște hipsteri din East London. *Sper că polițiștii stau la masa alăturată.*

∴

După ce mă întorsesem în siguranță din Manchester Square pe Oxford Street – unde eram sigură că nici Kiki, nici Mona și nici vreo cameră de filmat nu mă puteau vedea dacă mă lăsam pradă vreunei emoții stânjenitoare am făcut ce face orice persoană de douăzeci și șase de ani când i se oferă cea mai bună slujbă de până atunci: am sunat-o pe mama.

— Iar ești pe stradă? m-a întrebat ea, înainte să apuc măcar să o salut.

Din nu știu ce motiv, mama avea o aversiune pentru mersul și vorbitul la telefon în același timp. Probabil pentru că de fiecare dată o sunam când eram pe drum.

— Doar ce-am scăpat de la muncă, am zis eu, oprindu-mă în loc și ducând mâna căuș la telefon, în încercarea de a bloca zgomotul din trafic.

— Ar fi drăguț dacă m-ai suna să vorbim nu doar când ești pe o stradă aglomerată, îndreptându-te cine știe unde, atât...

— Știu, mamă. În fine, ghici ce?

— Vii la noi în vizită weekendul ăsta?

— Nu...

— Venim noi?

— Mi-e teamă că nu. Am o slujbă nouă!

— Astea sunt niște vești minunate, scumpo! Una decentă?

— În domeniul modei! La capătul celălalt al liniei, tăcere. *Semn că mama nu vede în asta o slujbă decentă. O să fiu stilista vedetelor! Ei bine, o să fiu asistenta unei stiliste a vedetelor, și vorbesc de cea mai faimoasă, dar eu o să fiu a doua asistentă a Monei Armstrong. Ei bine, cred că a doua. Poate eram a zecea?* Chiar nu știu ce titulatură o să am. E o chestie de două săptămâni.

— Pentru o secundă, am crezut că te-ai hotărât să urmezi cursul de pedagogie...

Nu din nou!

— Draga mea, nu e ceva prea sigur. Jasmine o să te primească înapoi, nu?

De ce nu se poate bucura pur și simplu pentru mine?

— Am să zbor mâine spre L.A. Mă duc la Globurile de Aur!

Încă o tăcere grea.

— Mamă, ai auzit ce-am zis? Mă duc la Globurile de Aur!

— Globurile de Aur? Ce-s alea? Vreun concurs de crescut fructe de prin California? Nu-mi spune că e un concurs de frumusețe, știi ce...

— Nu, mamă. E una dintre cele mai mari festivități de premiere din industria cinematografică, și e posibil ca eu să îi îmbrac pe unii dintre câștigători. Probabil o s-o întâlnesc pe Jennifer Astley!

Chiar rostisem cuvintele magice?

— Care Jennifer?

Fiind avocat de profesie, mama nu prea era la curent cu vedetele, cu sezonul festivalurilor de decernare a premiilor și cu atât mai puțin nu-mi împărtășea entuziasmul pentru rochiile pe care puteau să le poarte sau nu starurile cu această ocazie. În schimb, majoritatea conversațiilor pe care le aveam cu ea implicau grija ei ca eu să am documentele necesare pentru cine știe ce.

— Rhona asta are asigurare? Nu poți pleca fără asigurare de călătorie, nu, scumpo?

— Da, cred că are.

— Crezi? Trebuie să știi *sigur*.

— Da, mamă.

— Și sigur ai o slujbă la care să te întorci, nu? Chiria nu se plătește singură și nu o poți lăsa baltă pe biata Victoria.

N-ai fi zis că femeia asta ar fi fost în stare de o asemenea extravaganță încât să-și boteze copilul după culorile semaforului, nu-i așa? Cândva, demult, mama avusese simțul umorului.

— Știu, știu. Trebuie să mă organizez. Dar am vrut doar să te anunț. Te sun de la aeroport, dacă am timp.

— Noroc, scumpo! Sunt mândră de tine. Doar să ai grijă, bine?

Deși mama rareori mă lăuda pentru reușitele mele – recunoscând că au fost destul de limitate până acum –, din nu știu ce motiv încă îi căutam aprobarea, pentru că, undeva în adâncul meu, chiar conta.

Am încercat să nu iau în seamă junghiul din stomac. Nu m-am simțit în stare să îi expun întreaga situație, riscând astfel s-o dezamăgesc.

— Două săptămâni ai zis? Asta înseamnă că o să ratezi spectacolul Norei de săptămâna viitoare, a continuat ea. Ei bine, ai grijă și fii atentă la primadonele alea de la Hollywood. Nu uita, faima e doar praf în ochi. Rămâi cu picioarele pe pământ. Și te rog să verifici dacă ai asigurare. Rezolvă tatăl tău în cazul în care nu ai. Îmi promiți, Amber?

— Promit. Îmbrățișează-o pe Nora din partea mea. Te iubesc. Transmite-i și tatei.

Nora era fiica de cinci ani, extrem de talentată, a surorii mele mai mari,

fiind deja cea mai bună din clasa ei de balet; părea să aibă câte un recital aproape în fiecare săptămână. Dacă am fi fost o familie de americani, probabil că ar fi fost unul dintre copiii ăia înfricoșător de nerealiști, maturi și puși pe distracție, pe care îi vezi deseori la documentarele transmise la televizor, cu părul prins într-un coc atât de strâns, încât abia mai pot clipi. Biata Nora! Deja are prea multe poze de la spectacole pentru existența ei.

— Și eu te iubesc, scumpo. Să verifici asigurarea.

Am închis. Imediat după aceea am sunat-o pe Vicky, colega mea de apartament și cea mai veche și mai bună prietenă a mea încă de când ne-am cunoscut la cursul de balet, la vârsta de cinci ani.

— Am o slujbă nouă!

— Cum? Deja?

— Una decentă! Ei bine, e temporară. De fapt, doar pentru două săptămâni. Dar e posibil să fac carieră! N-o să-ți vină să crezi ce zi am avut, a fost o nebunie!

Era atât de bine să îi spun lui Vic întreaga tărăsenie – eram ca o oală sub presiune care era pe punctul de a exploda de entuziasm, având în sfârșit ocazia să mă exteriorizez. Nu mă puteam opri din vorbit. Când, în cele din urmă am făcut-o, ca să trag o gură de aer, răspunsul ei a fost unul pe care toată ziua așteptasem să îl aud.

— Vorbești serios? Dar e uimitor, dragă! Norocoaso ce ești! O, Doamne, sunt atât de invidioasă pe tine! Mi-e rău! Și cum e? Nu e atât de afurisită? Ce purta? E drăguță? Pe o scară de la unu la zece, cât de bine arată față de Sarah Jessica Parker?

De-asta eram cele mai bune prietene.

— Este chiar foarte de treabă; ei bine, destul de drăguță, într-un fel foarte autoritar și înfricoșător, și e mult mai mărunță în carne și oase. Dar chiar e foarte drăguță. Purta niște pantaloni strâmți din piele și un tricou Chloé, și niște cizme superbe, și zeci de brățări. Și un inel uriaș, turcoaz, din noua colecție YSL.

Vicky rămăsese fără cuvinte, încercând să absoarbă toate informațiile. Pentru prima oară, părea ca și cum știam despre ce vorbesc. *Poate că, la urma urmelor, sunt în stare să fac asta.*

— Și ghici unde mă duc mâine-dimineață?

— Doar nu acasă la Mona? Nu-mi spune că are un pechinez pe care vrea să i-l plimbi?

— Nu. Adică, ba da. Mă duc acasă la Mona – dar nu la cea din Londra, la cea din Los Angeles, *baby!* Mă duc în State pentru că eu sunt asistenta Monei Armstrong pentru Globurile de Aur!

Am decis că Los Angeles sună mult mai bine și mai serios decât L.A. Și nu

m-am putut abține să nu o fac pe Vicky să-mi admire noul statut de mare stilistă. De obicei, ea era cea care se ducea la evenimente interesante și la ședințe foto în locații exotice, așa că mă simțeam extraordinar pentru că măcar o dată aveam ceva uimitor să-i spun. Exultam în sinea mea.

— O, Doamne, Dumnezeu! E prea mult! O să leșin! O *ador pe Vic*. Vino acasă imediat – trebuie să vorbim despre asta cu lux de amănunte.

— Acum intru la metrou. Ne vedem în jumătate de oră.

— Încă ceva, mi-ai văzut geanta de la Mulberry? Ori mi-ai luat-o tu, ori am fost jefuită. Am căutat-o peste tot.

— Ah, da, scuze pentru asta... Trebuia să arăt bine astăzi. Băț a observat-o numaidecât. *Înainte să vrea să mă omoare*. O aduc acasă în siguranță.

După ce am închis, euforia mea a fost știrbită din nou de o senzație puternică de greață. Nici măcar lui Vicky nu am putut să-i spun circumstanțele exacte în care mi-am obținut reușita.

Chiar înainte să iau liftul de pe Baker Street, mi-a bâzâit telefonul. Număr necunoscut. *Să fie asistenta personală a Monei?* Am ezitat un moment și am zis că ar fi mai bine să intre căsuța vocală, gândindu-mă să sun mai târziu, după ce îmi dădeam seama din mesaj dacă asistenta era foarte afurisită sau nu. După aceea mi-a trecut prin minte un gând și mai palpitant. *Dacă era Rob? Mi-a căutat numărul de telefon în acordul de confidențialitate. Poate că vrea să filmeze niște scene suplimentare cu mine – eu, ducându-mă la Selfridges ca să aleg niște ținute pentru LA...* Prea târziu. Apel ratat.

∴

Am ajuns la Kensal răsă destul de repede. Devenisem expertă în a face naveta de un an de când făceam același drum cu metroul de două ori pe zi. Învățasem să stau în spatele liniei galbene de pe peron, fix în locul unde urmau să se deschidă ușile când sosea metroul, iar apoi pe partea corectă a vagonului ca să fiu prima la coborâre. Pe parcursul călătoriei, m-am tot gândit la bagaj. Era o grijă destul de mare. Însă Vic putea să mă ajute. Nu obținuse degeaba postul de asistent de modă la revista *Glamour*. Mereu rămâneam uimită de rapiditatea cu care alcătuia o ținută și de faptul că era cea mai bine îmbrăcată persoană din încăpere. Jas spunea că are „un stil natural”, studiind-o îndeaproape de fiecare dată când Vicky venea să mă ia de la muncă, și așa fusese de când eram la școală împreună; făcea să arate bine până și cozile de sirenă și permanentul. Nu cred să fi zis cineva același lucru despre mine. Ajunsesem să accept faptul că, pentru mine, să arăt bine necesita mai mult efort. *Jur să fac din vestimentație o parte din meseria mea*.

Când am ajuns la apartament, făcând slalom printre tonele de corespondență inutilă și sacii de gunoi din holul comun, am găsit-o pe Vicky în sufragerie, chinuindu-se să-și vadă în oglindă fundul aproape perfect într-

o pereche de blugi albaștri-deschis, frumoși foc.

— Nu ți se pare ridicol, scumpo? Îmi vezi șuncile cum ies în laterale? Mi-au plăcut la nebunie la magazin, dar acum sunt îngrijorată. Mă întreb ce se întâmplă dacă ți se oprește circulația spre fund?

— Îți amorțește. Arată grozav, dragă, serios. Ești probabil singura persoană care poate încăpea în niște blugi atât de strâmți. Sincer acum, îți stau senzațional!

— O spui doar așa.

— Ba nu.

— O, ba da. Apropo, te-a sunat cineva. Un bărbat.

Am tresărit puțin.

— Nu i-am reținut numele, dar a zis că era asistentul personal al Monei, iar când a zis asta, am fost prea uimită și stânjenită că să-l mai întreb încă o dată. Avea o *voce foarte* efeminată. Mi-a cerut să notez numărul zborului pentru mâine-dimineață și să-ți transmit să fii la ora 9.45 la Terminalul 5 de pe Heathrow. Mona o să te aștepte după controlul de securitate. O să-ți trimită el un mesaj cu numărul ei de telefon. Îmi lipște un bilet galben pe geacă și continuă: Oricum, cred că meriți ceva de băut, nu?

— Că bine zici!

— Iar eu trebuie să aud mai multe despre Mona. Haide, îmi plac lucrurile astea și s-ar putea să nu mai aud ceva de genul ăsta prea curând, așa că hai să mergem la The Chamberlayne și să sărbătorim. Chiar pleci mâine-dimineață?

PARTEA A DOUA

LOS ANGELES, GLOBURILE DE AUR

Capitolul 4

A doua zi de dimineată, cu niște ochi speriați și cârpiți de somn, m-am uitat la ceasul cu alarmă: ora șase.

Aveam gura uscată și capul greu. Eram încă machiată, dar aveam un pachet de șervețele demachiante în brațe. Pentru o clipă, nu am putut să-mi amintesc ce făceam pe planeta asta ciudată și deloc familiară. Apoi, memoria mi-a revenit brusc: o băutură rapidă în pub se transformase în mai multe, plus o sticlă de vin odată ajunse înapoi la apartament. Totul culminase cu căutarea frenetică a pașaportului, întorcându-mi dormitorul cu susul în jos și golindu-mi apoi conținutul întregului șifonier într-un morman uriaș pe pat. Din acest munte de haine, eu și Vic am făcut un teanc de negre, unul de albe și un al treilea de articole, care cum ne venea la mână, care păreau să fie de firmă – am hotărât că geanta de la Adidas semnată de Stella McCartney și sacul din pânză de la Anya Hindmarch erau demne de luat în calcul –, înainte de a cădea lată peste toate.

— Aia e valiza mea? a bombănit Vicky, când mi-am băgat capul pe ușa dormitorului ei și am strigat la revedere, după ce îngrămădisem totul în primul geamantan care-mi căzuse în mână.

— Scuze, draga mea. Ți-o aduc înapoi peste două săptămâni... dacă mă mai întorc. Urează-mi noroc!

— Noroc! O să ai nevoie. Abia aștept să-mi povestești. Ai grijă, dar nu exagera. Ia niște Nurofen în drum spre aeroport. Te iubesc!

Și am plecat: capul mă durea, stomacul îmi ghiorăia, aveam o stare de spirit proastă, dar eram și entuziasmată la culme.

∴

Nu a fost greu s-o zăresc pe Mona, în ținuta Harrods, așteptându-mă la Terminalul cinci. Era înfășurată într-o eșarfă imensă, viu colorată, pozând într-o oglindă cât un stat de om. Două cutii de Marlboro Lights ieșeau în evidență în punga de plastic de la picioarele ei; un pahar mare de la

Starbucks, al cărui capac era mânjit de ruj pe capac, stătea așezat pe raftul de alături. Doar praf în ochi, că bine zicea mama. Mai bine zis, praf în ochi și cofeină. Mona m-a văzut în reflexie.

— Amber, scumpo! Chiar începeam să-mi fac griji. Ce crezi? Galben canar sau roz bombon? Nu le adori? Fix ce se poartă în L.A!

— Uau, sunt divine!

Am spus „divine”? Mulțumesc lui Dumnezeu că Vicky nu mă poate auzi acum.

— Frumusețile astea o să facă furori la evenimentele de peste zi. Ia legătura cu PR-ul de la Cavalli și spune-le să le trimită la mine de cum ajungem.

Ia legătura cu PR-ul de la Cavalli și spune-le să le trimită la mine de cum ajungem. Iar mă lua cu leșin. Nici nu avusesem timp să mă gândesc ce implică acest job: telefoane la reprezentanții ale căror numere de contact nu le aveam, cereri pe care nu știam să le fac, livratul unor lucruri de care nu aveam habar.

— În regulă, mă ocup imediat.

Siguranța din vocea mea a contracara panica interioară.

— Te-am înscris la zona de relaxare – ar trebui să te lase. Ne vedem acolo după ce termin cumpărăturile.

— Da, șefa. Să verific dacă au Wi-Fi ca să pot începe.

A observat oare că port machiajul de ieri? Sau că îmi tremură mâinile?

— Ah, scumpo. Și dacă nu ajung la zona de relaxare, ne vedem la poartă.

Speram să nu ajungă. Aveam nevoie de ceva timp ca să mă adun. Băț ar fi fost clar persoana care să-l cunoască pe PR-ul de la Cavalli, dar nu puteam apela la ea, așa că i-am dat mesaj lui Vicky, în timp ce căutam zona de relaxare: *Prima panică pe ziua de azi – îl știi cumva pe PR-ul de la Cavalli? Pup.*

Un minut mai târziu, telefonul îmi bâzâie, iar eu citesc următoarele cuvinte: *Îl găsești în Monitorul Modei, scumpo. E Biblia! Tare-aș fi vrut s-o fi luat pe Vicky cu mine în valiză.*

Apoi încă un mesaj: *Cum ți-e capul? Al meu mă ucide! Te iubesc! Pup.*

Mi-am petrecut următoarele treizeci de minute într-o farmacie, cumpărând Nurofen și Berocca pentru mahmureala mea, deodorant de urgență pentru subraț, plus o geantă penibil de mare pentru cosmetice, pe care am umplut-o până la refuz cu minunății de la fiecare raion: pernițe pentru sutien, tălpici, mentosane, cleme, dischete din bumbac, plasturi.

∴

Când, în cele din urmă, am intrat în zona de relaxare de la Clubul British Airways, mă simțeam ca și cum aș fi ajuns în paradis. Călători elegant

îmbrăcați stăteau pe scaune înalte la mese albe din lemn, lucrând pe laptop sau pe iPad; mai erau acolo și niște spații slab luminate, dotate cu fotolii confortabile și lămpi pe niște măsuțe de cafea. M-am îndreptat înspre cel mai întunecat și mai gol loc pe care l-am putut găsi. O doamnă îmbrăcată exemplar, ca o stewardesă, mi-a arătat bufetul cald și rece și mi-a explicat oferta de băuturi. Iar partea cea mai bună, erau gratis! *Dacă aș fi știut asta, mi-aș fi dat fundul jos din pat și mai devreme!* M-am dus glonț la bufetul de mâncare și mi-am umplut o farfurie cu croasanți, omletă și șuncă, în tot acest timp aruncând neîncetat priviri peste umăr. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să apară Mona și să mă privească devorând micul dejun ca o ființă normală. Dacă Vicky ar fi fost cu mine, sunt sigură că am fi dat pe gât și o sticlă de Bucks Fizz, dar așa, am decis să mă limitez la un *latte* degresat.

În sfârșit, am simțit că îmi revine culoarea în obraji. După ce am mâncat, am reușit să dau de o duduie foarte drăguță și prietenoasă de la biroul de presă al firmei Cavalli, pe nume Jane. Nu părea deloc îngâmfată sau prea cunoscătoare într-ale modei, dar mi-a promis că sună la biroul din L.A. „imediat ce se trezesc”, ca să le ceară să livreze o selecție de eșarfe la apartamentul Monei din Hotelul W din West Hollywood, înainte să ajungem noi. Chiar nu a fost atât de greu pe cât am crezut.

Dacă statul în zona de relaxare mi se urcase la cap, am revenit numaidecât cu picioarele pe pământ când am ajuns la intrarea în avion. Firește, eu am fost condusă în dreapta, în timp ce Mona s-a dus la stânga, aruncându-și pungile de cumpărături și geanta Louis Vuitton în brațele unei stewardese, care i-a răspuns la acest gest cu un zâmbet exagerat de amabil.

— Ne bucurăm să vă avem din nou la bord, doamnă Armstrong.

Sunt sigură că mi-a aruncat o privire complice imediat după aceea.

∴

Mona își face din nou apariția, la scurtă vreme după servirea mesei – niște paste numai bune pentru mahmureală. Își ițește capul de după perdeaua despărțitoare, îmi face semn cu mâna acoperită de bluzon din cașmir negru de la Juicy, își lipește palmele una de alta și îmi face semn să mă culc. I-am urat și eu somn ușor; încă un dezavantaj la clasa economică era că abia puteai pune geană pe geană în cele unsprezece ore cât dura zborul până la aeroportul din Los Angeles. Când s-a întors cu spatele și a dispărut după perdea, nu aveai cum să ratezi cuvântul „Stilista” scris cu cristale Swarovski pe hanoracul negru din velur.

— Aș putea ști cine e? a întrebat nordicul care stătea lângă mine, întinzându-și gâtul ca să vadă mai bine.

Nici n-a plecat bine, că Mona re apare precum asistenta fermecătoare a

magicianului, fluturând o mică tabletă albă, pe care mi-o întinde cu un gest dramatic, împrăștiind o doză mare de parfum Molecule 01 în aerul închis al cabinei. Într-o șoaptă zgomotoasă, îmi spune:

— Melatonină, scumpo. Cel mai bun somnifer. Toată America o folosește. Ia-o acum și dormi sigur câteva ore.

Desfăcându-mi palma, am observat o pastilă rotundă. Nu arată prea amenințător, dar am decis să o rup în două, pentru orice eventualitate. Mereu mi s-a spus să nu iau pastile de la străini, mai ales de la cei a căror sănătate mintală pare îndoielnică. După aceea mi-am zis *la naiba* și am înghițit ambele jumătăți. După ce a plecat, bărbatul de lângă mine s-a foit stânjenit:

— Ai văzut cum i se strânseseră pantalonii între picioare?

Am chicotit. Avea dreptate.

— Și rahatul ăla cu melatonină nu se vinde în Marea Britanie. E făcut din creier de oaie.

— Prea târziu.

Creier de oaie sau nu, urma să mă duc la Hollywood, iar câteva rânduri mai în față ședea un tip care aducea foarte bine cu Robert Pattinson.

N-aș face schimb de locuri cu nimeni nici pentru toate eșarfele Hermès de la Harrods.

Singurul beneficiu de pe urma unei monstruoase mahmureli, când zbori cu avionul, este tendința de a ațipi și, după cum s-a și dovedit, de a adormi buștean. Poate era de la melatonină, dar am reușit să fur câteva ore bune de somn. Ajunse la L.A. – Mona era la a treia ținută din acea zi, o rochie Marni scurtă, vaporosă, și balerini, iar eu tot în aceleași haine: blugi strâmți, botine, un cardigan negru American Apparel (pe care Mona îl privise dezaprobat, iar eu am bănuir că începea să miroasă) –, am trecut de controlul pașapoartelor fără probleme. Un „adevărat miracol”, după spusele Monei, care îmi dăduse instrucțiuni stricte să îmi flutur genele, să zâmbesc și să fac pe proasta în cazul în care mi se pun întrebări dificile, ca de exemplu ce caut în Statele Unite. *N-aș fi mințit dacă aș fi răspuns că nu prea știu sigur.*

— Aproape întotdeauna te întreabă despre bagajul extra, mi-a spus ea, în timp ce eu împingeam un cărucior greu, plin cu restul genților ei Louis Vuitton, geamantanul uzat al lui Vicky, plus încă două valize negre îndesate cu haine pentru camera de hotel, înspre centrul de închiriere mașini.

∴

Ne-am trezit deodată în lumina soarelui de amiază, într-o Toyota Prius hybrid decapotabilă închiriată, gonind spre La Cienega și îndreptându-ne spre cea de-a doua casă a Monei din Hollywood Hills. Briza caldă îmi mângâia fața și îmi răscolea părul, apoi mi-l arunca la loc pe obraji. Cu

ochelarii Ray-Ban ai lui Vicky la ochi – nici n-o să le observe lipsa, e iarnă acasă – și un strat de ruj aplicat în grabă în toaleta de la aeroport, mă simțeam surprinzător de bine. Înaintând pe șoseaua largă, mărginită de palmieri, un zâmbet larg ca al lui Ronald McDonald mi-a răsărit pe chip. Gestul ar fi făcut-o pe Mona să se strâmba, dar era prea ocupată să zbiere la telefonul din mașină, care nu dădea semne că i-ar răspunde la comenzi. Mi-am încrucișat brațele pe portieră și am tras adânc aer în piept. Era dulce și avea gust de biscuiți. *Deja îmi place aici!*

Un trio de fete cu pielea ca mierea, care arătau de parcă abia veneau de la ultima ședință foto de la Abercrombie & Fitch, au tras în dreptul nostru într-un jeep decapotabil. Mă întrebam dacă erau genul de femei pe care urma să-l întâlnesc la Hotelul W. Erau intimidant de drăguțe, perfecțiunea întruchipată a Californiei. *Ia stai, aia nu e una dintre surorile Kardashian? Posibil. Probabil că da. Abia aștept să-i povestesc lui Vicky despre asta.* M-am pomenit că mă zgâiesc. Apoi m-a cuprins un val de panică: *Dacă n-o să mă integrez?* Brusc, m-am simțit din nou o adolescentă ușor supraponderală, plină de coșuri și cu părul vopsit acasă, cu salopetă de blugi și cercei din plastic cu clipsuri, care mânca la cină fără să-și scoată căștile din urechi. *Pariu că niciuna dintre fetele astea nu știu ce înseamnă să-ți stea părul nasol sau să fii supraponderală. Pariu că li s-a dat voie să-și pună piercinguri de cum au învățat să vorbească.* Mașina a demarat cu scrâșnet de roți și am făcut la dreapta, ignorând lumina roșie a semaforului.

— Mona! Am trecut pe...

— O, scumpo, ești atât de amuzantă. Suntem în America, nu uita. Este absolut legal să treci pe roșu. Eu m-am cufundat la loc în scaun, fără prea multă convingere. Liniștește-te! Nu e nevoie să suni la poliție, Amber Green!

A început să râdă, iar eu mi-am strâns mai bine centura, rugându-mă în sinea mea să ajungem cu bine la ea acasă.

Ștergându-mi o broboană de transpirație de pe frunte, mi-a venit în minte un alt gând, mult mai presant: *Posibil să fi împachetat ce nu trebuie.* Mi-am dat numaidecât seama că mă coceam în hainele cu care eram îmbrăcată. Și aveam senzația neplăcută că, mulțumită împachetatului în stare de mahmureală, uitasem să bag în valiză și mormanul de haine albe. Inima îmi bătea mai tare, iar eu am început să transpir și mai mult. Asta însemna că îmi luasem cu mine numai ținute de lucru negre, de iarnă, care s-ar fi potrivit mai bine unui asistent al celor de la Black Sabbath, pregătit să plece într-un turneu în Siberia, decât unui stilist de modă ce se pregătește pentru sezonul decernărilor.

M-am uitat din nou la fetele Abercrombie. Niciuna nu era îmbrăcată în negru. Purtau maiouri în nuanțe pastel și blugi deschiși la culoare, iar la gât

câte un lănțișor delicat din aur, care să le scoată bronzul în evidență. Arătau bine, îngrijit, exact la antipodul meu în momentul de față.

∴

În cele din urmă, am traversat Sunset Boulevard și am luat-o pe un drum serpuitor, care urca pantele abrupte. Numai cuvintele „Sunset Boulevard” îmi răsunau în cap. Dumnezeu mi-e martor că ascultasem melodia de nenumărate ori, de fiecare dată în mașină, cu tata, fredonând împreună. Cât de potrivite păreau versurile aceluia cântec astăzi!

*Sunset Boulevard, bulevard unduitor,
Bogat și plin de secrete, puțin înfricoșător,
Sunset Boulevard, bulevard al tentațiilor,
Gata să-i înghită pe necunoscători.*

Mona a început atunci să-mi prezinte împrejurimile:

— Casele sunt acolo, dincolo de porțile alea locuiește Keanu Reeves. Am avut același grădinar într-un timp. Iar acolo a locuit Jennifer Aniston, înainte să se mute cu Justin. N-a scos casa încă la vânzare, poate că așteaptă să crească prețurile. Moby are o casă chiar în vârful dealului, iar dacă o ții tot înainte pe drumul ăsta, ajungi în cele din urmă la Conacul Playboy.

Eu mă minunam și scoteam câte o exclamație la fiecare detaliu pe care mi-l arăta, nefiind nevoie măcar să mimez entuziasmul. Mă simțeam într-o scenă desprinsă dintr-un film, înaintând pe Mulholland Drive și admirând splendidele reședințe cuibărite la fiecare cotitură a drumului. Mi-i imaginam pe „grii” de la Hollywood, precum Sylvester Stallone sau Bette Midler, ascunși după porțile bine păzite, în halate de mătase, citind scenariile sau aducându-și la zi autobiografiile în saloane somptuoase.

— Acolo sus – iar eu mi-am lungit gâtul –, e casa Madonnei. Am fost la niște petreceri de-ale ei. Sunt dementiale.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu, în încercarea de a face conversație. Însă Mona nu m-a luat în seamă.

Învățam repezitor că orice flecăreală avea loc numai când voia ea. Instinctiv, m-am întrebat câți ani are Mona și unde se născuse. Știam foarte puține lucruri despre femeia asta care mă conducea la reședința ei din Hollywood Hills, unde urma să locuiesc pentru următoarele două săptămâni. I-aș fi dat patruzeci și ceva. Cât despre locul de naștere, am presupus Londra, după accentul pe care îl avea, dar acum nu mai eram chiar atât de sigură.

Era pe val.

— Christina Applegate își plimbă câinele pe-aici în fiecare zi. Vezi copacul

ăla? Acolo și-a lovit Lindsay Lohan mașina. Și nu te mai obosi să întrebi, îți răspund eu: Nu, semnul Hollywood nu e prin apropiere, e pe cealaltă parte a Hollywood Heights. Dar locul e înțesat de turiști, nu te sfătuiesc să mergi pe acolo.

O, de când așteptam să postez pe Facebook o poză cu mine în acel loc!

În cele din urmă, am tras pe aleea Monei, în fața unei clădiri superbe, imense, în stil mediteraneean, cu acoperiș din teracotă și pereți văruiți în alb. Era genul de casă din fanteziile mele. Dincolo de ea se vedeau panorama orașului și norii de deasupra lui. Era parcă ruptă din altă lume. Rămăsesem fără cuvinte.

— Minunată privești, nu crezi, scumpo?

Am încercat să cuprind totul cu privirea. *Întrecea clar privești spre Aleea Boscheților de la fereastra mea.*

— E de necrezut!

∴

Odată ajunsă înăuntru, am fost întâmpinate de un covor din piele de zebra. Am ezitat.

— Nu te panica, scumpo! Nu e nevoie să faci sesizare la organizația pentru protecția mediului, nu e piele naturală.

O fată silfidă mi-a apărut atunci în raza vizuală. Avea un păr lung, castaniu și purta niște bikini galbeni pal pe sub tricoul larg pe care scria „Relax Don't Do It”, cu litere mari și negre.

— Amber, ea e Klara. Stă aici până când cucerește lumea modellingului. Nu-i așa, Klara, scumpo?

Fata a zâmbit. Era înzestrată cu o frumusețe naturală, fără pic de machiaj. Era mai tânără decât mine, apreciez că avea cel mult douăzeci de ani. Și era slabă moartă. Picioarele ei albe păreau că nu se mai termină. Semăna cu o girafa în miniatură.

— Mulțumesc, Mona, a răspuns încet fata, cu un accent englezesc, înainte să dispară în spatele unor uși mari din sticlă din capătul sufrageriei ce dădea spre curtea interioară.

Văzusem cumva și o piscină? *Chiar așa!* Jubilam de fericire în sinea mea.

— Cel mai mare avantaj de a avea modele drept chiriași este că abia dacă mănâncă ceva, a spus Mona după ce fata s-a îndepărtat, iar noi am ajuns în zona din mijlocul casei, ce se deschidea într-o imensă cameră de zi. Tot ce am de făcut e să cumpăr unt de arahide și orez expandat, să las niște cafea proaspătă și niște grepfrut în frigider, și sunt fericiți. Nici nu au nevoie de lapte la cafea. Klara bate drumul de aici până în Londra de când a venit, acum șase luni, și în tot timpul ăsta n-am văzut-o mâncând altceva în afară de orez expandat și grepfrut.

Fata își trăsesese niște blugi scurți peste șoldurile înguste, iar acum revenise în raza mea vizuală. Dăruită cu o frumusețe exotică, părea puțin somnoroasă, nedumerită, neștiind exact „ce e cu ea”. Poate că abia se trezise – nici eu nu mă simțeam prea în formă. Mona i-a făcut semn să vină la noi.

— Vino aici, Klara, scumpo, las-o pe Amber să te vadă mai bine. Arăți superb! Spune-ne, când o să vedem noua campanie Burberry?

Fata a traversat uriașa bucătărie deschisă, ducându-se în salonul pentru servit masa, cu tavan înalt, iar noi am urmat-o, lăsându-ne bagajele în hol. Klara s-a așezat pe unul dintre scaune, strângându-și picioarele lungi la piept. Eu am aruncat o privire prin încăpere, încercând să am o privire de ansamblu. În bucătărie, erau mai multe dulapuri albe și strălucitoare decât aș fi avut eu cu ce să le umplu. Deasupra blatului negru, din marmură groasă, cu furniruri strălucitoare, în formă de potcoavă, atârnavu trei lămpi moderne, albe, cromate, care împrăștiu o lumină circulară pe tejgheaua lată a barului, unde se servea micul dejun.

Mona mi-a urmărit privirea.

— Sunt cristale Swarovski, scumpo. E o piesă unicat.

Klara a luat un greșfrut dintr-un bol mare și a început să-l decojească cu grijă.

— E uimitoare, am zis eu, trecându-mi mâna de-a lungul suprafeței fine și reci.

Îmi venea să-mi lipesc de ea și obrajii arzând. Totul era atât de minimalist și de curat. Mă simțeam de parcă aș fi stricat armonia locului prin simpla mea prezență.

— Ia zi-ne, ce bârfe ai, Klara?

— O să fie super, Mona, a răspuns ea, abia luându-și ochii de la fructul pe jumătate descojit.

E pe cale să ne zică ceva foarte tare, dar nu manifestă niciun pic de entuziasm – Mona a instruit-o bine.

— Săptămâna trecută am avut o ședință foto cu David de la Valle; a durat toată noaptea, după care ne-am dus cu toții la Soho House, am băut espresso cu martini și am privit răsăritul. Era și Leonardo DiCaprio acolo.

— Leo e un scump, l-am întâlnit o dată, în timp ce ieșea cu supermodelul ăla, a completat Mona. A intrat în vorbă cu tine?

— Mda, am vorbit puțin, dar nu-i genul meu. Îl prefer pe Harry Styles.

Leonardo DiCaprio nu e genul tău? Vicky o să înnebunească când o să audă asta! Deși speram că, atunci când *chiar* era abordată de unul dintre idolii de la Hollywood, Klara era în stare să arate mai mult entuziasm. *Poate că o să mă întâlnesc și eu cu Leo cât stau pe aici.*

Mona a început să râdă.

— O, scumpo, o să-l întâlnești cât de curând și pe Harry. Nu, Amber? mi se adresează mie și îmi dă un ghiont cu cotul.

Eu am zâmbit stânjenită. Habar nu aveam cum să mă integrez în conversația asta, singura dată când am întâlnit o vedetă fiind atunci când Jas s-a oferit să-l ascundă pe Orlando Bloom de paparazzi, lăsându-l să stea în depozit. A, sau atunci când am trecut pe lângă Helen Mirren pe Mount Street. Mona s-a uitat la ditamai Rolexul de aur de la mână și a spus:

— Cred c-ar trebui să te duci să despachetezi și să te împrospătezi?

Grozav, înseamnă că chiar miroseam!

În timp ce mă îndreptam spre scări, m-am întâlnit cu altă femeie, care intrase în casă de una singură. Bondoacă, de un metru jumătate, hispanică, era fix opusul Klarei.

— O, bună, Ana! a strigat Mona, deși femeia era la doar câțiva metri depărtare.

Poate că are vreo deficiență de auz.

— Mona, a venit și răspunsul marcat de un accent american, fără doar și poate. Cum a fost zborul?

— O, știi doar, lung, obositor. Ea e noua mea asistentă, Amber Green.

— Ca lumina semaforului, a chicotit Klara.

— Deci, fără Tamara? a întrebat Ana.

— Fără.

— Îmi plăcea domnișoara Tamara.

Mi-a plăcut de Ana instantaneu. Deja părea una dintre puținele persoane cărora nu le era frică de Mona.

— O conduci pe Amber în camera ei, te rog?

∴

— Care vasăzică, lucrezi pentru Mona? am întrebat eu, în timp ce urcam scările care duceau în holul principal.

Ana insistase să îmi care bagajul, cu toate că arăta mai în vârstă decât mama.

— Da, sunt menajera ei, a răspuns, gâfâind ușor.

— De cât timp lucrezi aici?

— De cînșpe ani.

— Uau, ce mult!

— Da, foarte, foarte mult timp, a răspuns ea, obosită. De când domnișoara Armstrong era căsătorită.

— Da, corect.

Presupun că se aștepta să cunosc deja acest detaliu de interes general. De fapt, chiar mă simțeam puțin vinovată că nu știam mai nimic despre gazda și șefa mea. Doream cu disperare să aflu mai multe, însă Ana nu părea dispusă

să dezvolte subiectul. Am ajuns la capătul coridorului alb, mărginit de-o parte și de alta cu fotografii alb-negru de-ale Monei, în diferite faze de fericire debordantă, alături de nenumărate celebrități.

Blake Lively, Jennifer Lawrence, Kristen Stewart, aia e Nicole Scherzinger? Într-una era cu... Jennifer Astley! Am încercat să le rețin, ca să mă pot întoarce mai târziu și să le studiez în detaliu.

Camera mea – una dintre cele cinci camere de oaspeți rar folosite, după cum era lesne de observat – era mai frumoasă decât în orice hotel în care stătusem. Imprimeul leopard se continua cu covorul din imitație de piele de leopard de pe podea, iar pe patul dublu, peste care era o cuvertură mare și pufoasă, de culoarea untului, erau împrăștiate cel puțin douăsprezece perne crem sau în nuanța caramelului. Pe unul dintre pereți era un desen de bungust în alb și negru cu nudul unei femei de la spate, iar pe altul, o fotografie a lui Grace Kelly. Era un decor discret, dar feminin și frumos. M-a cucerit pe loc! Camera avea două ferestre, una din ele dădea spre alee, iar cea de-a doua, înspre grădină. Dacă o deschideam și scoteam capul afară, puteam să văd sclipirile apei.

Are și piscină! am vrut să-i scriu lui Vicky, după care am șters mesajul înainte să-l trimit. Nu voiam să creadă că mă laud. Dar mă simțeam exact ca în serialul *The Real Housewives of Beverly Hills*!

Uitându-mă afară, o puteam vedea pe Klara, stând întinsă pe unul dintre șezlongurile de la marginea piscinei și tastând la iPhone-ul ei. Piscina era circulară și foarte ispititoare. Clar nu era genul de piscină în care să faci ture de bazin. De jur-împrejurul ei erau șase șezlonguri, cu salteluțe în dungi alb-negru; una dintre ele avea o pată lungă, udă în mijloc, probabil acolo unde stătuse Klara după ce ieșise din apă. Soarele strălucea cu putere. Abia așteptam să mă schimb și să fac o baie.

— Domnișoara Armstrong vă așteaptă jos în douăzeci de minute, m-a anunțat Ana.

Mi-am deschis geamantanul și am început să scotocesc prin grămadă de haine negre, șifonate dinăuntru. Într-adevăr: uitasem să pun și mormanul de haine albe. *Ce proastă ești, Amber!* Părea oarecum o ironie că urma să locuiesc pentru două săptămâni cu unul dintre stilisti de top ai lumii, iar eu nu aveam absolut nimic de purtat. Poate reușeam să merg la cumpărături. Mă întrebam dacă Mona împrumuta cumva haine personalului ei, așa cum făcea Jas uneori, dar nu știu de ce, mă cam îndoiam. Apoi am observat o ușă. Am deschis-o și am descoperit o cameră de baie, dotată cu o cadă cu piciorușe, dar și cu o zonă de duș, plus o chiuvetă imensă, cu o oglindă uriașă deasupra și mult spațiu unde să-ți pui toate cosmeticele, de parcă ai fi fost make-up artist de profesie. Am început să despachetez, împăturindu-mi sau

punându-mi hainele pe umeras, așezându-le pe toate în dulapul acela încăpător, cu mult mai multă grijă decât atunci când le aruncasem în geamantan, și dorindu-mi să fi avut și eu acasă un șifonier de asemenea dimensiuni. Era practic cât tot dormitorul meu. Colecția mea de haine negre arată încă și mai jalnic în el, ocupând doar o mică porțiune. *De ținut minte: reorganizează-ți șifonierul de cum ajungi acasă.*

Linia a fost brusc întreruptă de o conversație telefonică ce se auzea de pe alee. Era Mona, și nu era deloc mulțumită. M-am apropiat de fereastra deschisă.

— Perioada de preaviz? Iartă-mă, scumpule, dar nu există nicio perioadă de preaviz. Nu am semnat niciun contract, îți amintești?... Ei bine, așteaptă-te să fii contactat și de avocatul meu, dacă vrei s-o ții tot așa... Hai, să te văd... O am pe Amber acum, o face ea... Cam pierzi orice șansă de a primi vreo referință bună, Nathan... Gata, ai pierdut-o... Am deja itinerariul.

Discuția s-a curmat brusc.

— Afurisitul!

Ușa din față s-a închis cu zgomot, iar eu am auzit tocurile Monei pe podeaua din marmură albă. M-am sprijinit de perete și m-am lăsat pe călcâiele goale. *Chiar* nu mi-aș fi dorit să fiu la celălalt capăt al telefonului. Dar, înainte să mă gândesc mai mult la asta, am fost chemată.

— Amber, scumpo, ai despachetat? Trebuie să plecăm!

Mi-am zis că încă zece minute pentru o „baie de târfe” – așa numea Vicky faptul de a te spăla sumar la chiuvetă – nu era o opțiune.

— Cobor în două minute! am strigat drept răspuns.

Simțindu-mă încă slăbită și amețită după zbor, nu am avut altceva de făcut decât să-mi dau jos blugii decolorați și puloverul, să îmi trag pe mine o fustă neagră din denim, pe care apucasem să o împachetez, o bluză neagră fără mâneci, balerini negri, să mă dau cu mult deodorant la subraț și să o iau la goană pe scări în jos.

Capitolul 5

— Uite care-i treaba, a început Mona, aflată la volanul Priusului ei, în drum spre Hotel W, într-o altă ținută, cu părul arămiu prins într-o coadă lejeră și cu o eșarfă pe cap. O să mă ajuți cu niște chestii administrative. A trebuit să scap și de Nathan. După o pauză, a continuat: Avea o energie negativă.

A călcat apăsat, accelerând brusc, nefiind evident dispusă să

împărtășească mai multe detalii legate de cel de-al doilea membru al personalului ei de care se despărțise în aceeași săptămână. *Energie negativă*. În timp ce briza îmi azvârlea părul peste față, încâlcindu-mi-l, eu mă întrebam ce înseamnă de fapt toate astea. *Dacă o să creadă și despre mine că am „energie negativă”?*

— Nicio problemă. Am ajutat-o și pe Jas la astfel de treburi, am răspuns eu cuminte, cu toată energia pozitivă de care eram în stare.

Era doar o minciună nevinovată. Mă transformasem în cățelușul Monei, gata să-i fac pe plac. Și totuși, nu puteam scăpa de senzația că nu era nevoie decât de un pas greșit ca să fiu aruncată ca o măsea stricată. *Ei bine, cât de greu poate fi să te ocupi de chestiuni administrative?*

— Excelent! mai întâi, trebuie să-i suni pe cei de la televiziune. Ți-am zis că vin azi la apartament ca să continuăm filmarea la episodul-pilot. *Ăă, ba n-ai spus. Mă crezi Derren Brown?*

— Au luat și ei avionul de dimineață – Virgin Atlantic, cam pe ultima sută de metri. Dar e un semn bun; probabil sunt de părere că postul e interesat să cumpere întreaga serie. Nu e fabulos?

Am înghițit în sec.

— Agentul de publicitate, Bob parcă îl cheamă, nu? Ți-l drăguț. L-am trecut în agenda telefonului cu „TV”. I-am zis c-o să-l suni când suntem pe drum. Mi-a întins iPhone-ul deblocat, fără să-și ia ochii de la șosea, ceea ce era bine, pentru că asta însemna că nu putea să-mi vadă expresia de Oscar à la Gwyneth Paltrow când a descoperit că mâncase un apetitiv nonmacrobiotic. Nu știam ce mă speria mai mult: faptul că echipa de filmare era deja aici, în Los Angeles, sau că Mona credea că Rob e drăguț. Ce-aștepti, scumpo? Sună-l!

Am găsit repede numărul și am sunat, tonul de apel prelung făcându-mă să nu am nicio îndoială că, într-adevăr, omul se afla de cealaltă parte a Atlanticului. Inima a început să-mi bată mai repede, luându-mă prin surprindere.

— Alo, Rob la telefon.

— O, bună, Rob, sunt, ăă, Amber, asistenta Monei Armstrong.

— Bună, Amber, mă bucur să te aud, chiar ne gândeam când o să ne sune Mona. Mă întreb dacă și tu te simți la fel de fără chef ca mine!

M-a liniștit numaidecât. Mi-l și imaginam zâmbind la telefon.

— Da, și eu sunt cam obosită, am zis eu, aruncându-i o privire Monei, care a trecut pe roșu strigând „Amber Green!”

Gonind pe autostrada cu șase benzi și trecând pe lângă vitrine și mașini parcate, mi-am dat seama că nu am văzut decât foarte puțini pietoni; totul era atât de diferit față de străzile aglomerate din centrul Londrei.

— În regulă, scumpo, lasă flirtatul, mi-a tăiat-o Mona. Spune-i odată tipului să facă bine să ajungă la noi cel mai târziu până la cinci, pentru că după aceea o aștept pe Beau Belle. O să fie perfectă pentru spectacol.

Eu am dus înapoi telefonul la ureche.

— Mona spune că dacă nu...

— E-n regulă, Amber, am auzit. Beau Belle în persoană? În regulă, ajungem până-n cinci. Tu bea niște cafea. Prima zi e criminală, dar după aia o să fii bine.

— Pe mai târziu atunci.

I-am dat iPhone-ul înapoi Monei, m-am lăsat în scaun și am început să înșir mental lucrurile care nu mergeau tocmai bine în situația mea actuală.

Fața mea arată ca a lui Lindsay Lohan după o beție.

Miros.

Am o energie „necunoscută”.

Nu știu sigur ce am de făcut la Hotel W.

Plus de asta, prima mea zi de muncă avea să fie înregistrată pe cameră de către un tip pe care, fără niciun dubiu, îl plăceam.

Concentrează-te pe abilitățile tale profesionale, Amber Green. Acum ai o carieră, poți face asta. Arată-i Monei că meriți șansa pe care ți-a acordat-o. Vrei să faci asta. Concentrează-te. Însuși vorbitul cu mine însămi era încă un semn clar că într-adevăr îl plăceam pe tip.

∴

Am oprit în dreptul fațadei impresionante din sticlă a Hotelului W din West Hollywood, ferestrele acestuia lucind puternic în lumina soarelui. Mona i-a dat cheile de la mașină unui valet care aștepta. Apoi s-a deschis portbagajul, iar gențile și hainele pe umerase, pe care eu și Ana le împachetaserăm cu grijă, au fost luate de către un hamal și puse într-un cărucior. Mona i-a întins o bancnotă de un dolar.

— La apartamentul meu, cât mai repede.

— Desigur, domnișoară Armstrong. O să anunț la recepție că ați ajuns.

— Și zi-le să trimită sus și pachetele; ar trebui să fie mai multe.

Am urmat-o, întocmai ca un cățeluș supus. Am intrat în foaierea rece ca gheața. Oameni elegant îmbrăcați erau ocupați cu conversațiile sau îi așteptau pe alții în zone de relaxare. O scară în spirală, cu un covor roșu pe mijloc, conferea locului o eleganță impresionantă. Aș fi vrut să rămân acolo un minut și să mă delectez cu priveliștea, însă ne-am dus direct la lifturi. Mona părea nerăbdătoare și mult prea agitată; spre deosebire de mine, dormise ceva în avion.

— Coletele tale de la Cavalli ar trebui să fie aici deja, a remarcat ea, zâmbind în colțul gurii, în timp ce urcam cu liftul.

Te rog, Doamne, fă să fi ajuns coletele! M-am uitat la ceas: 16.35; asta însemna că aveam la dispoziție douăzeci și cinci de minute, cel mult, ca să fac cumva să arăt mai bine și să mă trezesc.

— Nathan trebuie să fi comandat niște răcoritoare pe care să le găsim la apartament, așa că o să le aranjezi frumos și o să te ocupi mai întâi să aduci cafeaua, m-a instruit Mona.

Mă întrebam dacă Nathan îi comandase și o porție de cianură, dacă tot era la capitolul ăsta. Judecând după discuția telefonică pe care o auzisem din greșeală, nu m-ar fi surprins.

Camera noastră era cât tot apartamentul meu. În camera de zi vastă se aflau un colțar gri-deschis și niște șezlonguri, deasupra cărora atârna un corp de iluminat cu „20.000 de LED-uri”, conform specificațiilor din broșura de la recepție. Mai erau și trei oglinzi mari, cu picior, și o masă mare cu blat din sticlă, pe care Mona începuse să scoată dintr-una din genți o colecție impresionantă de accesorii strălucitoare, de-ai fi zis că furase bijuteriile coroanei. Pe unul dintre pereți era un televizor plat și o stație pentru iPod; a pornit-o și, curând, tonurile liniștitoare ale muzicii lui Jessie Ware au inundat spațiul, amintindu-mi de muzica pe care o ascultam la Smith's. Brusc, mi-am dat seama cât de departe sunt de casă. Apartamentul mai avea și o terasă deschisă, cu o priveliște ce-ți tăia răsuflarea, cu un șemineu și cu un set de scaune crem, pentru „pauze de țigară și răcoritoare”. Plus un dormitor dublu în tonuri de bej, care se continua din sufragerie.

— Aici o să ne schimbăm, m-a informat Mona.

Atunci, mi-am dat seama că practic transformam spațiul într-o uriașă cabină de probă, dar cu canapele mai comode și cu lumânări Jo Malone, pe care Mona le adusese în geanta ei Louis Vuitton.

∴

După ce am pus pe masă ceștile, paharele, sticlele cu apă minerală și plăta, două tăvi mari cu fructe, un bol cu fructe de pădure și un platou cu biscuiți cu cremă de smochine – un meniu pe care ea și Nathan l-au considerat, evident, suficient de consistent pentru clientela noastră, dar pe care eu l-aș fi dat gata numaidecât – m-am prins cum funcționează espressoorul și mi-am preparat astfel primul meu *caffè macchiato*. Nu mi-a ieșit din prima, dar l-am păstrat pentru mine și am făcut un al doilea, cu multă spumă și foarte tare, pentru Mona. Curând, am realizat că abilitatea de a face o cafea bună chiar era o parte integrantă a jobului meu. Pe parcursul după-amiezii, am aflat că Mona era dependentă de cafea, iar eu mă transformasem brusc în dealerul ei.

Revenind de pe terasă, am văzut că Mona preschimbase sufrageria într-un paradis al ținutelor de designer. Masa devenise raiul unei coțofene,

împânzită cu bijuterii strălucitoare așezate în grămezi – lanțuri, brățări, cercei lungi până la umeri –, majoritatea piese din aur masiv, care ieșeau în evidență, sau din argint, încrustate cu diamante sclipitoare sau cu pietre semiprețioase. Celălalt capăt era o adevărată comoară de poșete, de la plicuri mici, bătute cu cristale negre și argintii, care le confereau o notă de farmec aparte à la Marele Gatsby, până la poșete de seară, în culori mai pale, de la albastru marin la pasteluri ultrafeminine. În mijlocul mesei erau înșirate la dungă mai multe perechi de ochelari de soare – sau „scuturi împotriva paparazzilor”, cum le zicea Mona –, un accesoriu esențial pentru vizitatorii noștri atât de fotografiați. Erau acolo ochelari marca Jackie O, mari și rotunzi, ochelari de aviator cu rame aurii și unii în stilul anilor cincizeci, ale căror colțuri erau întoarse nostim, fiecare purtând etichetă de firmă. Pe o măsuță alăturată, în jurul unei lămpi mari, crem, trona o simfonie de eșarfe. Am răsuflat ușurată când am văzut eșarfele Cavalli, cele în culori aprinse, de la aeroport, fiind expuse și ele. *Îți mulțumesc, Jane, PR-ul de la Cavalli. Măcar am o persoană pe care să mă bazez.* De-a lungul încăperii erau înșirați pantofi, cu tocuri de toate mărimile; câțiva marca Christian Louboutin, cu talpă roșie, inconfundabili, dar majoritatea erau negri, culoarea pielii sau aurii, periculos de înalți și delicați; arătau mai degrabă ca niște piese de artă decât ca niște încălțări. Mă bucuram că adusesem cu mine plasturi și pernuțe pentru picioare. Urma *la pièce de résistance*, cum o numise Mona: un suport lung de haine încărcat cu cele mai frumoase articole de îmbrăcăminte pe care le-am văzut vreodată. Unele rochii erau atât de lungi, încât atârnav pe jos; altele îți atrăgeau atenția grație detaliilor sofisticate și culorilor țipătoare. Eu credeam că rafturile de la Smith's erau ceva special, însă aici stilul atingea un cu totul alt nivel. Fiecare articol era menit să atragă luminile reflectoarelor. Nu puteam să mă bucur de ele suficient de mult – era ca și cum săltasem capul unui cufăr magic din basme. Una dintre rochii avea o lucrătură atât de minuțioasă, cu pene de struț catifelate, încât se înălța deasupra celorlalte, întocmai ca o dansatoare senzuală ridicându-și piciorul pe scenă. Lângă ea, un umerăș gema sub greutatea unei rochii cu un umăr, toată numai din paiete negre și strălucitoare: o rochie demnă de o divă. O splendoare magnifică în nuanța smaraldului arunca reflexii de lumină pe tavan, dinspre bijuteriile de argint cusute de mână de-a lungul decolteului. Priceperea și grija cu care era confecționată fiecare rochie erau vizibile cu ochiul liber.

În mijlocul acestei opulențe, una dintre ele mi-a atras numaidecât atenția: o rochie stacojie din satin, marca Valentino, cu o alură romantică, strânsă pe corp, ce emana bun-gust. Putea foarte bine să aibă și un premiu Oscar care să vină cu ea la pachet. Mi-am trecut mâna peste material, care era răcoros și

fin ca mătasea la atingere. *Mă întreb cum te simți când porți o astfel de rochie.*

— Hainele pentru covorul roșu sunt la stânga, hainele pentru zi, la dreapta, m-a informat Mona, deși eu nu vedeam care anume erau hainele „pentru zi”. O să fie foarte ușor să-ți dai seama cine ce caută.

Chiar speram să fie așa. Începuse să mă cuprindă o amețeală pe care am pus-o pe seama oboselii de pe avion. M-am gândit atunci că în Anglia, cu opt ore în urmă, probabil că aș fi fost în patul meu confortabil, după o seară petrecută cu Vic pe canapea, mâncând lipie cu humus și uitându-ne la emisiunea lui Graham Norton. La cinci fără cinci, cei de la recepție ne-au anunțat că echipa de filmare a sosit, așa că m-am încuiat în baia cu marmură crem și am început să scormonesc printre mostrele de cosmetice primite gratis, în încercarea de a-mi îmbroșă rapid înfățișarea. M-am spălat pe față, m-am dat cu niște loțiune de corp pe brațe, gât și piept – măcar puțin, ca să miros bine – și mi-am prins din nou părul în coadă. Arătam prezentabil.

*

Echipa de filmare din ziua aceea semăna cu cea care venise la Smith's cu douăzeci și patru de ore în urmă, nu mai mult, doar că, de data asta, un alt cameraman pletos îi însoțea pe Fran cea cu tunsoare bob și pe Rob. Era american și îl chema Lyle, dar eu tot Lățosu' l-am poreclit. Fran cea cu tunsoare bob mi-a strâns mâna, în timp ce Rob m-a sărutat pe obraz.

— Amber, mă bucur să te revăd!

Era grozav să întâlnești o față prietenoasă. Într-un tricou alb, simplu, blugi și încălțări sport Puma, Rob arăta revigorat, ca și cum chiar avusese timp să facă un duș de când coborâse din avion. Locul unde mă sărutase simțeam că-mi luase foc. Ne-a cerut și mie, și Monei să semnăm alte contracte de confidențialitate. Apoi, nici bine nu au fost instalate camerele, iar noi am reușit să bem niște cafea, că sună cineva la ușă. *Apartamentul nostru are propria sonerie!* Am deschis și am dat cu ochii de un munte de om, îmbrăcat ca un bodyguard de la un club de noapte, în costum negru, cămașă albă și cravată îngustă, tot neagră, cu părul tuns scurt și un cerceluș în urechea dreaptă.

— Bună, Mona, mă bucur să te văd! Am venit cu domnișoara Belle – putem intra?

Nici nu s-a uitat la mine. Jubilam de bucurie, uitând pe dată de oboseală. Eram pe cale să o întâlnesc pe Beau Belle, protagonista atâtor filme romantice. *Vicky o să moară de ciudă!*

— Nu mai ai grijă de Miley, AJ?

— Nu, de Trey Jones, dar logodnica lui, aici de față, Beau, mi-a scos peri

albi, a zis Hulk, îndoindu-și grumazul gros ca să vorbească în microfonul discret pe care îl avea prins la guler. Încerc să aflu cât o să dureze filmarea. Ține-o pe-aproape până când zic eu.

Ce ciudat, vorbesc despre ea de parcă ar fi un chihuahua.

— Filmarea n-o să dureze mult, i-a zis Mona. Alegem câteva piese, facem câteva piruete pentru cameră și gata. Nu, copii?

Rob a încuviințat din cap, iar Fran cea cu tunsoarea bob a zâmbit printre dinții încheștați. Se pare că Mona nu se putea abține să nu vorbească de sus cu toată lumea.

— Ai ceva de mâncare? Ea și Pinky nu și-au luat nicio pauză toată ziua, a zis AJ.

— Pinky? a mimat Rob din buze în direcția lui Fran, care a ridicat din umeri.

— Asistenta mea, Amber, s-a ocupat de toate. Apă, cafea, fructe, gustări, orice dorește – *doresc*.

Mona era cât se poate de amabilă, deși nici măcar ea nu știa cine era Pinky.

— Suntem gata, adu-le încoace, a spus atunci AJ în microfon.

∴

Camera era îndreptată spre ușă, iar eu am făcut un pas înapoi, sperând să ies din cadru. În timp ce Fran cea cu tunsoare bob dădea semnalul „Acțiune!”, un grohăit înăbușit ne-a făcut pe toți să ne îndreptăm privirea spre podea. Un porcușor în miniatură, îmbrăcat cu o vestuță de motociclist din piele neagră, și-a făcut intrarea, dând buzna în încăpere și oprindu-se în mijloc, uitându-se curios la fiecare dintre noi. Își ținea codița răsucită drept în sus. Mona încerca din răspuțuri să nu se încrunte, lucru care nu era atât de greu. De-acum, știam că abia dacă își încreștea vreodată fruntea.

Vicky ar leșina dac-ar vedea.

— Pinky, puișor, așteapt-o pe mămica! s-a auzit atunci o voce subțire, cunoscută.

Chiar atunci intră Beau Belle, o apariție atât de familiară pe *Daily Mail Online*, și totuși atât de diferită în carne și oase; arăta, de fapt, ca un personaj din desene animate: o avalanșă de cârlionți blonzi, lungi îi atârnavă în jurul umerilor, pălărie neagră, cu boruri lăsate, jachetă neagră, din blană artificială, asortată la blugii gri-deschis, și botine negre, înalte până la gleznă, cu franjuri, din piele întoarsă. Anii șaptezeci ai stilului hippie o întâlneau pe fata texană, cu o tușă de Barbie. Era versiunea mai scundă, mai tânără și – s-o recunoaștem – mai drăguță a Monei. Un al doilea bodyguard a intrat atunci în urma ei, postându-se numaidecât în dreptul ușii.

— Mona, scumpo! Ce bine-mi pare să te văd! a strigat Beau, lăsându-și

geanta Burberry Blaze pe podea și aruncându-se în brațele deschise ale Monei ca să facă schimb de bezele. Ce zici de Pinky? Nu e drăguț? Am vrut un pomeranian, dar n-am putut să-mi iau din cauza alergiei mele la păr, așa că Trey a venit cu ideea asta grozavă. Îți place?

— E adorabil!

Mona nu se pricepea să mintă. Ce nu putea exprima fața ei ieșea la iveală prin limbajul trupului și prin felul în care fixa neliniștită râțul umed al porcușorului. Pinky a pornit atunci drept spre colecția de designer, impecabilă, de pantofi cu toc a Monei. Ea s-a uitat înspre cei doi bodyguardzi, făcându-le semn cu capul înspre porcușor, însă niciunul din ei nu s-a deranjat în vreun fel. Instinctiv, am dat fuga spre stativul cu haine și am ridicat de pe podea poalele celei mai lungi dintre rochiile, ca s-o țin departe de râțul umed.

— Poate că, ăă, asistenta mea, Amber, ar putea să-l ducă pe Porky pe terasă să se joace? a sugerat Mona, făcându-mi semn să scot porcul afară cât mai repede.

Beau și-a îndreptat atenția spre mine, scanându-mă din cap până-n picioare, vădit neimpresionată.

— Azi am sosit, am bălmăjit eu, drept scuză. Ador porcii!

Încă o minciună. Nu știam nimic despre ei, în afară de slăbiciunea pe care o aveau pentru cel de la M&S, pe nume Percy. Ridicând de la podea lesa lui Pinky, am simțit stânjenită camera de filmat care mă urmărea, albă ca varul cum eram, scoțându-l pe terasă pe porcușor, înainte de a se îndrepta înapoi către Mona și Beau. Am ridicat cu grijă animăluțul și l-am așezat pe un scaun lângă mine. I-am desfăcut vestuța din piele și m-am uitat în ochii mici, negri și umezi.

— Ți-e sete, porcușorule? Trebuie să recunosc, era chiar drăguț. Și mirosea mai bine decât mine. Vrei ceva de mâncare? Pe-aici nu se omoară nimeni cu mâncatul.

I-am turnat niște lapte într-o farfurie și i-am așezat-o pe podea. Porcușorul a început să soarbă entuziasmat. Am luat apoi niște biscuiți cu smochine, i-am rupt în două și i-am pus în altă farfurie. A început să-i molăie zgomotos. Am mâncat și eu unul. După aceea, încă unul. Am înfipt furculița în câteva fructe de pădure și le-am înfulecat pe nerăsuflăte. I-am dat și lui Pinky o mână de afine, pe care le-a înghițit hulpav, gâdilându-mi palma cu râțul lui.

— Of, mami nu ți-a dat să mănânci azi la prânz?

— Sper că nu insinuezi că Beau e neglijentă, s-a auzit o voce deasupra mea. AJ închidea ușa de la terasă în urma lui; întruchiparea perfectă a unui pachet de mușchi din L.A., complet lipsit de simțul umorului.

— Chiar deloc. Făceam conversație.

— E un porc.

— Nu-ți plac animalele, AJ?

— Mona a întrebat de tine. Mă ocup eu de-acum.

I-am dat lesa și m-am dus înapoi înăuntru; o zonă era puternic luminată de un reflector, și camera era îndreptată asupra Monei și a lui Beau, care se uita printre hainele de pe stativ.

— E adecvat să porți ținută de cocktail la evenimentele dinainte de premieră, o sfătuia Mona, ținând în mână o rochie Oscar de la Renta, cu imprimeu floral, dar să faci totuși impresie.

— Știi că se poartă acum, dar imprimeurile florale nu mă reprezintă, Mona. Încerc să obțin roluri mai serioase. Ai ceva poate mai sexy, mai nonconformist?

Beau își scosese pălăria și jacheta din blană, iar acum îți dădeai seama cât de micuță era – versiunea umană a porcușorului ei de buzunar.

— Camera te face să arăți mai gras cu zece kilograme, știi doar; toată lumea o să fie slabă moartă, mă avertizase Mona mai devreme, când remarcasem cât de minuscule păreau toate hainele. Nimeni la Hollywood nu poartă mai mult de mărimea treizeci și doi.

— Aș avea asta de la Dolce & Gabbana, a spus Mona, scoțând o rochie sexy, mulată, din mătase, cu imprimeu leopard. Și am și o geantă de la Dolce care să se potrivească perfect cu ea. O să-i înnebunești!

— Vândut! O ador! a exclamat Beau, punând-o pe lângă ea și întorcându-se către cameră cu un zâmbet de zile mari.

— De ce n-o probezi și pe asta, și pe cea de la Oscar de la Renta, ca să faci o comparație? Amber o să te ajute.

Mona a condus-o spre ușa dormitorului, iar mie mi-a făcut semn peste masa cu accesorii, încărcată de „ultimele retușuri” – o brățară lată din aur și un plic asortat, plus o pereche de pantofi Jimmy Choo cu baretă în jurul gleznei și încă una de sandale delicate, aurii, cu toc înalt. M-am rugat să nu mă pună pe mine să le probez mai întâi, fiind pe deplin conștientă că silueta mea de cârnat, de mărimea treizeci și opt, nu avea să încapă în finețurile alea. Echipa de filmare a ieșit pe terasă pentru o pauză, iar atunci l-am văzut pe Rob oprindu-se din drum și gâdilându-l pe Pinky sub bărbie, șoptindu-i: „Ești bine, amice?” Gestul i-a făcut mușchiul brațului să i se încordeze. Mi-am abătut repede privirea și am traversat în grabă camera de zi, îndreptându-mă spre dormitor.

După o bătaie ușoară în ușă, am fost întâmpinată de Beau, acum pe jumătate dezbrăcată, cu rochia leopard strânsă pe șoldurile ei zvelte, lăsând la vedere bustul generos, strâns într-un sutien turcoaz din dantelă. Avea

sâni mari pentru o siluetă atât de subțirică; mă întrebam dacă sunt adevărați. Vicky și-ar fi dat seama numaidecât: era una dintre preocupările ei favorite. Beau s-a chinuit puțin și a reușit să-și tragă rochia peste umeri.

— Poți să mă ajuți cu fermoarul?

Eu m-am străduit să i-l închei, rochia fiind prea strâmtă chiar și pentru silueta ei numai piele și os.

— Gata. Uau...

Și-a examinat corpul perfect în oglinzile până la tavan ale șifonierului, fluturându-și buclele bogate și răsucindu-se când în stânga, când în dreapta. Eu am desfăcut baretele pantofilor marca Jimmy Choo, gata să o încălț ca pe Cenușăreasa. Atunci, s-a auzit un țârâit venind dinspre geanta ei, aruncată pe patul de hotel.

— Poți să-mi dai poșeta, scumpo?

M-am întins după geantă, gândindu-mă cât de ireală îmi părea întreaga scenă. Ea a scormonit prin geantă, scoțându-și iPhone-ul și privindu-l în tăcere pentru o clipă; apoi s-a așezat pe marginea patului.

— Rahat! a spus, cu ochii țintă la telefon, citind mesajul încă o dată, pentru ca apoi să repete în șoaptă: Rahat ce ești!

După aceea și-a îngropat capul în mâini și a izbucnit în plâns. Eu mi-am întors privirea stânjenită. *I-o fi fost refuzat vreun rol? Poate că agenții nu o consideră suficient de „nonconformistă” la urma urmei? În* acel moment, a început să respire sacadat, ca o femeie în chinurile facerii. *O fi murit cineva? Că tot vorbeam de ciudățenii.* Apoi, fără să lase telefonul din mână, a încercat să se liniștească și s-a ridicat hotărâtă, îndreptându-și rochia peste abdomenul plat ca scândura și peste șoldurile minuscule, reluându-și admiratul în oglindă. Câteva secunde mai târziu, telefonul a sunat iar. L-a ridicat să vadă cine e, apoi l-a aruncat cu fața în jos pe cuvertura din spatele ei.

— Afurisitul dracu'!

S-a aruncat pe pat după el, șifonându-și rochia și scoțând un sunet pe care Pinky l-ar fi luat cu ușurință drept guițat. Apoi și-a îngropat capul în pernă și s-a pus pe bocit.

Eu mi-am ridicat privirea din colțul camerei, unde îmi făceam de lucru aranjând o perdea. Nu aveam cum să o mai ignor de vreme ce scotea asemenea sunete. M-am apropiat cu grijă.

— Ăă, e totul în regulă?

Ea a început să lovească în cuvertură cu mâinile și cu picioarele.

— Nu, nu e! a zbierat, întorcându-se cu fața la mine, în timp ce eu m-am așezat precaută pe marginea patului. Avea ochii roșii, mânjiți de rimel, iar fața de pernă avea acum două urme gri-cărbune și una de ruj roșu. Să fi fost

oare asta criza de nervi a unei primadone pentru că ajunsese pe lista de așteptare pentru noua geantă Chanel? Astfel de lucruri chiar se întâmplau... O bătaie puternică în ușă ne-a făcut pe amândouă să ne îndreptăm privirea într-acolo.

— E totul în regulă, Beau?

Ochii ei mari, albaștri i-au fixat pe ai mei, iar în ei am citit frică pură. A făcut semn către ușă, dându-mi de înțeles că nu voia ca AJ să intervină.

— Suntem bine, AJ, mulțumim! am strigat eu. S-a înțepenit fermoarul, atâta tot!

— Da, suntem bine, a confirmat și ea.

Cel puțin, omul știe că n-am omorât-o sau că i-am făcut cine știe ce.

— În regulă. Ne vedem aici.

L-am auzit cum se îndepărtează.

— Mulțumesc, scumpo, ești o dulce.

Ochii ei frumoși înotau în lacrimi.

— Te pot ajuta cu ceva? am întrebat-o.

— Nu cred, a zis ea, suspinând.

— Ei bine, dacă vrei să vorbești... M-am așezat mai confortabil pe marginea patului. Părea că dorește să fiu lângă ea.

— Serios? s-a mirat ea, de parcă nimeni nu se mai oferise s-o asculte vreodată.

— Serios. O problemă împărtășită e o...

Mi-am pus mâna pe umărul ei subțire, ca de copilă, întrebându-mă dacă încalcăm vreo lege să am contact fizic cu o vedetă vulnerabilă și aflată într-o criză de plâns. Nu aș fi fost surprinsă dacă AJ i-ar fi pus microfoane.

Capitolul 6

Brusc, am fost întrerupte de o altă bătaie în ușă, capul Monei ițindu-se de după ea.

— Eu sunt, dragilor! s-a anunțat ea, ajungând în mijlocul acelei scene în care eu arătam îngrijorată, iar Beau, devastată. Iisuse, a murit cineva? Nu-ți place rochia, Beau? Serios, scumpo, dacă nu-ți place rochia de la Dolce, să știi că mai am și altele.

Cu genialitate, Beau a intrat numaidecât în joc.

— Sincer, Mona, mă simt grasă azi, a zis ea, ștergându-și rimelul de sub ochi. Amber a încercat să mă convingă să probez rochia de la Dolce & Gabbana, dar nu mă simt în apele mele, a adăugat, făcând un gest din mână

pentru efect.

Mona a dat din cap în semn de înțelegere.

— Chiar trebuie să filmăm azi? a continuat Beau. Mă gândesc doar că, dacă sar peste cină, fac o spălătură stomacală și port niște colanți modelatori, o să arăt mult mai bine de dimineață.

— Vrăbiuțo, nu e nimic în neregulă cu tine! a spus Mona pe un ton cât se poate de sincer. Dar n-o să te forțez să faci nimic din ceea ce nu vrei. Important e să avem grijă de tine! Echipa de televiziune va înțelege.

Eu m-am ridicat și m-am dus la ușă, gândindu-mă că voi fi pusă în dificila postură de a-i anunța pe cei de la *20Twenty* că bătuseră drumul degeaba.

— Poate să rămână Amber cu mine, te rog? a întrebat Beau, uitându-se la mine. Eram șocată că își aducea aminte numele meu. Nu mă simt prea bine. Vreau să stau puțin aici, în liniște, cu Amber.

Vădit deranjată de faptul că Beau mă alesese pe mine să-i fiu confidentă, și nu pe ea, Mona a zâmbit forțat și a spus:

— Sigur.

Rămase încă o dată singure în cameră, Beau a început deodată să vorbească foarte pe șleau.

— Adevărul e, Amber, că sunt urmărită.

— Poftim?

— Cineva, un bărbat, mă urmărește. Sunt speriată, a adăugat, apucându-mă de mână.

S-a pus din nou pe plâns. A început să respire sacadat. Ori era o actriță foarte bună, ori acele pete și lacrimile erau adevărate; mă simțeam ca în liceu, la o petrecere în pijamale cu deznodământ trist. Am dat fuga la baie ca să îi duc un teanc de șervețele, dar și ca să am o clipă de răgaz pentru a-mi aduna gândurile. *Ce-ar trebui să fac acum?* Mi-am adus aminte de o poveste cu un urmăritor care a fost prins ascunzându-se pe un raft din dressingul lui Simon Cowell, și m-am rugat ca ferestrele din apartament să fie încuiate.

— Poate-ar fi mai bine să mă duc după AJ, ce zici? am întrebat eu, întorcându-mă în cameră și întinzându-i un teanc de șervețele. Beau se ridicase în capul oaselor acum, stând sprijinită de perete, cu genunchii strânși la piept și cu câte un șervețel în fiecare mână.

— Nu e nevoie să vină AJ, mă descurc, a insistat ea.

— Dacă ne urmărește cineva chiar acum? am întrebat eu.

Beau a izbucnit iar în plâns.

— Totul a-nceput acum o săptămână, pe Twitter, a zis ea. A fost tare drăguț cu mine la început, am crezut că e un fan ca mulți alții; îmi spunea că îi plac filmele mele și că mă consideră o actriță bună și alte lucruri de genul ăsta. Doar flecăreală nevinovată. Dar mă tot întreba de Jason, îl știi? Jason

Stater, colegul meu de platou din filmul pe care abia ce l-am terminat?

Am încuviințat din cap. Cine nu îl știa pe Jason Stater? Era faimos, cu un chip sculptat, celibatar, adorat de o droaie de fane; devenise celebru la Hollywood cu o serie de comedii romantice, iar Beau și Jason jucaseră împreună în serialul romantic de televiziune *Summer's Not Over*³. (Mormanul de reviste de sub teigheaua de la Smith's și interesul constant al lui Băț pentru lumea de la Hollywood mă puseseră la curent cu viața vedetelor.)

— Ei bine, tipul ăsta mă tot întreba dacă eu și Jason suntem mai mult decât simpli colegi. Nu voia să renunțe, mi-a explicat ea, suflându-și nasul delicat.

— Poate că doar face glume? am sugerat eu.

— M-am gândit și la asta, dar lucrurile s-au înrăutățit, mi-a spus. L-am blocat, dar cumva a făcut rost de numărul meu de telefon, iar de atunci mă tot sună și îmi trimite constant mesaje.

Eu am căzut pe gânduri, frământându-mi creierii.

— Ești sigură că-i una și aceeași persoană?

— Da, pentru că mă întreabă același lucru: vrea să știe despre Jason. Tot insistă și insistă, nu e-n regulă, știi? E evident că vrea să mă prindă, că încearcă să mă facă să spun ceva ce nu e adevărat. Să mă intimideze, Amber, iar eu nu știu care o să fie următoarea lui mișcare. Mi-a trimis deja vreo zece mesaje numai azi și am cam tot atâtea apeluri pierdute. Ochii au început să i se umple din nou de lacrimi. El era mai devreme. Mă urmărește și nu știu ce să fac.

M-am gândit la cea mai rațională persoană pe care o cunoșteam. *Ce-ar face Jas în situația asta?*

— Vrei să sun pe cineva?

— Nu, n-am pe cine.

— Pe logodnicul tău?

Pretendentul lui Beau era chipeșul și foarte apreciatul regizor britanic de film Trey Jones. Cuplul era printre favoriții de la Hollywood, iar nunta lor apropiată era deja un eveniment care stârnise mare vâlvă în lumea celebrităților, zvonindu-se că drepturile pentru fotografii fuseseră vândute unei reviste *glossy* pentru suma de un milion de dolari.

— Pe Trey? Doamne, nu!

Rostise acest refuz pe un ton ciudat, ceea ce m-a nedumerit și mai mult.

— Atunci, pe agentul tău de presă?

Știam de agenții de presă de la Smith's. Ni se cerea uneori să închidem

³ *Vara nu s-a terminat.*

magazinul pentru câteva ore dacă vreo actriță importantă dorea să-și facă în liniște cumpărăturile, departe de ochii iscoditori ai lumii, și mereu veneau însoțite de câte un agent. Versiunea americană a britanicilor care lucrau în domeniul PR-ului, agenții de presă erau direcți, obraznici și infinit mai înfricoșători decât omologii lor englezi. Agenții de presă obțineau în general orice își doreau, când își doreau, neîntorcând niciodată favorul. Astăzi însă, Beau voia să evite asistența agenților.

— Scumpo, mă bucur mult că agentul meu nu e *aici*.

Își ia din nou telefonul și recitește mesajele de mai devreme, înainte să îl închidă.

— Ei bine, poate-ar trebui să te duci la poliție?

— Nici gând! O, Doamne, ce coșmar!

Eram complet derutată. Cine să o urmărească pe Beau și să o acuze că între ea și Jason Stater ar fi ceva mai mult decât o simplă prietenie?

— De fapt, scumpo, ai putea face *ceva* pentru mine, a spus ea în cele din urmă, privindu-mă reticent, cu ochi mari, de cățeluș, că ai prințesei Diana.

Sunt sigură că Mona ar vrea să fac tot ce-mi stă în putință, nu?

— Spune-mi, am zis eu.

— Pot să am încredere, Amber? Adică, să mă încred *sută la sută*?

Și, zicând acestea, s-a aplecat spre mine suficient de mult cât să-i simt respirația suavă, parfumată.

— Desigur.

— Ar fi trebui să fiu sinceră cu ține de la bun început, mi-a explicat pe un ton scăzut, după ce s-a asigurat că telefonul ei e închis. Cel care mă urmărește e din presa națională. E jurnalist la site-ul ăla orbii de scandal *Starz*. Mă sună de trei zile nonstop, cu gând să mă intimideze. E un agresor. Iar acum îmi spune că o să publice niște poze „compromițătoare” cu mine și cu Jason, a zis, mimând din degete niște ghilimele. Încearcă să sugereze că e ceva între noi, când de fapt nu este; doar suntem colegi de platou și atât.

— Și-atunci, de ce nu-i zici exact asta? am întrebat eu.

— Camerele nu erau pornite, iar noi repetam niște scene, înțelegi?

Nu eram prea sigură că înțeleg.

— Trey știe?

— Chiar îl iubesc pe Trey! a exclamat ea. E logodnicul meu, Amber. O să ne căsătorim curând. Dar jurnalistul ăsta agasant încearcă să strice totul. Din câte se pare, sunt chitiți să publice minciunile alea oricum...

Lacrimi au început să-i șiroiască pe obraji, amestecate cu stropi de rimel de pe genele încărcate.

— Beau, e în regulă, te rog nu plânge. Totul o să fie bine... am zis eu. Nu poți să-i spui jurnalistului ăstuia că pur și simplu a înțeles greșit? Să-i spui

exact ce mi-ai spus și mie?

Ea a scuturat din cap.

— Cel puțin nu încercă nimeni să te omoare, am continuat eu, încercând să o înveslesc. Pentru o clipă am crezut că o să-mi spui că vreun nebun o să sară pe geam cu un pistol în mână. Nu-i *atât* de grav.

Nu dădea semne că s-ar fi înveselit vreun pic. Șiroaiele de lacrimi negre se uniseră acum într-un fir ce-i curgea pe gât în jos și îi murdărea rochia Dolce & Gabbana. *Mona o să-și piardă mințile când o să vadă...*

Am mai adus niște șervețele din baie și am încercat, cu grijă, să șterg rochia. Beau abia dacă a observat; nu mai era interesată de haine. Mintea ei se frământa în strădania de a concepe un plan care, inevitabil, avea să mă implice și pe mine.

— Trey trebuie să știe, a conchis ea după câteva minute, că în fotografiile astea stupide suntem eu și Jason repetând niște scene, nimic mai mult, înainte ca toată lumea să scrie despre ele pe Twitter și să fie preluate numaidecât de toate site-urile de scandal. Trebuie să dau de el.

— Corect. Sunt sigură că Trey o să înțeleagă după ce-o să-i explici ce și cum, am încercat eu s-o încurajez. Și oricum, nu cred că citește cineva *Starz*.

Nu cred că i-ar fi făcut bine să afle că majoritatea prietenilor mei de acasă erau abonați pe e-mail la *Starz* și luau de bună orice bârfa.

— Ei bine, cu asta mă gândeam că ai putea să mă ajuți tu, Amber, așa cum mi-ai promis că ai să faci. A căscat larg ochii ei mari, albaștri, cu care ademenise atâția colegi de platou în situații „compromițătoare”. Mă gândeam că aș putea să îl chem pe Trey și să-i spun că ești unul dintre producătorii de la *Summer's Not Over*, și că, din păcate, niște fotografii au încăput pe mâinile unui site de scandal, dar că tu poți confirma că eu și Jason nu făceam decât să repetăm, așa că nu are de ce să se îngrijoreze. Sfârșit. Corect, Amber?

Eu am rămas tăcută o vreme, încercând să diger toate acestea.

— Dar eu nu sunt nici pe departe vreo producătoare... Sunt asistenta Monei. Nu sunt sigură că mă pot da drept altcineva. Nu sunt actriță ca tine.

— Dar ai spus că vrei să mă ajuți, nu?

Puteam să îi citesc disperarea în ochi. M-am panicat. *Ce-ar face Jas acum?*

— Serios, Beau, am insistat eu. Nu m-am priceput niciodată să joc teatru. Nu eram niciodată aleasă pentru piesele de la școală. Mereu eram partea din dos a măgarului din sceneta Nașterii Domnului de Crăciun. Vreau să te ajut, chiar vreau, dar nu cred că pot face asta. Dacă Trey începe să mă ia la întrebări? E posibil să nu mă creadă.

Chiar în acel moment, am fost întrerupte de încă o bătaie în ușă. Era tot Mona, care de data asta a strigăt de cealaltă parte:

— Te simți mai bine, Beau, dragă? A trecut ceva timp. Începusem să cred că Amber a adormit peste tine. Nu și-a revenit încă după zborul cu avionul. Echipa de televiziune a plecat, să știi.

— Mă simt puțin mai bine acum, mulțumesc, Mona. Ieșim chiar acum, a zis Beau, dându-se jos din pat. Deci, ne-am înțeles, nu, Amber? a spus, întorcându-se spre mine. Mă întorc mâine să termin cu probatul și-ți dau numărul lui Trey, ca să-l suni. Îți spun eu exact ce să-i zici.

Părea o cu totul altă persoană, cu siguranță nu aceeași care până acum cinci minute se sufoca în suspine. Și-a șters ultimele dăre de rimel de pe obraji, s-a dat cu puțin ruj și s-a examinat în oglindă de parcă nu se întâmplase nimic. Apoi a sărit în pantofii Jimmy Choo și a deschis larg ușa.

— Ta-daa! Știi ceva? Ador rochia de la Dolce, Mona! Vin mâine în ciorapii modelatori și totul o să fie bine.

Eram uluită de-a dreptul.

După ce s-a schimbat înapoi în hainele în care venise, Mona a promis că o să-l sune pe Stefano Gabbana în persoană ca să se intereseze dacă va putea păstra rochia și după ce avea s-o poarte la premieră. Apoi Beau a anunțat că pleacă, dar că se va întoarce a doua zi ca să filmeze alegerea ținutei pentru Globurile de Aur. În timp ce se îndrepta spre ușă, ne-am dat seama că uitase ceva; ceva cu care venise, negreșit: un porcușor în geacă neagră din piele!

— A, Pinky! a exclamat ea, când l-a văzut pe AJ, care stătea în continuare cu lesa lui Pinky în mână. Amber, scumpo, ai spus că îți plac porcii; nu vrei să-l ții tu pe Pinky în seara asta? Nici nu mi-a dat ocazia să răspund. Mulțumesc, scumpo! Trebuie să petrec puțin timp singură cu logodnicul meu diseară, știi tu.

Știam foarte bine. Beau trebuia să fie pe fază, să-și pândească telefonul de apelurile „urmăritorului”. Trecuseră deja treizeci de ore de când avusesem ultimul somn decent, iar Londra părea foarte, foarte îndepărtată. Am luat în mână lesa lui Pinky, nemaiaivând energie să protestez, așa că m-am resemnat cu gândul unei nopți pline de surprize din partea unui porcușor. Expresia plină de dispreț de pe fața Monei îmi spunea că porcul o să stea în camera mea și nicidecum în casa ei albă, impecabilă; nici măcar n-am apucat să întreb ce mănâncă acea creatură. Nu aveam parte, fără dubiu, de intrarea la care sperasem în lumea de la Hollywood. Mă întrebam dacă n-aș putea refuza să fiu implicată. *Poate-ar trebui să îi spun Monei?*

— Se pare că tu și Beau vă înțelegeți de minune! a comentat Mona pe un ton glacial în timp ce goneam înapoi spre reședința ei, cu Pinky postat, probabil ilegal, în poală la mine.

Îl țineam atât de strâns, încât mi se albiseră încheieturile degetelor. O singură frână prea bruscă, și am fi avut jambon la cină.

— Așa cred, am răspuns eu, răzgândindu-mă în ultima clipă să îi fac mărturisiri Monei. Nu voiam să par toantă sau deplasată; din câte știam, lucrurile de genul ăsta erau la ordinea zilei la Hollywood. Plus de asta, Beau mă rugase să păstrez secret tot ce vorbiserăm, și încă nu eram sigură că pot avea încredere în Mona. Nu voiam să provoc și mai multe momente dramatice.

Când ne-am întors, am găsit-o pe Klara în bucătărie, încălzind ceea ce părea o zeamă lungă din legume fierte în exces. Abia dacă a schițat vreun gest când l-a văzut pe Pinky intrând în bucătărie în urma mea. *E un porc cu o vestă din piele, pentru numele lui Dumnezeu!* Mă simțeam epuizată de-acum, amețită și abia îmi mai puteam ține ochii deschiși; restul serii a trecut ca într-o ceață, alegând curcanul cu chilly gătit de Ana. Nu voiam ca Mona să creadă că am o constituție slabă, dar fusese cea mai lungă zi din viața mea și chiar aveam nevoie de somn. L-am dus pe Pinky la etaj și mi-am folosit ultimul dram de energie ca să-i trimit un mesaj lui Vicky: *împart patul cu porcușorul lui Beau Belle. Mi-e dor de tine. A. Pup.* După aceea mi-am închis telefonul și am picat lată.

∴

M-am trezit câteva ore mai târziu din cauza unei bufnituri teribile: Pinky răsturnase bolul cu apă pe care i-l lăsasem pe podea. În timp ce se rostogolea pe podeaua albă și alunecoasă, ca să se oprească într-un final, am aprins lampa de lângă pat și l-am văzut scurmând în mormanul de haine negre aruncate la piciorul patului. După asta, n-am mai dormit cine știe ce. *Se pare că porcii sunt animale nocturne.* Capul mi se învârtea din cauza celor ce mă rugase Beau, iar Pinky mă tot trezea din somn, pentru că fie lovea cu capul în ușă, fie amușina podeaua, căutând o cale de scăpare. Mi-a fost milă de el. Amândoi eram oarecum pierduți în camera asta mare, neatinsă dintr-o casă-muzeu din Hollywood Hills.

Brusc, mi-am dat seama ce-aș putea face ca să mă simt ceva mai bine. *Am în geantă o pungă mare, desfăcută de M&M's!* Poate puțină ciocolată în miez de noapte o să ne ajute pe amândoi.

Am reușit să-l pun pe Pinky în patul meu dublu și să-i dau să mănânce bomboanele direct din palmă. În timp ce le molfăia, gâdilându-mi palma, mă gândeam dacă nu cumva Nathan și Tamara luaseră decizia corectă când demisionaseră. M-am gândit la propriul pat din camera dezordonată care mă aștepta înapoi la Londra, unde picuratul țevilor și scârțâitul caloriferelor mă țineau trează. La un moment dat, spre dimineață, am strâns porcușorul calduț într-o îmbrățișare rapidă, însă am primit o copită în bărbie. Era foarte puternic pentru o creatură atât de micuță. *Se pare că porcușorilor nu le plac nici îmbrățișările.*

În cele din urmă, s-a făcut ora șapte. Razele calde și blânde ale soarelui se furișau printre obloane, scâldând încăperea în lumina lor aurie. M-am gândit cât de frumos e, în timp ce m-am dat anevoie jos din pat și m-am dus la baie, unde am observat că Pinky adormise, cuibărit, între două perne pe podea, patul improvizat pe care i-l încropisem peste noapte. Baia asta avea ceva care mă făcea să mă simt ca și cum aș fi fost primită într-o îmbrățișare uriașă, doar stând acolo. Poate aveam senzația asta din pricina încălzirii din pardoseală. Am rămas o vreme în duș, savurând momentul. Mă simțeam atât de bine, să fiu, în sfârșit, curată. Asta, până când mi-am amintit ce mă aștepta azi cu Beau. *Poate se răzgândise peste noapte?* Numai când mă gândeam că o s-o văd, și mi se făcea iar rău.

Când am coborât în bucătărie, Mona citea desfășurătorul printat al activităților de peste zi la un pahar de apă fierbinte cu lămâie. Pesemne că lista fusese întocmită de Tamara sau de Nathan înainte să demisioneze. Urma să ne petrecem dimineața pe la „programări” precum cea a Monei de la Smith’s, așadar, măcar aveam o vagă idee la ce să mă aștept.

După ce am ieșit din casă, ne-am învârtit cu mașina prin Beverly Hills, bătând micile magazine cochete, strălucitoare, fiind întâmpinate cu bezele și zâmbete entuziaste, uitându-ne la vitrine, admirând și împrumutând articole, dând comenzi și încărcând mașina cu și mai multe haine de cărat la apartamentul de la hotel. Cât mergeam cu mașina, Mona îmi dădea iPhone-ul ei ca să dau telefoane. Spre ușurarea mea, avea în agendă toate numerele de la toți reprezentanții de modă pe care trebuia să îi sun, așa că nu exista pericolul de a fi nevoită să o țin trează pe Vicky căutând date de contact.

Pinky mă însoțea pretutindeni, asumându-mi atât rolul de purtător de cuvânt al Monei, luând notițe și ținându-i ochelarii de soare, cât și de dădacă a porcușorului lui Beau.

— E al lui Beau Belle, scumpo, avem grijă de el, o mică favoare. Nu-i așa că e drăguț? dădea Mona explicații oricui dispus să asculte, profitând de ocazia de a pronunța numele lui Beau și folosind pronumele „noi” cu o incredibilă ușurință – ea, care nici nu se apropiase de Pinky în tot acest timp.

Ajunse la hotel, ne-am petrecut după-amiaza în compania unor fete cu aspect sănătos, păr perfect îndreptat și manichiura proaspăt făcută, cu poșete-plic din piele de șarpe și puse la patru ace, care s-au perindat prin apartament, chemate de Mona. Era ca și cum urmăream un curs despre haine de lux. Sincer, niciuna dintre vizitatoarele noastre, cu trăsăturile lor delicate, picioare lungi și haine de firmă, nu părea să aibă nevoie disperată de consiliere în domeniul modei. Unele îmi păreau vag cunoscute din scene

de film sau de prin fotografiile din revistele Monei. Altele numai își dădeau un aer de importanță. Poate că erau nou-venite și sperau ca, prin intermediul Monei, să facă o impresie de efect în sezonul acesta. Dar, indiferent cine erau, toate au fost întâmpinate cu îmbrățișări și cu nenumărate bezele.

Au fost probate diverse ținute, accesoriile, admirate și și-au făcut o groază de selfie-uri. Superlativele nu mai conțineau; totul era „fabulos, uimitor, sexy, superb, încântător, minunat, magnific, grozav, splendid, mortal...”, și tot așa, la nesfârșit. Nu mai era nimic de adăugat, pentru că, atunci când ai gene perfecte, s-o recunoaștem, *totul* arată grozav. Eu eram singura persoană care nu arăta nici pe departe încântător, după ce-mi petrecusem dimineața stând după Mona și după Pinky, răspunzând la ușă, ducând haine în camera de schimb, asigurându-mă că toată lumea e hidratată cu apă Fiji și sunând la room-service, ca să cer o sumedenie de răcoritoare care mai de care mai ciudate, variind de la ceai cu mentă și espresso la căni cu suc fierbinte de lămâie cu piper Cayenne și sirop de arțar. La fiecare două ore, Mona îmi făcea semn să-i aduc cafeaua; prioritatea mea de căpătâi era să-i mențin doza de cafeină la nivel maxim. Cred că băuse cel puțin patru *latte macchiato* până la ora trei, iar noi ajunseserăm acolo la douăsprezece. Pe lângă faptul că făceam pe chelnerița, mai țineam și evidența fiecărui obiect luat de fiecare, când și unde trebuia livrat. Mona părea încântată când i-am sugerat să fac un tabel Excel ca să pot ține evidența, în loc de bilețelele pe care și le lipea pe iPad. *Ce fel de asistent personal mai e și Nathan?*

Din când în când, trebuia să sun la câte un PR ca să cer o anumită rochie sau un accesoriu de o anumită mărime, și o mai aveam și pe croitoreasa preferată a Monei – o mexicană docilă, pe nume Maria – pe reapelare, în cazul în care era nevoie de scurtat vreo rochie sau de strâmtat vreo bustieră. Curierii erau într-un du-te vino, iar picioarele mele strânse în balerinii negri începuseră să mă doară de atâta alergat, deschis de uși și sărit la primul apel, când era nevoie de mine, ceea ce se întâmpla practic concomitent. De fiecare dată când suna soneria, inima îmi tresărea, întrebându-mă dacă nu cumva era Rob, care se întorcea pentru noi filmări, sau Beau, care să-mi ceară să mă țin de promisiune. Nu mi-am abătut mintea de la ea toată dimineața, sosirea ei apropiindu-se cu pași repezi, iar eu *tot* neștiind ce să fac în situația delicată în care mă pusese. Eram atât de ocupată, că nici nu puteam gândi limpede.

În dormitorul transformat în cabină de probă, erau atâtea femei care arătau ca niște supermodele, aproape dezbrăcate, cât nu mai văzusem în toată viața mea. Rochiile erau trase peste cap cu o incredibilă dexteritate, lăsând la vedere siluete atletice, bronzate la solar și sâni îndrăzneți și ascuțiți. Așa îmi imaginam că trebuia să fie atmosfera la o ședință foto a lui

Juergen Teller sau în culise la Săptămâna Modei de la Londra. Brusc, m-am simțit foarte stânjenită de ceea ce se ascundea sub tricoul meu negru de la Zara.

∴

Târziu după-amiază, am fost anunțate, printr-un apel telefonic de la managerul hotelului, că o actriță faimoasă a intrat în clădire printr-un pasaj subteran ca să nu fie văzută. Își făcuse o programare de urgență la Mona, ca să remedieze situația teribilă de anul trecut pe care o pățise cu o rochie, ocupând prima pagină a ziarelor din motive total *gresite*.

— Cineva ar fi trebuit să îi spună că o rochie transparentă nu e deloc potrivită pentru decernarea Premiilor Oscar, m-a informat Mona în timp ce strângeam lucrurile, după ce golisem apartamentul pentru această VIP. A ajuns pe toate listele catalogată drept Cea mai prost îmbrăcată actriță. Atunci ar fi trebuit să vină la mine.

Priveam uimită în timp ce Mona lucra cu vedeta noastră „anonimă”, ca să-i aleagă o rochie pentru Globurile de Aur și alta pentru Premiile Oscar. În cele din urmă, a ales o rochie neagră, lungă, de la Armani Privé și o creație rafinată roz pal, care să-i reflecte mai mult șarmul personal băiețesc decât cel de cuceritoare pe care îl afișa în rolurile interpretate. Întreaga experiență garanta să îi aducă zâmbetul pe buze și să îi sporească încrederea în sine. Era fascinant să constăți ce putere are moda. Mona salva cariere. Nu încăpea nicio îndoială că se pricepea la asta. Am fost foarte atentă la felul în care a pus problema, cum a întors-o pe toate părțile, după care a căutat printre rochiile din garderobă, și-a masat puțin tâmpilele și – bingo! – a găsit soluția salvatoare. Era, negreșit, un talent, iar clientelor le plăcea la nebunie. Mai târziu, Mona a explicat cum evalua inițial aspectele problematice ale unei vedete, ocupându-se mai întâi de acelea.

— Trebuie să fii nemilos, a continuat ea. Pur și simplu șterge tot ce nu vrei să vezi, atrăgând atenția asupra celor mai bune părți.

Mă întrebam ce ar putea face ca să-mi ascundă posteriorul bombat. În ultimele ore, devenisem mai conștientă de propriul trup decât fusesem vreodată. Nu eram corpulentă, dar nici tonifiată nu eram, lucru deloc surprinzător dacă te gândești că puteam număra pe degetele de la o mână de câte ori mă dusesem la sală. Dintotdeauna mă considerasem norocoasă pentru faptul că purtam mărimea treizeci și opt, aproape de patruzeci atunci când mă simțeam grasă. Astăzi, mă simțeam precum Incredibilul Hulk, și abia dacă mâncasem câteva fructe de pădure și niște M&M's, în patruzeci și opt de ore. Nici Mona nu părea să mănânce – nu a propus să ne oprim să luăm prânzul. Imaginea pe care o aveam despre americani, înfulecând burgeri uriași, înecați în sosuri de brânză sau maioneză, era foarte diferită

de realitatea cu care mă confruntam în prezent, în care toată lumea părea să poarte mărimea XXS și cuvântul „mâncare” era o blasfemie. *Să fiu a naibii, mi-e foame! Nici nu-i de mirare că nu pot concepe un plan decent în privința lui Beau!*

∴

În cele din urmă, chiar înainte de ora cinci, am deschis ușa echipei de filmare de la *20Twenty*, iar peste câteva secunde, AJ sosește și el cu Beau. Rob părea cam distras și și-a văzut de treabă fără prea multă vorbă. Fran abia dacă m-a băgat în seamă, ducându-se glonț la Mona și explicându-i ce voiau să obțină de la scena cu Beau. Drept răspuns, Mona i-a relatat cum se va întâmpla *de fapt*. Mi-am dat seama că Mona era o persoană destul de dificilă.

Beau aproape că m-a dat la o parte din cale ca să ajungă la Pinky, care scurma fericit pe terasă.

— Scumpule! Lui mami i-a fost dor de tine! Ai fost cuminte cu Mona și Amber? Da, normal că ai fost! Și-a scos capul de după ușa de sticlă și a strigat: Hei, Amber, vino și dă-mi o mână de ajutor!

Cuprinsă de un sentiment de groază, m-am dus la Beau, pe terasa însorită.

— E totul în regulă? a întrebat ea, ochelarii de soare ridicol de mari acoperindu-i aproape toată fața.

— Cred că da, am răspuns eu printre dinții încleștați, zâmbind și mijind ochii din cauza soarelui, simțindu-mă ca o fetiță necăjită pe terenul de joacă.

— Am scos-o la capăt, a continuat ea pe nerăsuflăte, luându-mă pe după umăr și uitându-se în urmă ca să se asigure că suntem singure. După aceea, a scos din geantă o hârtie împăturită. Ți-am scris un scenariu. Practic, trebuie să-l suni pe Trey, să îi spui că ești producător la *Summer's Not Over* și că eu și Jason doar repetam o scenă când am fost surprinși de un paparazzo. Dar că totul este cât se poate de firesc și de nevinovat. Nu te lungi cu explicațiile, scurt și la obiect. S-a oprit o clipă ca să-mi studieze expresia feței. Dacă își dăduse seama că eram cât se poate de neliniștită în privința acestui scenariu, nu a schițat niciun gest în acest sens. Mulțumesc, scumpo. Un singur telefon scurt, nu e nevoie de mai mult. Și, spunând acestea, m-a fixat cu privirea ei ademenitoare și mi-a șoptit: Dacă faci asta pentru mine, Amber, n-o să uit. O să fac din tine o persoană de succes.

Mituiere... Grozav!

Capitolul 7

Țineam scenariul în fața ochilor. Telefonul suna întruna. Beau mă fixa cu ochii ei de cățeluș care urmărește cârnații uitați pe grătar.

N-o să răspundă. Sfârșit!

— Trey la telefon.

La naiba!

— Bună ziua, sunteți Trey Jones?

— Da, cu cine vorbesc?

Vorbea frumos – aproape și uitasem că e britanic. Asta mi-a dat și mai mari emoții.

— Domnule Jones, numele meu e Annie, sunt producătoarea filmului *Summer's Not Over* și am avut plăcerea să lucrez cu încântătoarea dumitale logodnică. Este o femeie minunată, talentată și devotată...

M-am uitat la Beau. *Asta-i cea mai mare tâmpenie pe care am citit-o vreodată.*

— Mda... a zis vocea înăbușită, surprinzător, de la celălalt capăt.

— V-am sunat pentru că vreau să vă aduc la cunoștință vestea care mi-a ajuns astăzi la urechi. Este, ăă, eu...

— Annie, care ziceai că este numele tău de familie? a întrebat el, pe un ton îngrijorător de plat.

— Numele meu de familie? am repetat eu, fixând-o pe Beau.

Ea a scris numaidecât ceva pe o bucată de hârtie.

— Liechtenstein.

Iisuse, măcar putea să mă lase să repet înainte.

— Spune-ți-mi Annie, am precizat, încruntându-mă la ea.

— Și, ia zi-mi, Annie, cu ce te pot ajuta astăzi? Mă cam... grăbesc.

— O, mă scuzați, domnule Jones, sigur sunteți foarte ocupat, am zis eu, frunzărind frenetic scenariul și căutând cu disperare cuvintele potrivite. Dacă asta ar fi fost o probă pentru un rol, aș fi picat cu brio. Doar că asta era mult mai rău decât orice audiție. Chiar se întâmpla în viața adevărată. Este vorba despre un telefon pe care l-am primit mai devreme. Se pare că un reporter mizerabil de la site-ul acela oribil de scandal, *Starz*, are niște fotografii cu logodnica dumneavoastră într-o ipostază așa-zis „stânjenitoare” alături de colegul ei de platou, Jason Stater.

Beau ar fi putut foarte bine să citească scenariul chiar ea, era clar stilul ei.

— Ia stai puțin, e cumva vreo farsă? a strigat Trey în telefon. E vreo glumă dintr-aia de-a lui Ashton Kutcher?

Eu m-am speriat de schimbarea bruscă de atitudine. Disperată, m-am

uitat la Beau, ca să-mi sară în ajutor.

— Ce spune? a mimat ea din buze, dându-și podoaba de păr strălucitor într-o parte și apropiindu-și urechea de telefon, așa încât am ajuns amândouă lipite de aparat.

Eu am acoperit difuzorul cu mâna.

— Crede că sunt Ashton Kutcher.

— Doamne, emisiunea aia s-a terminat acum un milion de ani! a exclamat ea, scuturând din cap și fiind total pe lângă subiect.

Eu am încercat să mă adun.

— Mă tem că nu este o farsă, domnule Jones, nici pe departe. După cum ziceam, site-ul *Starz* are niște fotografii în care logodnica dumneavoastră apare într-o „ipostază compromițătoare” cu Jason Stater. Am sunat să vă explic...

— Îmi pare rău, dar chiar nu înțeleg, m-a întrerupt el încă o dată pe un ton foarte autoritar, aproape furios. Vrei să-mi explici, pe limba mea, domnișoară Annie, ce încerci să-mi sugerezi?

Oficial îmi venea s-o omor pe Beau pentru că-mi făcea asta.

— Practic, logodnica dumneavoastră nu a greșit cu nimic. Nu făcea decât să repete o scenă cu Jason, când un paparazzo de toată jena a prins niște cadre, iar eu am vrut să vă asigur că Beau – și dumneavoastră – aveți tot sprijinul din partea studioului nostru. Pentru că, indiferent ce decizie va lua *Starz* în privința acestor fotografii, adevărul este că protagoniștii nu făceau decât să repete conștiincios o scenă și nimic mai mult.

Să „repete conștiincios” o scenă, pe dracul

— Aș fi interesat să văd aceste fotografii; aveți vreun exemplar? a cerut el solemn. Aș vrea să ajungă la avocatul meu cât mai curând posibil.

— La av-vocatul dumneavoastră? am repetat eu cuvintele, cu un tremur în voce, Beau căscând speriată ochii.

— Nu, nu, nu! a scuturat frenetic din cap, șoptindu-mi numaidecât: Fără avocați, Amber! Și și-a trecut disperată degetul arătător prin dreptul gâtului, referindu-se, evident, la mine.

— Avocatul dumneavoastră? Nu va fi nevoie, domnule Jones, credem că situația o să se rezolve cât de curând, am zis eu, cu tot calmul de care dispuneam, recăpătându-mi vocea de producătoare profesionistă. Acesta e mai mult un telefon de curtoazie, ca să vă pun la curent și, ei bine, să vă sfătuiesc să nu fiți prea dur cu Beau diseară, a fost o zi grea. Sunt sigură că o să vă povestească totul despre asta mai târziu, dar ea nu a greșit cu absolut nimic. Voiam să clarific lucrul acesta.

Am decis să sar peste ultima parte din scenariu, unde se presupunea că trebuia să apăr inocența lui Beau și să-i aduc osanale încă vreun minut și

ceva, subliniind ideea de cămin cu subtilitatea unei rachete nucleare.

Din fericire, omul a părut să înghită gălușca.

— Ei bine, o să fiu cu ochii pe *Starz* și vedem apoi. Știu de ce sunt în stare afurisiții ăștia. Apreciez că ai sunat, Annie.

— Plăcerea a fost de partea mea, domnule Jones.

Slavă Domnului! Eram gata să închid.

— Din ce parte a Angliei ești mai exact? Nu sunt mulți producători britanici pe care să nu-i fi cunoscut până acum.

O, nu, nu eram pregătită să fac conversație!

— Din Londra, am răspuns eu, încercând să scap.

— La fel ca restul englezilor din Los Angeles. Din nord sau din sud?

— M-am născut și am crescut în nord.

— Cea mai bună parte. Eu sunt din Portobello.

— Nu se poate! Eu din Kensal Rise!

Pentru o clipă, aproape că am uitat ce rol jucam; era atât de bine să auzi vorbindu-se despre casă.

— Ce mică e lumea! O să te întâlnesc diseară la petrecerea lui Weinstein?

Beau îmi făcea semn că ar trebui să închei conversația, trecându-și încă o dată degetul prin dreptul gâtului.

— O, mi-e teamă că nu, am bălmăjit eu. Mă culc devreme, am o săptămână încărcată.

— Cunosc sentimentul, a zis el. Ei bine, sper să ne întâlnim cândva, Annie. Mulțumesc pentru telefon. La revedere!

— La revedere, domnule Jones!

După ce am închis, cu un sentiment grozav de ușurare, Beau s-a aruncat pe mine, petrecându-și brațele în jurul trupului meu rigid și strângându-mă dureros de tare.

— Ai fost uimitoare! Și chiar ai vorbit ca Annie Liechtenstein! Adică, dacă ar fi fost englezoaică, ar fi vorbit fix ca tine.

— Nu e nici măcar din Anglia?

M-am așezat pe canapea, aruncând scenariul și dând drumul telefonului. Palmele îmi transpiraseră de strânsoarea în care îl ținusem, și, brusc, mi-am dat seama că am nevoie de un pahar cu vin.

— A fost bine? N-o să sune pe nimeni, nu-i așa?

— Nu, a fost înțelegător, am zis eu, încercând să nu-mi arăt exasperarea.

Cu colțul ochiului, am văzut-o pe Mona apropiindu-se. Nu părea prea fericită.

Inima îmi bătea încă nebunește. Trey păruse un bărbat amabil și cumsecade – mă simțeam oribil pentru că îl mințisem. *Probabil a fost una dintre cele mai ciudate convorbiri telefonice pe care le-a avut.*

— Urăsc să vă stric petrecerea, dar trebuie să ne ocupăm de styling, a spus ea deodată, tocmai când a sunat telefonul lui Beau.

— E Trey. Dă-mi voie să răspund, Mona, și vin în două minute, îți promit.

Mona ne-a aruncat o privire iritată. Eu am intrat în casă și am închis ușa de la terasă, nevrând să aud ce îi îndruga Beau logodnicului ei. În orice caz, înțelegerea cu privire la fotografiile de nuntă era protejată. Pentru moment.

Revenită în apartament, Rob mi-a surprins privirea și a venit la mine.

— Ce s-a-ntâmpat?

— E o regină a dramelor, am zis eu.

Speram să nu mai întrebe nimic, deși nu eram foarte convinsă de asta.

— Pare un subiect picant. Oricum, Fran începe să-și cam piardă răbdarea, pentru că avem ceva de făcut și după asta – petrecerea lui Weinstein – așa că poți s-o aduci încoace ca să terminăm odată?

Am privit înapoi înspre terasă. Beau era încă acolo, cu telefonul prins între umăr și obraz, chicotind și acoperindu-și gura din când în când, pentru ca nimeni să nu poată să audă ce îi șoptea viitorului ei soț.

Probabil numai tâmpenii.

Între timp, Mona dispăruse din peisaj.

— La baie, a spus Fran cea cu tunsoare bob, citindu-mi gândurile. Strig-o! Iisuse, parcă-i casă de nebuni aici!

Am bătut în ușa de la baie.

— E totul în regulă, Mona? Te așteaptă când ești gata.

Ea și-a scos capul prin deschizătura ușii, iar eu am observat că își dăduse jos tocurile cui Manolo Blahniks.

— Amber, mă doare capul de mor. Am nevoie de o pastilă. Ai vreun paracetamol?

— Acasă, am răspuns eu, blestemându-mi zilele pentru că nu aveam și la mine. Vrei să mă duc să-ți aduc?

— Termin cu filmarea și după aceea aș vrea, te rog. E o farmacie pe strada următoare. Începe cu Beau – sunt vreo două rochii de la Roksanda, care ar fi perfecte pentru ea. Dacă vrea să facă impresie, asta o să atragă atenția presei cu siguranță.

Întoarsă în cameră, m-am uitat cu grijă la etichetele rochiilor, până când am dat de cele două de la Roksanda. Nu voiam ca echipa de filmare să creadă că nu știam deloc diferența dintre Roksanda și Roland Mouret. Sentimentul că sunt o impotoare în această lume obsedată de etichete era din ce în ce mai puternic, dar, pentru moment, nu puteam decât să îl ignor. Din fericire, Beau nu băga de seamă. Știam amândouă că are alte preocupări.

— Te bucuri să-l vezi pe Pinky? am întrebat-o eu în timp ce se apropia, ținându-l în lesă pe Pinky și având un zâmbet larg pe fața-i de elf, care

spunea „criză evitată”.

Avea obrajii roșii, iar eu m-am gândit că trebuie să fi făcut sex prin telefon.

— O, da! Doar că este puțin cam... am observat că e cam balonat azi, bietul de el.

Știind că Fran și Rob bat din picior să înceapă filmarea, am procedat așa cum am văzut la Mona de atâtea ori, și anume am condus-o pe Beau la stativul cu haine și i-am arătat rochia roz aprins de la Roksanda Ilincic, cu mâneci bufante.

— Mona se gândea c-ai putea începe cu asta, m-am oferit eu, observând camerele pornite și ocărându-mă în gând pentru că nu mă îngrijisem niciun pic de machiaj.

De ce arăt mereu ca o boschetară obosită?

— În! Nu prea-i stilul meu!

— Hmm, deci, nu-ți place?

— Chiar vreau ceva în stilul clasic hollywoodian pentru Globurile de Aur.

Am început să caut printre haine, așa cum o văzusem pe Mona că face, oprindu-mă curând asupra unei frumoase rochii stacojii de la Valentino.

— Nu poți da greș cu asta, am zis eu, scoțându-o cu grijă și punându-o pe braț, ca să i-o arăt lui Beau.

Am văzut cum i se luminează ochii. *Efectul scontat!*

— Uau! E grozavă! Vreau s-o probez!

Beau a întins mâna după uimitoarea rochie din mătase stacojie de la Valentino, care îmi atrăsese numaidecât privirea când le aranjasem.

— E... frumoasă, am suspinat eu. O rochie de vis. O să arate minunat pe tine. Trebuie s-o probezi.

Am luat o pereche de sandale cu diamante de la Jimmy Choo și o poșetă-plic drăguță care să se asorteze și am condus-o în dormitorul transformat acum în cabină de probă. De data asta, am așteptat-o afară; nu eram atât de proastă încât să risc încă o scenă de confesiuni dramatice. Mona a ieșit din baie și s-a apropiat de ușă, încă ținându-și capul în mâini.

— O, rochia Valentino. Cea de la Roksanda n-a fost pe placul tău, să înțeleg?

Pe mine mă împungea cu privirea și nici nu știam sigur de ce.

— Beau a preferat-o pe asta, am zis eu, zâmbind stânjenită, conștientă de camerele care încă ne filmau.

— Da, sunt sigură că o să-mi placă la nebunie, Mona! E rochia perfectă pentru Globurile de Aur! Ies într-o secundă!

Camera a luat un prim-plan cu articolele vestimentare, apoi Beau a dispărut în spatele ușii. Printre dinți, așa încât să nu o audă Rob și Fran,

Mona mi-a șoptit la ureche:

— Rochia Valentino, Amber, dacă te-ai fi obosit să întrebi, e pentru Jennifer Astley. Nu pentru Beau. Așa că ai face bine s-o iei înapoi!

Rahat!

Am dat fuga la stativul cu haine și am luat o altă rochie, una de la Marchesa într-o nuanță de roșu ușor mai închisă, tot strânsă pe corp și cu un decolteu suficient de generos cât să ocupe, a doua zi, prima pagină a ziarelor.

— Asta-i bună? am întrebat-o pe Mona, care stătea cu brațele încrucișate, ca o adolescentă îmbufnată.

— Du-te odată și ia-i rochia de la Valentino! Repede!

În timp ce mă îndreptam spre dormitor, capul îmi vuia cu motivele pe care aș fi putut să le invoc în fața lui Beau ca să recuperez rochia.

Are o pată uriașă pe spate.

Valentino însuși a cerut să fie returnată din cauză că are un defect.

Michelle Obama o vrea, ca s-o scoată la licitație pentru o cauză nobilă.

E nevoie de ea ca să fie purtată la discursul de pace de la Națiunile Unite.

Dar chiar în acel moment m-a izbit un moment de luciditate.

Adevărul, Amber, spune-i adevărul. Rochia i-a fost promisă lui Jennifer Astley. Sigur o să-nțeleagă, nu? Am ridicat mâna, gata să bat la ușă, când tocmai atunci se deschide larg, iar în prag apare Beau, arătând – trebuie să recunosc – din cap până-n picioare ca o adevărată vedetă de la Hollywood. Îi îmbrățișa formele exact acolo unde trebuia, iar trena lungă îi dădea un aer sofisticat, rafinat. Pe scurt, făcea o bombă ca Beau să arate ca o zeiță. Și cei din echipa de filmare și-au dat seama de acest lucru, căci s-au apropiat ca să surprindă rezultatul final, în timp ce Beau a făcut o piruetă, ca o stea ce era printre noi. Până și Rob și Fran cea cu tunsoare bob au zâmbit, cuprinși de o sinceră admirație față de transformarea uluitoare. O și vedeam pe covorul roșu – cu niște cercei sclipitori cu diamante, cu părul lăsat liber, ruj roșu – rochia era eleganța întruchipată.

— O ador, niciodată nu mi-a plăcut o rochie atât de mult! E perfectă!

I se umeziseră ochii. Chiar se îndrăgostise de acea rochie. *Probabil mai mult decât de Trey.*

— Și e ușor să mergi la baie cu ea, uitați-vă! Nu trebuie decât să o ridic și să mă las pe vine! a zis ea, începând să-și ridice rochia.

Vraja a fost ruptă pe dată.

— Am prins ideea, nu e nevoie să ne-arăți! s-a grăbit Mona să-și salveze demnitatea.

Fran se arăta încântată; filmarea se însuflețea în sfârșit. *Nu oricare femeie e capabilă să poarte o rochie Valentino.*

— Mona, vrei să-i mulțumești personal domnului Valentino din partea mea, te rog?

Eu m-am uitat la Mona, întrebându-mă ce urma să se întâmple. Habar nu aveam cum să-i spun lui Beau că nu, până la urmă nu o să poată purta rochia visurilor ei. Mona nu mi s-a părut genul de persoană care să se eschiveze când venea vorba să pornească o discuție stânjenitoare, dar până și ea rămăsese cu gura căscată. Nu a făcut decât să-și îndese mâinile în buzunarele rochiei sale de mătase și să mă privească lung. Eu m-am mutat stânjenită de pe un picior pe altul. Am avut din nou senzația ciudată pe care am avut-o la Smith's. *Era asta o greșeală gravă, care să ducă la concedierea mea?*

— E doar o rochie Valentino, a bombănit Mona, încă îmbufnată, nu una de la Mister. După aceea, expresia feței i s-a schimbat și a continuat: Și sunt sigură că scumpul de el o să fie mai mult decât încântat să audă că poți să mergi ușor la baie în ea. O să am grijă să afle, după ce-o să ai un succes răsunător la Globurile de Aur!

Și, zicând acestea, s-a aruncat asupra lui Beau, petrecându-și brațele în jurul trupușorului ei de vrăbiuță. Preț de câteva secunde, a acoperit-o complet, oprindu-se doar o clipă cât să arunce o privire peste umăr și să verifice dacă filmarea a cuprins și scena îmbrățișării.

Când venea vorba să faci o clientă fericită, un singur cuvânt era suficient ca să o mulțumești: un „Da!” cât se poate de siropos.

În cele din urmă, tensiunea din umeri mi-a dispărut și m-am lăsat cuprinsă de sentimentul de mândrie. Mona nu avea s-o recunoască niciodată, dar nu fusesem eu oare stilista primei mele celebrități? Fran părea că-mi citise gândurile.

— Deci, cum te simți în pielea celei care a ales rochia pe care Beau Belle o s-o poarte la Globurile de Aur?

Ea stătea lângă cameră, beculețul roșu dându-mi de înțeles că eram filmată. Mona a plecat brusc de lângă Beau și a intrat în cadru, punându-și brațul pe după umerii mei.

— Minunat, nu? a intervenit ea, dându-și o buclă după ureche și uitându-se drept în obiectivul camerei. Valentino este designerul preferat la ceremonii – rochia pur și simplu atrage priviri, și am știut numaidecât că o să fie perfectă pentru Beau. O să fie Frumoasa balului⁴! V-ați prins? Frumoasa...

— Da, Mona, ne-am prins, mulțumim, a spus Fran, zâmbind forțat. Beau se dezbrăcase deja de rochie și se îndrepta spre ușă. *Nici nu se obosește să-*

⁴ Joc de cuvinte: *beau*, în limba franceză, înseamnă frumos.

și ia la revedere? Minunat. Mona a dat fuga s-o prindă din urmă.

— Beau, dragă, sunt așa fericită că ziua de azi a fost un succes. O să strălucești realmente în rochia aia! Știam c-o să fie perfectă pentru tine! O să te vedem la petrecerea de diseară?

— Cea a lui Weinstein? Trey vrea să meargă, e posibil să trecem puțin. Dar am o premieră mâine-seară și trebuie să-mi fac somnul de frumusețe. Plus că am și o nuntă de organizat, mai am o întâlnire cu revista săptămâna asta...

— Chiar mă întrebam cum mai merge. Cât despre petrecerea burlăcițelor, ai găsit un loc?

— Da! Doamne, Mona, e uimitor...

În timp ce mă chinuiam să trag cu urechea la conversația lor, mi-am dat seama că Rob se apropie de mine.

— Știi, Amber, n-am reușit să prindem ce-ai spus la ultima dublă; te superi dacă-ți punem microfonul ăsta? O să te auzi mult mai bine. Fran vrea să mai filmeze o dată cadrul, repede. Mi-a făcut semn către gulerul deschis de la rochia mea neagră, ținând în mână un bumb mic, gri din plastic, care arăta ca o musculiță atașată la un fir lung și negru.

Instinctiv, m-am tras înapoi.

— Nu-ți face griji, nu sunt porcușor, nu mușc.

— Nu e de asta, doar că nu mi s-au mai pus microfoane până acum. *Cum a sunat asta! Idioată mai sunt.*

— Durează două secunde și-o să se audă mai bine ce spui. Fran vrea să prindă mai bine momentul în care ai ales rochia pentru Beau.

— Ei bine, dacă Mona nu...

M-am uitat în direcția ei, însă era prinsă în continuare în conversația cu Beau. Ajunseseră acum să vorbească despre rochiile de mireasă. Bănuiesc că era în regulă.

Rob s-a apropiat încă și mai mult. În timp ce îmi prindea microfonul de gulerul rochiei mele negre, mi-am dat seama că mi se vedea bareta gri a sutienului meu vechi. Mi s-a făcut rușine. El stătea atât de aproape, încât îi puteam simți mirosul: detergent și puțin aftershave. Mi-era frică să vorbesc ca nu cumva să îmi miroasă gura sau să nu îl scuip în ureche din greșală. Nu fusesem nicicând atât de conștientă de emanațiile corpului meu. *Te rog, nu te comporta ciudat! Te rog!*

— Perfect. Dacă vrei să treci cablul ăsta prin rochie, o să te conectez.

Am luat stângace cablul, l-am trecut pe sub rochie și l-am scos prin celălalt capăt. Eram dureros de conștientă de ceea ce făceam. Putea la fel de bine să-mi fi cerut să dau din fund, goală, prin cameră.

— Ei bine, spune-ne, Amber, de ce-ai ales rochia Valentino pentru Beau? a

întrebat Fran, în timp ce simţeam cum încep să-mi ardă obraji.

Bătăile inimii mele abia îşi reluau ritmul normal după ce mâinile lui Rob fuseseră atât de aproape de sutienul meu vechi. Emoţionată, am vorbit înspre zona unde era faţa lui Lăţosu', chiar în spatele camerei, după cum îmi indicase Rob.

— Mi se pare o rochie de basm. M-am îndrăgostit de ea de cum am văzut-o. Cred că orice fată ar face la fel.

— Crezi că roşul o să fie o tendinţă în sezonul acesta?

Întrebarea asta mă depăşeşte cu mult.

— Ei bine, nu ştiu să răspund la această întrebare, dar cred că este o culoare clasică, puternică, datorită căreia Beau va ieşi în evidenţă. Decolteul fără bretele este de o frumuseţe elegantă, iar rochia este atât de bine croită, încât o să se simtă ca o zeiţă în ea.

— O zeiţă, îmi place asta. Mai spune-ne o dată cum te cheamă?

— Green. Amber Green. Sunt asistenta Monei.

Fran a părut amuzată.

— Da, ştiu, sunt culorile semaforului, am continuat eu, simţind cumva nevoia să fac eu gluma în locul ei.

— Ei bine, felicitări, acum ţi-ai adăugat şi roşul. Ai setul complet – Red Amber Green⁵. Ce amuzant!

Am zâmbit stânjenită. Era prima oară când o vedeam râzând pe Fran cea cu tunsoare bob. Faţa ei era de obicei lipsită de orice expresie. Zâmbea doar cu gura, dar ceva din privirea ei o trăda. Mă întrebam ce ar zice Vicky despre asta. *Botox la greu, posibil nişte lifting facial?*

— Mulţumesc tuturor, am terminat, a adăugat ea, arătând mulţumită, atât cât era capabilă să se manifeste. A bătut din palme, semn că echipa trebuia să se apuce numaidecât de strâns.

— Frumos, Amber, mulţumesc, a spus Rob, zâmbind.

Eu am râsuflat uşurată, în timp ce el a început să-l ajute pe cameraman să pună echipamentul la loc în cutii.

În cele din urmă, Mona a închis uşa după Beau şi m-a chemat iar la ea. Dar, în loc să mă certe, cum mă temeam, mi-a dat o bancnotă de zece dolari şi m-a trimis la farmacie după „pastile”.

⁵ Roşu, Galben, Verde.

Capitolul 8

Când să ies din hotel ca să mă duc la farmacie, am dat peste Beau, care era încă pe alee; fundul ei perfect bombat era pe jumătate intrat într-o decapotabilă albă, în timp ce un valet îi ținea portiera deschisă. Un paparazzo norocos nimerise chiar la țanc. Blițurile i-au alertat numaidecât pe toți cei din apropiere despre prezența unei „persoane faimoase”, și cât de curând s-a format o mică mulțime de oameni care să o urmărească pe vedetă cum se urcă în mașină. Ea a profitat numaidecât de atenție. Aruncând o privire peste umăr, cu buzele țuguiate pentru paparazzi, m-a zărit în timp ce încercam să mă strecur neobservată în josul aleii.

— Hei, Annie! a țipat Beau.

La naiba!

Eu m-am făcut că n-o aud, însă ochii flămânzi ai mulțimii s-au întors neîntârziat în direcția mea. Erau oare pe cale să fie martorii întâlnirii unei vedete cu o altă vedetă? Da' de unde, e o „anonimă”, au părut să-și dea seama deodată, întorcându-și la unison capetele înapoi către Beau.

— Nici gând, Annie! a continuat ea, și mai tare, în timp ce paparazzo-ul a mai tras câteva cadre, iar grupul de turiști își țineau telefoanele ridicate.

De ce îmi spune Annie?

În timp ce mă îndreptam în direcția opusă, Beau a plecat de lângă mașină și a început să alerge ușor înspre mine, cu brațele deschise, gata să mă cuprindă într-o îmbrățișare largă, prefăcută.

— Doamne, ce mă bucur că te-am întâlnit! Ce faci aici?

Eu mi-am întors privirea de la Beau la mașină și înapoi. *La dracu', e cu Trey!*

Nu aveam unde să mă ascund.

— O, bună, Beau. Eu, ăă, am avut o întâlnire aici.

Iar mint Asta e energie negativă la superlativ.

Beau m-a prins de braț și m-a tras înspre mașina sport. Paparazzo-ul ne-a făcut o poză amândurora. Eu m-am uitat lung la ea, însă ea nu mi-a citit frica de pe chip.

— Trebuie să vii să-l cunoști pe Trey al meu. Chiar îmi spunea că a vorbit cu tine la telefon mai devreme. Ciudat, nu? Acum îl poți întâlni în carne și în oase. Cât de tare e asta?

La fel de tare cum e să-ți petreci noaptea cu un porcușor insomniac.

— Ce coincidență! atât am putut îngăima, în timp ce ea m-a luat de mână și m-a condus la mașină.

Palma îmi transpira abundent.

Trey s-a dat jos din mașină. Era înalt și mult mai arătos decât în poze. Brusc, mi-am dat seama că probabil nu era cel mai înțelept lucru să mă arăt la față pentru prea mult timp.

— Mă bucur să te cunosc, domnișoară... Annie, a spus el, întinzându-mi mâna.

— Numele meu de familie este Liechtenstein, am reușit să spun, zâmbind și strângându-i mâna în același timp. Dar, am continuat eu, poți să-mi spui Annie.

Acum era rândul lui Beau să mă strângă de cot ca să-mi dea încredere.

— M-am gândit la ce-ai spus mai devreme, Annie, și chiar apreciem sprijinul venit din partea studioului, a continuat Trey. Site-urile astea de scandal vor să dețină un control total. E bine de știut că studioul e mai presus de asta.

— Da, până la capăt, domnule Jones, am zis eu, încercând să-mi ascund tremurul din voce.

— Ei bine, dacă te răzgândești în privința petrecerii de diseară, poate ne întâlnim acolo și discutăm mai pe larg.

— Cred că o să zic pas pentru diseară – am niște scenarii de citit, înțelegeți. Oricum, trebuie să plec. Mai am o întâlnire!

Cine-a spus că actoria nu e punctul meu forte?

— Doar nu mergi pe jos, nu? m-a întrebat Trey, perplex. Mona mă informase deja că nimeni din L.A. nu merge pe jos mai mult decât de la intrare până la mașină.

— E un obicei din Londra, așa zice. Așa m-am obișnuit.

— O adevărată londoneză! Lasă-ne să te conducem noi, te rog.

M-am uitat la mașină. Abia dacă era loc pentru două persoane faimoase cu trupuri desăvârșite și porcușorul lor miniatral.

— Nu, e în regulă, îmi place să fac mișcare.

Din fericire, m-au lăsat să-mi văd de drum.

∴

Mona mi-a dat mesaj când eram pe drum spre farmacie: *Ia-mi și niște Touche Éclat.*

Locul aducea mai degrabă cu un hangar decât cu o farmacie; un depozit uriaș plin cu tot felul de loțiuni și de poțiuni, pe trei etaje, unde o vedetă cu tendințe obsesiv-compulsive ar fi putut să-și spargă toate economiile. Mai era și un raft mare, extrem de ispititor, plin cu pachete de dulciuri de tot felul și suficiente jeleuri cât să înconjori Pământul de cel puțin zece ori. M-am întors cu trei tipuri de pastile pentru dureri de cap pentru Mona, un Touche Éclat (cumpărat din banii mei, de vreme ce mărunțișul pe care mi-l dăduse șefa mea abia dacă acoperea prețul pastilelor) și un pachet de

bomboane cu unt de arahide de la Reese's, pentru situații de urgență. Revenită pe aleea ce ducea la hotel, am fost surprinsă să o găsesc pe Mona pregătită de plecare, așteptându-mă la volanul mașinii ei.

— Schimbare de plan, scumpo. Am fost invitate diseară la petrecerea lui Weinstein. Absolut *toată* lumea se duce. Cât de tare e asta?

Durerea de cap pare să-i fi dispărut caprin miracol.

Înainte să țin în semn de protest: *Dar acolo o să fie unul dintre cei mai mari regizori de la Hollywood, care crede că sunt altcineva! Plus de asta, nu am cu ce să mă îmbrac!* Mona mi-a înmănat un bilet de aur:

— Te aranjez eu la păr și te las să împrumuți o rochie de la Dolce, dacă vrei.

O rochie de la Dolce, pentru care nici măcar nu trebuie să fac nimic. Ce afacere!

Acasă, m-am logat pe computerul din biroul Monei, despre care mi s-a spus că va fi al meu pe durata șederii. Voiam să văd dacă pozele cu Beau și Jason fuseseră difuzate. Browserul web fusese lăsat pe pagina Monei de pe Wikipedia, unde era clar că editase ceva. Acum era descrisă drept „Cea mai faimoasă stilistă din lume”, un fapt contestabil, și că ar avea „37 de ani”, care era cât se poate de neadevărat. O abatere de cel puțin șapte ani sau cam așa ceva, după estimările mele.

Am deschis o nouă fereastră. Firește, pe pagina principală a site-ului *Starz*, ușor blurată, apărea o fotografie cu Beau și Jason, îmbrățișați și înlănțuiți într-un sărut, chiar la intrarea într-o parcare subterană. Titlul era următorul:

ÎN EXCLUSIVITATE MONDIALĂ DE ULTIMĂ ORĂ!
MAREA AVENTURĂ A LUI BEAU CU JASON
FOTOGRAFIILE CARE DOVEDESC CĂ LUCRURILE
SE ÎNCING ÎNTRE CEI DOI COLEGI ÎN AFARA PLATOULUI
DE LA *SUMMER'S NOT OVER!*

Apoi, cu litere mai mici:

CE-O SĂ ZICĂ TREY?

Iar la sfârșit, cu niște caractere atât de mici, încât aproape că-ți trebuia o lupă ca să le citești, scria:

Când a fost întrebată despre aceste fotografii în exclusivitate, Beau Belle a

comentat: „Repetam pentru o scenă. Nu am nimic de adăugat”.

Trey Jones nu a putut fi contactat pentru declarații.

M-am lăsat pe spătarul scaunului. „Repetau” într-o parcare subterană? *De ce să te ascunzi, dacă nu faci nimic greșit?*

Deodată, am devenit conștientă de silueta din pragul ușii și am închis site-ul, deschizând o pagină nouă. Klara apăruse de nicăieri și stătea acum sprijinită de tocul ușii. Remarcasem abilitatea Klarei de a apărea pe nepusă masă și pe nesimțite, întocmai ca o fantomă. Era la fel de enervant de fiecare dată.

— Cum îți merge, Klara?

— Nu prea rău... doar plictisită. La ce te uiți? m-a întrebat ea.

— Citesc ultimele noutăți despre vedete, nimic special, am mințit eu.

— Brad și Angelina vor să mai adopte un copil, așa am auzit, a intrat ea în conversație.

— I-auzi.

— Credeam că citești ceva despre Beau Belle. E una dintre clientele Monei.

Acum, Klara mă enerva cu tonul ei de superioritate. Sau poate că eram doar obosită și, deci, ușor irascibilă.

— Da, știu. Ți amintești de porcușor?

— Atunci ce cauți pe Google?

— E un articol despre ea pe site-ul *Starz*, am cedat eu, cu un ultim efort.

Am deschis încă o dată pagina celor de la *Starz*, iar Klara s-a aplecat peste umărul meu ca să vadă mai bine.

— Îl știu pe tipul cu care filmează. Jason e un mare cuceritor. Și-o trag?

— Așa sugerează articolul, am zis eu.

— Hmm, e bun, a remarcat ea, dându-și părul pe spate și dispărând înapoi în umbra coridorului. Mă mira faptul că, într-o casă în care majoritatea pereților sunt albi, nu era prea multă lumină; doar o mulțime de lumânări parfumate, pe care Ana le aprindea când se lăsa seara. În ciuda soarelui puternic de afară, înăuntru domnea mai degrabă o atmosferă întunecată și bizară. Klara a reapărut în prag.

— A, chiar, ce porți diseară la petrecerea lui Weinstein?

— Mona îmi împrumută o rochie de la Dolce & Gabbana. Vii și tu?

— Da, probabil o să vin după voi. Se ține la Soho House.

— Super!

Preț de o clipă, am lăsat garda jos. Eram entuziasmată că aveam să ajung la Soho House, unul dintre cele mai râvnite și mai exclusiviste cluburi. Eu și Vicky încercaserăm de două ori să intrăm pe furiș în locația din centrul

Londrei, dar nu am fost niciodată invitată oficial. Dar asta fusese în trecut. În această seară, aveam să fiu oaspete la Soho House, Los Angeles – *ace*l Soho House. Îmi închipuiam că acolo este paradisul coafurilor, al bijuteriilor ostentative, al Botoxului și al marilor actori de la Hollywood. *Slavă Domnului că am părul ondulat!* Am fost readusă cu picioarele pe pământ de zbârâitul telefonului.

— Vicky!

— Scumpo! În sfârșit! M-am gândit întruna la tine! a exclamat ea de la celălalt capăt. Numai despre asta se vorbește la birou. Până și editorul vrea să afle ce mai faci. Așa că, haide, dă-i bătaie!

Cât de bine era să-i aud vocea!

— O, scumpo, mi-a fost atât de dor de tine, am zis eu, aruncându-i Klarei o privire din care să înțeleagă că vreau să plece și să mă lase în pace. Dar n-a făcut asta. E de necrezut! Nici nu știu de unde să încep! Au trecut doar două zile și deja s-au întâmplat atâtea!

M-am ridicat, am trecut pe lângă Klara, am ieșit din cameră și am urcat scările spre dormitorul meu, unde să pot vorbi în intimitate.

— Ei bine, poți începe prin a-mi povesti despre noaptea petrecută cu porcușorul lui Beau Belle! Ce nai...?

Am auzit televizorul pornit pe fundal. Vicky avea obiceiul să îi dea drumul de cum ajungea acasă. M-am uitat la ceas; trebuia să fie trecut de miezul nopții în Londra.

Tot nu m-am obișnuit cu diferența de fus orar.

— O, Vic, a fost cea mai nebunească zi...

În timp ce îi povesteam despre episodul cu Beau, despre Pinky și despre cina constând din M&M's, despre dependența de cofeină a Monei, despre personalul care demisionase, despre minciuna gogonată, despre meschinăria oamenilor, despre rochii, despre bijuterii, despre pantofi, despre Klara, despre cameră, despre piscină – pe care nu avusesem ocazia să o încerc nici măcar cu degetul mic de la picior –, despre menajeră și toate celelalte, mi-am dat seama că toate acestea întreceau cu mult rutina zilnică de a mă trezi și de a mă duce la Smith's, cinci, uneori chiar șase, zile pe săptămână. Vicky era o ascultătoare grozavă – râdea, chiuia și scotea exclamații de genul „O, Doamne!” la momentul oportun. Întâmplarea cu Pinky i s-a părut extrem de haioasă; la un moment dat, și mie îmi dăduseră lacrimile de râs. Tare mi-aș fi dorit să fi fost și ea cu mine. După douăzeci de minute de vorbit întruna, în care îi spuseseam orice îmi trecuse prin minte, cu excepția faptului că mi-era dor de casă și de frigiderul nostru plin de humus și de oă, am întrebat-o în sfârșit:

— Tu cum mai ești?

— Ei, nu o duc rău.

— Nu prea ești în apele tale.

— Sunt bine, doar obosită, cred. Am avut o zi lungă, editorul a fost într-o dispoziție proastă, nimic n-a ieșit bine, așa că am băut niște vin cu Polly după muncă. Deja sunt amețită.

— Ai planuri pentru weekend?

— Da, niște chestii cu colegii de serviciu și o petrecere de lansare pentru o nouă colecție de costume de baie, mâine-seară; ar trebui să fie amuzant.

— N-ai planuri cu Simon?

Simon era iubitul lui Vicky de un an. Era un faimos critic de film, liber-profesionist, veșnic lucrând la primul lui scenariu, cu cinci ani mai mare decât ea. La început, am fost impresionată de faptul că reușise să pună mâna pe un tip așa deștept și arătos, dar eu nu am reușit niciodată să creez o legătură cu el; mereu m-am simțit a cincea roată la căruță, de fiecare dată când Vicky insistă să ieșim toți trei.

— Nu încă... știi cum e Simon. Are vreo două proiecții săptămâna asta, poate-o să merg cu el. Sau poate ne întâlnim să luăm prânzul mâine. Dacă nu, ne vedem duminică. Tu când te întorci?

— Miercurea viitoare, la șapte dimineța.

Involuntar, mi-a scăpat un căscat, devenind brusc conștientă că abia îmi mai puteam ține ochii deschiși. Oboseala mă prinsese din urmă.

— Ești ca și adormită, scumpo, du-te la culcare.

— N-am timp să dorm, mă duc la petrecerea lui Weinstein, cu Mona și Klara.

— Weinstein, adică Harvey Weinstein? Dumnezeule mare, ce tare e asta! Ai face bine să nu ți se urce la cap toate astea, domnișoară Green. Cu ce te-mbraci?

— Mona îmi împrumută o rochie și îmi aranjează părul.

— Oricum, tot luxul și toată tevatura asta mă depășesc... Trebuie să mă culc, nu-mi permit să mă scol târziu mâine. Distracție plăcută! Te iubesc!

— Eu te iubesc mai mult! Sper să fie mai bine mâine la muncă.

— A, și indiferent ce se întâmplă la petrecere, sună-mă după aceea. Și postează un selfie ca să-ți văd mutra.

După ce mi-am luat la revedere, am pus capul pe pernă și am închis ochii pentru o secundă, gândindu-mă la diminețile când eu și Vicky ne cumpăram câte o doză de cola light în metrou, ca să ne treacă mahmureala. Presimțeam că voi avea nevoie de una a doua zi dimineată. Totul părea atât de departe.

Următorul lucru pe care l-am știut e că am fost trezită de o bătaie puternică în ușa.

— Amber? Amber! Sunteți bine, *chica*?

Dormisem cu gura deschisă și mi se uscase atât de tare, încât nu mai puteam articula un cuvânt. Am înghițit cu greu.

— Ana, sunt bine! Îmi pare rău, am adormit...

În timp ce mă ridicam în coate, Ana a apărut în prag, cu o rochie Dolce & Gabbana pe braț.

— Slavă Domnului, am crezut că ați căzut sau așa ceva. Mona e gata de plecare. Voia să știe dacă v-ați îmbrăcat deja...

— Cât e ceasul?

— Nouă... Șoferul așteaptă.

— O, nu! Spune-i că o să cobor în două minute...

∴

Am ieșit din mașină cu o podoabă de păr, lucios și înfioat. În urma mea, norii se risipeau de pe bolta cerească. Soarele strălucea ca un reflector deasupra capului meu. Sunetul făcut de tocurile mele imense îmi dădea o mare satisfacție în timp ce înaintam încrezătoare spre intrarea sclipitoare de la Soho House. Mă simțeam precum cea mai puternică și mai atrăgătoare femeie care călcase vreodată pe pământ. Ei bine, așa aș fi vrut să mă simt. În realitate, am ieșit din Prius într-o parcare subterană și am mers încadrată de Mona și de Klara înspre o recepție mică și slab luminată, simțindu-mă amețită și nelalocul meu, fiindu-mi prea cald în rochia strâmtă, deși splendidă, de la Dolce & Gabbana – din nefericire, o mărime prea mică pentru dimensiunile corpului meu. Părul meu prinsese viață după aplicarea unei cantități generoase de șampon uscat spray. *Mă urăsc pentru faptul că am adormit.* Și totuși, în timp ce ne declinam identitatea ca să ne fie bifate numele pe lista lungă, simțeam în stomac niște fluturi de entuziasm. Eram pe cale să pășesc în legendarul Soho House, și încă la un eveniment de top de la Hollywood!

Uitându-mă în jur, mi-am dat seama că parcare subterană nu era diferită de cea în care Beau și Jason fuseseră surprinși de paparazzi „repetând”. De fapt, era identică. Construcția de pe Sunset Boulevard 9200 semăna cu o clădire de birouri oarecare (nicidecum genul de loc unde te-ai aștepta să dai peste Leo DiCaprio), dar când am ajuns la ultimul etaj, acolo unde era Soho House, panorama de 180 de grade asupra Los Angelesului mi-a tăiat pur și simplu răsuflarea.

Un covor roșu ducea către două urne uriașe, aurii, din care se revărsau niște trandafiri albi, superbi, marcând astfel intrarea înspre zona de distracție de la capătul coridorului. Fotografii postați de-o parte și de alta a covorului au strigat-o pe Mona, iar ea le-a răsplătit atenția întorcându-se și răsucindu-și silueta zveltă, îmbrăcată într-o rochie scurtă, aurie, cu franjuri, care te lăsa cu gura căscată, semănând cu o fetișcană în călduri dornică să fie

fotografiată. Arăta senzațional în seara aceasta. Era *evident* că trecuse pe la coafor și că își dăduse cu o tonă de Touche Éclat. Cât despre migrenă, se pare că îi dispăruse fără urmă.

După vreun minut sau două, paparazzi și-au pierdut interesul și au început să-și întindă gâturile.

— Klara, dragă, vino la mine! a strigat-o Mona, pe un ton ridicat. Hei, băieți, ia faceți-i niște poze frumuseții ăsteia, pe numele ei Klara Sands, viitorul model de succes din Londra! Să nu uitați asta, bine?

Nu o văzusem niciodată pe Mona mai însuflețită decât atunci când era în fața camerelor. Efectiv strălucea. Klara a intrat în cadru, având mare grijă să nu-și sucească gleznele în sandalele cu platforma foarte înaltă; purta o rochie strânsă pe corp din noua colecție a lui Henry Holland, împrumutată tot de la Mona anume pentru această ocazie. Nu aveam nicio îndoială că, mai târziu, Klara avea să acceseze vogue.com ca să verifice dacă fotografia ei fusese la înălțime. Eram conștientă de faptul că eram exclusă din ședința foto, dar mă declaram mulțumită cu statutul meu de anonimă. Cu atât mai mult cu cât rochia începea să mi se șifoneze.

După ce am fost condusă înăuntru de o fată care arăta ca un supermodel, într-o salopetă albă, lucioasă, am fost servite cu câte un pahar de șampanie rosé rece. Încercam din răspuțeri să-mi înăbuș un rânjel, dorindu-mi ca Vicky să fi fost aici ca să putem ciocni paharul și să ne bucurăm împreună de băutura primită gratis. Era delicioasă.

— Nimic nu e mai bun decât șampania gratis, mi-a șoptit Klara, citindu-mi gândurile.

Apoi am început să observ ce era în jurul meu. Încăperea era înțesată de oaspeți eleganți, îmbrăcați după moda anilor 1920: o sumedenie de rochii irezistibile, cu mărgele și talie căzută, gulere de blană, pene de păun, perle, decupate la spate, pantofi cu toc înalt și baretă, tunsori bob și bandane înguste, strălucitoare, elegante. Aerul era plin de mirosul puternic al sutelor de parfumuri diferite, alcătuind laolaltă o mireasmă grea. Era îmbătător. Eu și Klara ne-am uitat una la cealaltă, ținutele noastre moderne, de designer, neavând nimic în comun cu eleganța de început de secol XX din jurul nostru. Puteam la fel de bine să fi fost două fete din Essex, care spărseseră o nuntă din înalta societate.

— Am uitat cumva să citim care este codul vestimentar impus? mi-a șoptit Klara, după ce am trecut pe lângă un grup de bărbați îmbrăcați la costume din trei piese, cu batistă la buzunarul de la piept.

— Mulțumesc, Mona, am bombănit eu, tocmai când șefa mea i-a trimis o beza unei tipe cu cercei lungi superbi, care mi se părea vag cunoscută.

— Senzațională rochie, Mona!

— Același număr pe care îl am dintotdeauna. Mulțumesc, scumpo!

Înaintând printre invitați, am înțeles pe propria piele faptul că a o avea pe Mona șefa este un permis de intrare către o altă lume. Am surprins zâmbetul admirativ al altor femei îmbrăcate după ultima modă atunci când mi-au văzut rochia Dolce & Gabbana din noul sezon (cu toate că nu-mi venea prea bine). Ba chiar am dat noroc și cu un domn în vârstă, emanând un aer de prestanță, posibil chiar Harvey Weinstein în persoană; probabil că mă confundase cu vreun alt invitat de-al său. Am devorat niște frigărui din creveți, care ți se topeau în gură, și am refuzat o bucată de pateu cu parmezan după ce m-a admonestat Mona: Brânză în aluat? Vorbești serios?

Am fost smulsă din acel festin pentru papilele mele gustative în momentul în care mulțimea s-a dispersat, iar un coridor strâmt s-a deschis chiar în fața mea; la capătul lui era nimeni altul decât Rob.

— Hei, uite-l pe Rob! am exclamat eu, cu un entuziasm exagerat.

Din fericire, Mona era ocupată să observe că fosta ei asistentă, Tamara, doar ce ajunsese la petrecere împreună cu actrița Poppy Drew (o fostă clientă, am presupus eu, motivul demisiei intempestive a Tamarei). Paparazzi erau înnebuniți după Poppy, luminând spațiul așa încât toată lumea s-o poată vedea. Dar eu eram mai interesată de calea ce mi se deschisese către bar. Pe deasupra unui rulou cu măr și prosciutto, privirea lui Rob a întâlnit-o pe a mea. Jay Gatsby, în costumul elegant și cămașa albă. *Evident, el a știut de codul vestimentar.*

— Cine e Rob? a întrebat Klara.

— Ei, doar un tip din echipa de filmare cu care am lucrat săptămâna asta, am răspuns eu, încercând să nu fac mare caz. E asistent de regie.

Desigur, un astfel de statut insignifiant nu avea să-i atragă atenția Klarei. Ea mi-a urmărit direcția privirii.

— De ce nu mergem acolo?

— De ce nu luăm niște pateuri cu parmezan mai întâi?

Eu am luat două dintr-o tavă care trecea pe lângă noi, Klara l-a strâns ușor între degete pe al ei, i-a aruncat o privire disprețuitoare, apoi mi l-a dat mie. Erau calde, pufoase, un deliciu, nu alta; am înghițit două pe nerăsuflăte. Făcusem foamea în mare parte din timpul petrecut în L.A. până acum. M-am uitat în spate ca să văd dacă Rob încă se mai uita, însă acum era prins într-o conversație cu un bărbat foarte scund și foarte bronzat.

— Hei, e cu tipul ăla, Tim Parker, de la emisiunea de dimineață, mi-a citit Klara gândurile.

— O, da, cred că îl recunosc, face toate reportajele pentru *Morning Glory* de-acasă.

— El e. Domnul Solar. L-am întâlnit o dată, a continuat Klara. E amuzant.

Hai la ei să-i salutăm.

Înainte de a apuca să protestez, m-a luat de mână și am pornit în direcția lui Rob.

— Hei, Amber, ai reușit să vii, a spus Rob, în timp ce ne apropiam, îl cunoști pe Tim?

Tim purta un costum mov, care nu îl avantaja deloc, și o cămașă de nuanța lămâii verzi, cu guler ascuțit, mai degrabă anii '70 decât '20.

— Tim, ea e Amber Green, am filmat împreună mai devreme.

Bărbatul foarte bronzat mi-a întins o mână foarte portocalie. Când a zâmbit, mi-a fost imposibil să nu remarc cei mai strălucitori dinți pe care îi văzusem vreodată. Poate era doar din cauza contrastului cu pielea de culoarea chitului, care îi făcea să pară atât de albi.

— Plăcerea e de partea mea, a spus Tim, cu un accent ciudat englezo-californian. Și cine este această frumusețe, parcă te știi de undeva, nu?

Amândoi s-au uitat la Klara. Sincer, aranjată așa, Klara era o priveliște încântătoare. Am simțit un junghi teribil de gelozie în vintre.

— Klara, a răspuns ea, ne-am întâlnit la petrecerea de lansare a emisiunii *American Idol* acum câteva săptămâni.

— Asta e! Erai cu stilista aia înfricoșătoare.

— Cu Mona Armstrong. Da, locuiesc acasă la ea momentan, cât mă ocup de modelling aici.

— Te-ai descurcat bine cu Mona, Amber, a spus Rob, atrăgându-mă înapoi în conversație. Tim, Amber este noua asistentă a Monei.

Eu m-am întors ca să mă asigur că Mona nu e prin preajmă.

— Lucrez pentru ea doar de patru zile.

— Ce curajoasă ești! mi-a spus Tango Tim.

— E de treabă, am zis eu, diplomată, conștientă de cei care ne-ar fi putut auzi.

— Ador costumul; l-ai făcut anume pentru ocazia asta?

Klara s-a aplecat spre Rob, prefăcându-se că îi ia o scamă de pe rever. Îi atrăsese atenția, îmi dădeam seama de asta. Dacă ne-am fi luat la întrecere, știam cine ar fi ieșit învingătoare.

— Din fericire, cameramanul nostru are o pasiune pentru hainele vintage, așa că mi-a împrumutat costumul ăsta, mi-a explicat Rob, zâmbind. A trebuit să modific puțin pantalonii la hotel, dar m-a cucerit stilul vechi.

— Ți se potrivește, i-a spus Klara, susținându-i privirea puțin cam prea mult.

— Tu ce zici, Amber? a întrebat el. Tu ești stilista.

Roșesc. Roșesc și habar n-am de ce.

— Ei bine, Mona nu și-a dat seama că e un cod vestimentar impus. A uitat

să...

— Ce-am uitat, scumpo?

Vocea Monei mi-a răsunat în ureche, în timp ce ni s-a alăturat și m-a fixat cu o privire de m-au trecut toți fiorii.

— Ai uitat să... am repetat eu, nefiind sigură cum să formulez continuarea.

— Ai uitat să îi spui că filmăm și mâine-dimineață, a intervenit Rob, salvându-mă.

— Da! a exclamat Mona. Mâine e ziua cea mare. De fapt, fetelor, exact ăsta-i motivul pentru care trebuie să plecăm acum acasă, a zis, uitându-se peste umăr de parcă ar fi așteptat pe cineva.

Și eu, și Klara ne-am întors capetele, urmărind privirea Monei, și le-am văzut pe Tamara și pe Poppy Drew privindu-ne la rândul lor. *Dar nu vreau să plec încă acasă!*

— Cred că fata aia prostituată și-a dat seama ce greșeală de proporții a făcut, a continuat Mona după ce ne-am strâns laolaltă, tabăra noastră împotriva celei a Tamarei. I-am spus că Jennifer Astley o să vină mâine la apartament, plus echipa de filmare, și că vreau să fiu odihnită mâine. Gata, am plecat. Nu a reușit să-și ascundă oroarea la vederea lui Tim Parker, cu bronzul lui de Oompa Loompa, cu părul vopsit cu spray și cu dinții aceia amenințători. Iisuse!

— De fapt, mi se zice Tim.

Am chicotit, în timp ce Mona s-a răsucit pe călcâie, anticipând, în mod corect, că eu și Klara o vom urma. Franjurile cu mărgelile de la rochie fluturau teatral în urma ei.

— Să mergem, fetelor! Acum, Amber! Am urmat-o în șir indian, armata de două persoane a Monei Armstrong.

— La revedere, băieți! a strigat Klara, entuziasmată de întreaga dramă.

— Pe mâine, i-am zis lui Rob, dezamăgită că seara noastră fusese întreruptă. Și că reușisem să înfulec *doar* patru pateuri. Mi-a părut bine, Tim.

— *Au revoir*, doamnelor... Pe data viitoare!

— Sper că nu, a mormăit Mona în barbă.

Cred că Tim era persoana cea mai lipsită de stil pe care o întâlneam.

În timp ce ne îndreptam spre ieșire, m-am uitat în spate pentru ultima oară și am văzut că Tamara încă se uita după noi. Pentru câteva secunde, privirile ni s-au întâlnit: vechea și noua asistentă a Monei. Și-a întors privirea ca să-i șoptească ceva lui Poppy, probabil despre rochia mea. Când am întors capul, am simțit că-mi stă inima: Mona îi trimitea bezele lui Beau Belle, în jurul căreia sclikeau blițurile aparatelor de fotografiat ca o ploaie de meteoriți. Apoi Mona l-a salutat pe bărbatul de lângă ea.

Rahat! E Trey!

Fără să mă gândesc, m-am lăsat la podea și am încremenit pe vine ca un tigru ghemuit. Sau, mai degrabă, ca o broască răătăcită. Abia peste câteva secunde, Klara s-a uitat în jos, surprinzându-mi privirea speriată.

— Ce faci?

— Pantoful meu! am exclamat, prefăcându-mă că-mi aranjez o bretea inexistentă. O secundă numai.

Rahat și-acum ce faci? Era o lume interesantă, aici jos, pe podea, un imperiu al picioarelor frumoase, cocoțate pe tocuri, și al sacourilor de milioane de dolari. Am scanat împrejurimile, reperând sandalele sclipitoare ale Monei și, lângă ele, o pereche de platforme albe care sigur erau ale lui Beau. Foarte aproape de ele, niște pantofi de lac, probabil aparținând lui Trey. Brusc, prin mulțimea de picioare, o pereche de ochi cunoscuți au privit drept într-ai mei: Pinky. Râtul lui umed s-a îndreptat spre un pachetel chinezesc căzut între noi, apoi a fost tras de lesă în direcția platformelor albe, cu codița lui răsucită ridicată în aer. Am continuat să-mi fac de lucru cu pantoful încă puțin.

— Serios, Amber, ce tot faci acolo?

— Încă îmi aranjez pantoful, termin într-o clipă!

Nu voiam să risc ca Trey să mă strige Annie în fața Monei și a Klarei. Nu aveam de ales decât să mă dau la fund până când se elibera drumul. Doar că arătam caraghios și începuseră să mă doară gleznele. Mi-am scos un pantof și l-am ridicat pentru efect, dar numai atât cât să îi arăt Klarei că de fapt nu e nimic în neregulă cu el.

— S-a rupt tocul. Mă duc la toaletă să încerc să-l repar. Ne vedem în parcare.

— N-ai de gând s-o saluți pe Beau, de vreme ce te înțelegei atât de bine cu porcușorul ei? a întrebat Klara, iritată.

— Salut-o tu din partea mea. Ne vedem într-o clipită! Am zbughit-o în direcția opusă, cu capul plecat, ca să-mi ascund fața. Habar n-aveam unde erau toaletele femeilor, dar, când am ajuns la ferestrele din celălalt capăt al încăperii, cât mai departe de Beau, de Trey și de mulțimea ce se strângea în jurul lor, m-am îndreptat în sfârșit, mi-am lăsat pantoful jos și mi-am strecurat piciorul înapoi în el.

— Tocuri noi? am auzit o voce de bărbat de lângă mine.

M-am întors și m-am uitat peste umărul bărbatului, ca să văd dacă Beau și Trey se aflau undeva prin apropiere. S-a întors și el, urmărindu-mi direcția privirii și lăsând astfel la vedere claia de păr negru, creț și un gât frumos bronzat.

— Sau poate că încerci să eviți pe cineva?

De data asta, mi-a oferit și un zâmbet larg, ușor ștrengar, dar atrăgător.

— Ceva de genul, am răspuns eu, încercând să-mi aranjez părul ciufulit, strângându-l la un loc ca într-o coadă și lăsându-l să-mi cadă înapoi pe umeri.

Mi s-a strâns stomacul când l-am văzut că-mi întinde mâna.

— Eu sunt Liam. Tu ești...?

Am rămas o clipă pe gânduri. *Amber sau Annie?*

— Ești pe fugă sau ceva de genul ăsta? m-a întrebat el, uitându-se peste umăr.

— Nu, sunt bine acum, am răspuns.

— Dar încerci să eviți pe cineva?

Avea un accent american adorabil.

Am râs nervos.

— Cred că i-am evitat cu succes. Bună, eu sunt Amber.

Ne-am strâns mâinile. Un șoc electric ne-a cutremurat pe amândoi.

— Ei bine, Amber, dacă trebuie să te păzesc de vreun iubit furios, nu e nevoie decât să-mi ceri, a zis el, privind în urmă teatral cu ochii lui ciocolatii, strălucitori.

— Nu te panica. Nu e vorba de niciun iubit țicnit, am răspuns eu. Doar de unul pe care nu voiam să-l văd în seara asta, atâta tot.

— Mă faci curios.

Voiam cu disperare să continui conversația, însă eram mai mult decât conștientă că Mona și Klara plecaseră probabil deja și nu voiam să risc s-o indispon pe Mona, făcând-o să mă aștepte în parcare. Parcările subterane nu erau deloc preferatele Monei.

— Mă așteaptă prietenele mele, am zis eu, șovăind.

— Pleci deja? Petrecerea abia a-nceput... iar tu ai un accent minunat.

Am roșit. Liam a scos o carte de vizită din buzunarul interior al sacoului. Apoi m-a întrebat dacă sunt de acord să îi dau numărul de telefon.

— Doar în caz că ai nevoie să fii salvată din nou, a spus el, iar eu i-am acordat bucuroasă permisiunea să-l noteze în agenda mobilului.

— Dacă mai stai în L.A., sună-mă. Poate ieșim să bem un cocktail împreună... în caz că nu mai ești pe fugă, a adăugat el.

Chiar am fost băgată în seamă de un american adevărat, la Soho House!

— Mulțumesc, ar fi drăguț!

Ținând cartea de vizită în palmă, am strâns degetele în jurul ei. Apoi m-am strecurat pe lângă mulțime spre ieșire, lăsând în mijloc un spațiu liber unde o rafală de blițuri a izbucnit încă o dată, în mijlocul ei închipuindu-mi-i pe Beau și pe Trey, probabil trimițându-i bezele lui Leonardo DiCaprio. Când am ajuns în parcare, Mona mă aștepta, bătând cu degetele în volan. S-a stropșit la mine de cum am deschis portiera.

— Scuze, era coadă la toaletă, am bălăjit eu, urcându-mă în mașină cu o fracțiune de secundă înainte să apese piciorul pe accelerație și să demarăm în trombă.

Nu cred că i-ar fi păsat prea mult dacă aș fi fost târâtă pe ciment. Ajunsă pe bancheta din spate, după ce mi-am recăpătat suflul, mi-am dezlipit degetele de pe cartea de vizită mototolită și am citit ce scrie pe ea:

Liam Anderson

Actor

Los Angeles – New York – Londra

Iar pe verso, două numere de mobil – unul de Anglia, unul de America – și o adresă de e-mail. Am strecurat-o în geantă înainte să o vadă Klara. *Liam Anderson. Ar fi trebuit să-l recunosc după nume sau după față?* Mi-am scos telefonul, disperată să-l caut pe Google. Încă un mesaj de la mama, pe lângă alte patru necitite, în care mă întreba dacă ajunsesem cu bine, dacă mă înțeleg cu Mona, dacă mănânc și, în ultimul, dacă mai sunt în viață. Am tastat repede un răspuns: *Scuze, mamă! Am fost groaznic de ocupată. Dar totul e bine, mă distrez, te sun mâine, promit. Te iubesc, A.* Mi-a răspuns imediat: *Super! Vreau să discut cu tine despre un fond de pensii. Nora a jucat genial în piesă!*

După ce am ajuns acasă la Mona, m-am bucurat să găsesc punga de Reese's pe care o luasem de la farmacie și care a reprezentat cina mea târzie. *Chiar nu înțeleg cum Mona și Klara pot trăi cu trei apetitive.* Era trecut de miezul nopții când m-am băgat în patul uriaș, dezamăgită că prima mea petrecere cu celebrități nu a fost atât de spectaculoasă, ci mai degrabă plictisitoare. Apoi am studiat din nou cartea de vizită a lui Liam Anderson, punând-o cu grijă pe noptieră.

Capitolul 9

Până a doua zi de dimineață – prelua Globurilor de Aur –, am fost prinsă în iureșul evenimentelor. Regimul meu era simplu: mă trezesc, îmi îmbrac uniforma neagră în care mi-e prea cald, îndur goana nebună până la apartamentul din hotel, îi asigur șefei cafelele și îmi țin trusa la îndemână, în timp ce unele dintre cele mai frumoase femei din L.A. ne calcă pragul, probează lucruri, după care se fac nevăzute. Singura diferență era că astăzi am stat mai mult să mă machiez. Urma să primim vizita unei adevărate fețe

regale de la Hollywood, iubita Americii, actrița Jennifer Astley, care venea să-și aleagă ținuta pentru gala premiilor. Aproape la fel de entuziasmată am fost când m-am trezit cu un mesaj de la Liam Anderson: *Mă bucur că te-am cunoscut, englezoaico. Ne vedem curând?*

∴

Din nefericire pentru Mona, tocmai în această dimineață, în timp ce echipa de filmare începuse să lucreze, s-au declanșat alarmele de incendiu și tuturor celor din Hotelul W li s-a cerut să evacueze clădirea, ceea ce s-a întâmplat numaidecât – cu excepția apartamentului nostru. Fără să-i pese de viețile omenești, Mona a refuzat categoric să ne lase să părăsim prețioasa marfa.

— Va trebui să dărmăm ușa! mai degrabă murim arși de vii decât să pierd toate astea! a strigat ea prin gaura cheii, după ce portarul hotelului a încercat politicos s-o convingă să iasă din cameră, ademenind-o cu informația că se servește cafea în camera de oaspeți.

Apoi a sunat managerul hotelului, care i-a explicat rațional ce se întâmplă, însă ea a urlat: „Atunci, o să murim cu toții!” și a trântit receptorul în furcă. Cinci minute mai târziu, managerul a bătut la ușă, însoțit de data asta de două gărzi de corp.

— Doamnă, dacă nu părăsiți incinta în șaiszeci de secunde, atunci nu ne dați de ales decât să chemăm poliția federală. Refuzul de a evacua clădirea în timpul desfășurării unei proceduri de urgență este o încălcare a legii.

Auzind de „încălcarea legii” Mona s-a răzgândit și le-a permis lui Fran, lui Rob și lui Lățosu’ să părăsească apartamentul. Mie însă mi-a ordonat să rămân pe loc. După ce echipa de filmare a ieșit, răpitorul meu a închis ușa dormitorului unde eram amândouă, laolaltă cu o valiză de bijuterii, trei geți Chanel, o rochie vintage Dior, o blană Fendi și toți pantofii pe care i-am putut căra, lăsând limpede de înțeles că, dacă hotelul avea să fie cuprins de flăcări, ar fi fost fericită să mă vadă pierind, alături de captura în valoare de zeci de mii de lire. Mă întrebasesem uneori ce moarte îmi era hărăzită și se pare că acum aveam răspunsul.

Făcută scrum pe un morman de obiecte vestimentare de designer. Halal mod de a muri. Mă întreb dacă asigurarea mea de călătorie acoperă asta. Ce crezi, mamă?

Din fericire, alarma de incendiu s-a dovedit a fi doar un exercițiu planificat, însă comportamentul deplasat al Monei ne-a oferit tuturor un indiciu înfricoșător despre câtă dedicație avea pentru ceea ce făcea. Dacă își pusese în cap să ajungă o legendă în domeniu, clar era pe drumul cel bun.

— Dacă mă întrebi pe mine, e cam instabilă, a remarcat Rob, când m-am întâlnit cu el la aparatul de cafea, eu pregătind un *caffé macchiato* triplu

pentru Mona și unul pentru mine, ca să ne liniștim nervii.

Cuvintele lui Rob mi-au răsunat în cap multă vreme după stingerea alarmei. Observasem stilul dezorganizat al Monei din biroul ei de acasă – avea o mulțime de plicuri nedeschise, îndesate sub un coș de Crăciun de la Harvey Nichols de pe birou. Însă venise timpul să abordez problema cu ea.

— Ai prins tot? am auzit-o pe Fran cea cu tunsoare bob șoptindu-i lui Lătosu', în timp ce Mona ieșise pe terasă să „ia puțin aer”; în mână îi tremura cel de-al doilea *caffé macchiato* triplu, după ce managerul hotelului venise încă o dată și o anunțase că, dacă scena se repeta, avea s-o dea afară din apartament.

— Cea mai tare chestie de până acum, a răspuns Lătosu'.

— Absolut. Deși mi-ar fi plăcut să fie nevoie să legăm rochii ca să ieșim pe geam, a chicotit Fran. Ți-o poți închipui pe Jennifer Astley coborând așa din clădire? Neprețuit!

Mă întrebam dacă ar trebui să-i spun Monei că scena cu alarma de incendiu avea să ajungă în montajul final. Nu părea să fi realizat, însă eu începeam să îmi dau seama că agenda celor de la *20Twenty* nu corespundea cu a ei. Scoțându-mi telefonul, am fost uimită să găsesc alt mesaj de la Liam. Părea foarte dornic.

'Neața, frumoaso. Cum îți merge?

Am răspuns numaidecât: *Hei! Sunt bine, cu treabă. Tu? A.*

Replica lui a venit la fel de repede: *Audiții. Sezonul-pilot e în plin proces de producție – acum mă duc la doctor și după aia la cursul de engleză. Îmi exersezi accentul britanic!!!*

Ei bine, știi unde să vii dacă ai nevoie de sfaturi!

O să țin minte.

Unde! Când? Am tastat imediat, surprinsă și entuziasmată de stilul direct în care mă exprimam.

Însă sesiunea de mesaje se încheiase. Nu am mai primit niciun răspuns atunci. Și nici peste treizeci de minute. Îmi stătea pe creier. *Oare îmi ruinasem șansele? Să mai trimit un mesaj că să lămuresc lucrurile? Nu, revino-ți. Dacă ai îndoieli, nu face nimic.* Vicky îmi spusese asta de nenumărate ori atunci când analizam mesajele primite de la tipii de pe Tinder cu care mă întâlнисem, fără succes.

Din fericire, nu am avut prea mult răgaz de gândire, căci ne-am întors la treabă. Nerăbdarea de dinainte de festivitatea Globurilor de Aur atingea cote maxime, iar un val de femei înstărite au ajuns la ultima lor programare cu Mona. Eu promisem instrucțiuni clare să le primesc și să le conduc pe ușă afară cât mai repede posibil, așa încât apartamentul să se elibereze la timp pentru sosirea lui Jennifer. În timpul probelor, principala mea sarcină era să

mă asigur că toată lumea primește răcoritoare și că nu rămânem fără fructe și goji deshidratat. Hotărâsem să renunț la rulourile cu smochine, de vreme ce se pare că numai eu și ciudatul câine miniatral le mâncam – oricât mă uram pentru că devenisem sensibilă la asta –, însă ajunsesem să dezvolt niște complexe legate de corpul meu, stând toată ziua în compania unor persoane slabe așchie.

A doua mea sarcină era să mă port ca un fel de factor poștal, asigurându-mă că nesfârșitele pungi cu haine, pantofi și accesorii erau livrate la locul potrivit, la momentul potrivit; la asta se adăugau – acum că sezonul decernării trofeelor începea să fie precedat de petreceri – și returnurile cărora trebuia să le țin socoteala. Uneori, rochiile ajungeau la noi într-o stare jalnică, cu pete de cocktailuri, arse de țigară, cu tivuri agățate cu tocul, cu fermoare înțepenite. După ce își îndeplineau scopul, nu mai erau bune de nimic, fiindu-ne returnate asemenea unor invitații mototolite. Însă casele de designer nu păreau deranjate. Trebuia doar să mă asigur că fiecare rochie ajungea la reprezentantul potrivit. Cel mai mult îmi plăceau sarcinile de stilist, când o ajutam pe Mona cu orice avea nevoie ca să poată face ajustările necesare fiecărei ținute, mai ales când mă lăsa să strâng o rochie la spate ori să modific un tiv, în timp ce clienta stătea pe scaun, pentru ca poalele rochiei să atârne până jos. Singurul lucru care mă distrăgea astăzi era telefonul, care mai că nu-mi făcea gaură în buzunar. Trecuseră două ore și încă nu primisem un răspuns de la Liam. Mai mult de atât, faptul că îl verificam constant îi atrăsese atenția lui Rob.

— Aștepți un telefon? m-a întrebat el când mi-am scos iPhone-ul, uitându-mă la el și băgându-l la loc în buzunar, probabil pentru a douăzecea oară în ultima oră. De la Jennifer?

— Nu, am răspuns eu degajată.

— De la iubit, atunci?

— Poate, am zis eu, cu obrazii arzând.

— Sper să sune, a remarcat el aspru, înainte să se întoarcă și să plece.

∴

La patru după-amiaza, Mona clocotea prin cameră în așteptarea lui Jennifer Astley. Am ajutat-o să îndrepte umerasele, să lustruiască bijuteriile, să verifice minibarul de un milion de ori, ca să se asigure că sunt mai multe tipuri de apă, plus o sticlă de Perrier-Jouët rosé la gheață, ca să-i fie servit lui Jennifer ori de câte ori pofteste. Jennifer ajunge chiar la timp – punctualitatea e o calitate destul de rar întâlnită în rândul oamenilor foarte faimoși, după câte mi-a zis Mona –, degajând eleganță. Nu în aceeași manieră ca Beau, cu privirea ei ageră și plină de cochetărie și cu gene false atât de lungi, că ar putea ateriza un avion pe ele. Nu, stilul lui Jennifer era mult mai

echilibrat: era calmă și încrezătoare, profesionistă și rafinată. Ceea ce mă făcea *foarte* nesigură pe mine.

Ascensiunea ei la statutul de superstar fusese lină și constantă, alimentată de o serie de succese răsunătoare în box-office și de o viață amoroasă interesantă, marcată de relații cu personaje de top, ca să nu mai menționăm o mulțime de nominalizări la premii. Însă nimic din toate acestea nu o făcuseră să devină o persoană plină de sine. M-a privit drept în ochi când a intrat și mi-a întins o mână moale, bronzată și cu o manichiură desăvârșită.

— Mă bucur să te cunosc, eu sunt Jen.

Cumva, am reușit să-i răspund cu un „Bună”. Eram fascinată de Jennifer; cu toții eram. Era uimitor de frumoasă în carne și oase, cu un păr lung, cu aspect sănătos și având strălucirea unei tunsori scumpe și a unui tratament de excelentă calitate. Nu era greu să-ți dai seama motivul pentru care fusese cap de afiș pentru marile companii cosmetice vreme de aproape un deceniu. Îmbrăcată în haine obișnuite – niște blugi de culoare deschisă, bluză albă, balerini și un blazer crem arăta bine fără niciun efort, emanând prin toți porii o eleganță tipic californiană, desăvârșită. Venise practic singură: fără agent de presă, fără manager, fără asistent personal sau bodyguard care să vorbească în locul ei și care să ceară băuturi ciudate, fără vreun animăluț de companie care să-i dea târcoale; a venit însoțită doar de un make-up artist, pe care ne-a prezentat-o drept Caroline și care avea s-o transforme imediat din naturala Jen în Jennifer Astley, actrița de top, pe care o știam cu toții, gata să meargă la petrecerea de dinaintea Globurilor, găzduită de un producător de prim rang.

— Îmi pare rău pentru că am venit așa, m-am grăbit să ajung aici de la studio, s-a scuzat ea.

Mi-am dat seama că rămăsesem efectiv cu gura căscată: mă aflu în prezența unei supervedete de la Hollywood, imitându-l pe Nemo într-o manieră extrem de nereușită.

— Vrei să-ți aducem ceva de băut, Jennifer? a întrebat Mona, mișcându-și frenetic mâna la spate, semn că ar trebui să închid gura și să trec la treabă.

— Poate un pahar de șampanie? am intervenit eu, postându-mă lângă ușa minibarului.

— Doar puțină apă, mulțumesc foarte mult.

Nu mi-a precizat la ce temperatură sau dacă să fie cu lămâie, cu izotoni sau cu cocos. Și mi-a și mulțumit pe deasupra!

Venise timpul să se uite la haine. Cum Jennifer era unul dintre clienții cei mai faimoși – pentru ea fusese păstrată rochia stacojie de la Valentino –, Mona mă pusese să contactez cele mai prestigioase case de modă înainte de

programarea ei, iar în acea după-amiază ridicasem cinci rochii superbe: două de la Armani Privé, una de la Alberta Ferretti, una de la Oscar de la Renta și o minunăție, nuanța fildeşului, din mătase, marca Dior. Fiecare dintre ele avea să completeze personalitatea impecabilă a lui Jennifer pe covorul roșu. Jennifer abia dacă i-a aruncat o privire lui Fran cea cu tunsoare bob când regizoarea aproape că s-a plecat dinaintea ei, întrebând-o dacă poate începe să filmeze; și-a văzut de treabă ca și cum nici nu era acolo. *Până și tu, Fran, cu bobul tău, ești mic copil pe lângă regizorii cu care lucrează Jen.* Am observat că Rob părea la fel de fascinat de Jennifer ca și mine. Nu aveai cum să nu fii.

Deși rochia Valentino îi fusese promisă ei, Jennifer nu s-a arătat supărată când a auzit că nu mai era disponibilă, în ciuda faptului că Mona a aruncat toată vina pe mine, zicând în grabă ceva despre „noua ei asistentă lipsită de experiență”. A optat în schimb pentru o rochie crem cu pene și cristale brodate de la Oscar de la Renta, care îi lăsa la vedere spatele și umerii ușor bronzăți și tonificați. Rochia arăta incredibil de la spate, căzând fără efort într-o cascadă de pene aspre. Emană rafinament.

— E perfectă, a declarat ea, sărutând-o pe Mona pe ambii obraji, înainte să dispară ca să și-o dea jos.

A fost cea mai rapidă probă din toată săptămâna.

Caroline, make-up artistul, s-a apucat atunci să o transforme pe Jennifer într-o zeiță strălucitoare radioasă. Am încercat să mă țin ocupată cu aranjatul colecției de pantofi, în vreme ce observam fiecare mișcare a pensulei, sperând să învăț câte ceva. În cazul lui Jennifer, mai puțin era mai mult. Într-o fluturare de gene rimelate, pe obraji i-a fost aplicată o strălucire perlată, pe buzele acelea pline și faimoase, un strat de luciu, și iat-o: întruchiparea Hollywoodului. Eu eram încă prinsă în mrejele lui Jennifer Astley, când Rob a venit lângă mine.

— Destul de tare să fii atât de aproape de o adevărată vedetă de cinema, nu? mi-a șoptit el.

— E ceva. Și e atât de drăguță.

— Știi, sub toate astea, e doar o persoană normală. Oricum, nu credeam că ești genul care să rămână cu gura căscată în prezența unei celebrități. Am văzut cum te-ai purtat cu Beau Belle.

— Ea e cu totul altfel.

— Filmăm premiera de diseară a lui Beau Belle. O să fie interesant, cu paparazzi surprinzând momentul. Cred că o să fie și logodnicul ei acolo, pentru marele moment „împreună”.

— Mă aștept la asta. Sincer, mă bucur că nu trebuie să fiu de față.

— N-o s-o sfătuiești înainte de eveniment? O să poarte rochia Dolce &

Gabbana...

E la curent cu ultimele bârfe și și-a adus aminte că poartă rochia Dolce. O fi gay?

— Se duce Mona. Și nu cred că are încă încredere în mine pentru așa ceva.

— Te-ai descurca! Oricum, ai făcut mare parte din stylingul pentru Beau. Cât despre covorul roșu, închipuie-ți o grădină zoologică, și nu ai fi prea departe.

În acel moment, ne-am întors amândoi spre ușă către Jennifer care se pregătea să plece.

— Mulțumesc și sper să vă revăd pe toți! a strigat ea, afișând zâmbetul ei de milioane și făcându-ne cu mâna.

Jennifer Astley mi-a făcut cu mâna. Asta da moment de neuitat. Mi-aș fi dorit să fi făcut o poză cu ea.

— La revedere, Jennifer! a strigat Rob, dându-mi un ghiont.

— Noroc mâine! am adăugat eu.

— O, Amber, nu are nevoie de noroc, prostuțo; doar poartă rochia norocoasă! a intervenit Mona cu voce stridentă, dorind să aibă ea ultimul cuvânt.

Apoi a plecat. Aproape că mă așteptam să lase în urma ei niște praf de zâne.

— Uau! am suspinat eu.

— E uimitoare, a fost și Rob de acord. Și foarte atrăgătoare. Gata, am plecat la premieră, ne vedem mâine, când e ziua cea mare.

Bine, poate că nu e gay.

Mai că nu-mi venea să cred că a doua zi era festivitatea Globurilor de Aur.

— Ar trebui să bem ceva diseară, după ce se liniștesc apele, a continuat el. Eu am încremenit locului.

— Asta, dacă nu te grăbești să te întorci la Londra.

O clipă, am rămas fără cuvinte.

— Nu, mai am câteva zile până să mă întorc pentru Premiile BAFTA. Și, da, mi-ar plăcea să bem ceva! am zis eu, pe un ton mult prea entuziasmat.

Liam încă nu-mi răspunsese la mesaj. *Poate că lui Rob îi e milă de mine.*

∴

În seara aceea, după ce am ajuns acasă, abia așteptam să mă odihnesc: o baie cu spumă, șansa de a da iama prin frigider cât era Mona plecată și să dau telefoanele îndelung amânate lui Vicky și mamei. Dar toate planurile s-au dus pe apa sâmbetei într-o clipită, când Mona m-a anunțat că are de făcut niște livrări pe ultima sută de metri, plus de rezolvat o criză cu o actriță și o poșetă cu cristale, cerându-mi în schimb să o însoțesc pe Beau la premiera filmului *Summer's Not Over*.

— Trebuie să prioritizez evenimentele, mi-a spus ea, părând încordată.

A fluturat mâna către o limuzină albă care se presupunea că trebuia s-o ia pe ea din fața casei; AJ aștepta deja înăuntru. Nu am apucat decât să-mi iau trusa și am zbughit-o pe ușă; nu am mai avut timp să îmi schimb blugii și tricoul negru și habar nu aveam ce se aștepta de la mine. Nu așa îmi închipuisem prima mea premieră la Hollywood. Ținând portiera deschisă, Mona a strigat după mine singura instrucțiune, ca un sergent dement:

— Ține trusa la tine, ai grijă ca rochia să cadă cum trebuie și să nu iasă nimic din ce nu trebuie să iasă. E simplu. A, și orice vrea Beau să faci, fă!

AJ și-a dat ochii peste cap, dându-mi de înțeleș că mai trecuse prin asta.

— Ține-te bine, trebuie să ajungem la timp să o luăm pe înălțimea ei, a spus el în timp ce urcam în limuzină.

Înăuntru mai era o femeie. S-a aplecat înspre mine, cu mâna întinsă, având grijă să nu-i alunece din poală, pe covorul alb de pe podeaua mașinii, iPhone-ul, cele două BlackBerry și iPadul Mini.

— Bună, eu sunt Leslie, agenta lui Beau.

Aha, deci tu ești persoana care ar fi trebuit să oprească difuzarea acelor fotografii, nu să mă lași pe mine să fac treaba murdară a lui Beau!

— Mă bucur să te cunosc, eu sunt Amber, asistenta Monei.

— Ai un singur lucru de făcut în seara asta, a spus Leslie, manifestându-și autoritatea înăscută. Nu-i lăsa tivul să i se ridice. Ultimul lucru pe care ni-l dorim este să întărâtăm spiritele după ce anumite fotografii au început deja să facă vâlvă; nu vrem să le dăm apă la moară celor de la *Starz*. Beau trebuie să arate sobră, elegantă și, cel mai important, la un pas de a se căsători. Ai înțeleș, Anna?

— Am înțeleș, am răspuns eu.

Nu mă îngrijora atât faptul că deja îmi uitase numele, cât acela că Beau își alesese pentru acea seară o rochie foarte lipsită de sobrietate, strânsă pe corp, sexy și imprimeu leopard, iar eu mă trezisem brusc responsabilă de a o ajuta să arate ca o Nevastă perfectă: mă îndoiam sincer că îi va ieși. Mi-am rotit privirea prin interiorul mașinii. Era ca o cameră pe roți – aveam între noi chiar și o măsuță de cafea din imitație de lemn de nuc. Sau poate nu era imitație. Eram curioasă să știu la ce foloseau toate acele butoane. *Poate exista unul care îi expulza pe agenții enervanți?*

Limuzina și-a văzut de drum înspre Hollywood Hills; nu era ușor să conduci o mașină atât de mare pe drumurile acelea înguste și șerpuite. Era ridicol să folosim o mașină atât de mare doar pentru patru pasageri. Dar apoi mi-am amintit: *Suntem la Hollywood și mergem la o premieră, normal că avem nevoie de așa ceva.*

Am oprit dinaintea unor porți înalte din metal ale unei proprietăți nu departe de cea a Monei, dar cu o priveliște mai bună asupra orașului. AJ a sunat, iar porțile au început să se deschidă ușor. Odată trecuți de controlul de securitate, a devenit evident că pătrunseserăm într-o lume privată și foarte exclusivistă. Clădirea era uriașă, modernă, cu ziduri netede, albe și cu o suită de ferestre înalte până la tavan. Vegetația tunsă la milimetru și cei doi palmieri de pe partea dreaptă a aleii lăsau la iveală vehiculele de lux parcate afară – decapotabila albă pe care o văzusem ieri și un Jeep mare cu geamuri fumurii. Am oprit în spatele lor. Era limpede că Leslie mai fusese acolo de multe ori; nu s-a uitat în jur, butonând în schimb frenetic la BlackBerry-ul ei. Eu abia așteptam să văd ce se află dincolo de eleganta fațadă modernistă, unde îmi imaginam că sunt camere liniștite, cu canapele imense, covoare scumpe, candelabre din cristal și piese de artă modernă.

— Așteptați aici până mă duc s-o iau, ne-a spus AJ.

Rămasă singură în limuzină cu Leslie, care tasta neconținut printre oftături și suspine, mi-am scos și eu telefonul. Niciun răspuns de la Liam. Mă mâncau buricele degetelor, așa că i-am mai trimis un mesaj. Ei bine, măcar aveam ceva interesant să-i spun. *Merg la premieră diseară. Tu ce faci?*

A răspuns imediat: *Bună, frumoaso. Învăț replicile pentru mâine. Joc rolul unui vampir. Cu ce ești îmbrăcată?*

Replica lui mi-a făcut inima să-mi bată mai repede.

Nimic special o ajut pe Beau Belle, am răspuns eu, dorindu-mi să-i fi spus de fapt: o rochie roșie Dolce. *La naiba!*

Să-mi spui cum a fost.

Am zâmbit în sinea mea, hotărând să nu mai risc un alt mesaj fără răspuns, ci să mă opresc în acel moment.

Zece minute mai târziu, AJ a ieșit din casă la braț cu Beau Belle, care se clătina pe picioare.

— Mută-te acolo, Amber; Beau trebuie să stea pe stânga și cu fața către sensul de mers. Altfel, i se face rău.

— Amber, ce mă bucur că vii cu mine în seara asta! a exclamat Beau, pășind cu grijă în mașină. Nu era nici pe departe cea mai comodă rochie în care să intri și să ieși din mașină, fără să ți se vadă toate părțile intime. Nu-i spune Monei, poate fi cam arțăgoasă uneori. Dar noi două o să ne distrăm, nu-i așa?

— Da, o să ne distrăm... am răspuns eu, mimând entuziasmul, în timp ce simțeam privirea lui Leslie cercetându-și clienta din cap până-n picioare, cu ochi dezaprobator.

Ei bine, a probat rochia înainte să se afle că Domnișoara Mironosiță își făcuse de cap cu colegul de platou. Ca să evit comentariile despre hainele lui

Beau, sau despre lipsa lor, am întrebato despre Pinky.

— O, e mult mai bine, mulțumesc, scumpo. I-a fost rău, a vomitat un pachet întreg de M&M noaptea trecută, iar el nici n-a mâncat așa ceva, mai ales cu alune, așa că nu știu de unde le-a scos. Dar și-a revenit după aceea, și acum e ca nou.

— O, Doamne, am zis eu, lăsând privirea în podea.

∴

Când am oprit dinaintea cinematografului Regency Village din Westwood, mulțimea era deja adunată pe cinci rânduri de fiecare parte a covorului roșu. În timp ce mijlocul nostru de transport, deloc discret, se apropia de locul de parcare din fața panglicii roșii, din rândul fanilor s-au ridicat rafale de urale asurzitoare. Fanii lui Beau. Aproape uitasem cât de faimoasă era, deși, majoritatea celor adunați acolo erau băieți puberi cu aparate dentare și coșuri. După ce portiera limuzinei a fost deschisă de către un bodyguard, Beau și-a răsucit picioarele, cu genunchii apropiați și nu prea (așa era Beau), și cu umerii trași în spate, și a ieșit din caleașca ei, cu o mână ridicată ca să salute. Rochia i s-a ridicat instantaneu exact sub fund. *Ups*. Strigătele au atins punctul culminant, în timp ce vreo două sute de glasuri îi scandau numele. Am simțit cum îmi curge adrenalina prin vene; nu-mi închipuiam că Beau este atât de adorată. Aj a coborât apoi și el, urmat de Leslie, eu venind imediat în spatele ei. Devenea clar că fundulețul obraznic al lui Beau era o apariție neașteptată a acestei premiere, rolul meu de căpătâi fiind acela de a i-l ține ascuns.

∴

După cum s-a dovedit mai târziu, spectacolul pe care îl ofereau Beau și Jason era atât de fascinant, încât mi-era greu să mă concentrez la tivul rochiei lui Beau, care se tot ridica. Abia în momentul în care a părut că atinge nivelul 18+, am sărit ca arsă și l-am tras ușor în jos, sperând să nu fi intrat în cadru (era întrebata de o echipă de la un post de televiziune german care este aroma ei preferată de cârnat). Mare parte din prestația lui Beau de pe covorul roșu s-a desfășurat în compania lui Jason, de care se vedea clar că e îndrăgostită. Îi sorbea fiecare cuvânt și chicotea cochet de fiecare dată când îi acorda atenție. *Dacă nu e ceva între ăștia doi, eu nu sunt o fată ștearsă din Londra*. Firește că era evident și pentru ceilalți. Un reporter a încălcat protocolul și întrebato de episodul recent cu privire la relația celor doi din afara platoului. Disperată, Beau s-a uitat în jur după Leslie, însă agenta ei dispăruse fără urmă.

— Sunt logodită! a protestat ea, înfigându-i sub nas inelul de logodnă cu diamant de cincizeci de carate, înainte să izbucnească: însă el – și a arătat înspre Jason – e ca un stăpân de sclavi, mă silește să repet tot timpul, deși eu

ar trebui să-mi comand flori pentru nuntă!

Pe sub tricoul alb mult prea strâns pe corp, Jason și-a încordat mușchii.

— Serios acum, a continuat ea, fixându-l pe reporter cu ochii ei de cățeluș, îl iubesc pe Trey al meu și suntem atât de nerăbdători în privința nunții! O să fie un eveniment de proporții! Dar nu pot dezvălui nimic mai mult, pentru că am înțelegerea cu revista.

Ochii îi sclipeau de entuziasm.

— Eu o să țin trena, a intervenit Jason, cu un spirit de glumă neizbutit.

— Chiar așa? a întrebat reporterul, la fel de sarcastic.

— Nu. Dar chiar mă bucur pentru Beau și Trey. Vor fi *atât* de fericiți împreună, a zis el, întorcându-se spre ea și zâmbind cu toată sinceritatea unei genți Prada contrafăcute.

— E suficient pentru moment, subiectul e închis, a exclamat Leslie, apărând de niciunde și notându-și numele reporterului, așa încât data viitoare să-l poată ține departe de astfel de evenimente din cauză că încălcase protocolul.

Mi-a venit în minte comentariul lui Rob de mai devreme și m-am întrebat de ce Trey nu era și el aici cu Beau, ca să se afișeze ca un cuplu. Brusc, mi-a părut rău pentru el. Cu siguranță că aceste poze de la premieră aveau să facă din nou vâlvă. Luându-mi o clipă ochii de la tivul lui Beau și privind în jur, l-am zărit pe Tango Tim de la *Morning Glory*, la oarecare distanță, așteptând să-i vină rândul ca să le ia interviu vedetelor. Arăta mai portocaliu ca niciodată în lumina apusului. M-am uitat atunci după Rob; în acea clipă, capul lui s-a ițit pe neașteptate, aproape de cel al lui Tim. M-am înălțat pe vârfuri ca să mă asigur că e el. Aproape imediat am simțit că ameteșc, iar palmele au început să-mi transpire. *Atât de insuportabil de cald se făcuse deodată?* Am tras de gulerul tricoului meu negru și m-am prins cu mâna de o bară de alături, în încercarea de a-mi stăpâni amețeala. Senzația s-a intensificat însă, inima începând să-mi bată cu putere. Simțeam cum îmi zdruncină tot trupul. Am tras de câteva ori adânc aer în piept și m-am lăsat pe vine. Și fața îmi transpirase acum. Apoi n-am mai știut nimic.

Capitolul 10

Lumini strălucitoare mi-au apărut dinaintea ochilor, niște voci înăbușite au început să se audă mai tare, iar o senzație rece și umedă m-a făcut să sar în sus.

— Și-a revenit!

— Slavă Domnului!

— E bine?

Ultimul lucru de care avem nevoie era un proces.

Trei perechi de ochi se uita fix la mine. Un alt duș cu apă rece, cu miros de castraveți, mi-a împrăștiat atunci fața, intrându-mi în ochi și întinzându-mi rimelul. În timp ce îmi veneam în simțiri, mi-am dat seama că acei ochi erau ai lui Tango Tim, Leslie și – *o, nu* – Rob. Arătătorul lui Tim era poziționat pe un tub mic, gata să pulverizeze din nou asupra mea.

— Nu, sunt... sunt bine. Mulțumesc. M-am ridicat numaidecât în capul oaselor, puțin nedumerită și rușinată din cale-afară. Am încercat să mă ridic, însă Rob mi-a pus o mână fermă pe umăr.

— Mai stai cinci minute. Nu ai fost inconștientă decât puțin timp, dar trebuie s-o iei ușor.

Inconștientă? *Doamne, Dumnezeuule, am leșinat! La o premieră!*

Din fericire, toți trei m-au lăsat singură să-mi revin, întorcându-se la treburile lor. M-am uitat în jur din poziția șezut, pe jumătate ieșită de pe covorul roșu, între două echipe de filmare, și mi-am dat seama că totul era cam la fel cum fusese înainte să leșin. Beau și Jason încă dădeau interviuri, Leslie era tot cu cele trei telefoane ale ei, iar lui Tango Tim i se aplică încă un strat de bronz de către make-up artistul care-l pregătea pentru interviul cu vedetele, înaintând doar puțin în rând. *Nu cred c-am fost inconștientă mai mult de câteva secunde, slavă Domnului!* Mi-am scos telefonul. Un mesaj de la Liam și trei apeluri pierdute de la Vicky. Era vreo trei noaptea acasă, așa că le-am considerat apeluri formate din greșeală în buzunar după o beție.

Cum e la premieră? mă întreba Liam în mesaj. Evident, nu aveam să-i spun adevărul.

Supertare! Cum merge cu învățatul replicilor?

Bine. Nu prea trebuie să fac altceva decât să mă ridic și să mușc oameni, a răspuns el. Dar aș vrea să pot exersa asta pe tine.

Înainte să mă pot gândi la un răspuns potrivit, deopotrivă de amuzant, Rob și-a făcut din nou apariția, ținând în mână o pungă de chipsuri, un Snickers și o doză rece de Pepsi.

— Poftim, dă-le pe gât, mi-a zis el.

În viața mea nu fusesem atât de recunoscătoare pentru ceva.

— Când ai mâncat ultima oară? m-a întrebat el.

Eu am stat să mă gândesc o clipă. *Nu-mi amintesc să fi mâncat ultima oară mai mult de o bucată de fruct uscat sau niște ciocolată. De fapt, nu cred c-am mâncat așa cum trebuie de când am venit aici.*

— Să știi, mi-e cam foame.

— Din păcate, nu există trusă de prim ajutor pe aici, așa că le-am șterpelit

din anexa producției. Nu e cea mai sănătoasă cină, dar zahărul o să te ajute.

— Mulțumesc mult, cred c-am amețit.

— Doar pentru că nimeni din orașul ăsta nu mănâncă nu înseamnă că și tu trebuie să faci foamea, a zis el pe un ton înțelept.

— Știu... și, nu-ți face griji, am avut parte de suficientă umilință.

Am desfăcut punga cu chipsuri și am început să mănânc. Pepsiul avea gust de ambrozie.

— Partea bună când leșini la un astfel de eveniment e că toți sunt atât de absorbiți să prindă două secunde cu vedetele, încât n-ar observa nici dac-ar ateriza o navetă extraterestră și ar începe să răpească oameni, a zis el, făcându-mă să râd.

— Doar dacă nu au impresia că cineva o să fie dat în judecată, am adăugat eu, făcându-i cu mâna lui Leslie ca s-o liniștesc. Beau m-a văzut?

Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca pățania să ajungă la urechile Monei. Mai mult ca sigur că aveam să-i iau urma lui Nathan. Să leșini la o premieră nu era lucru de laudă.

— Serios? Cred că știi răspunsul.

Ne-am uitat amândoi la Beau, care acum se urcase pe un scaun înalt, făcând schimb de roluri cu un reporter. Se distra de minune, ținând microfonul reporterului și prefăcându-se că îi ia interviu lui Jason, în timp ce era urmărită cu ardoare de trei seturi de camere, unele dintre acestea fiind foarte interesate de picioarele ei care parcă nu se mai terminau.

— Mai bine m-aș întoarce la ea, am zis, zâmbind și ridicându-mă în picioare. O gură de Snickers, și culoarea mi-a revenit în obraji. Sunt bine acum, serios. Doar mândria mi-a fost rănită.

— Ne vedem la petrecere, mi-a spus Rob. Apoi mi-a făcut cu ochiul și a adăugat: Lângă apetitive.

∴

Restul evenimentului a decurs fără alte incidente; din fericire, Leslie nu a pomenit de episodul leșinului, preferând în schimb să-l șteargă din raport. Așa cum am ignorat cu toții flirtul evident dintre Beau și Jason. Tango Tim părea mulțumit de interviul lui – o făcuse pe Beau să-i dezvăluie nu numai ca aroma ei preferată de iaurt înghețat era cea de afine, uneori cu fulgi de ciocolată deasupra, dar și că ea și Trey se gândeau să adopte încă un porcușor de la adăpostul pentru porci abandonați de undeva din Africa, așa încât Pinky să aibă un frățior. Două știri veritabile în exclusivitate.

În cele din urmă, am ajuns în fața cinematografului și toată lumea a intrat; Beau și Jason au fost întâmpinați cu o serie de aplauze furtunoase. Am fost apoi martora deconspirării unui secret cu privire la premierele cinematografice: protagoniștii filmului rareori stau să urmărească filmul. Se

urcă pe scenă, în timp ce filmul este prezentat de către regizor, pretind că-și ocupă locurile înainte să se stingă lumina, apoi se ridică numaidecât și se întorc la limuzinele lor, care îi duc la petrecerea de după. Acolo, se întrețin cu producătorii și cu sponsorii înainte să ajungă ceilalți ca să laude filmul – fie că au motive sau nu – și să se bucure de băutura gratis.

Petrecerea de premieră se ținea la Morton's, o locație mult râvnită, care găzduise cândva faimoasa petrecere de la Oscar a celor de la *Vanity Fair*, iar eu eram extaziată să ajung direct acolo cu „talentul”. Încăperea principală fusese transformată într-o sală de bal ca la liceu, cu efecte de lumini disco, o orchestră, ai cărei membri încă își acordau instrumentele, și cu personal îmbrăcat în uniforme școlare.

De vreme ce, evident, nu văzusem filmul, Leslie m-a pus la curent:

— Scena finală: băiatul pune mâna pe fată, dansează împreună la bal, toată școala e la picioarele lor și nimeni nu vrea ca vara să se sfârșească. De aici și titlul: *Summer's Not Over*.

Titlul filmului era trecut pe fiecare suprafață liberă, de la proiecții 3D în mișcare pe pereți și pe tavan, la suporturi de pahare de pe niște mese nesfârșit de lungi, iar când am deschis umbreluța din cocktail, cuvintele erau scrise până și acolo, zâmbindu-mi cu litere roz de-o șchioapă.

— Gândește-te la o combinație dintre *Glee* și *Dirty Dancing* pentru noua generație, s-a entuziasmat Leslie, abordând chestiunea din perspectiva agentului. O să fie un succes!

Am urmărit-o dintr-o margine pe Beau intrând în încăpere, dându-și constant capul pe spate în hohote de râs. La un moment dat, era lipită de un bărbat pe care îl recunoșteam de la petrecerea de noaptea trecută ca fiind mogulul Harvey Weinstein. Încet-încet, încăperea a început să se umple cu oameni îmbrăcați în ținute adecvate de premieră și cu o serie de celebrități, majoritatea fiind invitate pentru ca petrecerea să ajungă a doua zi în ziare. M-am bucurat că Mona nu era aici când i-am văzut pe fotografi înnebuniți după Poppy Drew. Trebuie să recunosc că arăta uimitor în rochia de bal albastră-deschis, completată cu o fustă din tul, strânsă în talie, și cu o floare în păr. Tamara făcuse treabă foarte bună, iar ea arăta de parcă ar fi știut asta. Rob a venit cu Tim. M-am bucurat când i-am văzut venind drept spre mine, pornind apoi să asasinăm filmul scenă cu scenă, în timp ce ne-am năpustit asupra delicișilor hotdogi în miniatură și a hamburgerilor care se serveau acum. Era super să te afli în compania cuiva care nu se strâmbă dacă mănânci mai mult de câțiva dumați dintr-un preparat care conține și proteine, și carbohidrați în același timp.

Totuși, nici urmă de Trey, spre ușurarea mea, în timp ce mă chinuiam să fac față unei conversații despre producția filmului *Summer's Not Over*, deși

nu-l văzusem, deducând din cele ce-mi zisese Leslie că avea să fie unul dintre marile eșecuri ale anului. La urma urmei, de ce nu era premiera în vară? Uneori, Hollywoodul era atât de derutant.

∴

Două ore mai târziu, după ce conversația cu Rob și Tim trecea fără efort de la un subiect la altul, am observat agitație la bar.

— O, uite, sunt Mona și Klara, am zis eu, tocmai când Mona mă zărise și ea.

— Amber, scumpo! m-a strigat ea pe deasupra zarvei.

M-am uitat disperată în jur după Beau, dându-mi seama că fusesem atât de prinsă în conversație, încât uitasem complet că aveam o treabă de făcut. Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, Rob a scos un sunet ca o plesnitură de bici.

— Vrajitoarea cea rea s-a-ntors, a mormăit Tim în barbă. Petrecerea s-a sfârșit, păpușă.

Klara a venit prima la noi. Părea foarte bucuroasă să-l vadă pe Rob, în special.

— Hei, ce mai faci? Ai reușit s-o pui pe Beau pe lista celor mai bine îmbrăcate vedete?

— Bună, Klara, da, a mers bine.

Mă rugam ca Rob și Tim să nu pomenească de episodul cu leșinul. Din fericire, laudele la adresa mea s-au oprit acolo, pentru că Mona tocmai comanda șampanie și shoturi de vodcă. Din câte se pare, făcea asta des la astfel de ocazii, ca să facă impresie celor care se oboseau s-o privească, în special Tamara, și ca să dea impresia că se distrează și că se simte grozav. Însoțind o chelneriță care balansa periculos de mult o tavă cu cinci pahare pline cu șampanie, plus șase *Summer's Not Over* – pahare de shoturi pline ochi cu vodcă roz –, Mona părea mai animată ca oricând. Ba chiar m-a îmbrățișat.

— Ai fost genială, scumpo, mica mea vedetă! a exclamat, strângându-mi trupul rigid. Beau arăta divin în rochia aia, iar Stefano Gabbana a vorbit deja cu Leslie și i-a spus că o poate păstra. Imaginea ei a ajuns peste tot, și totul datorită ținutei!

Eu, Rob și Tim ne-am uitat unul la altul, gândindu-ne că poate nu numai din pricina rochiei stârnise Beau atâta vâlvă în această seară.

— Băuturile sunt din partea mea... Ei bine, sunt la liber... Dar să toastăm pentru tine, Amber! Bravo!

A aruncat o privire scurtă peste umăr ca să se asigure că Tamara și Poppy auziseră toastul. Cum ar fi putut să nu audă? Țipase în gura mare. În timp ce ridicam paharele, Mona dădea deja pe gât un shot, urmat de tot paharul cu șampanie. Pentru că nimeni dintre noi nu a îndrăznit să facă altceva, i-am

urmat exemplul, eu, Rob, Tim și Klara dând pe gât shoturile. Tim a trântit paharul gol de masă pentru efect dramatic, scuturând din cap și exclamând:

— Bună dimineața, Vietnam!⁶

Alcoolul îmi ardea gâtulejul, încălzindu-mi măruntaiele. Nu mai băusem shoturi de când ieșisem ultima oară în oraș cu Vicky.

— Ia te uită, am adus unul în plus, a făcut Mona, cu ochii la paharul rămas pe masă. Noroc! Și l-a și dat pe gât, luând apoi încă un pahar cu șampanie spumoasă de la un chelner care era în trecere. Anthony! Cât mă bucur să te văd, scumpule! a exclamat ea, ridicându-se de la masă și trimițându-i bezele unui bărbat înalt, arătos și bronzat, cu părul dat pe spate, care îmi părea cunoscut, dar nu mă dumiream cine e, iar noi toți am fost lăsați în urmă. Eu am luat încă un minihotdog de la o chelneriță care trecea pe acolo. *Chiar* nu voiam să leșin iar. După câteva pahare, părea că seara avea să se transforme într-o adevărată escapadă. Mai mult de atât, Klara nu părea să aibă vreo rețineră în a fi văzută în compania mea – discutam degajat despre castingurile pe care le avusese cu o zi în urmă. Deși flirta puțin cu Rob, el nu părea să-i răspundă la avansuri. Tim ne-a relatat câteva povești interesante despre vedetele pe care le intervievase, precum și niște bârfe despre viața amoroasă a lui Tom Cruise. Da, chiar începeam să simt că îmi fac niște prieteni pe-aici.

*

Zgomotul paharului izbindu-se de podea ne-a făcut pe toți să tresărim. Petrecăreții s-au oprit numaidecât din conversații. De fapt, ai fi zis că mai toți pământeni și-au încetat activitățile ca să se uite într-o singură direcție: la Mona. Apoi, totul a început să se miște cu încetinitorul în timp ce, la câțiva metri de noi, Mona dădea semne că se sufocă. Pieptul i s-a umflat, capul i-a căzut pe spate, după care i s-a lăsat în față, împrôscând o substanță vâscoasă, roz, probabil niște hotdog amestecat cu șampanie, direct pe cămașa imaculată, probabil marca Tom Ford, a bărbatului celui chipeș. Toți cei din jurul ei au încremenit de parcă erau niște statui din parc. Apoi toată suflarea a tras o gură de aer, exclamând la unison: „O, Doamne!” Mona și-a pus mâna la gură, în încercarea de a-și înăbuși sughițul zgomotos.

— Ăă, chiar s-a întâmplat asta? mi-a șoptit Rob la ureche, la fel de uimit ca mine de imaginea absurdă dinaintea ochilor noștri.

Mă simțeam ca și cum aveam picioarele pironite în podea. Eram consternată.

— Amber, *chiar* s-a întâmplat, a repetat el.

— La naiba! a făcut Klara.

⁶ Aluzie la filmul cu titlu omonim, din 1987.

— Genial! a îngăimat Tim, comentând și el scena la care asistam.

— Cred că trebuie să mergi s-o ajuți. Repede! m-a înghiontit Rob cu cotul, pe măsură ce mulțimea se trezea din nou la viață, înăbușindu-și chicote de râs și începând să şușotească.

Pământul și-a reluat brusc rotirea în jurul propriei axe. Am devenit conștientă de camerele care se învârteau în jurul Monei. Disperată, a ridicat un braț ca să-și acopere ochii.

— Cred că mai bine am scoate-o de aici cât mai repede, a sugerat Rob, preluând în locul meu controlul asupra situației.

M-a apucat de braț și a început să dea oamenii la o parte din cale, croindu-ne astfel drum înspre șefa mea. Bărbatul care fusese ținta vărsăturii Monei a trecut pe lângă noi în drum spre toaleta bărbaților, lăsând în urmă o mireasmă înțepătoare. Deodată, Mona s-a îndreptat și a strigat cu voce răgușită:

— Unde-i managerul? Vreau să discut imediat cu managerul!

Și mai multe blițuri. Revenindu-mi din paralizia de moment, mi-am recăpătat stăpânirea de sine și m-am grăbit spre ea, mai să-mi vină și mie rău din cauza duhului care era din ce în ce mai puternică. Am ocolit cu grijă balta de vomă de la picioarele ei. Slavă Domnului că nu purtam vreo rochie de designer împrumutată și nici tocuri ridicol de mari.

— Toxiinfecție alimentară! a strigat, în timp ce eu i-am pus o mână pe spate. Împreună cu Rob, am luat-o fiecare de câte un braț, încercând s-o scoatem ușurel din cercul care se formase în jurul nostru. N-o să scăpați așa ușor! Ați servit cârnați alterați!

Și-a smuls brațul din strânsoarea mea, ridicându-l fără vlagă, într-un ultim efort de a protesta. Culoarea i s-a scurs din obraji și, curând, s-a prăbușit în brațele noastre, stârnind astfel și mai multă vâlvă în încăperea.

— Mona! Ce naiba ne facem acum? am zis eu, uitându-mă la Rob.

Iute, a trecut un braț al Monei pe după gâtul lui, iar eu l-am ajutat să-i susțină greutatea. Klara a venit și ea să ne ajute, ridicând geanta din piele de piton a Monei, înainte să cadă în mizerie sau să fie șterpelită de vreun oportunist, care mai apoi s-o vândă pe ebay. *Doamne, nu sunt bună de nimic în situații de criză.* Deodată, AJ a apărut din neant și a luat-o pe Mona în brațe de parcă ar fi fost King Kong cu Fay Wray.

— Unde s-o duc, Amber? m-a întrebat el imperativ, casca alunecându-i pe guler.

M-am uitat la el, panicată.

— Nu știu, AJ... S-o scoatem de aici... Iisuse, e bine?

— E doar beată, o să-și revină, m-a asigurat el.

Capul Monei a căzut într-o parte, iar părul îi acoperea fața, scutind-o

astfel de rușinea ca toți invitații să vadă cum i se prelinge de pe buze saliva de culoarea somonului.

— Prin față, așa zice. Să chem un taxi? m-am oferit eu.

— Nu, acolo sunt și mai mulți paparazzi. Prin spate, urmați-mă, a intervenit Rob.

O luase deja înaintea noastră, conducându-l pe AJ înspre o ușă de lângă bar. Eu închideam șirul, simțind deodată impulsul stringent de a-mi proteja sefa umilită. Tamara își croise drum până în fața mulțimii adunate de gură-cască, cu mâna la gură în semn de dezgust, în timp ce lumea se dădea la o parte ca un val ca să ne lase să trecem, am auzit-o spunându-i lui Poppy:

— Ce rușine... n-o să scape în veci de asta...

O văpaie de furie s-a aprins atunci în mine; alimentată de adrenalină, am strigat: „Nu vă mai holbați! Spectacolul s-a terminat!” la toți oamenii aceia care-mi aminteau de niște troli hidoși. În timp ce inima îmi bătea nebunește, Rob s-a întors spre mine și mi-a zâmbit.

— Zi-le, Amber!

Speram că AJ să nu mă judece mai târziu pentru felul în care reacționasem. Mulțumesc lui Dumnezeu că fusese înăuntru. Dar asta nu însemna că mai era și Beau pe undeva? Speram, de dragul Monei, să nu mai fi fost – aveau să existe repercusiuni, poate, pentru amândouă. Dar, pe de altă parte, nu mai conta. Cu toții știam că nu avea să dureze mult până când întreaga lume a modei să afle despre asta, zvonurile începând deja să se răspândească dincolo de pereții aceștia, în spațiul cibernetic, căpătând proporții nimicitoare, asemenea faimoaselor incendii forestiere din California. Internauții din încăpere începuseră deja să-și pună degetele la lucru.

∴

Am privit în liniște cum AJ l-a chemat pe șoferul limuzinei la ieșirea din spate a localului Morton's, în vreme ce Mona i se agățase de braț, în încercarea de a se ține pe picioare fără sprijin. S-a împleticit apoi, o privește jalnică, o profesionistă a modei tremurând pe tocurele amețitor de înalte. Sunt sigură că toți gândeam același lucru: *Nu are nicio toxinfecție alimentară, e doar pur și simplu moartă de beată.* Nu știam care aveau să fie consecințele, însă ceva îmi spunea că a doua zi – ziua Globurilor de Aur – nu prevestea nimic bun.

Capitolul 11

În sfârșit, a venit și ziua cea mare. Miley Cyrus se auzea de la radioul de lângă capul meu, sabotându-mi visul destul de verosimil în care mă înfruptam dintr-o farfurie mare cu pui prăjit, acasă, la părinții mei. Nu mai erau prezenți și alți membri ai familiei, dar nu conta – tot ceea ce conta erau umplutura, cartofii crocanți și păstârnacul, conopida cu brânză, prazul cremos, morcovii prăjiți de culoarea mierii și sosul... Îmi lăsa gura apă numai amintindu-mi de toate acele bunătăți. *Mulțumesc mult, Miley. Sincer, încep să cred că s-a pus la cale o conspirație împotriva mea, una care mă împiedică să mai am parte vreodată de o masă copioasă. Chiar și atunci când dorm.*

Era ora șapte. Ziua Z venise înfricoșător de repede și mă întrebam dacă Mona era la fel de neliniștită ca mine. Vlăguită, am oprit zgomotul – aparent, arăta ca o zi obișnuită: lumina soarelui pătrunzând prin geamul de la dormitor, picuratul apei de la curățătorul automat de la piscina de afară, accentuat de sunetul mașinii de cafea care măcina zgomotos boabele în bucătărie. Îmi plăcea la nebunie să mă trezesc în camera asta spațioasă și curată, iar sunetele îmi deveniseră deja familiare. Însă amintirea ultimei nopți m-a izbit ca un bloc de ciment, făcându-mă să sar ca arsă. Aproape uitasem episodul cu leșinul, urmat de un eveniment de proporții și mai mari. Am tras pe mine o salopetă și am încercat să cobor scările cât mai silențios posibil, lucru care nu era foarte ușor, încălțată în șlapi pe o podea lăcuită. Am devenit conștientă de durerea ușoară care-mi pulsa în cap, consecința faptului că băusem prea mult cu o seară în urmă. În bucătărie, Ana ștergea blatul, fredonând veselă. Mă întreb dacă ar fi interesată să facem schimb de locuri.

— Vreun semn de la ea? am întrebat eu.

Ana a scuturat din cap, în timp ce eu mi-am umplut un pahar cu apă de la robinet și l-am dat pe gât.

— Scumpo, la ce sunete a scos azi-noapte, nu cred c-o s-o vedem azi la față pe Mona.

— Dar e ziua cea mare, ziua Globurilor! am zis eu. Asta nu-i o opțiune!

Nu părea să perceapă gravitatea situației.

— Dar e normal să n-o vezi, a adăugat ea indiferentă, continuând să fredoneze.

Normal să n-o vezi? Ce vrea să spună? Ca din neant, Klara și-a făcut apariția fantomatică în ușă, pielea ei fiind la fel de palidă și translucidă ca piatra lunii. Speram să fim încă prietene după legătura pe care o creaserăm aseară. După ce AJ o duse pe Mona din limuzină în patul ei, eu și Klara

rămăsese în bucătărie la o cafea, înainte să trecem pe vin alb, și aproape că-mi venise s-o sărut când am văzut-o că scoate o pungă mare de chipsuri din dulapul înalt din bucătărie: rezerva ei secretă. Eram amândouă zdruncinate de cele petrecute, retrăind la nesfârșit momentul dezastrului, și numai niște carbohidrați sărați puteau să ne mai ușureze trauma. I-am povestit totul despre mesajele lui Liam și despre felul în care Rob mă salvase din leșin, la premieră, iar ea mi-a povestit totul despre scurta ei interacțiune cu Leo DiCaprio și despre întâlnirea cu David Gandy. După aceea mi-am mărturisit că se simțea presată de cariera de model, nefiind sigură dacă e făcută pentru așa ceva, că, de fapt, ea nu-și dorea decât să reia legătura cu prietenii ei din Londra și eventual să pornească într-o călătorie în jurul Americii de Sud. Eu am ajuns să-i mărturisesc cum obținusem de fapt postul de asistentă a Monei și că mă simt ca o impoastă. Găsiserăm în sfârșit un punct comun.

*

În dimineața asta, Klara arăta ca și cum nu dormise nici ea foarte mult, deși nu părea atât de răvășită ca mine, cu părul strâns lejer într-o coadă, cu machiajul din seara precedentă puțin întins, dar acceptabil, și îmbrăcată în niște colanți și un tricou larg, pe care scria „Sunt cu trupa”. M-am simțit ca un Teletubby zdrențaros pe lângă ea, în salopeta mea.

— Chiar crezi că a fost toxiinfecție alimentară? a întrebat, turnându-și un pahar mare de coca-cola.

În ciuda mahmurelii, rămânea enervant de grațioasă. Dar măcar începuse în sfârșit să bage în gură și altceva în afară de struguri și de apă fierbinte.

— Poate, am zis eu, ridicând din umeri, cu toate că mă îndoiam sincer.

Cu siguranță nu avea cum să fie de la cei zece minihotdogi pe care îi pusesem deoparte pe parcursul serii.

— N-o să uit niciodată stridia stricată pe care-am mâncat-o odată, a continuat ea. Chestia care a ieșit din ea aproape că-a luat-o la fugă...

— În regulă, Klara, am înțeles ideea! Stomacul meu e destul de sensibil în dimineața asta.

— Ai intrat pe Twitter?

— Nu încă, tu?

Ea și-a supt obraji.

— Se vorbește mult despre Mona în dimineața asta.

— Cât de rău e?

— La un moment dat era în top.

— O, Doamne!

— Sunt și poze.

— Rahat, cât de rău e?

— Nu-ți face griji, putea fi și mai rău, majoritatea sunt de la spate.

— Sunt și în care vomită?

Klara și-a întors telefonul și a început să ruleze paginile.

— Nu, din câte am văzut până acum. Arată foarte slabă în ele, o să fie bine.

Monei nu-i pasă decât să arate slabă în poze.

— Ei bine, nu-i greu să arăți slabă când ești dusă în brațe de o matahală ca AJ.

— Apari și tu în vreo două.

— *Poftim?*

M-am ridicat și am privit peste umărul ei, încercând să văd ecranul.

— Vorbeai cu Rob cel sexy.

Mi s-a ridicat sângele la cap. Nu-mi plăcea să-i spună așa lui Rob.

— Și eu par slabă? De fapt, nu răspunde la asta.

Am renunțat să mă mai chiorăsc la telefon, ducându-mă în schimb în biroul Monei ca să pornesc iMacul.

— Rob e singur? a continuat Klara, întorcând ecranul.

— Nu cred, am presupus eu, dându-mi seama că, de fapt, nici nu știam răspunsul la întrebarea ei. Oricum, aveam alte lucruri mai importante decât Rob de care să mă ocup acum. Am fost foarte ușurată să constat că nu am obținut niciun rezultat după ce mi-am căutat numele pe Google. În privința Monei, în schimb, situația era cu totul alta: 1.287 de articole noi pe site-uri de scandal, bloguri și rețele de socializare din toată lumea.

— A vrut faimă, acum o are, a spus Klara în șoaptă, trăgându-și un scaun lângă mine și citind știrile.

Era îngrozitor și fascinant în același timp.

∴

În cele din urmă, am fost nevoite să ne oprim din rulatul articolelor nesfârșite despre „Marea rușine a stilistei de celebrități”, când o umbră și-a făcut apariția în fața noastră. Cel puțin *speram* să fie o umbră, dar apoi a început să scoată sunete și ne-am dat seama că era, de fapt, o ființă în carne și oase.

— Mă doare... capul, a spus silueta zveltă, îmbrăcată într-un caftan de mătase, stând agățată de tocul ușii de parcă viața ei ar fi depins de asta.

Silueta, care abia se distingea ca fiind una feminină, semăna cu ceea ce te-ai fi putut aștepta de la copilul din flori al Morticiei Addams cu Keith Richards, după ce a petrecut o noapte în coșciug. Caftanul negru era strâns lejer în jurul trupului ei, dezvăluindu-i prea mult coapsa. Fără machiajul obișnuit, fața ei arăta obosită, trasă și – îndrăznesc să spun – bătrână. Riduri noi păreau să-i fi apărut peste noapte.

— Dumnezeule! a exclamat Ana, uitându-se la ea din hol, apoi ridicându-

și privirea spre cer și făcându-și semnul crucii.

M-am abținut cu greu să nu îi urmez exemplul.

— Apă, a rostit silueta cu buze uscate și fripte.

Ana a adus ascultătoare o sticlă rece de Arrowhead, a desfăcut puțin dopul și a pus-o în mâna Monei, care tremura vizibil. Era mai sigur așa decât să îi dea vreun pahar pe care ar fi putut să îl spargă. Aerul din jurul ei duhnea a alcool stătut. Eu și Klara am schimbat o privire neliniștită, niciuna din noi neavând curaj să rupă tăcerea. În cele din urmă, Mona a adunat suficientă energie cât să vorbească.

— Dragile mele, a anunțat ea, sprijinindu-se cu câte o mână de fiecare parte a tocului ușii, un singur lucru este mai rău decât să se vorbească despre tine, iar acela este să *nu* se vorbească despre tine. Sunt sigură că știți asta?

S-a desprins apoi de ușă și s-a aplecat înainte, cu umărul drept lipit de perete. De-acolo, și-a târât trupul tremurând de-a lungul peretelui, caftanul ridicându-i-se din ce în ce mai mult. În cele din urmă, s-a oprit la un braț depărtare de tastatură și, cu degetul arătător, a închis fereastra de internet. Subiectul era închis. Klara a profitat de acest moment ca să se retragă, iar eu am urât-o încă o dată pentru că m-a lăsat singură. Mona s-a întors către mine, scuturând din cap ca să-și dea buclele rebele din ochi. Arăta atât de diferită fără machiaj.

— Azi e o zi mare pentru tine, Amber, scumpo, a spus ea.

Fața i s-a încrețit ca un șervețel mototolit când mi-a zâmbit – ei bine, mai puțin fruntea. Eu mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul și mi-am încrucișat brațele la piept, apucându-mi coatele și pregătindu-mă astfel pentru ceea ce avea să-mi spună.

— Probabil că te gândești că-i un dezastru. S-a uitat în jos la ea însăși, înăbușindu-și un hohot de râs. Caftanul s-a mai ridicat puțin, lăsând astfel să se vadă că nu purta sutien. E stânjenitor.

— E-n regulă, am zis eu, uitându-mă la oja sărită de la pedichiura mea, pentru a găsi inspirație.

— N-o s-o pot pregăti pe Jennifer Astley pentru premiera de diseară, iar tu știi ce trebuie făcut la fel de bine ca mine, a spus ea în cele din urmă. Toxiinfecția asta alimentară chiar mi-a venit de hac. *Văd c-o ține pe a ei.* Așa că vreau să-i faci o vizită la Chateau Marmont. O să fie o experiență fantastică pentru tine, Amber, iar cu Jennifer e foarte ușor de lucrat!

Am simțit cum începe să-mi curgă transpirația de-a lungul șirei spinării. Mi-era prea cald în salopetă. *Doar nu vorbește serios.*

— Ana o să-ți cheme un taxi, doar patruzeci și cinci de minute faci până acolo. Te asigur că are tot ce-i trebuie și, dacă vrea, s-o însoțești pe covorul

roșu.

Dumnezeule mare, chiar vorbește serios! mi-am spus în sinea mea, mușcându-mi buza de jos.

— Probabil că Jennifer nici n-o să mă vrea pe mine. Nu vă are întotdeauna în preajmă numai pe tine și pe make-up artista ei? am întrebat eu, temându-mă de răspuns.

Mona a făcut o grimasă, ducându-și o mână la tâmplă și închizând ochii.

— Da, o să fie și Caroline acolo. O să te descurci.

— Sigur... am zis, deja resemnându-mă la ideea că orice rezistență din partea mea avea să fie inutilă.

Nu era ca și cum Mona nu putea apela la altcineva. Și, la urma urmelor, pentru asta și venisem aici. Telefonul mi-a vibrat în buzunarul de la spate, semn că primisem un mesaj, apoi încă unul și încă unul, într-o succesiune rapidă.

— Apoi, trebuie să iei hainele de la croitor și rochiile de la apartament și să le livrezi clienților. Am lista pe iPad, ți-o aduc într-un minut.

Mi-am amintit că întocmisem o listă cu toate sarcinile pe care le aveam de rezolvat pe ziua de azi, din fericire. Doar că nu anticipasem că aveam să le fac pe toate de una singură.

— Atunci, mai bine mă pregătesc. Încă ceva, Mona.

— Ce anume?

Acum, putea fi foarte bine momentul potrivit să-i spun.

— Ai cumva vreo rochie sau vreo bluză care nu e neagră și pe care aş putea s-o împrumut, te rog? Se pare că nu mi-am împachetat ce trebuie și nu mai am haine.

Haide, poate face și ea atâta lucru.

Un zâmbet i-a răsărit în colțul gurii.

— Chiar mă întrebam. S-o recunoaștem, stilul gotic începea să devină cam deranjant. Și ți-ar prinde și ție bine puțină culoare în obraji. *Ea vorbește?! O* s-o rog pe Ana să-ți aducă niște haine mai vechi din șifonier și tot ea o să se ocupe și de rufe. Ana! a strigat, lucru care a părut să-i provoace o durere de cap și mai mare.

S-a ghemuit toată, aproape devenind una cu peretele.

— Apreciez, mulțumesc, am bălmăjit și am ieșit din cameră, nerăbdătoare să-mi verific telefonul înainte ca Mona să-mi ceară să mai fac ceva pentru care nu eram pregătită. Sper c-o să te simți mai bine.

În prezența Monei, simțeam mai tot timpul că pășesc pe sticlă pisată.

Ajunsă în hol, mi-am scos telefonul. Șase mesaje noi: trei de la Vicky, unul de la mama, unul de la Jasmine și – *da!* – unul de la Liam. L-am citit pe cel de la Liam primul: *'Neața, frumoaso!* M-a făcut să zâmbesc. Tipul mă văzuse

doar trei minute, și deja putea să mă facă să mă simt cea mai importantă persoană din lume. Apoi am citit mesajele de la ceilalți – știrile despre cea mai dezastruoasă noapte a Monei traversaseră deja Atlanticul, și toți voiau să știe dacă suntem bine. Am compus un răspuns fără a intra în detalii și l-am trimis tuturor.

Suntem bine, Mona e încă în viață, dar se recuperează după noaptea trecută, iar eu sunt stilista lui Jennifer Astley diseară! Vă sun după ceremonie. Pupici, A.

Era suficient pentru moment.

Lui Liam i-am răspuns: *'Neața și ție, frumosule. Uită-te la E! Pupici. P.S. Doamne, Mona???'!*

Jas a răspuns la scurt timp: *Transmite-i toate cele bune Monei, sper că se simte bine. J.*

Și, la urmă, mama: *Ai grijă, femeia aia nu e sănătoasă la cap!*

∴

După ce-am ieșit din casă, ducându-mă la taxi și simțindu-mă bine pentru prima oară de când venisem în L.A., pentru că acum eram îmbrăcată corespunzător, într-o rochiță în nuanța piersicii în loc de negrul acela care atrăgea căldură, Ana a ieșit în fugă din casă și a venit spre mine, ținând în mână o lanternă. *O lanternă?* Am privit-o uimită.

— Mona a spus să iei asta.

Am studiat obiectul subțire și negru, neînțelegând de ce mi-ar trebui așa ceva.

— Ne așteptăm să pice curentul în seara asta?

Drept răspuns, Ana a ridicat din umeri, însă chiar atunci Mona a apărut în prag. Eu am ridicat lanterna deasupra capului. Ea și-a făcut mâinile căuș și le-a dus la gură:

— Arma secretă, a strigat ea, folosindu-și ultima fărâmbă de energie. Ca să vezi trena lui Jennifer. Folosește-o tu sau dă-i-o lui Caroline; așa, oamenii n-o să-i calce pe trenă. Nimeni nu-și dorește asta.

Ascultătoare, am băgat-o în trusă.

Taxiul a coborât panta, luând-o pe Sunset Boulevard înspre legendarul Hotel Château Marmont, iar eu mi-am permis în sfârșit să scot un chiot de entuziasm. Iată-mă aici, la Hollywood, îndreptându-mă spre camera de hotel a lui Jennifer Astley, în ziua decernării Globurilor de Aur, ca s-o îmbrac pentru covorul roșu (în locul meu ar fi trebuit să fie altcineva): era, așadar, un moment de necrezut. Panouri publicitare uriașe treceau în zbor pe lângă noi, înfățișând chipurile familiare ale multor rezidenți faimoși de pe colinele de deasupra mea. Am lăsat pe dreapta luxosul hotel Mondrian, cu extravagantele lui ghivece cu flori de la intrare. Am mai rulat vreo câțiva

metri și am luat-o spre stânga, pe o străduță îngustă, oprind la intrarea unei parcuri subterane. Deasupra noastră, construit pe costișa dealului și tronând maiestuos peste Sunset Strip, se afla Chateau Marmont; turnulețele lui albe, ascuțite se profilau la orizont precum cele ale unui castel dintr-un basm franțuzesc. În capătul scărilor slab luminate, zona de recepție avea aspectul unei cabane din lemn, cu mobilă veche, lăcuită, și lumânări cu miros de mosc. De jur-împrejur erau împrăștiate canapele vintage elegante, iar pe mese erau lămpi vechi ce aruncau o lumină slabă. Aveai senzația că fiecare scaun găzduise la un moment dat posteriorul vreunei vedete de top; acest hotel de renume fusese martorul multor petreceri de pomină, încă de pe vremea lui Jim Morrison. Era dincolo de orice închipuire că mă aflam aici. Am întrebat de apartamentul lui Jennifer și am fost trimisă la *penthouse*. Până și liftul era de modă veche și avea un aer franțuzesc; era o altă lume, complet diferită de agitația din foaier și de interiorul modern, dar elegant, al hotelului W.

∴

Caroline, make-up artista, mi-a deschis ușa.

— O, Amber. Nu *te* așteptam, a zis ea, pe un ton total schimbat față de cel prietenos pe care mi se adresase cu nici douăzeci și patru de ore în urmă, când o promisem în apartamentul *nostru*.

— Am crezut că v-a anunțat Mona, am zis eu, căutând în geantă după telefon, nereușind să-l găsesc. Nu se simte bine, din păcate, așa că m-a rugat să trec pe aici și să văd dacă totul e în regulă cu...

M-am oprit brusc când am văzut capul Tamarei ivindu-se după colț.

— Tu trebuie să fii Amber, a spus ea, venind către ușă.

Uitasem cât de frumoasă era, cu părul ei blond, lung și drept și cu picioarele care parcă nu se mai sfârșeau. Nu m-am simțit în viața mea mai bonoacă și mai prost îmbrăcată – și mai nedorită.

— Caroline m-a chemat de urgență, pentru că Jennifer avea dubii în privința rochiei Oscar de la Renta, mi-a explicat ea, cu un zâmbet îngâmfat pe față. Judecând după limbajul corporal al amândurora, nici gând să fiu lăsată să trec pragul. A sunat-o pe Mona, dar n-a răspuns. Apoi s-a uitat la Caroline, dându-și ochii peste cap. Nicio surpriză, după noaptea trecută.

Holul hotelului a devenit deodată foarte rece și neprietenos.

— Desigur, i-am sărit imediat în ajutor lui Jennifer, draga de ea, a continuat Tamara. Nu suportam gândul că ar putea fi stresată din cauza rochiei. E nominalizată, pentru numele lui Dumnezeu!

O senzație neplăcută de greață mi-a urcat din piept până în gât, apoi s-a oprit, ca o minge de golf înțepenită pe esofag. Mi-a părut bine că nu luasem micul dejun.

— Mona se simte mult mai bine acum, am zis eu cu o voce slabă. Un episod minor de toxiinfecție alimentară.

I-am zâmbit stânjenită lui Caroline, care evita din răspuțeri contactul vizual. În acel moment a apărut și Jennifer de după colț. A venit spre mine purtând – nu, stai așa, e cu neputință... nu? *Ba da, Doamne, chiar așa era!*

Era o apariție în roșu, purtând exact aceeași rochie de la Valentino pe care Beau o împrumutase ca s-o poarte la Globurile de Aur. *Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Credeam că e unicat.* Părul îi era dat lejer într-o parte. Înainte de a apuca să mă dumiresc, un bărbat mătăhălos a apărut în spatele ei. Apartamentul trebuie să fi fost uriaș. Dacă nu, poate că se teleportase acolo.

— Bodyguardul Chopard, mi-a explicat Tamara, văzând că bat în retragere, ca și cum urma să fiu arestată pentru că mă postasem neinvitată la ușa unei celebrități.

Am observat cerceii, o cascadă de diamante strălucitoare, care atârnavă la urechile lui Jennifer și brățara lată cu diamant de la încheietura mâinii sale.

— Arăți... incredibil, am șoptit eu, uimită din cale-afară.

Nu mințeam cu nimic. Era întruchiparea eleganței hollywoodiene. Problema consta în faptul că întruchipa exact aceeași eleganță hollywoodiană pe care avea s-o afișeze și Beau, deși nu cu aceeași grație, peste aproximativ – în sfârșit mi-am găsit telefonul – cinci ore. Covorul roșu de la Globuri probabil era aranjat chiar în acele clipe de către o echipă de profesioniști. Citisem destule articole, de-a lungul timpului, despre moda din sezonul decernării premiilor ca să știu că trebuie evitată cu orice chip apariția a doua rochii identice. Era sinucidere curată. Putea să fie chiar sfârșitul unei cariere, cândva încununată de glorie, ocupând prima pagină din *toate* motivele nedorite.

— O celebritate de top trebuie să fie unică pe covorul roșu; însăși credibilitatea lor depinde de asta, îmi explicase Mona în prima noastră zi la apartament. Iar mizele cele mai mari sunt în sezonul decernării trofeelor.

Am început să mă panichez. Eram singura persoană care știa de eventualul dezastru ce se profila la orizont. Nu aveam timp să stau cu mâinile în sân, uitându-mă la Jennifer cum se fâțâie de colo colo, în timp ce eu știam foarte bine că Beau făcea probabil același lucru, în fața lui Trey, în casa ei din Hills. Trebuia să dau dovadă de prezență de spirit.

— Tamara, pot să vorbesc ceva cu tine?

I-am explicat pe scurt că Beau Belle era în posesia unei rochii identice și că avea de gând să o poarte diseară. Aveam un nod în gât în timp ce încercam să îi prezint situația. Cum avea să reacționeze? O criză de nervi? O să țipe? O să arunce telefonul ca Naomi Campbell? Amândouă știam că, în

ierarhia celebrităților, Jennifer era peste Beau. Dar nu conta oare cine o probase prima?

— Rahat! Cu obrații supti, a rămas o clipă pe gânduri. Știam că atelierul trimisese două, dar m-am gândit că amândouă erau pentru Jennifer. Mi-au trimis una mie, crezând că încă mai lucrez pentru Mona, și mi-am zis că niciodată nu strică să ai una de rezervă. Dar cum a ajuns la Beau? Am ridicat din umeri, simțindu-mă vinovată, dar păstrând tăcerea. Cred că nu avem de ales decât să le explicăm situația celor de la Valentino și să îi convingem să ia înapoi rochia de la Beau. Va trebui s-o anunți tu, a continuat ea, cu o privire de gheață.

Mi se părea cam exagerat să-l implicăm în asta și pe bătrânul creator. Eram sigură că Mona nu ar fi vrut să pătrund în regatul designerului; asta depășea atribuțiile mele profesionale.

— Lasă-mă să o sun mai întâi pe Beau, am rugat-o eu.

M-am dus în hol, înspre lift, cât mai departe de Tamara, ca să pot da telefon. Din fericire, Beau a răspuns numaidecât. Am trecut direct la subiect:

— Beau, mai ții minte când mi-ai zis că, dacă mă dau drept Annie Nu știu cum și vorbesc cu Trey pentru tine, n-o să uiți niciodată și-o să mă ajuti?

— Da, scumpo, ce s-a-ntâmplat? a spus ea, părând să perceapă panica din vocea mea. Vrei niște bilete gratis la filmul meu? Fac imediat rost de...

— Nu, ei bine, poate, dar e ceva mai urgent de atât. E vorba de festivitatea de diseară... am șovăit eu, neapucând să mă gândesc dinainte cum să abordez situația. E vorba despre rochia Valentino.

— O, Amber, toată ziua am încercat să dau de Mona. Înseamnă că mi-a văzut mesajele?

— Mesajele?

M-am oprit, trăgând aer adânc în piept.

Auzise oare despre cele întâmplare? Ne concediază pe amândouă?

— Îmi pare atât de rău de rochie, a continuat ea. Chiar mi-a plăcut mult și aveam de gând s-o port în seara asta, dar Stefano și Domenico au fost atât de drăguți cu mine aseară... Am simțit că nu pot refuza rochia pe care mi-au trimis-o pentru seara asta. Mona o să înțeleagă; o să vorbească ea cu Valentino, nu?

Eu mă străduiam să înțeleg.

— Deci, n-o să porți rochia lui până la urmă?

— Nu, scumpo, nu mă urî pentru asta.

Dacă aș fi fost în stare să mă dau peste cap de bucurie, aș fi făcut-o.

— Cea de la Dolce & Gabbana mi se potrivește atât de bine, e neagră, cu inserții din dantelă și strânsă pe corp. Mă gândeam s-o port cu unul dintre șalurile alea din blană, cum aveai și tu zilele trecute. Lui Trey i se pare foarte

sexy. Am tot probat de dimineată.

— Trebuie s-o porți, am zis eu, o să arăți perfect!

— O, mulțumesc, scumpo, știam că o să-nțelegi. O anunți tu pe Mona?

— Desigur, am zis eu.

Îmi venea să sărut telefonul de fericire.

— În fine, cu ce voiai să te ajut?

— A, nu mai contează. O să vin la tine după-amiază, ca să-ți aduc câteva saluri de blană.

— Mersi, scumpo.

— Pa, Beau!

Am închis telefonul și, în sfârșit, am simțit cum nodul din gât începe să alunece pe esofag. Nici măcar nu pomenise de „incidentul” Monei! Din fericire, Beau era atât de prinsă cu ale ei, încât nu mai era atentă și la ce se întâmplă în jurul ei. Dacă stau bine și mă gândesc, nu-mi amintesc s-o fi văzut la petrecere după ce am băut cu cei din echipă. Acum chiar că o iubeam.

Aproape că am țopăit înapoi la Tamara ca să-i dau veștile bune.

— Am rezolvat, i-am zis în clipa în care ușa s-a dat de perete. Beau n-o să poarte rochia Valentino.

— Îmi vine să te îmbrățișez! a strigat ea, reținându-și *totuși* gestul. Caroline a apărut în spatele ei, înțelegând că ne aflăm pe un teren mai sigur.

— În cazul ăsta, presupun că nu mai aveți nevoie de mine, am zis eu, după ce am aruncat o privire lacomă înspre tava de la room-service, pe care erau niște minunății de sandvișuri, de care Jennifer mai mult ca sigur nu avea să se atingă.

— Pa! au spus ele într-un glas, culoarea revenindu-le în obraji.

— Poate ne mai vedem pe la vreo petrecere, a adăugat Tamara, înainte ca ușa din lemn, în stil franțuzesc, să mi se închidă delicat în nas.

Ducându-mă spre lift, am sunat-o pe Klara.

— Ce faci?

— Chiar în momentul ăsta? Mă uit la Mona cum încearcă să-și facă un macchiato. S-a lovit la degetul mare de la picior de vreo cinci ori până acum, tot umblând prin bucătărie, și înjură aparatul de cafea de zece minute. E amuzant. Habar n-are cum funcționează. Apropo, știi tu?

— Dar Ana unde e?

— A ieșit. A trimis-o Mona la farmacie după pastile.

— Alte pastile? Doar ce i-am luat niște analgezice acum două zile.

— Ei bine, avea nevoie de mai multe.

Mona, ce e cu tine?

— Tu unde ești?

— La Château Marmont.
 — Prea pretențios?
 — Sunt în fața camerei lui Jennifer Astley.
 — Spune-mi că ai postat pe Instagram poza cu ușa ei.
 — Lucrez. Ascultă, nu pot vorbi, am nevoie de ajutorul tău.
 La capătul celălalt, pauză.
 — Te rog, Klara. Vrei să mă ajuți?
 — Depinde ce e.
 — E foarte important. Mona nu lucrează azi și m-a rugat să fac o grămadă de chestii.
 Încă o pauză.
 — Ei bine, văd că soarele a intrat în nori. M-am gândit că era pe șezlong.
 S-a fosit, după care a întrebat: Ce s-a-ntâmpat?
 — Tu ai permis, nu?
 — Daa...
 — Am nevoie s-o întrebi pe Mona dacă putem împrumuta mașina ei. Și să facem rost de cheile de la apartamentul de la hotel. Vreau să mă ajuți cu niște comisioane de ultim moment pentru evenimentul de diseară. Adrenalina începea să-mi curgă prin vene. *Nu mă lăsa acum, Klara, te rog!*
 — Pentru alte vedete?
 — Ei bine, o s-ajungem și pe la Beau.
 — Sună bine. Ai bilete la petrecerea de după?
 — Nu încă, dar știu pe cineva care poate să-mi facă rost. Dacă mă ajuți, rezolv eu cu biletele.
 Bănuiam deja că Rob și Tim aveau să meargă. Cu puțin noroc, puteam să îi însoțim.
 — S-a făcut. O întreb.
 — Klara, încă ceva.
 — Ce?
 — Roag-o pe Mona dacă poate să-ți dea și telefonul. A ratat azi deja câteva apeluri de la niște clienți importanți. Cineva trebuie să-i salveze reputația.
 — Am înțeles. Vin să te iau de la Château în zece minute.
 Am închis. *Mulțumesc, Klara! Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc!*

Capitolul 12

Eu și Klara ne-am petrecut următoarele două ore făcând drumuri între

apartamentul de la hotel și imensele reședințe ale numeroșilor clienți înstăriți ai Monei, ceremonia de decernare a Globurilor de Aur apropiindu-se cu pași repezi. Curierii noștri obișnuiți erau cu toții ocupați până peste cap în ziua aceea, așa că nu am avut de ales decât să facem noi majoritatea livrărilor. Curând, am ajuns să cunosc Los Angelesul nu numai după cafecele preferate ale Monei, ci și după unele dintre cele mai impozante locuințe și mai moderne apartamente de hotel, unde vedetele, agenții de presă, stilistii și make-up artiștii, asistenții personali, nutriționiștii, precum și celelalte ajutoare erau adunați cu toții laolaltă, gata pentru festivitatea de premiere.

Klara era o șoferiță surprinzător de talentată și lucram bine împreună; era chiar distractiv să ascult muzica ei rap dată tare, în timp ce goneam pe șoselele și pe autostrăzile din West Hollywood și Beverly Hills. Întorcându-ne la hotel, după ce am lăsat o selecție de șaluri vitange din blană acasă la Beau și după ce am ridicat de la croitor niște haine cărora li se făcuseră ultimele retușuri, am avut în sfârșit o clipă de răgaz ca să verific telefonul Monei. Șaisprezece apeluri pierdute și paisprezece mesaje în căsuța vocală. Am luat un pix și carnetul de la hotel și mi-am făcut curaj.

01.46 a.m.: Bip. Bună, Mona. Sunt Sandy de la *Fashion News Daily*; nu vreau decât să clarificăm câteva lucruri în legătură cu seara trecută. Mă poți suna, te rog? Numărul meu e 310-4256. Mulțumesc.

08.45 a.m.: Bip. Mesaj pentru Mona Armstrong: Sunt Sean Drew de la *Us Magazine*. Am vrea să știm ce aveți de comentat referitor la ultima cădere nervoasă. Aș fi recunoscător dacă ați putea să sunați la 323-4030. Publicăm în șase ore. Mulțumesc.

09.04 a.m.: Bip. Bună, Mona. Sunt Caroline. Sunt cu Jennifer și voiam să discutăm despre rochia de diseară. Poți să mă suni înapoi, te rog? Mulțumesc, scumpo.

09.34 a.m.: Bip. Bună. Presupun că e numărul Monei Armstrong. Sunt Rochelle de la *Starz* – fac un articol despre boala și despre incidentul tău de la petrecerea de noaptea trecută. Aș vrea să adaug o declarație oficială. Mă poți suna înapoi, te rog? 310-4428.

10.00 a.m.: Bip. Lăsați un mesaj pentru domnișoara Mona Armstrong. Vă sun din partea Companiei de împrumuturi Long Island. Ați rămas în urmă cu plata datoriilor. Am tot încercat să vă contactăm. Vă rog să reveniți urgent cu un apel către unul dintre consilierii dumneavoastră, la numărul de

telefon 904-4444.

10.15 a.m.: Bip. Mona, sunt tot eu, Caroline. Jennifer e puțin cam neliniștită. Ne poți suna, te rog?

10.21 a.m.: Bip. Bună, Mona! Doamne, noaptea trecută a fost uim...

10.22 a.m.: Bip. Scuze! Eram prea entuziasmată! Îți mulțumesc mult pentru noaptea trecută. Mi-a plăcut la nebunie rochia! I-am atras atenția lui Perez Hilton! Și Poliției Modei! Încă ceva: însuși Stefano Gabbana a sunat-o pe Leslie și i-au spus că le-a plăcut atât de mult cum mi-a stat rochia, încât vrea să port una de la Dolce & Gabbana la Globuri. Cât de tare e...

10.42 a.m.: Bip. Tot eu sunt, de ce nu am timp să termin mesajul? În fine, a sunat Stefano în persoană – Leslie mi-a spus că e atât de amabil! Și e *atâât* de italian! *Mamma mia!* Oricum, îmi împrumută o superbă rochie neagră. Sunt sigură că o să înțelegi în privința rochiei de la Valentino. Te pup. Pa! Adică *ciao!*

11.08 a.m.: Bip. Mona, sunt Caroline. Pentru că nu am reușit să dăm de tine, am chemat-o pe Tamara. Se ocupă ea de rochia lui Jen acum.

11.48 a.m.: Bip. Bună, Maria sunt, de la croitor, am terminat retușurile la rochii. Le poți ridica oricând.

12.34 a.m.: Bip. Mona, sunt Tamara. Ascultă, mă gândeam că ar fi în regulă dac-am vorbi. Sună-mă.

01.02 p.m.: Bip. Al doilea mesaj pentru Mona Armstrong: Sunt tot eu, Sean Drew de la Us. Voiam să îți spun că am vorbit cu cineva care a fost martor la căderea ta nervoasă de seara trecută, așa că o să publicăm articolul în numărul următor. Dacă ai ceva de declarat, te rog să mă suni la numărul 323-4030. Publicăm în două ore. Mulțumesc.

01.57 p.m.: Bip. Mona, sunt eu, Rochelle, de la *Starz*. Am încercat să te contactez de mai multe ori, fără succes, așa că presupun că nu ai nimic de declarat în privința bolii și a leșinului.

Rahat. Mă durea mâna la câte numere notasem. *Comentarii referitoare la căderea nervoasă, declarații oficiale, articol în ediția de săptămâna viitoare.* Nici nu era de mirare că Mona decisese să-și închidă telefonul și să se

târască înapoi sub pătură pentru tot restul zilei. Un singur mesaj mă depășea cu mult: „Ați rămas în urmă cu plata datoriilor”. Am lăsat informația într-un ungher al minții, ca să mă ocup de problema respectivă mai târziu; era deja trecut de ora două. Asta însemna că articolul de la *Us Weekly* avea să fie publicat în mai puțin de jumătate de oră. Klara era în dormitor, probând niște rochii pe care nu le revendicase nimeni; pusese deja ochii pe una galbenă, mulată, de la Louis Vuitton, accesoriată cu niște cercei lungi cu diamante și cu un lanț asortat. Poate că nu se număra printre nominalizați, și nici măcar actriță nu era, dar cu siguranță putea arăta ca una.

— Hei, Klara! am strigat-o. Am nevoie de părerea ta într-o chestiune.

— Încă te mai gândești la pantofii de la Phillip Lim? mi-a strigat ea înapoi. Ia-i și gata!

— Nu, altceva. Ai o secundă?

A urmat o pauză, probabil cât și-a dat rochia jos. Apoi a apărut în pragul ușii:

— Ce s-a-ntâmplat? Arăți de parc-ai fi văzut o fantomă.

— Aș fi vrut eu. O mulțime de reporteri au sunat-o pe Mona, cerându-i să dea declarații în legătură cu seara trecută. Se pare că o bănuiesc pe Mona de o cădere nervoasă. Mă întreb dacă să îi sun înapoi. Unii dintre ei vor să-și publice articolele – m-am uitat la telefon ca să verific din nou ora – chiar acum.

Ea s-a scărpinat în cap.

— Hmmm. Păreau de treabă?

— Nu chiar.

— Ce-a spus Mona în dimineața asta? Klara s-a gândit o clipă, apoi a continuat: Mantra aia hollywoodiană?

— Un singur lucru e mai rău decât să se vorbească despre tine... am răspuns eu.

— Iar acela este să *nu* se vorbească, a terminat ea fraza în locul meu.

— Și zici să nu facem nimic? Oricum nu știm ce se întâmplă cu ea, am zis.

— Sau ai putea să le spui că rozul crenvurștului regurgitat e cea mai tare culoare a sezonului, înainte să le spui să și-l înfigă undeva.

Am râs amândouă.

— Serios acum. Mi-am ridicat picioarele pe scaun și le-am încrucișat sub mine. O cunoști mai bine decât mine. Spune-mi, Klara, ce crezi că se petrece cu Mona?

— Treaba mea e să nu știu nimic. Și-a admirat în oglindă colierul pe care încă îl purta. Poate *chiar* a fost toxiinfecție alimentară. Doamne, ador lanțul ăsta, arată atât de autentic!

— Mda, poate.

— Sau poate e deprimată. Adu-ți aminte, toată lumea ia ceva pe-aici. Mai ai nevoie de mine azi? Tocmai am primit o invitație la o petrecere de unde să urmăresc ceremonia.

Am decis să nu pomenesc și de compania de împrumuturi.

— Sună-mă mai târziu.

— Da, ne auzim după petrecere.

∴

Cum Klara plecase la petrecere – îmbrăcată într-o rochie albă Roland Mouret luată cu împrumut, asta după ce se răzgândise în ultimul moment –, iar telefonul Monei încetase în sfârșit să mai țârâie, am luat un taxi și m-am întors acasă, ca să urmăresc evenimentul de pe canapea. Speram ca Mona să fie mai comunicativă de-acum, de vreme ce momentul decernării premiilor se apropia și mai și dormise aproape toată ziua. Revenită acasă, eram chită să dau drumul la televizor, așteptând mesajul de la Rob în care să-mi spună cum e la petrecere; simțeam cum îmi scade tensiunea după o săptămână întreagă de așteptare. Nu eram sigură ce aveam să văd pe covorul roșu, ajungând la concluzia că nimeni nu avea habar cine ce o să poarte în seara decernării până când starurile nu ajungeau efectiv acolo, scăldate în lumina miilor de reflectoare. Mă întrebam dacă ar trebui să merg să mă schimb, doar ca să iau și eu parte la eveniment.

Cât de încet posibil, am întors cheia în broască și m-am furișat înăuntru, lăsându-mi balerinii la ușă. Casa era cufundată într-o liniște stranie. Am băgat capul în bucătărie, apoi în salon; ambele încăperi erau curate lună și pustii, așa cum pesemne le lăsase Ana, dându-mi impresia că Mona nu se aventurase la parter de ceva vreme. Am băgat capul și în spălătorie, în camera de cinema și în baia de la parter. Nici urmă de Mona. M-am furișat pe scări, înspre dormitorul mare – din fericire, ușa era puțin întredeschisă. Inima îmi bătea nebunește, sperând să nu doarmă iepurește – nu glumesc, era posibil; am împins încet ușa de la dormitorul Monei și m-am uitat prin jur. Cuvertura albă de pe patul ei dublu era împânzită cu obiectele unui stilist aflat în pragul unei căderi nervoase – ciorapii culoarea piciorului de noaptea trecută, care semănau acum cu picioarele topite ale unui model; geanta din piele de șarpe, al cărei conținut era împrăștiat peste tot; un teanc de șervețele; o sticlă mare, pe jumătate golită, de apă; o cutie deschisă de analgezice; un pachet de țigări; un iPad cu ecranul crăpat. Pe o parte a patului, se vedeau silueta unui trup firav ascuns sub cuvertură și o claie de bucle pe pernă. I-am pus iPhone-ul înapoi printre lucruri și m-am furișat afară din cameră, cu o senzație de amărăciune în stomac; m-am întors să mă uit singură la festivitatea de decernare. Nu avea niciun rost să mă schimb decât dacă mă suna Rob pentru petrecerea de după sau îmi dădea Liam

mesaj că vrea să ne întâlnim.

∴

Pregătirea marelui eveniment de pe canalul E! era aproape la fel de bună ca un nou film de lung-metraj – Ryan Seacrest era poziționat pe covorul roșu în fața hotelului Beverly Hilton, comentând cu Kelly Osbourne rochiile sclipitoare. Brusc, mi-am dat seama că începeam să mă simt entuziasmată. Inima a început să-mi bată mai tare când primii actori de mâna a treia și-au făcut apariția pe ecran, cu dinții lor albi, bronzul auriu și părul aranjat la perfecție, gata să le fie disecate ținutele și să-și dea cu presupusul despre cine va pleca acasă cu trofeul. Am fost smulsă din acea transă de o mișcare în ușa: Mona. Îmbrăcată într-un tricou gri și în pantaloni de trening, era totuși o imagine îmbunătățită față de caftanul de dimineață, dar tot o ținută foarte neglijentă pentru ea. S-a trântit cu zgomot la celălalt capăt al canapelei, oftând teatral.

În mod normal, aș fi întrebat-o dacă vrea o cafea. *Dar nu și de data asta.* În schimb, nu m-am clintit din loc, cu ochii țintă la televizor. Era limpede că Mona găsea această lipsă de atenție de-a dreptul enervantă. S-a foit zgomotos pe canapea de mai multe ori, pentru ca în final să întrebe, rostind cuvintele forțat, ca un copil de bani gata, îmbufnat că nu a primit ultimul model de iaht cu ocazia aniversării.

— A ajuns deja cineva interesant?

— Kelly Osbourne arată bine, am zis, fără să-mi iau privirea de la ecran. Mona a aprobat cu un mormăit costumului lui Kelly de la Zac Posen, în nuanța mentei.

— Să înțeleg că Jennifer nu a avut nevoie de tine? a întrebat ea, după o altă pauză stânjenitoare.

— E Caroline cu ea, am răspuns eu.

Și eu pot face foarte bine pe supărată.

— Lui Beau i-a venit bine rochia de la Valentino?

— S-a răzgândit și a ales altceva.

— Ce-a făcut?! a exclamat Mona, ridicându-se în capul oaselor.

— O să poarte o rochie de la Dolce & Gabbana. A primit-o cadou de la Stefano.

Un detaliu pe care l-ai ști dacă ai fi în stare să-ți verifici căsuța vocală.

— Dar nu e posibil! Valentino știa că o să-i poarte rochia!

— Asta, până când Jennifer Astley a hotărât să o poarte și ea.

— Jennifer? Dar ea poartă Oscar de la Renta!

— N-o mai poartă. S-a schimbat totul. Tamara a-mbrăcat-o.

— Ce-a făcut?

Mi-am dat seama că începuse să-mi pulseze o venă la ceafă.

— Tamara a-mbrăcat-o pe Jennifer în cele din urmă, am zis, rămânând nemișcată și așteptându-mă din partea ei la o criză de nervi.

Mona avea darul de a mă speria groaznic, întocmai ca păianjenii.

— Nu se poate așa ceva, a continuat ea după o pauză lungă, împungându-mă cu privirea.

— Caroline a încercat să dea de tine toată dimineața, am zis, cu voce tremurată.

— Nu pot să mă uit.

S-a ridicat cu mișcări nesigure de pe canapea, probabil ducându-se la etaj după iPhone, pe care evident nici nu se obosise să-l verifice de când se trezise.

— Am rugat-o pe Klara să-mi aducă telefonul tău, ca să-mi dau seama ce se petrece.

Ea a rămas cu privirea pierdută în gol. Mă întrebam la ce se gândește.

— Dar am reușit pe ultima sută de metri ca Beau și Jennifer să nu poarte aceeași rochie în seara asta, am precizat. Cât de rău poate fi?

— Mai important decât atât, Amber, cât de rău crezi că o să fie asta pentru designeri? Când casa Oscar de la Renta o să afle că de fapt rochia lor a ajuns la Jennifer, iar Valentino o să afle de încurcătura cu rochia stacojie, n-o să-mi mai împrumute niciodată nimic. Nu pot să-i las pe designeri să creadă că îmbrac numai vedete de mâna a treia la Globurile de anul ăsta. E un dezastru! Cum ai putut s-o dai în bară în halul ăsta?

Nu te obosi să-mi mulțumești.

— Ei, tot e mai bine decât să apară îmbrăcate la fel, nu? Singurul lucru pe care trebuie să-l evităm, așa mi-ai spus.

Vena îmi pulsa și mai tare acum. Aveam impresia că o să-mi plesnească. Însă Mona deja nu mă mai asculta. Înainte să le vedem pe Beau sau pe Jennifer, ori măcar pe vreuna dintre vedetele de mâna a treia, pe care *reușisem* să le îmbrăcăm cu succes în seara asta, a ieșit din cameră, trântind cu zgomot ușa în urma ei. Vocea lui Ryan Seacrest se auzea în continuare pe fundal.

— Nerăbdarea crește pe măsură ce le așteptăm aici, pe covorul roșu, pe marile staruri ale serii! Nu va mai dura mult până când nomina... Nicole Richie! Văd că Nicole vine înspre noi! O, uau! Bună, Nicole! Arăți magnific astă-seară! Spune-ne ceva despre rochia ta...

Și uite-așa, vedetele au început să dea navală pe covorul roșu, una după alta, în ordinea crescătoare a încasărilor din box office, iar eu eram fascinată de această paradă a celebrităților. Era emoționant să le urmărești, iar când Beau Belle a apărut pe ecran, am simțit un fior de încântare, văzând-o în rochia de la Dolce & Gabbana, cu șalul de blană pe umeri. Era răpitoare, o

adevărată apariție hollywoodiană, iar Trey părea sincer mândru să îi stea alături. Cei doi aveau un magnetism al lor, râzând și pozând, în timp ce Ryan analiza ținuta lui Beau, Kelly acordându-i nota zece din zece pentru „stil”.

— Hei, Mona, am strigat eu, ieșind în hol, ca s-o chem să vadă și ea scena, tocmai când Beau își ridică rochia ca să-și arate sandalele scilipitoare de la Jimmy Choo, pe care i le livrasem la apartament. Beau arată uimitor – și poartă accesoriile tale!

Nicio mișcare la etaj, dar mi s-a părut că aud sonorul înăbușit al unui alt televizor dat pe canalul E! – probabil că Mona urmărea și ea din camera ei. Mi-a părut puțin rău că nu puteam să ne bucurăm de asta împreună. Printre ultimele vedete de categoria A, am văzut-o și pe Jennifer Astley. Inițial, nici nu am recunoscut-o, și asta pentru că – nu se poate! *Nu, stai așa... Chiar ea să fie? Ea e! Dumnezeule mare!*

— Moou-na! am pus pauză și am dat fuga în hol, tocmai când ușa Monei s-a dat de perete, și ea a coborât în fugă scările, câte două trepte odată.

Te rog, Doamne, te rog, să nu se împiedice, n-aș face față și unei nopți la spital. În mod miraculos, se arăta mai energică decât în ultimele zile.

— Poartă rochia Oscar de la Renta! a strigat ea, aruncându-și brațele în jurul gâtului meu, strângându-mă în brațe și sărutându-mă pe ambii obraji. M-ai *păcălit*, prostuțo! Poartă afurisita de rochie de la Renta!

N-am avut ce face decât să îi întorc îmbrățișarea și sărutările și să dau mâna cu ea, în timp ce ne hlizeam ca două școlărițe. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplase dincolo de ușile închise de la Chateau Marmont după plecarea mea, însă era cât se poate de clar că Jennifer nu purta rochia stacojie de la Valentino. Niciuna din staruri.

Defilarea lui Jennifer pe covorul roșu a fost desăvârșită, precum coregrafia unui dans. Știa cum să pozeze, cu zâmbetul ei fermecător, iar fanii și jurnaliștii erau înnebuniți după ea, strigătele devenind asurzitoare când ea a ridicat cu grație mâna ca să-i salute. Rochia strămtă îi îmbrățișa fiecare curbă a trupului, făcându-l să arate senzațional. Am zărit-o pe Caroline undeva în spate, cu lanterna în mână, aranjând din când în când penele din trena scurtă. Chiar era o rochie deosebită și îi venea perfect. Dar eram mai mult decât curioasă să știu ce se întâmplase, pentru numele lui Valentino, cu rochia stacojie! Mona dispăruse în bucătărie, întorcându-se cu o sticlă rece de Perrier-Jouet, cu două pahare și, spre marea mea încântare, o pungă mare cu chipsuri. *Da, așa mi-am închipuit seara Globurilor!*

— Pentru noi! a exclamat ea, punându-mi un pahar plin în mână.

— Pentru noi! am zis, ciocnind în cinstea rochiei. Am izbucnit într-o nouă criză de chicoteli și de gesturi prietenești, pe măsură ce vedeam alte cliente de-ale Monei defilând, în ținutele alese de *noi*, pe covorul roșu.

După ce momentul dramatic al descinderilor pe covorul roșu s-a încheiat și majoritatea vedetelor au intrat în sală pentru ceremonie, pe tocurile lor prea înalte, ne-am prăbușit amândouă pe canapea ca să urmărim festivitatea de premiere. După parada rochiilor, acesta era momentul de relaxare. Trecuse mai bine de jumătate când s-a ajuns și la categoria la care era nominalizată Jennifer, adică Cea mai bună actriță în rol secundar. Amândouă eram cu ochii lipiți de ecran, în timp ce prezentatorul făcea ca tensiunea să atingă cote maxime, pentru a dezvălui în cele din urmă că premiul pentru cea mai bună actriță în rol secundar mergea la... Jennifer Astley!

În picioare din nou, am strigat într-un glas, urmărind, cu sufletul la gură, cum Jennifer se întoarce către bărbatul din stânga ei ca să-l îmbrățișeze, apoi se ridică grațios de pe scaun și se îndreaptă spre scenă.

— Ia stai puțin, bărbatul ăla – nu e logodnicul lui Beau, Trey?

— Începi să te pricepi, scumpo. Ba da, el a regizat filmul. Uite cum se mulează rochia pe trupul ei – a făcut alegerea perfectă, scumpo, nicio îndoială.

— Cum de nu stă lângă Beau?

— Ea trebuie să fie câteva rânduri mai în spate; doar nominalizații stau la mesele din față. În noaptea premiilor, nu contează decât „echipa de platou”. Vai, și cerceii, Amber! Uite cum se reflectă lumina în ei! E magnific!

Camera a luat un cadru amplu cu publicul extaziat, mulți dintre cei prezenți fiind în picioare, aplaudând-o pe Jennifer, care își croia elegant drum înspre scenă printre scaunele și mesele ocupate de notabilitățile Hollywoodului. Cu toții erau în culmea extazului, în afară de Beau, deloc impresionată, după cum o surprinseseră camerele, de afecțiunea pe care viitorul ei soț i-o arăta actriței în rol secundar din filmul lui. Ar fi fost într-adevăr un dezastru de proporții dacă ar fi purtat amândouă aceeași rochie. Mona își ținea respirația în timp ce Jennifer urca pe scenă, rochia cu pene unduindu-i-se ușor la fiecare mișcare, răsuflând apoi ușurată când vedeta a fost întâmpinată de gazdele emisiunii.

— A reușit, mulțumesc lui Dumnezeu! Îți aduci aminte când Jennifer Lawrence s-a împiedicat pe scări? Ar fi fost o catastrofă, și pentru mine, și pentru Oscar de la Renta, odihnească-se-n pace!

Lui Jennifer i s-a înmănat premiul, vedeta mulțumind echipei, dar mai ales regizorului, Trey Jones, rostind un discurs îndelung repetat. Ochii îi luceau de emoție, după care i-a mulțumit și make-up artistei sale pentru că îi recomandase să poarte rimel rezistent la apă în această seară. În timp ce mulțimea a exclamat impresionată, am observat că Mona ajunsese pe marginea canapelei. Se aștepta oare ca Jennifer să-și extindă lista celor

căroră le mulțumea și să o includă, poate, și pe ea, stilista ei? Dar nu în seara asta. Jennifer a coborât de pe scenă, cu premiul în mână, cu zâmbetul de milioane pe buze și cu splendida rochie fluturând în urma pașilor ei grațioși.

∴

Au fost decernate și restul premiilor, pe măsură ce sticla noastră de șampanie se golea văzând cu ochii. Mona se cufundase de tot pe canapea, de parcă fusese înghițită cu totul.

— Gata și prima ta festivitate de premiere. Cum ți s-a părut? m-a întrebat ea, în timp ce a început să ruleze genericul, iar camerele filmau câteva vedete ajungând la petrecerea de după.

— Am nervii întinși la maximum, am recunoscut eu. Era adevărat, mă simțeam ca și cum m-aș fi dat de patru ori la rând într-un montagne russe. Așa e de fiecare dată?

Poate că ăsta era motivul pentru care Mona nu se simțise bine noaptea trecută. Posibil să fi fost de vină emoțiile dinaintea ceremoniei. Poate că și eu m-aș fi simțit la fel dacă aș fi știut ce ne așteaptă.

— Ușor nu e, a afirmat ea. Nu știi niciodată ce-o să se întâmple până când clientul nu ajunge efectiv acolo, la eveniment, purtându-ți hainele. Și chiar și atunci, cunosc vedete care s-au schimbat la toaletă în drum spre ceremonie, a adăugat ea, încântată de faptul că învățasem asta pe calea cea grea.

— E foarte greu să ții totul sub control, am spus.

— Îți lipsește vechea slujbă, scumpo? m-a întrebat ea, zâmbind.

— Asta e mult mai antrenantă, am răspuns cu sinceritate.

Am căutat prin geantă după telefon, pe care nu-l mai verificasem de ore bune. Un mesaj de la Liam, în care spunea că Beau arată uimitor. Dar și unul de la Rob, care nu era despre filmare: *Deci, cum a fost? Am două bilete pentru petrecerea de după, dacă vrei să vii tu și Klara.*

Asta presupunea să-mi schimb hainele, iar Mona îmi era încă datoare cu o coafură.

Când și unde? am răspuns eu.

Dacă stau să mă gândesc mai bine, după ziua de azi, mi-e datoare și cu o rochie, și cu un taxi.

Capitolul 13

În timp ce mă apropiam de coada de la revista *InStyle* și de cea de la petrecerea fraților Warner din Beverly Hilton, Klara mi-a trimis mesaj să-mi spună că fusese agățată la Soho House. Se pare că Orlando Bloom, proaspăt

celibatar, doar ce venise la petrecere. Hollywoodul părea un furnicar de celebrități în seara asta, până și atmosfera de la coadă era electrizantă.

— Kendall Jenner, la trei fără un sfert, i-a șoptit o petrecăreață din spatele meu prietenei sale.

A spus asta printre dinții încleștați, abia mișcându-și buzele. Din câte se pare, așa se vorbește când toată lumea din jurul tău e faimoasă, și încerci să nu te lași intimidat.

— Tom Hanks, la stânga, Charlize Theron doar ce-a intrat, a spus altcineva.

Aveam emoții. *E atât de tare să te afli printre vedete.* Plus că, pentru prima dată, mă simțeam bine în pielea mea. Nu mai avusesem timp pentru a mă coafa, Mona îmi împrumutase o rochie neagră superbă, de la Burberry, și o pereche de sandale aurii de la Charlotte Olympia, ambele mult mai comode decât ținuta din noaptea precedentă. Îmi plăcea la nebunie rochia: era strânsă pe corp, dar, pentru că mai mult ca sigur pierdusem câteva kilograme în ultimele zile din cauză că nu mâncasem, trebuie să recunosc că mă simțeam grozav în ea. I-am dat mesaj lui Rob când m-am apropiat de intrare:

Sunt aproape la ușă, cum intru?

Un covor roșu și tot felul de semne cu logourile diversilor sponsori erau lipite la stânga și la dreapta ușilor, marcând intrarea VIP-urilor. Vanessa Hudgens abia ajunsese, pășind din mașină pe covorul roșu, unde o mulțime de paparazzi o strigau pe nume, pozând-o din toate unghiurile, în timp ce ea își etala rochia superbă, cu cristale și tot spatele gol. La spate se termina cu o mică trenă, pe care, am observat eu, o femeie ghemuită la picioarele ei i-o aranja discret. Sigur era stilista ei. *Una din tagma mea!* După ce a intrat, câțiva oameni de la coada celor anonimi, la care stăteam și eu, au dat navală pe scări, fiind conduși înspre recepție. Eu mă uitam prin mulțime după chipul familiar al lui Rob, care, câteva secunde mai târziu, a apărut de cealaltă parte a cordonului roșu.

— Amber! Tu ești pe lista lui Tim Parker! mi-a strigat el.

Am simțit cum mă analizează din priviri și că îi place ce vede. *Oo!* Eram încântată în sinea mea că nu era și Klara acolo ca să-mi strice momentul din pricina faptului că atrăgea priviri și emana încredere de sine.

— Dar unde e bronzatul? am întrebat eu în timp ce treceam de cei doi paznici de la ușă, cărora se pare că le făcea o plăcere nespusă să întoarcă lumea din drum.

— N-o să crezi câți oportuniști sunt în seara asta, a spus cineva în stația radio, în timp ce treceam prin dreptul lui. Avem nevoie de întăriri.

M-am gândit că și eu făceam parte din aceeași categorie. Odată ajunsă

Înăuntru, lămpioanele de hârtie luminau tot drumul până la piscină. Petrecerea era tihnită și îmbietoare, lumina difuză făcându-i pe toți să arate și mai frumoși, și mai bogați decât erau. Rob arăta uimitor la costum și cravată.

— Te referi la Tim? I-a luat un interviu Keirei Knightley, pe covorul roșu, a zis el, oprindu-se într-o zonă mai puțin aglomerată, așa că e fericit. A plecat cu editorul să pregătească emisiunea de dimineață – noaptea premiilor e o operațiune de douăzeci și patru de ore.

— Nasol, nu sună prea distractiv! am remarcat eu, venindu-mi greu să-l privesc în ochi. Credeam că petrece toată noaptea cu George Clooney; așa lăsa impresia la emisiune.

— Ar vrea el! Cred că o singură dată a ajuns la petrecerea Madonnei, împreună cu ceilalți jurnaliști britanici, iar o dată a fost lăsat să intre la petrecerea celor de la *Vanity Fair*, pentru că bruta de la ușă l-a luat drept altcineva, dar asta a fost tot. Și el se chinuie la fel de mult ca noi ceilalți. Hollywoodul nu este foarte deschis față de jurnaliștii britanici – au impresia că toți alergăm numai după bârfe.

— Ei bine, ne-am scos pe seara asta! Îți mulțumim, Tim! am zis eu, ridicând paharul în cinstea prietenului nostru absent.

— E și el bun la ceva. De ce crezi că se duce atât de mult la solar? a precizat Rob, zâmbind, zăbovind cu privirea asupra mea ceva mai mult decât de obicei. Ca să pară odihnit. Stă treaz jumătate din noapte, pregătind materialul pentru emisiunea de dimineață. Mi-e groază să mă gândesc cât de palid și de dărâmat arată fără fondul de ten și fără autobronzant.

— Se pare că știi destul de multe despre machiaj, am comentat eu, zâmbind.

— Multă experiență în domeniu; numai despre asta vorbește toată lumea.

— În seara asta mai ai de lucru? am întrebat eu, strângând pumnii.

— Nu, am terminat cu filmatul. Acum nu avem nevoie decât de niște băuturi. Multe.

— Ai dreptate!

Din fericire, aveam la discreție o sumedenie de cocktailuri cu șampanie. Iar în timp ce eu vorbeam cu Rob, în jurul nostru socializau o mulțime de modele îmbrăcate în creații de designer, celebrități și directori din industria spectacolului, schimbând bârfe și bucurându-se de băuturile gratis oferite. Poate din cauza alcoolului, poate a faptului că Jennifer purtase rochia „noastră” ori din cauza atenției care mi se dădea exclusiv mie, mă simțeam ca și cum nimic nu putea să-mi strice dispoziția în seara asta, nici măcar imaginea Monei care aproape că vomitase în propria poșetă.

— Deci, după „episodul” cu Mona – să-l numim așa – de noaptea trecută,

cum ți s-a părut experiența Globurilor de Aur, domnișoară Green?

— Destul de plăcută, în cele din urmă, am răspuns eu, observând că Rob mirosea nemaipomenit de bine. Se simțea încă mirosul de proaspăt spălat, doar că, în plus, în seara asta percepeam și o notă discretă de lemn de cedru. Mona a fost vraiste toată ziua, așa că eu și Klara a trebuit să ne ocupăm de ultimele livrări, și era cât pe ce să asistăm la apariția a doua rochii identice pe covorul roșu, dar, în afară de asta, a fost un succes. Jennifer Astley a câștigat Oscarul în rochia de la Renta dată de noi, iar Mona este în culmea fericirii. Noaptea trecută însă, Doamne, a fost groaznică, nu? Am încercat să mi-o alung din minte. Într-adevăr, era grozav să mă descarc în fața lui Rob de oroarea nopții trecute. Chiar apreciez ce-ai făcut, am mărturisit eu, după ce am rememorat toată tărășenia, căzând amândoi de acord că AJ procedase bine intervenind și scoțând-o de acolo. Sincer, pentru felul cum ai preluat inițiativa și ne-ai condus afară, nu-ți pot mulțumi îndeajuns.

I-am pus mâna pe braț, timidă.

— E în regulă. Chiar n-am făcut mare lucru.

— O, ba da, crede-mă, a fost mare lucru; mulțumesc mult. M-am comportat ca o proastă, n-am avut niciun pic de spirit de prezență.

— Ba nu! Te-ai luat de toți gură-cască ăia și le-ai spus să-și vadă de treabă. Nu-i rău, având în vedere că leșinaseși cu doar câteva ore înainte, ți-aduci aminte? mi-a spus el, făcându-mi cu ochiul.

Eu am scuturat din cap, rușinată.

— Mda, mulțumesc. Încercam să uit episodul ăsta.

— Secretul tău e-n siguranță la mine. Să înțeleg că n-ai mai leșinat niciodată?

— Nu. Îmi venea să intru-n pământ de rușine. Nu sunt genul care să leșine. Dar, serios acum, îți mulțumesc.

— Nu-mi mai mulțumi, Amber.

— Chiar o fac cu sinceritate. Și Mona ar trebui să-ți mulțumească.

— Am făcut doar ce-ar fi făcut oricine în locul meu.

— Să recunoaștem: ești un erou, iar băuturile astea sunt delicioase.

Am luat încă un pahar și un miniquiche de pe tava unui chelner care era în trecere. Beam pahar după pahar și chiar nu voiam să fac iar vreo scenă stânjenitoare.

— Pentru noi! a zis el, ridicând paharul. Licoarea din pahare se termina văzând cu ochii; trei înghițituri și eram deja la următorul.

— Și pentru Hollywood! Merităm o noapte în oraș! am spus eu.

— Ai mare dreptate. Am muncit pe brânci.

— Vrei să facem un tur de recunoaștere prin împrejurimi?

Siguranța mea de sine se îmbunătățea cu fiecare pahar. Am dat ocol pe la

primul nivel, croindu-ne drum printre grupuri de bărbați îmbrăcați la costume și de femei în niște rochii superbe, care vorbeau despre premieră, oprindu-ne să căscăm gura de fiecare dată când zăream câte o vedetă de calibru. Parcă eram într-un muzeu Madame Tussaud cu exponate vii. Scarlett Johansson a trecut chiar pe lângă mine: uimitoare, dar mult mai scundă în persoană. După o vreme, am dat peste o scară din sticlă, cu lumânări pe fiecare treaptă, care ducea jos la o terasă.

— A, zona de fumat, a anunțat Rob. Întotdeauna dai peste oameni amuzanți în locurile pentru fumat.

Am împărțit o țigară Marlboro Light, pretinzând că îmi place să fumez, în vreme ce ne-am continuat conversația.

— Ți-ar plăcea să faci parte din industria asta? am întrebat. Adică să te afli de cealaltă parte a camerei de filmat.

— Actor? Am încercat deja, mi-a răspuns el.

— Serios?

Mă făcuse curioasă.

— Da, aș fi ajuns al doilea Ryan Gosling dacă aș fi continuat, mi-a zis el, cu o expresie de nedescifrat.

— Glumești?

— Reclamă la pasta de dinți când aveam zece ani.

A zâmbit larg, arătându-și dinții foarte drepți și strălucitor de albi.

— Nu cred! am râs eu. Ai ajuns pe culmile amețitoare ale celor de la Colgate?

— Ale celor de la MacLeans, mai exact. Ai mei s-au distrat pe tema asta cel puțin zece ani.

— Ei te-au împins să faci asta?

— Și încă cum!

— Vreau să văd! am zis eu și mi-am scos telefonul, gata să caut imagini pe Google.

Am găsit în schimb un mesaj de la Liam, pe care l-am citit dintr-o ochire: *Bună, frumoaso, mă gândesc la tine*. Inima a început să-mi bată nebunește.

— Nu e nevoie. Rob mi-a băgat încet telefonul înapoi în geantă. Dacă te uiți cu atenție, o să observi un diamant sclipind de fiecare dată când zâmbesc. Ding! Uite! Și a arătat în sus: Clipește și îl ratezi. Ha, încă mai pot face asta!

Era molipsitor zâmbetul lui larg.

— Hei, ai grijă, am zis eu, amuzată, s-ar putea să te-audă cineva. M-am făcut că mă uit prin jur după vânători de talente. S-ar putea să te-nhațe de aici.

— Ce? Nu-mi spune că Simon Cowell are nevoie de o dublură!

— Am auzit de lucruri chiar mai ciudate, am chicotit eu.

El a privit în jur și a mimat gestul de a da mâna cu o persoană invizibilă.

— A, domnule Bruckheimer, încântat – spuneți de noua reclamă a celor de la Crest, cu Cara Delevigne? Da, cred că vă pot strecura în programul meu...

Am râs iar. Ceva mă făcea să mă port ca o școlăriță când eram cu Rob.

— Nu chiar. Mai degrabă mama era cea care venea cu tot felul de idei să le experimenteze pe mine, a continuat el. Mie mi se părea stânjenitor, o adevărată tortură. În timp ce toți prietenii tăi obțin scor mare la Grand Theft Auto, tu ești târât pe la castinguri pentru produse de curățare; ei bine, asta nu te ajută prea mult să îți îmbunătățești încrederea în sine.

— Măcar părinții tăi nu te-au botezat după luminile semaforului.

— Chiar eram curios: au făcut-o intenționat? a întrebat, arătându-și din nou dinții strălucitori.

— S-au gândit doar că e un nume inedit. Probabil li s-a părut o idee bună după prea multe sticle de vin băute într-o singură seară. Oricum, nu sunt lumina semaforului. Sunt „lumina vieții lor”, știai?

— Poți spune și așa. N-ai cum să nu-ți iubești părinții. Cum rămâne cu tine, Amber Green? Ți-ar plăcea să guști din stilul de viață al lui Beau Belle?

— Faima? Nu, urăsc să fiu în centrul atenției.

— Chiar așa? s-a mirat, privindu-mă încă și mai intens decât până atunci.

În acel moment, o bătaie pe umăr a rupt vraja; m-am întors, între – bându-mă dacă nu cumva chelnerița venise să-mi spună că depășisem porția de băuturi gratis în ultimele zece minute.

— Annie! Mi s-a părut mie că ești tu!

Trey. Ajutor!

— O, bună, Trey! am zis, cu un entuziasm cam exagerat, pe un ton puțin cam strident. Nu mă așteptam să te găsesc aici! *Iar premiul pentru cel mai stupid lucru pe care să i-l spui unui regizor la o petrecere de după festivitatea de premiere merge la...* Dă-mi voie să ți-l prezint pe, ăă, Rob, prietenul și... colegul meu. Rob, el este Trey Jones.

— Știu. Uau, ce tare, mă bucur să vă întâlnesc, domnule Jones! Vă admir foarte mult! a spus Rob, strângându-i călduros mâna.

— Spune-mi Trey. Plăcerea e de partea mea. Grozavă petrecere, nu?

Mă gândeam că așa era pentru el, cu siguranță, aproape fiecare noapte.

— Da, băuturile astea sunt minunate! am strigat eu, conștientă deodată de prezența celor din jur.

Fumătorii se holbau acum la noi. *De unde-au răsărit toți oamenii ăștia?*

— E și Beau cu tine? am întrebat eu.

— Da, a răspuns el, arătând peste umăr, iar atunci am înțeles motivul

pentru care spațiul se aglomerase deodată.

În blana albă, cu un porttigaret în mână și purtând rochia Dolce & Gabbana care i se mula pe corp și un colier cu diamante la gât, care strălucea orbitor, încât mă făcea să strâng din ochi, arăta întocmai ca Marilyn Monroe. Oameni cu zâmbete largi întipărite pe față roiau în jurul ei ca albinele în jurul reginei lor.

— Și, de unde-o știi pe Annie? l-a întrebat Trey pe Rob.

— Pe Amber? Momentan, lucrăm împreună, a răspuns el nevinovat.

Am scos un sunet de durere, simțindu-mi deodată palmele lipicioase. Îmi venea să o iau din loc fără să mai stau pe gânduri. *De ce nu vine Beau să mă salveze?*

L-am înghiontit jucăuș pe Rob între coaste.

— Aha, Annie. Da, avem un nou proiect în desfășurare, am precizat, evitând privirea lui Rob. Și, apropo de el, chiar voiam să facem o scurtă conferința telefonică. Îmi pare rău, Trey, dar trebuie să-l răpesc pe Rob de aici. Rămâi toată noaptea? O să ne-ntoarcem!

Și apucând cu o mână fermă brațul lui Rob, l-am tras de acolo, lăsându-l pe Trey nedumerit în urma noastră.

— Domnișoară, ia stai așa, a zis Rob, în timp ce eu îmi croiam grăbită drum prin mulțime, înapoi pe scara din sticlă, înspre zona aglomerată de la bar, concentrându-mă să nu alunesc și, în același timp, căutând din priviri un loc departe de privirile lui Trey. „Un proiect nou”: ce vrea să-nsemne asta? Și credeam că vrei s-o saluți pe Beau?

— Nu chiar acum, am bălmăjit eu.

— Nu știam că te tutuiești cu Trey Jones.

— Nu mă tutuiesc, am zis eu, oftând. Adică, ne tutuim, dar nu pe numele real, după cum ai observat.

— Annie... Am crezut c-a greșit. Nimeni din L.A. nu-și amintește numele celorlalți decât dacă au ceva de obținut. Dar probabil că-și permite să-și cumpere singur costume. Deci, despre ce e vorba?

M-am oprit o clipă ca să mă gândesc, îngrijorarea citindu-mi-se pe chip. Aveam nevoie de aer curat. Și de niște mâncare adevărată.

— Putem să plecăm puțin de aici?

∴

La o porție de pui prăjit și o cană cu cafea fierbinte, într-un restaurant, la o stradă distanță, i-am explicat situația cu Beau și cu Trey. La lumina zilei – mă rog, era noapte –, faptul că mă dădusem drept Annie Liechtenstein, ca să acopăr infidelitatea aproape certă a lui Beau, suna întocmai precum scenariul unui film cu buget redus. În cele din urmă, m-am oprit să-mi trag sufletul și am sorbit din cafea. *De ce râdea de mine?*

— Îmi pare rău, Annie, adică Amber. Doar că-i amuzant, nu crezi?

— Amuzant? m-am stropșit eu.

Asta-i slujba mea! Din asta-mi câștig existența!

El și-a cerut scuze încă o dată.

— Dar gândește-te, Amber, dacă Beau și Trey nu ajung în fața altarului, probabil că îți va lăsa ție porcul. A izbucnit iar în râs, de aproape că era să-și verse cafeaua pe bărbie. Scuze, dar e... puțin cam amuzant. Și-a apropiat arătătorul de degetul mare ca să înțeleagă mai bine: Doar puțin, Amber, Annie?

Avea dreptate – săptămâna asta depășise puțin granița ridicolului, iar el era singurul care mă putea face să văd asta. Am hotărât să-i povestesc totul. Despre experiența mea la Smith's, cum am obținut din întâmplare postul actual, cum mi-am improvisat trusa și am venit numaidecât aici, fără să am nici cea mai vagă idee despre sarcinile postului, despre comportamentul haotic al Monei, despre mesajul de la instituția de creditare, despre teancul de facturi nedeschise de pe biroul ei și despre teama constantă că aveam să fiu dată afară la cea mai mică greșeală. Acum, că le înșirasem pe toate, chiar părea amuzant. Era un fel de comedie neagră.

— Să înțeleg că iubitul te presează să te întorci la Londra? a întrebat Rob, exact când chelnerița a așezat între noi o *lava cake* apetisantă, cu înghețată de vanilie.

Eu m-am înroșit, neștiind dacă să-i mărturisesc că nu există niciun iubit în peisaj.

— De fapt, locuiesc cu Vicky, prietena mea cea mai bună, am precizat, pironindu-mi privirea în cană. Dar nu suntem, ăă... am dat să spun, înroșindu-mă instantaneu.

— Prietene speciale? a făcut Rob.

— Da, adică nu.

— Nici nu te-am suspectat c-ai fi lesbiană, Amber, a spus el, rânjind. Nu caș avea o problemă cu lesbienele. Apropo, apelantul misterios te-a mai căutat?

Eram surprinsă că își amintea. Am ridicat din umeri, amintindu-mi de mesajul de la Liam.

— Nu e nimic.

— Stau bărbații la coadă pentru tine, m-a tachinat el. Dar am văzut cum te-ai uitat la Trey Jones în seara asta.

— Trey? E un tip arătos, dar nu, e logodit. Deși, cum ai spus și tu, nu se știe dacă vor ajunge în fața altarului.

— Chiar crezi c-o să se despartă de ea?

— Dacă are cât de cât minte. E atât de evident că ea doar îl joacă pe degete. A, ți-am zis despre Pinky că nu a fost deloc vioi alaltăieri? Acum

chiar că începeam să-mi vărs tot năduful. A mâncat un pachet întreg de M&M's sub ochii mei. Aproape că l-am *omorât*! Acum râdeam și eu cu poftă, de-mi dăduseră lacrimile.

— Asta-i prea de tot! a izbucnit el. Ai noroc că n-au venit după tine cei de la protecția animalelor...

— În fine, eu am terminat, zi-mi ceva despre tine. Trey sau Jennifer?

— Crezi că sunt gay? a râs el din nou. Îmi pare rău să te dezamănesc, dar o aleg pe Jennifer oricând.

Chelnerița ne-a întrerupt conversația, întrebându-ne dacă dorim să achităm nota de plată. În schimb, noi am mai comandat niște cafea. Mă simțeam atât de bine în compania lui și era grozav să vorbesc cu cineva care era pe aceeași lungime de undă – cineva care nu lua foarte în serios orașul ăsta și ceea ce făceam aici. Mai târziu, când ne-am dat seama că angajații începuseră să șteargă mesele și să strângă scaunele, Rob a spus:

— Nu știu ce vrei tu, dar eu n-am chef să mă duc la culcare. Mă liniștea accentul lui puternic, londonez. Nu vrei să ne întoarcem la petrecere pentru încă o băutură? Tot suntem în apropiere. Nu cred că s-a terminat, iar dacă dăm peste Pinky și Perky – cum îi poreclise el pe Beau și Trey –, îți fac jocul, promit. Sunt ac-tor, mai știi?

Am izbucnit amândoi în râs. A insistat să plătească el. Eu mi-am scos telefonul și m-am uitat la ceas: 1.10. Știam că o să am o grămadă de haine de returnat a doua zi, iar dispoziția Monei îmi dădea dureri de cap, în cel mai bun caz. Trebuia să dau o serie de telefoane, să împachetez, să mă ocup de toate comisioanele, înainte să mă întorc la Londra. Toată strălucirea ultimelor zile începea să se risipească, însă amețeala mea fusese înlocuită cu nevoia de cofeină. Aveam să mă resimt cât de curând, însă nu strica încă un cocktail.

— Vrei să mă bagi în bucluc?

— Toate vedetele au plecat deja, oricum, a argumentat el. Haide, nu vreau să mă duc încă acasă, așa că nu te duci nici tu.

Mi-am luat geanta și am ieșit în stradă. Odată reveniți la petrecere, ne-am dus direct pe terasă, acum pustie, și ne-am așezat pe o bancă, privind orașul pe jumătate adormit de dedesubt. Mulțimea se risipise, atmosfera sugerând, întocmai cum prezisese Rob, că vedetele plecaseră. Un șir de palmieri înalți, subțiri se înălțau în depărtare, conturându-se dinaintea priveliștii impresionante. În timp ce luminile Los Angelesului sclipeau, mi-am dat seama că nu voiam ca noaptea să se sfârșească. Când a început să adie o briză rece, Rob mi-a pus jacheta lui pe umeri.

— Îți strălucesc ochii în seara asta, domnișoară Green, a remarcat el, după ce conversația se terminase firesc.

Ne atingeam ușor brațele, iar eu puteam să simt pe pielea goală căldura trupului lui.

— Poate că e de la oboseală; mi-e așa somn. Am tresărit brusc și mi-am tras brațul de lângă al lui. Nu-mi vine să cred câte s-au întâmplat săptămâna asta.

Mi-am dat seama că inima îmi bătea nebunește.

— Ai dreptate, a spus el, după o pauză, întorcându-și privirea. Și eu sunt praf. Ar trebui s-o luăm din loc. Ți chem un taxi. S-a ridicat apoi: Asta înseamnă că ne revedem la Londra.

Împreună cu ceilalți oaspeți, care se recunoșteau și ei înfrânți, retrăgându-se la culcare, am fost conduși afară de către chelneriță, care probabil că mai avea o altă petrecere de pregătit. Ajunși în stradă, Rob m-a sărutat ușor pe ambii obraji și a închis portiera taxiului care avea să mă ducă înapoi la casa Monei.

— Drum bun, și n-o lăsa pe nebună să te supere! l-am auzit prin geamul deschis, după ce taxiul se pusese în mișcare. Apoi a prins viteză, îndreptându-se înspre Hills, în timp ce eu chicoteam în sinea mea gândindu-mă la evenimentele nebunești din ultimele zile. Deja abia așteptam să-l întâlnesc pe Rob la Londra; datorită lui, buna dispoziție îmi revenise. Cel puțin nu mai eram nevoită să-mi împart patul cu un purceluș.

În timp ce mă strecuram pe ușa din față, gata să mă furișez fără să fiu auzită, s-a aprins telefonul. Era un mesaj de la Rob:

Somn ușor, licurici.

L-am citit iar și iar.

Capitolul 14

Toate luminile din casă erau stinse, așa că am urcat glonț la etaj, presupunând că Mona dormea, iar Klara nu se întorsese de la petrecere. Poate că stătea chiar în poală la Orlando Bloom. M-am demachiat, având mesajul lui Rob încă în minte, și m-am spălat pe dinți, apoi l-am recitit de alte câteva sute de ori până să mă bag în pat, ca să mă asigur că nu înțelesesem greșit. Am petrecut apoi un timp îndelungat, gândindu-mă să formulez un răspuns. Aveam de ales între: Și ție, A (prea direct), *Hei, ochi verzi, am avut o seară grozavă* (prea mult) sau *Tu i-ai făcut să strălucească* (prea sentimental).

În cele din urmă, m-am decis: *Vise plăcute, ne vedem curând* (prietenos, plus că lăsa loc unei revederi). Trimis. Apoi m-am panicat numaidecât:

partea cu „vise plăcute” era prea copilăroasă, iar „ne vedem curând”, prea pretențioasă. Poate că n-ar fi trebuit să-i răspund deloc? *Lisuse, de ce nu există o linie de urgență pentru consultanta în privința mesajelor?* M-am uitat la ceasul de la radio. Era trecut de ora două, ceea ce înseamnă că la Londra era zece dimineața. Vicky trebuia să fie trează.

— Ia te uită, vedetă. Aproape că ți-am și uitat vocea, a răspuns ea.

— Bună, Vixter, poți vorbi?

— Sigur, dacă nu te deranjează că gâfâi puțin – nu, nu din cauza aia, aş vrea eu! Dar am întârziat la muncă și am o mahmureală nasoală, motiv pentru care nu prea pot să alerg până la metrou. Dacă nu mă mai auzi înseamnă că am leșinat. Cum a fost premiery? Nu e toiuul nopții acolo?

— Ba da, am băut prea multă cafea. A fost o nebunie. Nimeni nu știe sigur cine ce va purta până când vedetele nu apar pe covorul roșu și li se ia interviu.

— Jennifer Astley arăta uimitor... o să apară pe lista celor mai bine îmbrăcată vedete, întocmită de noi.

— Fantastic! Mulțumesc, scumpo, o să-i spun Monei. Am fost atât de fericite că a purtat rochia de la noi, dar a fost cât pe ce să nu se întâmple asta.

— Deci, Mona e încă în viață după noaptea trecută? S-au scris tot felul de lucruri despre ea...

— Știu, am văzut și eu, pe unele nici nu le-am putut citi. Nu reușesc s-o înțeleg pe deplin, Vicky, uneori e adorabilă, iar alteori e de necontrolat. Poate chiar a avut toxiinfecție alimentară.

— Dar ce altceva ar putea fi?

— Știi tu... băutură, dependență de calmante, depresie, ascunde ea ceva, sunt sigură de asta. În fine, tu de ce ești mahmură?

— O, știi tu. M-am întâlnit cu Chloe, iar o băutură s-a transformat în două și tot așa...

— Fără Simon duminica asta?

— Nu, sper să ne vedem mai târziu. Mă rog, tu de ce mai ești trează la ora asta? Nu-mi spune c-ai petrecut cu Jen, și-acum mă suni să-mi dai papucii, pentru că e noua ta prietenă la cataramă?

— Aș, nici vorbă! Am băut prea multă cafea...

— *Cafea?* Credeam că numai Dom Perignon se servește pe-acolo!

— Ei bine, și asta, dar după aceea eu și Rob ne-am dus să mâncăm ceva și am băut extrem de multă cafea, așa că acum nu mă mai ia somnul.

— Rob? Eu de ce nu știu despre el?

— Este asistent de regie la episodul-pilot pe care îl filmează. E un dulce...

— Și... i-ai sărutat fața aia dulce?

Părea că se opriise din alergat.

— Nu, nici vorbă de așa ceva!

— Ei bine, data viitoare vreau picanterii, așa că țin-e-mă la curent. Ascultă, scuze că te expediez așa, dar trebuie să plec. M-am urcat în metrou și deja am întârziat.

— Te iubesc, scumpo!

— Când te întorci?

— Aterizez miercuri, la șapte. Abia aștept să te văd.

— Pe curând, *amigo*. Eu te iubesc mai mult! Și sărută-l pe Rob!

Am închis. Nu avusesem timp să-i spun și de mesajele de la Liam. Îmi mai trimisese încă unul în seara asta, întrebându-mă dacă mă distrez, dar nu-i răspunsesem; fusesem ocupată. El era cea mai bună sursă a mea de picanterii, dar începea să mă deranjeze faptul că nu mă invitase încă în oraș. Abia dacă-mi mai aminteam cum arată sau ce voce are. Cu cât încercam să mi-l amintesc mai bine, cu atât trăsăturile lui erau mai încețoșate. Am mai citit mesajul de la Rob de câteva ori înainte să adorm, ținând telefonul lângă mine, în caz că Liam se hotăra să mă sune. *Jalnic, știu.*

A doua zi de dimineață, telefonul îmi arăta un mesaj nou de la Liam, care mă întreba cum se mai simte „drăguța de mine”. *Dac-ar fi știu el că nu arătam nici pe departe drăguță acum.* Dar oricât de rea era mahmureala, nu aveam cum să nu mă trezesc bine dispusă într-un dormitor atât de frumos; și era penultima dimineață când aveam să mai fac asta. Se apropia momentul să plec din L.A., iar eu habar nu aveam dacă urma să mă mai întorc vreodată. Mai aveam câteva zile de petrecut în slujba Monei, care se pregătea pentru Premiile BAFTA, înainte să mă întorc la Smith's.

Deja mă gândeam cu groază la magazin. Mă simțeam ca în pragul unui nou semestru la școală, deși abia dacă mai aveam ceva din persoana care fusesem înainte de plecare; plus că nici măcar nu aveam un penar nou cu care să mă laud. Deschisesem ochii și descoperisem o lume nouă aici. Nu voiam să mă întorc atât de repede la cea veche; pe lângă asta, nici nu eram sigură că mai aveam la ce să mă întorc. Mă emoționa gândul de a o revedea pe Jas, însă gândul la Băț mă făcea pur și simplu să mă cutremur. Fără îndoială că petrecuse mult timp ticluind cum să-mi facă viața un coșmar.

Deschizând ușa de la dormitor ca să cobor la parter, m-am împiedicat din greșeală de o cutie mică din lemn, de pe podea. Lângă ea era o bucată de hârtie împăturită. La început, am crezut că era vreo bijuterie căzută de prin vreo geantă, pe care Ana o lăsase acolo pentru mine, dar, când am desfăcut hârtia, pe ea scria, cu litere de mână rotunjite: „Ești stilistă acum. M”. Am deschis cutia, iar înăuntru era un lăntișor finuț din aur cu un pandantiv în forma literei S, de la Stilistă. Am încălzit metalul între degete, un zâmbet larg

răsărindu-mi pe față. Inconfundabilul stil al Monei: mă aducea în pragul disperării, ca apoi să mă facă să alerg înapoi la ea. Am desfăcut cheița delicată, mi l-am pus numaidecât la gât și m-am admirat în oglinda din baie. Chiar era adorabil. Am citit încă o dată biletul, apoi am observat ceva mângălit pe verso: „Trebuie returnat când îți cere PR-ul, dar poți să-l porți până atunci”. *Ei bine, gestul contează.*

∴

— Mulțumesc, scumpo, ești atât de organizată, m-a complimentat Mona, după ce am încheiat apelul telefonic cu British Airways, care ne-au confirmat biletele de întoarcere la Londra.

În comparație cu Mona, *eram* organizată până la un punct; nu trebuia decât să te uiți prin agendele și biletele ei, pe care le folosea pe post de jurnal, că să-ți dai seama că acest concept îi era cu totul străin. Ca să nu mai spun că în dimineața asta nu-și găsea portofelul.

— Sunt sigură că l-am lăsat la apartament; trebuie să fie pe undeva pe-acolo, am plecat în grabă la petrecerea de după premieră și nici n-am ieșit din casă de atunci. Asta, dacă nu mi l-a furat cineva cât timp am fost, ăă, neputincioasă.

Și începe să cotrobăie prin geanta din piele de șarpe pentru a nu știu câta oară, doar ca să constate că nu era acolo. Între timp, a trebuit să plătesc eu biletele de avion, care nu au fost deloc ieftine, având în vedere că le-am luat pe ultima sută de metri și din cauza faptului că Mona refuzase să își rezerve loc la clasa a doua.

— Iar dacă nu e la apartament, mâine sun la bancă, a continuat ea, încă scotocind printre cosmetice, clame de păr, brățări, pachete de țigări și alte nimicuri de prin geantă. Și îți adaug și banii de bilete la salariul pe cele două săptămâni.

— Nu-i problemă, am zis, încercând să par mai încrezătoare decât în realitate, după ce-mi cheltuisem toate economiile.

Trebuia să plătesc chiria când ajungeam acasă, la sfârșitul săptămânii, și eram destul de sigură că nu aveam destul pentru amândouă. Fusesse o dimineață haotică, făcând livrări peste tot prin Beverly Hills, strângând rochiile de la cliente și returnându-le la reprezentanțe sau la hotel, unde am terminat treaba, înainte să împachetăm și să plecăm înapoi la Londra. Mă întrebam dacă era momentul să abordez problema mesajului de la instituția de creditare lăsat Monei pe robot, însă un nou mesaj de la Liam a amânat din nou chestiunea. Toată ziua îmi trimisese mesaje despre felul cum se desfășură audierea.

— Iisuse, parcă sunteți Kim și Kanye, a făcut Mona, presupunând, în mod eronat, că era vorba de vreun mesaj de la Rob.

După ce dormise douăzeci și patru de ore în urma episodului de „toxiinfecție alimentară”, revenise acum, mulțumesc lui Dumnezeu, la vechea ei personalitate energetică. Părea mulțumită că ieșisem noaptea trecută, și chiar impresionată că petrecusem cu cineva atât de „drăguț” ca Rob. Atitudinea ei s-a îmbunătățit considerabil după ce Caroline a sunat-o să îi explice ce se întâmplase cu rochia lui Jennifer cu o zi în urmă. Mona a pus-o pe speaker.

— Serios, Mona, a fost mai mult decât stresant, a spus Caroline. Șoferul ajunsese, iar noi toți eram gata. Arăta incredibil în rochia de la Valentino, vreau să spun chiar uimitor. Trebuia să plecăm, când Tamara a deschis o sticlă de șampanie, ca să toastăm în cinstea lui Jennifer. Doar că ea stătea prea aproape, iar afurisita de spumă a ajuns fix pe rochia lui Jennifer.

Mi-am dus mâna la gură și am apăsât cu putere, de frică să nu-mi scape vreun chicot isteric. Mona și-a încheștat dinții, încercând și ea să-și înăbușe un pufnet.

— A împrôscat-o pe toată fața! I-a stricat complet rochia și știi la fel de bine ca mine că *nu ai cum* să usuci cu foehnul o țesătură atât de delicată. Mulțumesc lui Dumnezeu că Amber ne lăsase rochia Oscar de la Renta, altfel, nu știu ce ne-am fi făcut.

— O, scumpo, dar asta-i groaznic! Tamara n-ar fi trebuit niciodată să facă una ca asta! a spus Mona, profitând de ocazia de a o ponegri pe fosta ei asistentă. Se știe doar, nu deschizi o sticlă de băutură lângă o vedetă, ca să nu mai spun una îmbrăcată într-o rochie Valentino. Iisuse Hristoase, unde i-o fi fost *capul*?

— Știi – și crede-mă: n-o să se mai apropie vreodată de Jen când e îmbrăcată. Și nici în general, dacă mă gândesc mai bine, a continuat Caroline. Jen se făcuse albă la față, și o știi pe Jen, e mereu *atât de drăguță*. I-am fost atât de recunoscătoare lui Amber; a făcut foarte bine față situației, și îi mulțumim că a fost atât de inspirată să ne lase rochia de la Renta, pentru orice eventualitate. E o tipă deșteaptă. Și organizată.

Am zâmbit mândră. Mona s-a întors și mi-a făcut cu ochiul, băgând de seamă că purtam lăntișorul. Am dus mâna la pandantiv. *Să fie oare talismanul meu norocos?*

∴

A doua zi de dimineață, am ajuns la aeroport, simțindu-mă fabulos și trăgând după mine, de-a lungul Terminalului International Tom Bradley, o valiză imensă, îndesată cu haine uimitoare. Deși nimeni nu ar fi bănuț, valiza era umplută până la refuz de articole din mătase, dantelă, satin și rochii împodobite cu paiete, pantofi încrustați cu diamante, poșete exotice și bijuterii destul de grele. Mona se dusesse să își facă check-in-ul, lăsându-mă

pe mine să negociez dacă bagajul meu depășea limita de douăzeci și trei de kilograme, cea pentru călătorii obișnuite.

Apropiindu-mă de zona pentru lăsat bagajele, m-am simțit brusc neliniștită, în mod inexplicabil – palmele au început să-mi transpire, iar ochii să-mi fugă de la un birou de check-in la altul, de parc-aș fi fost vreun imigrant ilegal care voia să-și ușureze viața încercând să găsească cea mai amabilă stewardesă. Avertismentele de pe fiecare birou nu lăsau nici urmă de îndoială că, în cazul în care bagajul depășea limita admisă, existau taxe suplimentare, iar eu habar nu aveam cât cântărea al meu. Dacă trebuia să plătesc diferența tot cu cardul meu, aproape sigur mi-ar fi fost respins, și, desigur, Mona era de negăsit. Nu pot renunța la nimic din valiză. Totul trebuie să meargă cu mine. În acea stare de panică, am decis că, dacă limita de greutate era depășită, nu aveam de ales decât să iau câteva lucruri și să mi le pun pe mine. Frumoasele genți de la Dolce & Gabbana și Chanel, o jachetă din piele de la Burberry și bijuteriile de la Cavalli, care erau probabil și cele mai grele. Da, eram pregătită să arăt ca și cum Elizabeth Taylor însăși revenise din morți și se îmbarcase la bord, dacă era necesar. Era de-a dreptul ironic, ținând cont de faptul că în avion avea să existe fix aceeași greutate, dar nu era timp pentru remarce istețe cu privire la politica de bagaje. Mi-am ținut respirația în timp ce valiza era cântărită și am răsuflat ușurată în timp ce femeia drăguță de la ghișeu a lipit un imens abțibild portocaliu, pe care scria „GREU”, ca apoi să-l împingă pe bandă. În timp ce dispărea în întunericul benzii transportoare, mă rugam îl regăsesc intact de cealaltă parte. Oare Mona avea asigurare? Am hotărât să nu mă gândesc la asta, în timp ce valiza a dispărut în eter. *Slavă Domnului că nu e mama aici.*

∴

În ciuda amorțelii crescânde din ceafa, a adânciturii din perna mea aspră de călătorie și a bărbatului de lângă mine, căruia îi tot cădea capul pe umărul meu, zborul a trecut destul de repede. Trei eșantioane de sticle cu vin și o pilulă de tranchilizant pentru cai de la Mona m-au ajutat să fur câteva ore de somn întrerupt. Când m-am trezit, zburam deasupra Tamisei, care șerpuia de-a lungul orașului în miniatură de sub noi întocmai ca un vierme lung, cenușiu. Genericul emisiunii *EastEnders* îmi răsuna în cap, în timp ce eram cuprinsă de o senzație plăcută. *Casă dulce casă.* Urma să mă revăd cu Vicky în câteva ore și aveam atât de multe de discutat. Cu ai mei intenționez să mă văd a doua zi, iar dacă îi rugam frumos și le dădeam niște gin din *duty-free*, poate că-mi găteau o friptură la cină, pe care s-o savurez cu fiecare înghițitură, în timp ce le povesteam despre jobul meu fabulos de o săptămână, care avea toate șansele, într-o bună zi, să devină o carieră profitabilă. Mona se bucura din plin de condițiile de lux în care zbura. Dar, s-

o recunoaștem, era *singura* ascensiune profesională de care avusesem parte de ceva vreme încoace. Mona și-a făcut apariția tocmai când s-a aprins semnul să ne prindem centurile, sincronizarea ei fiind desăvârșită.

— Ai apucat să dormi, scumpo? m-a întrebat ea.

Pe cap avea o mască de ochi din satin negru, buzele îi erau proaspăt rujate – gândindu-se probabil că nu știi niciodată peste cine dai, deplasându-se printre scaunele de la clasa business la cea economică –, iar parfumul ei cu feromoni se simțea, ca de obicei, la fel de puternic.

— Puțin, tu?

— Opt ore – nu e grozav când ți se întâmplă asta?

Eu m-am încruntat, la fel cum au făcut și pasagerii din jurul meu de la clasa muritorilor de rând.

— Voiam doar să-ți spun că mâine o să fie o zi aglomerată, a continuat ea. Am deschis niște e-mailuri, iar unele erau de la agenția Wonderland Artists. Clive are nevoie de ajutor cu un artist – o schimbare de imagine. S-a uitat prin cabină, studiindu-i pe cei de lângă mine, ca să vadă dacă erau suficient de grozavi cât să le pese despre ce vorbea ea. M-am aplecat spre Mona, în vreme ce ea a adăugat într-o șoaptă puternică: E vorba de domnișoara P. Nu reușește să ajungă în topuri de când a câștigat emisiunea, iar o schimbare de look e fix ce-i trebuie ca să devină o actriță credibilă. Trebuie să ajungă la BAFTA și să facă senzație.

O stewardesă a apărut atunci în spatele Monei.

— Mă scuzați, doamnă, dar trebuie să vă întoarceți la locul dumneavoastră.

— O clipă numai, a zis Mona, flituind-o cu un gest din mână.

— Doamnă Armstrong, pilotul a acționat semnalul de închidere a centurilor de siguranță, așa că trebuie să...

— A fost închiriat un studio pentru o sesiune de styling în duminica de dinaintea premiilor, a continuat Mona, ignorând-o complet pe stewardesă, așa că mâine trebuie să pregătim totul. O să sunăm niște designeri și-o să trecem pe la Selfridges ca să luăm niște lucruri. Odihna e pentru cei slabi de înger!

— Doamnă Armstrong. Vă rog să vă întoarceți imediat la locul dumneavoastră! a spus stewardesa cu o fermitate crescândă în glas. Nu mă faceți să repet.

Șaizeci de perechi de ochi obosiți și injectați s-au întors spre Mona, care a susținut câteva clipe privirea înghețată a stewardesei, înainte să-și dea seama că nu avea rost să i se opună. Aflasem deja că lucrul pe care-l detesta cel mai mult Mona, în afară de o cafea proastă, era autoritatea, mai ales cea care emana de la o persoană care se dădea cu dermatograf verde și care

purta uniformă din poliester. În timp ce era condusă de-a lungul intervalului, în cristalele Swarovski de pe spatele hanoracului ei s-a reflectat lumina soarelui de dimineață ce se ridicase deasupra norilor, inundând cu lumina lui toată cabina. Creierul meu buimac încerca să proceseze vorbele ei.

Știam cine e Clive – un faimos mogul al muzicii și gazda unei emisiuni TV foarte populare –, iar domnișoara P era câștigătoarea și descoperirea lui de anul trecut. Dar... domnișoara P, actriță serioasă? Părea puțin probabil. Nu reușise până acum să uimească lumea muzicii, iar Premiile BAFTA erau un eveniment serios; nu era locul unde să întâlnești un concurent ratat dintr-o emisiune muzicală. Mai presant de atât era însă următorul gând: *Uite cum se duc pe apa sâmbetei planurile mele de cină.*

PARTEA A TREIA

LONDRA, PREMIILE BAFTA

Capitolul 15

— Vicky!

— Vicky!

O strigam prin fanta de scrisori deja de cinci minute.

— Vicky! Te rog, trezește-te, e un ger de crăpi afară! Aproape și uitasem cât de frig era acasă, iar eu eram încă îmbrăcată după vremea din L.A. Și totuși, era senin – cerul lipsit aproape complet de nori –, iar aerul avea gustul metalic, rece, inconfundabil al Londrei. *Ador orașul ăsta!* Am bătut din nou cu putere în ușă. Era miercuri, aproape 8.30; ar fi trebuit să se fi trezit și să se pregătească de serviciu. Ca de obicei, telefonul meu nu mai avea baterie, iar cheile de la casă erau undeva pe fundul uriașei sale valize, pe care nu voiam cu niciun preț să risc s-o deschid în mijlocul Kensal Rise Street la ora aceea a dimineții. Un oportunist mi-ar vinde lucrurile în bazarul din Portobello cât ai zice pește.

— Vic? Nu e vreun dubios, sunt eu, Amber! Deschide!

După un timp, care mi s-a părut o veșnicie, a apărut în prag Vicky cu o figură morocănoasă și părul răvășit.

— Arăți întocmai cum mă simt eu.

— Sunt mahmură, da? Ce-i cu tine așa devreme? Credeam că aterizezi la șapte, a zis ea, ștergându-se la ochii cârpiți de somn cu dosul palmei și clipind ca un pui de liliac nou-născut, care căzuse din greșeală din cuib și aterizase drept în soare.

— Da, șapte dimineața. Am venit direct de la aeroport, am răspuns, măsurând-o încă o dată din cap până-n picioare. Și probabil că miros la fel de urât ca tine.

Teancul de scrisori, reclame și broșuri nedorite din holul comun se mărise de când plecasem. Brusc, mi-am văzut viața cu alți ochi. Vicky era desculță, purtând o pereche de pantaloni de trening American Apparel și un tricou lălâi. Pe la jumătatea drumului, în timp ce urcam scările, care nu

văzuseră aspirator în doi ani de când locuiam aici – de fapt, era posibil ca adevărata culoare a covorului să fi fost roz –, ea s-a întors și s-a uitat la mine, ca și cum ar fi dat să spună ceva, pentru ca apoi să se răzgândească. Arăta de parcă nu se demachiasse cu o seară înainte, dar tot drăguță era – cum numai Vicky putea fi.

— Ești mahmură rău? am întrebat eu, deși răspunsul era limpede ca lumina zilei.

— Eh, a confirmat ea. Dar mă bucur mult să te văd. Mi-a fost așa dor de tine! Nu-mi vine să cred că a trecut doar o săptămână; mi s-a părut o veșnicie! Vino-ncoace!

S-a oprit în mijlocul scării și s-a întors spre mine, cu brațele deschise. Eu am tras valiza grea după mine și am lăsat-o din mână, în timp ce ea m-a luat de umeri și m-a cuprins într-o îmbrățișare strânsă, călduroasă, ca de urs.

— Te iubesc, scumpo! am zis eu.

— Și eu te iubesc. Suntem cele mai bune prietene pe vecie. S-a oprit apoi: Hmm... Mâna i-a rămas pe ușa șubredă de la intrare. Am observat că nu se închidea din cauza unui adidas. Balamaua acelei uși avea probleme. Nici nu mai știam de câte ori rămăseserăm, când una, când cealaltă, încuiate pe dinafară după ce se trântise. Vocea i s-a prefăcut într-o șoaptă. Ăă, nu mă omorî, capul meu n-ar suporta una ca asta, dar, ăă, s-ar putea să mai fie cineva aici.

Pe față i s-a așternut o expresie stânjenită în timp ce o studia pe a mea.

— S-ar putea? Sau este? am întrebat eu, ochind adidasul din ușa care părea prea mare pentru piciorul mărimea 37 al lui Vicky.

— Ăă, destul de sigur, da.

— Ceva îmi spune că nu-i vorba de o pisică pe care-ai cumpărat-o pentru noi.

— Aș fi vrut eu, a răspuns ea. Dar nu știam că-ți plac pisicile. Încă mai putem lua una, dacă vrei, știi că și mie mi-ar plăcea. Dar faza e că, ăă, e nițel mai mare decât o pisică. Și, înainte să faci presupuneri, nu, nu e Simon.

Ceva îmi spusese deja că nu era Simon. Vicky nu era niciodată atât de neglijentă în preajma lui Simon.

— Vicky! Vulpe bătrână ce ești! Ce n-ai... Mi-a făcut semn să vorbesc mai încet. Și, pe deasupra, și în timpul săptămânii!

— Am băut ceva cu niște colegi în Soho, iar unii dintre noi ne-am dus apoi la The Shadow Lounge. Ne-am distrat pe cinste. Era acolo și Jim, profesorul de desen... iar unii dintre tipii de la club îl credeau gay, așa că au început să-l ia peste picior, motiv pentru care am început să ne sărutăm ca să le demonstrăm că nu este. M-a apucat de mână și m-a tras mai aproape. Puteam simți mirosul de alcool. Și a fost așa bine, a continuat ea, încât ne-am

tot sărutat, pân-am ajuns aici...

— Jim cel sexy? Cel despre care-ai mai vorbit?

— Da, și *chiar* e sexy. A împins adidasul din ușă și a băgat capul înăuntru, să vadă dacă nu cumva Jim cel sexy și pe jumătate dezbrăcat trăgea cu urechea. Dar chiar nu am vrut să se ajungă aici. Am plecat cu taxiul împreună, apoi mi-am amintit că aveam o sticlă de șampanie în frigider.

— Aha, vrei să spui *că eu* aveam o sticlă de șampanie în frigider.

— O, Doamne, probabil că așa e scumpo, scuze, îți cumpăr alta. Dar totul a decurs atât de firesc; și sărută atât de bine!

Dac-aș fi primit o liră de fiecare dată când am auzit-o pe Vicky spunând asta...

— Iar acum îi porți tricoul.

— Miroase atât de bine – se dă cu aftershave-ul ăla care-mi place la nebunie!

Mi l-a întins ca să-l miros, dar eu m-am tras înapoi.

— Nu, mulțumesc. Deci, aftershave-ul e de vină?

— Absolut! Aftershave-ul, și cocktailurile, și atmosfera din The Shadow Lounge.

— Și cred că mai era și lună plină, am adăugat eu.

— Da! Ai văzut-o din avion? Am chicotit amândouă, ea afișând zâmbetul ei molipsitor. Asta, plus că ar trebui să fii aproape alcoolic ca să rămâi singur, a spus, ștergându-și încă o dată ochii mânjiți de rimel.

— Dar tu nu ești singură – *nu?* am întrebat eu, confuză. Cum rămâne cu Simon?

Ea a privit peste umăr, ca să se asigure că nu o aude nimeni.

— A fost o săptămână de coșmar. Practic, mi-a dat cu flit marțea trecută, când am vrut să-l văd după petrecerea de lansare – a spus că sunt prea beată; miercuri n-am dat de el, nu m-a sunat toată ziua, iar joi a fost prea ocupat ca să se gândească la orice altceva în afară de noua secvență de film pe care vrea să o difuzeze la radio. Și n-a dat semne că ar avea vreun plan nici pentru obișnuita noastră întâlnire de duminică, pe care a anulat-o seara trecută, așa că... Of, nu știu, Am, ori a cunoscut pe altcineva, ori s-a săturat de mine. Mi-a dat destul de clar de înțeles, nu crezi? Presupun c-am vrut să acționez butonul de autodistrugere noaptea trecută. Am vrut să te sun ca să vorbim...

S-a oprit în cele din urmă ca să mai ia o gură de aer, îngrijorarea citindu-i-se pe chipul ei drăguț. Mi-am amintit de cele trei apeluri ratate chiar după ce îmi pierdusem cunoștința în seara premierii. M-au durut ultimele ei cuvinte.

— Îmi pare rău, scumpo, am fost așa prinsă cu toate – am crezut că mă apelaseși din greșeală, pentru că era atât de târziu. Chiar atunci încercam să-

mi revin după un minor episod de leșin la premiera lui Beau Belle, apoi bănuiesc c-am uitat. Îmi pare rău.

— Un minor episod de leșin la o premieră? a repetat ea, chicotind cu zgomot. Cum să nu te iubesc, Amber! Avem atâtea de recuperat! Am râs amândouă, apoi a adăugat: Chiar aş putea să nu mă duc azi la muncă. Nu vreau decât să-mi beau ceaiul şi să-mi mănânc pâinea prăjită cu tine.

— Mai îmbrăţişează-mă o dată!

Ceva la cea mai bună prietenă a mea mă făcea că, indiferent cât de urât mirosea, cât de ciufulită sau cât de enervantă era, pentru că îmi băuse sticla de Verve Clicquot cu un tip oarecare, băutură pe care eu o păstrasem pentru ocazii speciale; oricât de detestabil părea gestul ei, nu puteam să stau prea mult supărată pe ea. Oricum, nu îmi plăcuse vreodată de Simon cine ştie ce. În ochii lui, eu eram fata de la prăvălie cu care nu merită să porţi o conversaţie doar pentru că nu ştie prea multe despre lucrările lui Pedro Almodovar sau despre calităţile existenţiale ale filmului *American Beauty*. *Ha! Dacă ar fi ştiut el despre recenta mea prietenie cu Trey Jones, poate că atunci m-ar fi observat.* Şi, deşi nu a recunoscut-o niciodată, am simţit că tipul ăsta, care se presupunea că este iubitul ei, o făcea şi pe ea să se simtă nesigură. Înainte, o pusesem pe seama clasicei tensiuni dintre cea mai bună prietenă şi iubitul celei mai bune prietene, însă poate că venise momentul să-i mărturisesc lui Vicky că atotştiutorul Simon, care aspira să devină următorul Barry Norman, nu era nici pe departe suficient de bun pentru cea mai bună prietenă a mea. Fix atunci am auzit un zgomot venind dinspre dormitor.

— Probabil că pisica a dărâmat vreo vază, am presupus eu, şi amândouă ne-am amuzat teribil.

După o conversaţie stânjenitoare cu Jim, profesorul de desen (care era clar mai sexy decât Simon, dar nu la fel de arătos ca Liam sau ca Rob, dacă analizam mai bine), şi după o cană mare cu ceai, m-am retras un dormitorul meu. Am ridicat valiza pe pat, unde am golit-o de conţinut. În câteva secunde, acesta arăta de parcă explodase o bombă în magazinul Harvey Nics. După ce a scăpat de Jim cel sexy cu o îmbrăţişare, nu înainte însă de a-i trasa instrucţiuni clare cum că ea suferea de toxiinfecţie alimentară şi nu se putea duce la muncă, Vicky a venit la mine. Cu ochii aţintiţi asupra comorii ce se afla dinaintea noastră, a rămas fără cuvinte. Însă doar pentru moment, căci apoi a început să strige „Hai să le probăm!” înainte să vin eu cu geniala idee de a ne duce să luăm micul dejun purtând diverse articole din prada mea. Ştiam amândouă, fireşte, că erau de fapt o grămadă de haine scumpe, aparţinând unor companii, nefiind nicidecum ale mele (nici măcar ale Monei). Cu toate astea...

Am ieșit din apartament arătând ca o combinație dintre Eddy și Patsy din *Ab Fab* și doi editori de modă aflați la săptămâna Modei de la Londra. Eu purtam o salopetă neagră Stella McCartney, accesORIZATĂ cu niște uriașe bijuterii de la Cavalli, printre care se numărau și o brățară cu imprimeu de leopard și un lanț ce aducea mai mult decât strălucire în viața de zi cu zi, o eșarfă Pucci pe cap și niște ghete până la gleznă cu toc, în două culori, de la Saint Laurent. Vicky a optat pentru o ținută de prostituată de lux: un trenchi stacojiu, din latex, de la Burberry, tras peste o rochie strânsă pe corp și niște ochelari rotunzi de la Chanel, chiar dacă nu era soare mai deloc, totul culminând cu o pereche senzațională de cizme *stiletto*, de un auriu metalizat, marca Alexander McQueen. Cu alte cuvinte, amândouă arătam ridicol. Am hotărât să mergem la Electric Dinner, ca să luăm micul dejun târziu. Ascuns chiar în centrul de pe Portobello Road, lângă Cinematograful Electric, acesta era probabil locul cel mai potrivit pentru ținutele noastre.

Cumva, acel mic dejun întârziat revendica să fie stropit cu un pahar de Bloody Mary; și, astfel, un pahar s-a transformat în trei, ca să condimentăm atmosfera cum trebuie, pornind apoi într-o plimbare pe șapte cărări până la piața de vechituri, de unde mi-am cumpărat o *maraca*, iar Vicky, un lanț vintage din aur, după care am ajuns în Portobello Gold cu o sticlă de vin roșu și două boluri cu nuci pe post de masa de prânz. Una peste alta, pentru noi a fost o zi normală în Portobello, cu excepția ținutelor trăsnete. I-am povestit despre Rob și despre faptul că noaptea petrecută în L.A. a fost una dintre cele mai tari din viața mea.

— L-ai căutat pe Facebook? m-a întrebat ea.

Când am răspuns că nu, Vicky a rămas șocată.

— Ei bine, l-am căutat, dar are profilul blocat și nu voiam să par obsedată, am recunoscut eu.

— Dar trebuie să-l cauți; așa se face! Trimite-i o cerere de prietenie! Eu am început să mă joc cu paharul cu vin. Îți știi parola. O fac eu, dacă n-o faci tu.

— Îmi știi parola? Dar asta e încălcarea vieții private!

— Viață privată? N-ai voie să ai viață privată față de mine, Amber Green, mai ales în situații în care nu ești în stare să te descurci de una singură.

— Ce înseamnă asta mai exact?

— Ei bine, știi dacă are iubită? Ăsta-i primul lucru pe care îl afli de pe Facebook.

— Nu-mi pasă dacă are iubită! am exclamat eu. Oricum, n-a pomenit de nimeni, cred că s-ar fi ivit ocazia dacă era.

Chiar nu-mi trecuse prin minte dacă Rob avea iubită; nu îmi lăsase

impresia că ar avea. *Plus de asta, nu era în niciun caz treaba mea.*

Ne-am îndreptat atenția către Simon de sâmbătă și Liam din L.A. De-a lungul zilei, Liam a continuat să mă țină la curent printr-o serie de mesaje, pe care i le-am citit și lui Vicky.

— Te place *așa* mult! s-a entuziasmat ea.

— Dar de ce nu m-a invitat în oraș?

Ea a ridicat din umeri.

— De ce nu-l inviți *tu*?

— Dar abia dacă-mi amintesc cum arată.

— Ai putea măcar să te folosești de el ca să-i atragi atenția lui Rob. E clar că-ți place tipul, iar odată ce-o să conștientizeze că te poate pierde, o să crească miza.

— Vicky, nu-mi place de Rob!

— Cum zici tu.

Nu mă credea. Cu toate astea, am decis amândouă că lui Vicky avea să-i fie mai bine fără Simon, individul cel stupid, și, deși Jim cel sexy, profesorul de desen, nu părea potrivit pentru o relație de viitor, era perfect pentru moment, numai bun ca să stârnească niște valuri la serviciu și să o ajute să treacă peste despărțire. Mona a fost următorul nostru subiect de conversație.

— E tare dificil să lucrezi cu ea; are o dispoziție foarte schimbătoare, i-am explicat eu. Uneori, e foarte drăguță, ca atunci când mi-a dat un lanț de aur pe care să-l port după Globuri, un gest atât de drăguț, dar alteori își pierde controlul, îmbolnăvind-se în timpul unui eveniment de proporții majore pentru industria modei sau închizându-și telefonul în ziua premierei. Adică, nu poți face asta, nu-i așa?

— Se pare că poți, dacă ești Mona Armstrong.

— Mi se pare că e ceva în neregulă. Am găsit un teanc de facturi nedeschise pe biroul ei și chiar ieri a primit un mesaj de la o instituție de creditare. Plus episodul cu vomitatul și cu închisul în casă; îmi creează impresia că încearcă să evite ceva.

— Pare stresată. Sau poate că are datorii? Ori vreo cădere nervoasă? Oamenii se confruntă des cu căderi nervoase pe-acolo. Trăiesc într-o lume himerică, nu uita.

— Dar are vile în L.A. și în Londra, călătorește la clasa întâi, poartă haine de designer, numai geanta ei valorează cât toate posesiunile mele. E ditamai vedeta... Nu are nicio logică.

Atunci mi-am adus aminte de propriul cont bancar și de chiria a cărei scadență se apropia vertiginos. Mona nu-mi spusese când avea să-mi returneze banii, iar cât de curând trebuia să-i dau vestea lui Vicky.

— Ai încercat să vorbești cu ea?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Poate că e înfricoșătoare, a continuat Vicky, dar poate că o să fie deschisă cu tine.

— Nu sunt sigură. Sunt doar o asistentă neînsemnată, de care se poate lipsi oricând. Nu-i exclus să îngroș rândurile fostelor ei asistente cât de curând.

— Mai bine zis, ești asistenta care i-a salvat pielea de mai multe ori în decurs de doar o săptămână, a remarcat ea, aruncându-mi o privire. Are vreo prietenă sau vreun prieten cu care să vorbești între patru ochi?

— Asta-i altă chestiune – nu cred că are pe nimeni. În afară de menajeră și de o droaie de celebriități, care nu i-au fost alături atunci când aproape că a vomat în geantă. Cred că e și foarte solitară. Și indiferentă față de relațiile sexuale. Nu mi-o închipui cu un bărbat, nici cu o femeie, dacă stau să mă gândesc.

— Ei bine, atunci mai rămâne o singură persoană: tu.

M-am lăsat pe spătarul scaunului.

— O să încerc să deschid subiectul săptămâna asta, cât suntem la Londra. Totul pare mai normal aici.

Vicky a bătut palma cu mine peste masă. După o scurtă pauză, mi-a spus:

— Crezi c-ai vrea vreodată să te muți în L.A?

Întrebarea îmi fusese adresată pe un ton foarte degajat, dar mi-am dat seama că reflectase mult asupra ei. M-a privit fix, cu un aer de seriozitate.

— Nu chiar. Toată lumea e prea obsedată de propria persoană, am răspuns numaidecât, iar Vicky s-a relaxat vizibil.

Îi spuseseam ce voia să audă, și eram destul de sigură că era și adevărat. Am rămas o clipă să analizez ce-aș face dacă Mona mi-ar oferi o slujbă permanentă, care ar fi presupus să mă stabilesc în L.A. Gândul mi-a zburat la mine, la Liam, la soarele strălucitor, la un Cadillac, la autostrada de pe coasta Pacificului. Cine știe ce îți rezervă viitorul.

— În fine, mai bine ne-am întoarce, am propus, smulgându-mă din reverie. Am uitat pentru o clipă de ținutele pe care le purtam și, brusc, m-am simțit ridicol printre ceilalți clienți îmbrăcați adecvat. Am de împachetat atâtea pentru mâine – mergem s-o pregătim pe domnișoara P.

— O îmbrăcați pe domnișoara P? Am crezut c-a dispărut din peisaj!

— Mona plănuiește s-o readucă pe firmament cu o apariție de milioane la Premiile BAFTA.

— Super! Nu m-ar deranja să fiu asistenta *ta* într-o bună zi, Amber Green – stilista stelelooor! Încă una pentru drum?

Nu după una, ci după patru băuturi pentru drum, m-am împleticit în

sfârșit în patul meu rece, cu dureri de picioare din cauza pantofilor strâmți. Simțind nevoia de puțină atenție, i-am trimis mesaj lui Liam, anunțându-l că ajunsese acasă cu bine, după cum ceruse să știe. Mi-a răspuns: *Aș vrea să-mi odihnesc și eu capul pe perna ta*. Amețită, am făcut o poză pernei, postând-o pe Instagram și etichetându-l și pe el. Evident, am petrecut cincisprezece minute ca să o prelucrez, aprinzând o lumânare pe noptiera de lângă pat, făcând o adâncitură delicată în pernă și aranjând-o în așa fel încât lumina să bată cum trebuie, făcând-o să pară cât mai ademenitoare posibil.

Aș vrea să întâlnesc perna aia, a venit neîntârziat răspunsul lui, care mi-a făcut pielea de găină. M-am dus la culcare întrebându-mă dacă avea să o facă vreodată.

*

A doua zi de dimineață, m-am trezit brusc din cauza zbârnâitului telefonului. *Rob – probabil că s-a întors în Anglia de-acum? Liam din L.A?* Rahat, n-am sunat-o pe mama. Dar nu, era Mona. „Ne întâlnim la Selfridges la 10.00. Mă văd cu asistentul personal ca să cumpărăm câte ceva pentru domnișoara P”. Nicio șansă să scap azi de oboseala de pe avion, ca să nu mai pomenesc de luat metroul până în Zona Cinci ca să-i văd pe ai mei ori să dorm și să-mi treacă mahmureala. *Fir-ar să fie, capul meu! Când o să mă-nvăț minte că timpul petrecut cu Vicky, chiar și la prânz, n-o să fie niciodată o simplă ieșire care presupune doar ouă și cafea? Mereu se transformă în ceva ce mai târziu numim drept „haos”*. Durerea de cap mă ucidea, mai rău decât mahmureala pe care o avusesem... să vedem... chiar săptămâna trecută, când ieșisem ultima oară cu Vicky.

Sub duș, gândurile mi-au zburat din nou la Liam din L.A. Comunicarea cu el străbătuse Atlanticul, schimbând între noi sute de mesaje. M-am gândit la accentul lui american. Avea accent american, nu-i așa? Nu reușeam să mi-l aduc aminte. Apoi m-am gândit la zâmbetul lui electrizant, la felul în care îmi făcuse inima să-mi bată cu putere, în noaptea aceea la Soho House, însă, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât imaginea din capul meu devenea mai încețoșată, întocmai ca o fotografie neclară a unui iubit de demult, o păștea pericolul să devină amintirea unui moment perfect. Și totuși, de-a lungul ultimei săptămâni, își croise drum în lumea mea.

∴

Chiar și în aglomerația cafenelei Starbucks de pe Oxford Street, Mona reușea să iasă în evidență. Ochelari fumurii, o cascadă de bucle ciocolatii cu suvițe în nuanța caramelului, colanți din piele, tricou din bumbac, jacheta preferată Isabel Marant și cizme de biker Jimmy Choo. Pe masa din fața ei era o uriașă sacoșă din pânză, roșie ca sfecla, semnată Anya Hindmarch, chiar alături de două pahare mari de *caffé macchiato* – suficient cât să

energizezi o școală întreagă. Vorbea tare la telefon, însă acest lucru nu a oprit-o să-mi facă disperată cu mâna, zgomotul brățărilor făcându-i pe câțiva clienți să se întoarcă spre ea. *Oho, nu arată prea fericită.* Mona nu se amesteca nici măcar în puhoiul cosmopolit al pasionaților de cumpărături din centrul Londrei.

— Nu te teme, Clive, te aud clar și răspicat, am auzit-o spunând. Are nevoie de ceva senzațional. Domnișoara P va face vâlvă la Premiile BAFTA. Luni dimineată va fi pe prima pagină a revistelor de modă. Mă voi ocupa personal de asta.

Cele două fete care stăteau la masa de lângă Mona au încercat discret, fără succes, să-i facă o poză, iar ea le-a aruncat o privire enervată. Poate că și pe ea o ajunsese oboseala călătoriei. Uitasem că Mona era probabil mai faimoasă în Londra decât în L.A., și asta mulțumită vâlvei create de episodul-pilot și de scena blogurilor de modă. Părea întrucâtva stresată.

— Ai întârziat, mi-a spus ea până să ajung la masă, suficient de tare încât clienții din preajmă să-și dea seama că sunt muștruluită de către șefa mea.

După ce am ajuns la masă și m-am așezat, mi-a făcut semn să mă trag mai aproape, aruncându-le alte căutături urâte celor două fete, care acum se abțineau din răspuțeri să nu râdă. Eram destul de sigură că o poză destul de nereușită a Monei ajunsese deja pe Instagram.

— Mă gândesc la o rochie îndrăzneță, de preferat cu un decolteu adânc în față și în spate, atât cât să-i facă pe oameni să vorbească despre asta, a decretat ea, făcându-l pe bărbatul de afaceri de la masa alăturată să ridice privirea peste exemplarul *The Times* pe care-l citea. Avem nevoie de o expunere masivă de goliciune ca să ne asigurăm că ajunge pe prima pagină. A întins mâna, lăsând să se vadă un ceas nou, mare, roz-auriu de la Michael Kors. Rahat, Amber! M-ai făcut să întârzii la programare!

Încă încercam să-mi revin după ce aproape îi văzusem chiloții – sau lipsa lor – când s-a ridicat. Mi-am amintit de Rita Ora care o dată și-a ridicat rochia ca să i se vadă chiloții la o petrecere de după Premiile Oscar. Era cu adevărat îndrăzneț.

— Crezi că domnișoara P o să fie de acord? am întrebat-o emoționată, închipuindu-mi-o pe cântăreața de 1,60 metri, cu picioare pe jumătate cât ale Ritei.

— Va trebui să fie. De-asta m-au chemat pe mine – eu obțin rezultate. Și-a scos iPadul din sacoșă și mi l-a dat. Tu te ocupi de asta, cu returnările și programează întâlnirile pentru Premiile BAFTA. Mă întorc într-o oră.

— Am înțeles, șefa!

Fetele de la masa alăturată deja nu se mai deranjau să-și ascundă telefoanele, făcându-i poze Monei, care ieșea din cafenea, cu ochelarii la ochi

și cu o atitudine hotărâtă.

— Ce tare e! a spus una din ele.

— Dar și afurisită! a răspuns cealaltă.

O parte din mine își dorea să-mi trag scaunul la masa lor și să spun tot ce știu.

∴

În timp ce o așteptam pe Mona să iasă de la Selfridges, încărcată cu rochii care-ți luau ochii, mobilul de pe biroul improvizat de la Starbucks a început să sune. Nu era vreun PR care să-și ceară rochia prețioasă înapoi sau să întrebe de ce îi fusese returnată ciopârțită de la coapsă în jos – Mona îmi spusese că, o dată, Beau luase o foarfecă și tăiase o rochie Armani în timpul unei petreceri, pentru că voia să arate mai „sexy”, spre nemulțumirea designerului –, însă mai că era să mă înec cu cafea când am văzut pe ecran numele lui Liam din L.A. Chiar mă suna! *Asta însemna că aveam să-i aud vocea la celălalt capăt. Și să vorbesc cu el!* Eram sub imperiul șocului. Nu am avut curaj să-i răspund, dar i-am ascultat mesajul lăsat în căsuța vocală de trei ori la rând. Avea o voce ușor răgușită, impregnată de un accent american, atrăgător și sexy. Liam din L.A. ajunsese și el la Londra. Și voia să ne întâlnim. Mai bine de o jumătate de oră mai târziu – fusese chinuitoare așteptarea, dar nu voiam să par disperată –, l-am sunat înapoi. Iar o oră și jumătate mai târziu, se afla în fața mea la Starbucks.

— Micuța mea Eliza Doolittle, a spus el, trăgându-și un scaun. Arăți atât de... *londoneză* azi.

Mintea mi-a stat în loc – era un compliment? Judecând după faptul că stătea atât de aproape de mine încât putea să-mi simtă respirația duhnind a cafea, cred că era.

— Bună, Henry „iggins”, am replicat, roșind. El a părut încurcat, dându-mi clar de înțeles că tot ceea ce pricepuse din *My Fair Lady* se rezuma la Eliza.

— Ce coincidență de proporții, destinul ne-a adus împreună! a exclamat el și mi-a zâmbit. Părul lui negru era ondulat natural, și rebel, încât ducea o adevărată luptă să și-l dea de pe ochi. Poldarkul meu american.

Așteaptă numai până când îi zic lui Vicky despre asta! Și-a dat un cârlionț după ureche și s-a aplecat și mai mult spre mine. Avea niște ochi căprui răpitori, ale căror gene îmi aminteau de un pui de cămilă. Arăta atât de exotic, exact opusul lui Rob, cu trăsăturile lui de manechin – sau de Henry Higgins, dacă tot venise vorba. Mă simțeam de parcă jucam în propria comedie romantică, el fiind cel mai sexy iubit de-o vară. Mi-aș fi dorit ca fetele cu iPhone-urile să pozeze și asta: eu, curtată de un american sadea sexy.

— În fine, ce te aduce la Londra?

— Am ajuns târziu aseară, a spus el, întinzându-și brațele peste masă. Mă copleșea complet. Știi tu, câteva petreceri de premieră, castinguri; sunt doctorul lui Gillian Anderson într-o nouă miniserie. Dar, să lăsăm astea, chestii plictisitoare...

M-a luat de mâini și, înainte să mă dezmeticesc, își împletise degetele printre ale mele. Brusc, am devenit groaznic de jenată. Flirtam în public cu un străin în toiul dimineții, pe teritoriul, de asemenea necunoscut, al unei aglomerate cafenele Starbucks. O față de la masa alăturată părea să-l fi ochit deja pe Liam; mai mult ca sigur că ieșea în evidență, la cât de bine arăta. Sau poate că-l recunoscuse din vreun serial obscur de la TV sau dintr-un film cu buget redus de pe IMDb. Mi-am lăsat degetele mângâiate de ale lui, încercând cu disperare să-mi ascund stânjeneala. O voce interioară îmi dicta să mă bucur de moment; să renunț la rațiune, să gândesc mai mult ca Vicky și mai puțin ca mine. Ce spusese ea? Când un bărbat te vrea, te vor și alții.

M-am trezit zgâindu-mă la buzele lui pline și întrebându-mă cum ar fi să le sărut. Apoi s-a aplecat în față. Eram ca două țestoase care-și șteau capul afară din carapace, oprindu-ne timizi atunci când ni s-au atins nasurile. Mi-a pus o mână fermă pe spate și mi-a tras fața uimită foarte aproape, până la mijlocul mesei. Privirea îi era ațintită asupra buzelor mele ușor distanțate. Puteam să-i simt răsuflarea pe ele. *Dumnezeule, se pricepe, nu glumă!* Mă simțeam ca o jucărie în palmele lui.

— Am vrut să te sărut încă de când te-am cunoscut, mi-a mărturisit el, ochii căprui arzându-i de dorință, ațintiți în continuare asupra buzelor mele tremurânde.

Înainte să mă pot decide cum să reacționez, s-a întâmpat. Ne-am sărutat.

Limba lui era tare, dornică, exploratoare. Dinții ni s-au atins cu zgomet. Mi-a venit să râd, însă el mi-a ținut capul nemișcat, amuțindu-mă. Recunosc, trecuse ceva de când avusesem parte de o giugiuleală pe cinste, dar nu-mi amintesc să fi fost la fel de agresivă ca asta. Experiența începea să semene mai degrabă cu o intervenție stomatologică decât cu un sărut.

— Ce gust bun ai, Amber! a spus el, oprindu-se o clipă ca să-mi privească din nou buzele lucind de salivă.

După încă vreun minut de sărut pasional, mi-am tras ușor capul în spate și mi-am desprins încet gâtul din strânsoarea lui. El s-a lăsat înapoi pe scaun. Când am îndrăznit să-mi ridic privirea, m-am trezit în față cu Rob, care arăta la fel de șocat.

— Doamne, îmi pare atât de rău! Ăă, Mona mi-a spus că lucrezi aici, așa că noi... a zis el, arătând peste umăr, unde Fran și Lățosu' abia se abțineau să nu râdă.

Echipa de televiziune m-a surprins în timp ce experimentam cel mai

groaznic sărut din viața mea. La fel și majoritatea clienților de la Starbucks. O, Doamne, ce-am făcut să merit asta?

Liam a observat și el că aveam companie.

— Totu-n regulă, amice? a întrebat Rob stânjenit.

Liam abia dacă l-a văzut, întrerupt atât de brutal din toiul unui sărut îngrozitor de către niște necunoscuți. Sau poate el credea că nu sărută atât de prost? Nici nu știam ce era mai rău. În schimb, ochise vitrina cu mâncare din fața cafenelei.

— Nu știu despre tine, Eliza, dar eu sunt lihnit. Dacă nu bag ceva în mine, o să-ncep iar să te devorez, a zis el, făcându-mi cu ochiul.

Rob a ridicat o sprânceană.

Eu m-am înroșit toată.

— Mm, da, adică nu, n-am mâncat încă de prânz. Mă duc să iau câte un sandviș pentru fiecare, dacă vreți.

Fiind asistenta Monei, mă transformase în asistenta tuturor, dar nu voiam decât să plec cât mai departe de Limbă Terminator.

— Mă duc eu. Ce să v-aduc? a insistat el.

După două secunde de gândire, am zis:

— Un sandviș cu șuncă, roșii și salată, te rog.

Brusc, mă simțeam lihnită. Poate că niște mâncare plină de proteine avea să-mi dea energie pentru ceea ce aveam să înfrunt în a doua parte a zilei. Nimic nu era previzibil atunci când venea vorba de Mona, iar eu trebuia să aflu motivul pentru care echipa de filmări venise aici.

— Unul întreg? s-a arătat el șocat. Știi că lăcomia e unul dintre cele șapte păcate capitale? Credeam că ești atentă la siluetă. În fine.

Și cu asta a pornit spre vitrină.

Eu am rămas cu gura căscată. *Chiar spusesese asta? Că sunt lacomă pentru că voiam un sandviș la prânz?* Vedeam negru în fața ochilor de furie. *Afurisitul de L.A. cu locuitorii lui care se-nfometează!* Mai auzise și Rob, care își întorsese privirea, vădit rușinat după ce mă văzuse giugiulindu-mă cu un tip care acum îmi reproșase fără ocoliș că sunt grasă.

Fran a venit în fața lui Rob.

— Deci, să înțeleg că Mona n-a pomenit de filmare nici de data asta? a spus ea, dându-și ochii peste cap.

— Ăă, nu, am bălmăjit eu, sătulă până peste cap să am de fiecare dată răspunsul greșit. Momentan, e la Selfridges. Dacă pe ea o căutați, o găsiți acolo.

Încă reflectam la comentariul despre lăcomie și, mai mult decât orice, voiam să plece cu toții și să mă lase singură.

— Nu-i o idee rea, a spus Rob după o scurtă pauză, înțelegându-mi

dorința. Haideți să tragem cadrele de fundal în fața magazinului și să-l cercăm să dăm de Mona mai târziu sau mâine.

Îmi oferise o cale de scăpare, și îi eram recunoscătoare pentru asta. Fran s-a întors pe călcâie, dând să plece pufnind; Liam din L.A. s-a lovit chiar atunci de ea, în timp ce se întorcea la masă. A aruncat sandvișul cu bacon înspre mine.

— Când termini munca, scumpo? m-a întrebat el.

— Niciodată, am răspuns eu, cu sinceritate. Momentan, lucrez pentru Mona non-stop. Cel puțin, până trec Premiile BAFTA.

— Ne vedem *mañana* atunci, fetițo. Îți dau mesaj, a spus el, înainte să-și ia jacheta și să o șteargă.

Fetițo? Nu te aștepta să și răspund.

Așa se face că, într-o clipă, eram din nou singură. Ei bine, cu excepția oamenilor din jur, care se holbau la mine.

∴

Reușisem să dau gata sandvișul – până la ultima firimitură delicioasă –, înainte să se întoarcă Mona, într-o stare de extaz, după ce se desfătase cu tot ce avea mai bun de oferit etajul al doilea de la Selfridges. Nu a părut deranjată când i-am spus că filmarea se amânase pentru a doua zi – spre bucuria mea – și mi-a dat liber restul zilei.

Nu aveam nicio tragere de inimă să-l sun pe Liam, ștergându-i în schimb numărul din agenda telefonului și grăbindu-mă acasă să-i relatez lui Vicky toate detaliile jenante. *Viața e prea scurtă pentru încă un sărut prost.*

∴

Pe durata celor două zile dinaintea Premiilor BAFTA și a transformării pe care aveam să o aducem în persoana domnișoarei P, am continuat să o ajut pe Mona, întâlnindu-mă cu ea în tot soiul de cafenele din tot orașul. În timp ce îmi indica ce rochie și ce accesorii i se potriveau fiecărei vedete aspirante, în timp ce ne deplasam la programări pe la magazine și pe la birourile reprezentanților ori pe la alți clienți BAFTA, eu îi verificam neîncetat mesajele recepționate. Era foarte îngrijorată în privința a ceea ce avea să aleagă Jennifer Astley: rochia stacojie de la Valentino nu fusese purtată de nimeni sezonul acesta, iar Beau Belle hotărâse să nu vină de la L.A. cu Trey, așa că rămăseserăm doar cu Jen, iar cei de la Valentino ne sunau de două ori pe zi ca să le spunem dacă avem vești. Dispoziția Monei era la fel de schimbătoare ca întotdeauna. Trecea de la o șefa adorabilă, oferindu-se să mă ducă la manichiură și la pedichiură, după o rundă de probe, la șefa descinsă din iad, țipând la mine în fața clienților dacă aveam cumva vreo inițiativă, apoi neprezentându-se la întâlniri și lăsându-mă de una singură. Într-o după-amiază, a țipat la mine în public, după ce îi comandasem o cafea

Starbucks medie în loc de una mare. În după-amiaza cu pricina, trebuia să ne întâlnim la stația de metrou Bond, însă întârziase o oră. Nu mă îmbrăcasem suficient de gros, iar mâinile aproape că-mi degeraseră, însă nici pomeneală să-și ceară scuze.

— N-ar fi mai ușor să ne întâlnim acasă la tine? am întrebat-o eu, după ce mi se dezghețaseră buzele.

A ignorat întrebarea mea cu desăvârșire.

În timp ce ne îndreptam în liniște spre programarea de la Smith's cu Jas, mă întrebam dacă Mona chiar locuia în Londra. Până acum, nu pomenise niciodată cum că ar fi stat aici. Însă mă temeam mai mult de felul în care aveam să fiu primită la Smith's – în special de către Băț.

După ce am cotit pe South Molton Street, am simțit o atingere pe umăr.

— Doamnelor! Era Rob. Am rămas uimită să-l văd în centrul Londrei. Arăta foarte bine în maleta neagră și paltonul gri de iarnă. Ce pas alert aveți azi! a exclamat el.

Vârful nasului i se înroșise.

— Rob! am exclamat eu, obrajii făcându-mi-se la fel de roșii ca nasul lui.

— Nu mi-ai zis că trebuie să filmăm în după-amiaza asta! m-a admonestat Mona, enervată. Am ratat cumva vreun mesaj?

— Nu avem de filmat, stai calmă, i s-a adresat Rob, zâmbind. Deși voiam să te întreb dacă mai putem trage câteva cadre la Smith's săptămâna asta – Fran se gândea că ar fi bine să vorbești despre Premiile BAFTA și OSCAR. Ce spui?

— Eu sunt de acord, dacă e și Jas, i-a răspuns Mona.

— O putem întreba chiar azi, am sugerat eu. Acolo mergem acum.

— Excelent. Să mă anunțați. Și-a tras gulerul în sus, și-a frecat palmele una de alta și și-a schimbat greutatea de pe un picior pe altul, încercând să se încălzească; părea că ar fi vrut să mai zică ceva. Mă rugam să nu mă întrebe de Liam în fața Monei. Voiam să dau uitării întreaga tărășenie. Amber, ce faci după programare? m-a întrebat el în cele din urmă. Ai cinci minute să bem ceva împreună? Sau poate o cafea? Aș vrea să te întreb ceva.

Mona mi-a dat un ghiont destul de evident. M-am întors către șefa mea, a cărei dispoziție părea să se fi îmbunătățit.

— Are și ea dreptul la o pauză din când în când, a zis Mona. Terminăm la Smith's în vreo două ore.

Era destul de limpede că Rob era unul dintre puținii oameni care putea obține orice de la Mona; îl ajuta și faptul că arăta bine.

— Grozav. Ne vedem la Preț, cel de lângă metrou, pe la cinci?

— Ne vedem acolo.

Și, zicând acestea, s-a întors cu spatele și a plecat.

— Te place, a afirmat Mona.

Eram conștientă că Rob auzise.

— Ba nu, e doar prietenos.

În timp ce ne apropiam de Smith's, am început să simt un gol în stomac. Mona părea și ea distrasă. A început să-și târșăie picioarele, oprindu-ne în cele din urmă în dreptul unor vitrine la două magazine depărtate de butic, și mi-a pus mâna pe încheietură.

— Ascultă-mă, Amber, voiam să te rog ceva înainte să intrăm.

S-a întors spre mine. Uneori, nu aveam sincer niciun habar cu privire la ceea ce urma să scoată pe gură, iar aceasta era una dintre aceste ocazii.

— E vorba de slujba ta, a început ea pe un ton ferm. *Mă concediază!* A făcut o pauză ca să sporească efectul dramatic. Știu că trebuia să fie doar pentru două săptămâni, dar chiar mi-ar plăcea să continui și să mă ajuți și pe durata Premiilor BAFTA și OSCAR. N-ar mai fi decât vreo două săptămâni. M-a privit în ochi cu un soi de disperare, iar eu am răsuflat ușurată. Ce spui? a mai întrebat, zâmbindu-mi încurajator. Mă gândeam să o anunțăm pe Jas azi.

— Uau, chiar îți sunt recunoscătoare pentru asta! am zis eu, neștiind cum să-mi sfârșesc fraza. Nu eram sigură dacă mă descurcam bine sau nu. Am zâmbit stânjenită, iar Mona m-a strâns de încheietură. *N-o s-o spună, dar cred că ăsta-i modul ei de a-mi comunica faptul că mă descurc bine.* Dacă-ăș accepta, crezi că Jas s-ar supăra?

— Jas vrea ca tu să fii fericită, a spus ea, fără să stea pe gânduri.

Am analizat rapid în minte propunerea.

Avantaje: ultima săptămână a fost grozavă; am întâlnit-o pe Jennifer Astley; uneori, am ocazia să port niște rochii superbe; poate că n-o să am parte de multă mâncare, dar măcar șampania e gratis.

Dezavantaje: șefa mea pare în pragul unei crize de nervi; s-ar putea să nu mă mai pot întoarce la Smith's; trebuie să plătesc chiria și n-am idee când o să fiu plătită; nu sunt sigură că sunt făcută pentru lumea în care oamenii poartă mărimea 32; nu vreau să mai dau niciodată peste Liam din L.A.

— Te superi dacă mă mai gândesc la propunere? am răspuns eu în cele din urmă. Doar câteva ore, vreau să văd ce spune Jas și aș vrea să discut și cu mama. Apoi mi-am amintit. Ăă, care-ar fi remunerația? Vicky m-ar omorî dacă nu-mi plătesc chiria luna asta, iar ăsta o să fie primul lucru despre care o să mă întrebe mama. Și cum rămâne cu banii pe biletele de avion?

— Ei bine, sunt sigură că ai putea păstra rochia de la Burberry care îți stătea atât de bine noaptea trecută. Mi-a ignorat întrebarea, făcând un gest expeditiv către lăntșorul cu pandantivul în formă de S. Un stilist trebuie să arate întocmai.

Hmm. Rochia aia era cel mai frumos lucru pe care l-am purtat vreodată. Oi putea s-o vând pe ebay. Sau poate se simte ciudat să discutăm despre aspecte financiare în mijlocul străzii?

— Haide să vedem în ce dispoziție o găsim pe Jas, iar eu îți promit că îți voi da un răspuns până la sfârșitul zilei, în regulă? am propus eu.

— În regulă.

Și-a ridicat gulerul de la haină și și-a pus ochelarii, gata să intre în magazin.

Capitolul 16

Odată intrate, atmosfera de la Smith's nu era pe atât de glacială pe cât mă așteptam să fie, deși era destul de ciudat să mă aflu de cealaltă parte a baricadei. Băț abia dacă s-a uitat în ochii mei – deși am surprins-o scanându-mi ținuta și, fără îndoială, m-am simțit ușurată că purtam încă ținuta standard: o parka de la AllSaints, blugi strâmți de la Topshop și o jachetă neagră de la Zara. Jas, în schimb, m-a primit mult mai călduros, oferindu-mi câte un sărut pe fiecare obraz, în timp ce Marele Al, spre ușurarea mea, nu a arătat nici cel mai mic semn de stânjeneală.

— Și, l-ai întâlnit pe Al Pacino? m-a întrebat el, conducându-mă în depozit, unde fusesem poftită să arunc o privire la nouă colecție.

— Din păcate nu, dar o să-i cer autograf pentru tine dacă-l întâlnesc.

— Parc-ai mai slăbit. Ai devenit și tu anorexică, așa cum se poartă la Hollywood? a comentat el, aruncându-mi o privire paternă.

— Oamenilor de acolo nu le plac chipsurile și vinul la fel de mult cum îmi plac mie, am răspuns. Dar nu-ți face griji, am avut mult de lucru, atâta tot, nu m-am apucat de slăbit.

— Sper că nu, mi-a spus zâmbind. Ai de gând să te-ntorci?

— Hmm, bună întrebare, am zis eu.

— Să-nțeleg că nebuna a încercat să te momească să lucrezi de tot pentru ea? Jas crede că te întorci aici de luni, chiar mai devreme vorbea de vitrine; vrea să-ți pui talentul la lucru.

— Mona ar vrea să mă mai țină – nu de tot, dar cât să treacă și de Oscaruri. Mă bucuram să împărtășesc secretul cu cineva. Dar, nu știu ce să zic, e o adevărată nebunie să lucrezi pentru ea, sinceră să fiu.

— Nu-mi spune, a făcut el, dându-și ochii peste cap. Chiar credeai altceva? O fată inteligentă ca tine, Amber Green?

Am chicotit.

— Nu știu ce-am crezut. Dar, întrebarea e, pot să-mi asum mai mult?

M-am așezat pe o cutie nedesfăcută din depozit, dorind să mai amân puțin întoarcerea la etaj.

— O ceașcă de ceai?

— O, da, una mare, te rog.

— E posibil să ajung și eu să cunosc pe cineva faimos, dacă ești norocoasă. Mi-a zâmbit, înaintând grațios printre grămezile de cutii așezate una peste alta pe podea. Însă, înainte să dispară după paravanul din fața chichinetei, s-a oprit, cu o mână pe separatorul șubred. De acolo, a privit de jur-împrejurul încăperii fără ferestre, înregistrând fiecare detaliu: cutiile pe jumătate deschise și suporturile cu haine acoperite cu folii protectoare; cutiile de pantofi înșirate de-a lungul peretelui, puse una peste alta ca niște cărămizi uriașe. Tavanul scund și lipsa geamurilor făceau ca spațiul să fie apăsător. Mi-am amintit numaidecât orele petrecute despachetând haine și călcându-le la abur. Alan a scos un oftat.

— Stau în încăperea asta ore-n șir, șase zile pe săptămână, a spus el în cele din urmă. Cunosc fiecare crăpătură din perete și toate zonele care au nevoie de o mână de vopsea. Am schimbat fiecare bec, nu o dată. Deschid cutiile după livrare, și, după ce le golesc, le strâng și le duc în spate. Și fac asta iar și iar, săptămână după săptămână. Nu i-am întrerupt discursul. Viața ar trebui să-ți ofere mai multă aventură, nu crezi, puștoaico?

Nu era nevoie să răspund. Alan îmi dăduse toate indiciile de care aveam nevoie ca să iau o decizie.

∴

Revenită la etaj, mi-am dat seama, din vocea ușor iritată a Monei, că avea nevoie de cafeaua de după-amiază. Amintindu-mi ce se întâmplase data trecută, m-am grăbit să i-o aduc. Tocmai când îmi puneam haina și eșarfa, Băț în sfârșit a băgat de seamă prezența mea.

— Stai o secundă, m-a strigat ea, vin cu tine. Și-a pus pe cap o bască din cașmir și s-a întors spre Jas. E-n regulă dacă lipsesc zece minute?

— Să-mi aduci un exemplar din revista *Drapers*, dacă tot ieși, i-a răspuns Jas.

Uimită, am deschis ușa și am pornit de-a lungul South Molton Street, umăr lângă umăr. Nu știam dacă eu trebuia să sparg gheața sau nu, având în vedere felul în care mă expediase data trecută când merseserăm împreună pe aceeași stradă, așa că o vreme am înaintat în liniște.

— Și, cum a fost? a întrebat ea în cele din urmă, nerăbdătoare să mă tragă de limbă, în timp ce am luat-o pe Brook Street.

Atitudinea ei însă rămăsese la fel de rece ca temperatura de afară.

— Bine, dar destul de agitat, am răspuns, neștiind sigur cât de multe să

divulg. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca ea să scrie pe blog sau pe Twitter ceea ce-i spusese „o sursă din tabăra Monei”. Globurile de Aur au fost un succes, iar Jennifer Astley este adorabilă!

— Toată lumea a vorbit despre căderea nervoasă a Monei de la petrecere, a pufnit ea, vădit mulțumită că putea deschide subiectul.

— N-a fost chiar așa rău, am sărit eu. Ei bine, asta nu era decât pe jumătate adevărat. *N-a vomat în poșetă, corect?* Mona mi-a cerut să mai rămân cu ea, am adăugat eu.

Pur și simplu mi-a ieșit pe gură. Băț a digerat în liniște cuvintele mele, răgaz în care eu m-am convins că puteam foarte bine să fiu sinceră și în privința faptului că era foarte posibil să nu mă întorc la Smith's luni dimineață. Mimica feței i s-a schimbat numaidecât, răceala fiind înlocuită acum de curiozitate.

— Și ce ai de gând să faci?

— Nu știu sigur încă. Probabil o să accept, dar vreau să discut cu Jas mai întâi.

Am comandat cafelele la Caffè Nero și am așteptat împreună comanda, fiecare pierdută în propriile gânduri. Mă întrebam ce pune la cale. Căci Băț puneă tot timpul ceva la cale. Începuse să-și cojească oja de pe unghiile date cu culoarea neagră mat.

— Tu ce crezi c-ar trebui să fac? am întrebat-o câteva minute mai târziu, după ce am ieșit din cafenea și am pornit înapoi spre butic, Băț rămânând cu privirea pironită în albul capacului din plastic de pe cafeaua ei.

— Fă cum crezi că e mai bine pentru tine. Apoi s-a oprit și s-a întors spre mine. Trebuie s-o spun, Amber. N-a fost deloc corect ce mi-ai făcut. Pantofii nepotriviți din vitrină au fost clar o greșeală. Iar ție nu-ți pasă de modă pe cât îmi pasă mie. Nici măcar nu ai o eșarfă de la McQueen, pentru numele lui Dumnezeu! Ar fi trebuit să te dai la o parte și să mă lași pe mine în locul tău. Eu te-am învățat tot ce știi în materie de modă.

Preț de câteva secunde, am fost copleșită de sentimentul de vinovăție. *Poate ar trebui să mă dau la o parte de data asta?* Însă ceva m-a făcut să mă opun. La urma urmei, Vicky mă inițiasse în tainele modei cu mult înainte să o fi întâlnit pe Băț.

— De fapt, faza cu pantofii n-a fost nici pe departe o greșeală, am spus. Mi se făcuse pielea de găină, însă n-am lăsat să se vadă asta. Ascultă, dacă Mona o să aibă nevoie de un ajutor în plus cât suntem la Londra, o să te recomand, am propus eu. Dar asta-i tot ce pot face.

— Foarte generos din partea ta, a pufnit ea, trăgându-și apoi gluga pe cap, semn că nu mai era dispusă să continue discuția.

Din fericire, alesesem cafeneaua cea mai apropiată de butic, prin urmare,

nu trebuia să ne suportăm prea mult, iar eu să-i mai vând și alte gogoși. Kiki s-a oprit în dreptul unui chioșc de ziare ca să cumpere revista pentru Jas.

— Ne vedem la Smith's, am spus eu. Nu pot lăsa cafeaua Monei să se răcească.

∴

Când am ajuns la Smith's, Mona și Jas erau prinse într-o conversație. Am observat stativul cu haine dintre ele și câteva rochii strălucitoare, care, am presupus eu, fuseseră selectate pentru domnișoara P.

— Îmi place asta, Amber, a spus Mona, ținând în mâini o rochie neagră, îndrăzneată, căreia abia dacă i se simțea materialul – doar câteva petice care să acopere zonele esențiale.

— Mona mi-a povestit cât de inspirată ai fost săptămâna trecută cu Jennifer Astley, a spus Jas, șefa cea bună.

— Sincer, am avut noroc, am răspuns eu, zâmbind și dorindu-mi în taină ca Băț să fi auzit și ea dialogul.

— Lasă asta, nu trebuie să ajungi la o întâlnire, scumpo? a spus Mona, făcând cu ochiul în direcția lui Jas. A lovit-o săgeata lui Cupidon în L.A.

Eu m-am cutremurat. Jas a râs, neîncrezătoare.

— Pe Amber? Ia te uită, n-aș fi crezut. Mi s-a părut mie că radiezi!

— O, chiar radiază, a întărit Mona, dându-mi un ghionț.

Parcă eram umilită de două mătuși țicnite, dar foarte bine îmbrăcate.

— Du-te să te întâlnești cu iubițelul tău, mi-a ordonat Mona, deschizându-mi ușa.

— Nu e... – ei bine, dacă tot sunt îmbrăcată... am zis eu, zâmbind.

Abia așteptam să plec.

— Ne vedem mai târziu la Soho House. Îți dau mesaj când ajung, a continuat ea. Fugi acum! Paa!

Tocmai când îmi înfășuram eșarfa la gât, a intrat și Băț pe ușa deschisă.

— Te sun eu, Jas, am promis eu și am plecat, inima bătându-mi nebunește la gândul că aveam să mă întâlnesc cu Rob și să lămuresc chestiunea referitoare la Liam.

Discuția cu Jas despre oferta Monei trebuia să mai aștepte.

Iată-l acolo, înăuntru la un Pret A Manger. Am făcut câțiva pași înapoi, aruncându-mi o privire scurtă în reflexia dintr-o vitrină și trecându-mi repede degetele prin păr ca să-l aranjez puțin. Chiar mă bucuram să-l revăd și să fim doar noi doi. Îl știam pe Rob de mai puțin de două săptămâni, dar faptul că fuseserăm împreună în L.A. mă făcea să cred că avem foarte multe în comun. Când m-a văzut, a devenit puțin agitat, sărind de pe scaun și curățându-l pe cel de lângă el de niște firimituri de croasant, înainte de a-mi face semn să mă așez. M-am simțit din nou rușinată pentru că fusese martor

la acel sărut prost.

— Ți-am comandat și ție o ciocolată caldă, sper că nu te superi, a spus, împingând spre mine un pahar din carton. Nu era cea mai grozavă locație pentru revederea noastră, dar nu aveam de ales. Și mulțumesc, a adăugat el, ca și cum i-aș fi făcut cine știe ce favoare prin simplul fapt că acceptasem să vin.

Tonul lui m-a surprins puțin.

— N-ai pentru ce, mă bucur să te văd. Mulțumesc pentru ciocolata caldă. Mi-am adus aminte de mesajul lui. Mă întrebam dacă își aducea aminte de noaptea aceea la fel de bine ca mine. Era amuzant că acolo băusem șampanie la niște petreceri de neuitat, iar acum, iată-ne din nou, întorși la realitate, sorbind ciocolată caldă la Preț.

— N-o să dureze mult, a continuat el, cu glas pierdut. Doar că voiam să știu părerea ta, ca stilist.

A băgat mâna adânc în buzunarul hainei, căutând ceva. De ce era atât de agitat? Îmi transmitea și mie aceeași stare.

— Nu-mi spune c-ai profitat de reducerile de la Primark, l-am tachinat eu. Ai cumpărat niște hanorace de prost-gust și vrei să afli cum să le returnezi?

— Haha, nu chiar.

— Un chilipir nu-i un chilipir dacă nu-ți și place, am spus eu.

Am zărit colțul unei pungațe turcoaz pal, ușor mototolite. Tipic masculin – nu voia să fie văzut în posesia unui lucru atât de elegant și de drăguț. Unele pungi sunt aproape la fel de prețioase precum conținutul lor, iar asta era una dintre ele. Da, o recunoșteam cu ușurință, fie și numai după culoare. Era de la Tiffany, acel Sfânt Graal al bijuteriilor pentru ocazii speciale. L-am privit nedumerită cum desface în grabă funda drăguță, asortată, și plasează o cutiuță în fața mea. *De ce îmi arată o cutiuță superbă de la Tiffany? Doar nu mă cere de soție în Pret, nu? M-a văzut giugiulindu-mă cu altul, și acum vrea să-mi pună un inel pe deget? Cu siguranță nu!* Am simțit că rămân fără aer, o ușoară panică, și, în același timp, o ușurare stranie.

El a privit în jur, ca să se asigure că nu suntem urmăriți, apoi, cu o lentoare chinuitoare, a deschis cutia. Iată-l stând între noi, scânteietor, desăvârșit: cel mai frumos și mai strălucitor inel de logodnă cu diamant pe care l-am văzut vreodată – ei bine, în afară de cel pe care sora mea mi-l arătase acum șapte ani și care mă făcuse să plâng. Piatra strălucitoare se cuibărea în montura îngustă din platină. Era deosebit prin simplitatea lui. Brusc, am simțit un nod în gât. Mi-era rău.

— Uau! a fost tot ce-am putut spune.

Apoi am ridicat privirea către el și, într-o secundă, mi-am dat seama că eu nu eram nici pe departe cea pe care intenționa să o ceară în căsătorie.

— Deci? Îți place? a întrebat el, cu o expresie nevinovată.

Stomacul mi s-a strâns în timp ce el căuta un răspuns pe chipul meu.

— Vrei să spui, dacă *ei* o să-i placă? am zis eu, încercând din răspuțeri să îmi rețin tremurul vocii.

— Păi, da, asta-i ideea, a răspuns, lăsându-și umerii să-i cadă. Nu cer în căsătorie un bărbat, Amber. Credeam c-am lămurit chestiunea asta.

Eu am făcut o încercare jalnică de a zâmbi.

— O să-l adore, am reușit să îngaim în cele din urmă, pe o voce pe cât mai firească și străduindu-mă să nu mă ridic de pe scaun în secunda aceea și să o rup la sănătoasa. *Cum de nu mi-am dat seama că are iubită – una serioasă, pe care intenționează să o ceară de soție? Cum am putut fi atât de proastă? Proastă ca noaptea!*

— Nu e prea simplu? a întrebat el. Sau prea ostentativ? Parcă totul e un clișeu fără margini.

— Din contră. E frumos – e clasic.

L-am privit din nou. Senzația de rău era acum însoțită de setea de răzbunare. Propriile reacții m-au speriat până și pe mine. Era genul de inel pe care l-aș fi ales pentru mine, dac-aș fi avut vreodată ocazia. O parte din mine voia să apuce cutiuța aceea perfectă și stupidă și să o azvârle cât colo. Poate că avea să fie găsit de vreo persoană nevoiașă, de cineva care *chiar* să aibă nevoie de el. Lacrimile au început să mi se adune în colțul ochilor. M-am scuzat că mă duc la toaletă.

În timp ce mă spălam pe mâini, m-am uitat o clipă la chipul jalnic din oglindă – era una dintre acele oglinzi false, care-ți fac capul să pară strâmb. Dacă-mi duceam mâinile la obraji, aduceam puțin cu *Tipătul* lui Edvard Munch, și fix asta îmi și venea să fac: să țip. M-am întrebat de ce oare montau oglinzile astea false și inutile în toaletele publice. Ca să prevină tentativele de suicid?

Atunci mi-am dat seama: țineam mult la el, la tipul ăsta pe care nu-l cunoșteam decât de foarte puțin timp, dar cu care împărtășisem atât de multe. Vicky observase asta, chiar și o persoană atât de egocentrică precum Mona observase asta, eu de ce nu am observat? Presupun că o parte din mine așteptase ca el să facă primul pas; să-mi spună că eu sunt persoana pe care o căutase și să creeze pentru noi deznodământul fericit de la Hollywood. I-aș fi răspuns favorabil dacă ar fi încercat să mă sărute pe terasa aceea de la petrecerea Globurilor de Aur. Dar nu, prințesa din poveste era bine mersi, cu inima acum frântă în milioane de bucățele.

Lucrurile începeau să se lege; *Rob a fost doar prietenos când m-a scos în oraș în seara Globurilor. Nu-a răspuns limpede la întrebarea cu iubita, deci, nu pot spune că m-a dus de nas. Iar mesajul cu licurici a fost doar modul lui*

de a fi prietenos. Și nu l-a deranjat deloc când m-a văzut cu Liam la Starbucks. Probabil i s-a părut la fel de amuzant cum au lăsat să se vadă Fran și Lățosu'. Probabil credea că eu așa sărut în mod normal! Mă simțeam atât de prost pentru că îi permisesem, fie și unei mici părți din mine, să-și închipuie că aş putea însemna mai mult pentru Rob. Parcă încasasem un glonț în inimă.

Am scuturat din cap, iar reflexia hâdă a făcut întocmai. *De ce ești așa vreaște când vine vorba de băieți, Amber?* O epavă când vine vorba de relații, așa cum, atât de plastic se exprimase cândva Vicky, felicitându-se pentru o altă glumă făcută pe seama mea. Însă cuvântul îmi rămăsese întipărit în minte. Nu era nicio coincidență în faptul că mama îmi cumpărase o pătură electrică dublă de Crăciun, ținând să precizeze că „e perfectă pentru tine, Amber, are o funcție de economisire a energiei – poți să pornești doar o singură parte”. *Mersi, mamă. Mi-e scris să dorm pe veci într-un pat de o persoană.*

Stăteam în toaletă de vreo cinci minute, iar ultimul lucru pe care mi-l doream era să-i las lui Rob impresia că e ceva în neregulă sau că am probleme cu stomacul. Am tras adânc aer în piept și m-am îmbărbătat. *Ies de aici și îl felicit cum se cuvine, așa cum ar face un bun „prieten”.* M-am gândit o clipă dacă Hallmark creează felicitări și pentru astfel de ocazii – „Baftă cu cererea în căsătorie! Sper să te refuze!” Aș fi vrut să știu cum arată logodnica lui Rob – cu studii la Cambridge, la modă, binecuvântată cu un năsuc drăguț, picioare mici și un metabolism accelerat? Am hotărât că cel mai bine era să mă comport de parcă nu mi-ar păsa.

— Și, cum merg pregătirile pentru Premiile BAFTA? a întrebat el când m-am întors, la fel de dornic să schimbe subiectul.

Slavă Domnului că n-a întrebat despre Liam!

— Bine, am spus eu. Sunt puțin îngrijorată, dar se pare că Mona crede că lucrurile se aranjează mereu pe ultima sută de metri. Eram curioasă dacă aveau să existe repercusiuni după episodul cu vomitatul – dacă nu cumva stilista ajunsese mai notorie decât propriile haine. În fine, trebuie să plec acum. Mă întâlnesc cu ea la Soho House. Mi-a propus s-o ajut până după Premiile Oscar.

— Acceptă! O să fiu și eu pe-acolo, o să ne distrăm! a spus el, cu ochi scânteietori – aceiași ochi de care simțeam, în mod nimicitor, că mă îndrăgosteam. Dacă la Globurile de Aur ți s-a părut nebunie, încă n-ai văzut nimic!

— O să mai filmezi cu Mona? am întrebat eu, știind că șefa mea nu avea să-mi dea niciun detaliu decât în ultima clipă.

— Suntem în tratative, a zis Rob, trecându-și degetul peste buza

paharului din carton. O să fiu cu Tim, majoritatea timpului. Dar o să fie distractiv să lucrez din nou cu tine, dac-o să fii pe-acolo – datorită ție a ieși atât de bine în L.A. Începuse să se relaxeze și să semene mai mult cu vechiul Rob. Dar Los Angelesul părea deja infinit mai puțin distractiv cu Rob prezent acolo, clar „luat”, cu Liam pe post de surogat slab, deși m-am gândit o secundă dacă este posibil să găsești pe un iPhone un număr pe care l-ai șters. *Poate că puțină distracție mi-ar prinde bine.* Apoi un gând și mai oribil mi s-a strecurat în minte. *Poate că Rob o să-mi ceară sfatul despre ce să poarte în ziua nunții. Mai rău, poate că o să fie și ea în L.A., cu inelul de la Tiffany pe degetul subțire, zâmbind cu îngâmfare, de parcă ar fi fost cea mai norocoasă fată de pe planetă.* Nici gând să-i mai trimit cerere de prietenie acum. Ar fi mult prea dureros.

— Și când plănuiești să treci la fapte? am întrebat eu, străduindu-mă din răspuțeri să mă arăt cât mai binevoitoare.

— Nu știu sigur, când o să simt că e momentul potrivit. Posibil să mai aștept câteva săptămâni. Vom vedea. Dar trebuie să ții asta secret, bine?

— Secretul tău e în siguranță la mine!

Am afișat un zâmbet fals și mi-am pus eșarfa. Aveam nevoie de aer curat.

∴

În drum spre Soho House unde urma să mă întâlnesc cu Mona, am sunat-o pe mama, disperată să aud o voce care să mă aline.

— Scumpo! Chiar vorbeam cu tata despre tine. De fapt – așteaptă o clipă – Richard!

A trebuit să îndepărtiez telefonul de ureche. Uitasem cât de strident putea tipa mama.

— Amber? Tata ridicase un alt receptor. Uram conversațiile în trei.

— Bună, tată.

— Sunt și eu pe fir!

— Bună, mamă.

— Ne întrebam dac-ai ajuns bine și ce s-a mai întâmplat cu femeia aia, Rhona.

— Mona.

— Concertul Norei de seara trecută a fost foarte frumos – sincer, eu și sora ta abia ne-am putut abține să nu plângem când și-a făcut numărul solo!

— Erau ca două apucate, smiorcăindu-se și ștergându-și nasul cu mânecile, a râs tata. Dar spune-ne despre călătoria ta. Te-ai întâlnit cu Michael Caine? A câștigat ceva parcă, nu?

— Da, tată, a câștigat, are talent, dar nu, din păcate nu m-am întâlnit cu el. N-am participat la premieră, am urmărit-o la televizor.

— Ai călătorit până la Los Angeles ca să urmărești ceremonia la televizor?

Mama părea contrariată. Le-am spus tuturor la serviciu că ești acolo!

— Ceea ce face Mona se petrece în spatele scenei – îmbracă vedetele pentru covorul roșu, am explicat eu.

Liniște la celălalt capăt al firului.

— Dar singuri nu se pot îmbrăca? a întrebat tata în cele din urmă. Serios acum, oamenii ăștia vor totul de-a gata? Măcar de gândit gândesc singuri?

— Nu mă aștept să înțelegi, tată, dar e o muncă mult mai complexă decât să tragi un pulover peste capul cuiva.

— Da, Richard, se numește stil, a intervenit mama.

— Dar a decurs foarte bine, iar Mona mi-a propus să mai rămân să o ajut până trec și Premiile BAFTA și Oscarurile.

Discuția s-a îndreptat inevitabil spre acel subiect.

— Ei bine, sper că te plătește frumușel pentru tot frecușul ăsta.

— Nu sunt sigură încă, mă întâlnesc acum cu ea ca să stabilim detaliile.

— Să nu te vinzi ieftin, fata mea, altminteri o să aibă de-a face cu mine.

— Bine, mamă. Te anunț. Ar trebui să închid, aproape-am ajuns.

— În regulă, scumpo. Dar noi când te vedem?

— Să sperăm că săptămâna asta, după Premiile BAFTA. O să trec pe la voi. Puteți să faceți friptură?

— Se ocupă tatăl tău.

Aceste cuvinte mi-au mers direct la inimă.

— Grozav. Vă iubesc!

— Și noi te iubim, au răspuns într-un glas.

— A, da, Nora are recital miercură viitoare. Poate reușești să ajungi și tu de data asta, a adăugat mama.

— O să-ncerc. Pa!

∴

Când am ajuns la Soho House, eram înghețată bocnă. Decorațiunile de Crăciun fuseseră strânse de pe stradă, iar acum era frig, o atmosferă mohorâtă și stătea să ningă. Doar că nu urma să avem parte de zăpada aceea pufoasă și adorabil de albă ca la țară – avea să fie zăpada londoneză, care se transformă într-o mocirlă cenușie imediat ce se așterne pe pământ, blocând aproape instantaneu întreaga rețea de transport în comun. Zăpada nu oferea nicio plăcere în Londra decât, poate, dacă locuiai în apropiere de Pimrose Hill și aveai timp să faci poze și să te postezi pe Instagram făcând îngeri de zăpadă toată ziua. Părea că se face din ce în ce mai frig cu fiecare clipă. Gândul la briza caldă din L.A. devenise foarte ademenitor.

Mona îmi reținuse un loc la bar, în fața ei aflându-se două pahare cu șampanie, din care unul era aproape gol. O lumânare ardea îmbietor. Atmosfera era caldă, plăcută și propice pentru o celebrare.

— Și, cât de drăguț era Rob, scumpo, s-a dat la tine? m-a întrebat ea, directă ca de obicei, în timp ce mi-am dat jos haina și m-am așezat pe bancheta goală de lângă noi.

Mă bucuram că nu fusese de față la evenimentul de acum două zile. N-aș fi suportat ideea.

— Nu chiar, am zis eu, întinzând mâna după băutura mea. Alcoolul era exact ce-mi trebuia în momentul acela.

— Ei bine, atunci te-ai dat tu la el?

— Nu după ce-am aflat azi, am oftat, dând pe gât o cantitate generoasă de șampanie.

— Nu-mi spune că e gay, ce pierdere!

— Mai rău, am răspuns eu. E pe cale să se logodească. Mi-a arătat inelul de la Tiffany, pe care i l-a cumpărat.

— Tiffany? Pentru numele lui Lanvin, ce clișeu! a pufnit ea. Biata fată!

Uneori, îmi plăcea la nebunie Mona. Acum, de pildă, reușea să-mi spună exact ceea ce aveam nevoie să aud. O chelneriță a trecut pe lângă noi, iar Mona a comandat o sticlă cu șampanie.

— Mă gândeam să sărbătorim în seara asta, a anunțat ea, luându-mă prin surprindere.

— Jennifer a decis să vină la Premiile BAFTA?

— Chiar așa. A zâmbit, în timp ce chelnerița a pus pe masă două pahare curate. M-a sunat Caroline în după-amiaza asta. Are mâine avion și vrea să poarte rochia de la Valentino. Floare la ureche. I-am spus că o să iei avionul până la Dorchester duminică dimineață ca să te ocupi de accesorii.

— Astea sunt niște vești grozave! Plus că asta însemna că aveam să primesc și mai mulți bani – bani de care aveam mare nevoie. Dar cum rămâne cu domnișoara P? Am crezut că ai nevoie să te ajut duminică.

— Las-o în seama mea, mi-a spus. Dar, oricum, despre altceva voiam să discutăm în seara asta. Chiar la ȣanc, chelnerița ne-a umplut paharele cu șampanie spumoasă și rece. L-am ridicat curioasă pe al meu. Am vorbit puțin cu Jas după ce-ai plecat tu, a continuat ea. Și a spus că ar fi mai mult decât fericită să mai lucrezi cu mine în următoarele săptămâni. N-o să fie mai mult de două, după care te poți întoarce la viața ta simplă de la Londra. Nu-i așa că-s vești bune?

Eram îngrozită de faptul că vorbise fără știrea mea. Nu știam ce să-i răspund, iar ea a ridicat paharul ca să-l ciocnească cu al meu. Eram furioasă că luase decizia în lipsa mea, lăsându-mă incapabilă de a-mi controla propria viață. *Dacă eu nu voiam? Și cu salariul cum rămâne?*

— Dar credeam că o să discutăm înainte, am zis, simțindu-mi obrazii arzând.

Detestam confruntările, mai ales cu o persoană atât de instabilă ca Mona.

— Ce mai e de discutat? Se pare că nu-mi dădea de ales. Haide, Amber, scumpo, n-ai de ce să stai pe gânduri. Și uită de Rob. O să te simți mai bine după încă un pahar.

Capitolul 17

Stăteam împreună, dar parcă fiecare era în lumea ei. Mona se uita prin încăpere, rozându-și unghiile, jucându-se cu fermoarele, pălăvrăgind despre tapiseria scaunelor; orice numai să nu vorbească despre salariul meu. Făcea din când în când câte un contact vizual, ca să verifice dacă o privesc sau nu, dar pretinzând că nu se uită la mine. Dar în seara asta nu mă mai simțeam ca o cârpă. Lovitura pe care o promisem de la Rob îmi dăduse curajul să îmi apăr interesele – și să nu las incertitudinea să preia controlul asupra zilei de azi. Dacă aș fi știut că are iubită, probabil că nu aș fi suferit atât acum. Vicky avea dreptate. Ar fi trebuit să-l caut pe Facebook. Plus de asta, plata chiriei era o problemă din ce în ce mai presantă și voiam să știu pe ce picior dansez.

— Să vorbim despre banii pentru biletele de avion, Mona – e-n regulă dacă-mi faci transferul mâine-dimineață la prima oră, te rog?

Pentru prima dată am rezistat impulsului de a curma tăcerea stânjenitoare care umplea spațiul dintre noi, în așteptarea răspunsului.

— Mi-am găsit portofelul, a vorbit ea în cele din urmă. Trebuie să-mi fi căzut din poșetă în timpul petrecerii de premieră.

Petrecerea cu voma, cum aș putea să uit?

— Excelent, deci ne-am înțeles? Cât despre noua slujbă, o să fiu plătită mai mult decât cinzeci de lire pe săptămână, care e minimul pe economie? Trebuie să-mi plătesc chiria, și nu-i pot cere colegei de apartament să achite și partea mea. Iar să le cer părinților ar fi umilitor.

Rămâi ferm pe poziții, Amber!

— O să văd ce pot face, a răspuns ea în cele din urmă, privind în direcția opusă, căutând-o din ochi pe chelneriță.

Tăcerea s-a așternut din nou între noi. Dar acum nu mai puteam ține nimic în mine.

— Îmi pare rău, Mona, am început, cu o voce tremurândă, dar deja ai acceptat slujba în numele meu, o slujbă care o să-mi dea viața peste cap în următoarele săptămâni. A trebuit să plătesc niște bilete de avion cu bani pe care nu-i am, plus că nu mi-am primit remunerația pentru ultimele două săptămâni. Măcar atât poți face pentru mine: să-mi transferi banii mâine-

dimineată, așa cum mi-ai promis.

Am mai luat o dușcă zdravănă de șampanie. Ea rămăsese acolo, nemișcată. *De ce e atât de evazivă?* Eram furioasă la culme.

— Ai o problemă să mă plătești? am insistat eu. Dacă așa stau lucrurile, cred că merit să știu.

Tot niciun răspuns. *Trebuie să termin ce-am început acum. Nu am de ales.*

— Am văzut teancul de facturi nedesfăcute de pe biroul tău, să știi. Și am auzit mesajele de la instituția de creditare. Chipul Monei nu trăda niciun indiciu că ar pricepe ceva. Am mai luat o dușcă, golindu-mi paharul. Dacă nu avea de gând să spună ceva curând, eram pregătită să plec val-vârtej. Dar, mai întâi, sub efectul alcoolului, venise timpul să scot artileria grea. Știi că mama e avocat, nu?

În sfârșit, o licărire de vulnerabilitate.

— Cum de-ai aflat despre împrumut? a întrebat ea pe un ton calm, stăpânit.

— De pe telefonul tău, în ziua Globurilor de Aur. A trebuit să ascult mesajele ca să văd ce-a spus Jennifer și să pot livra rochiile clienților, fiindcă tu... te recuperei. Mai știi?

O singură lacrimă i s-a adunat în colțul ochilor, șovăind acolo câteva clipe. Eu am rămas înmărmurită, aproape incapabilă să mă mișc. Apoi i-am întins un șervețel de pe masă, iar ea și-a șters colțul ochilor, rușinată.

— E-n regulă, am spus eu, simțindu-mă vinovată pentru că o făcusem pe stilistă să plângă tocmai la Soho House. Dacă ai probleme, poate există vreo cale să te ajut? Sunt asistenta ta, la urma urmelor.

— N-am mai vorbit despre asta, a bălmăjit ea, iar buza a început să-i tremure. E greu...

— Sunt numai ochi și urechi, am zis, trăgându-mă mai aproape.

În timp ce un grup de bărbați au intrat în pub, privind în direcția noastră, Mona și-a scos ochelarii de soare din geantă. Am observat niște lacrimi mari, fierbinți, care se prelingeau acum din ochii Monei Armstrong, căzându-i pe geaca din piele. Se pare că, la urma urmelor, nu era făcută din oțel.

Are o criză de nervi chiar în fața mea? Vai, cât mi-aș dori să am unul dintre scenariile lui Beau la mine, ca să știu ce replică să dau. M-am foit pe banchetă, aplecându-mă în față, neștiind dacă să o cuprind cu brațul, cum aș fi procedat dacă oricine altcineva în afară de Mona era supărat. Am luat un alt șervețel. Lacrimile îi curgeau șiroaie de-acum, și, brusc, am văzut-o într-o cu totul altă lumină. Arăta complet lipsită de apărare.

— Doamne, probabil crezi c-o să ajung și eu ca Britney Spears! a pufnit ea în cele din urmă, dându-și părul pe spate și îndreptându-și umerii.

Plânsul nu se potrivea deloc cu imaginea Monei.

I-am pus încet o mână pe braț.

— Nu, ești mult mai tare decât a fost Britney vreodată.

Ea a făcut o încercare slabă de a râde, înainte să spună:

— Am *fost*.

— Și ce s-a-ntâmplat? am întrebat eu încetișor.

— Vai, Amber, ești atât de tânără. N-ai înțelege.

— Pune-mă la-ncercare, am zis.

Respira sacadat, ca un copil care plânseese prea mult. Mai că-i auzeam zbuciumul interior, neștiind dacă să se confeseze sau nu. Profitând de momentul de tăcere, am încercat o altă abordare.

— Poate te ajut cu ceva? am zis, încercând să par mai optimistă.

Ea și-a scos și și-a băgat înapoi picioarele în balerinii Chanel, și tot așa, balansând unul dintre pantofi în degetul mare. Ne-am uitat amândouă la el, cum iese de sub masă.

— Ca de exemplu, cu hârțogăria de pe biroul tău din L.A? am continuat, temându-mă că întrecusem limita. Nu mi-a răspuns. Mama mea, știi, e avocat, am precizat din nou, de data asta însă dintr-un alt motiv. Dacă ai nevoie de vreun sfat juridic, poate te-ar ajuta.

— O, sunt numai aiureli! a strigat ea, aruncând pantoful pe podea.

— E totul în regulă aici? a întrebat o chelneriță, venind în dreptul nostru. Mai doriți ceva de băut?

— Două vodca tonic duble, a cerut Mona.

Distanța dintre noi a reapărut, în timp ce așteptam băuturile.

— Uneori, a început ea apoi, aș vrea să fiu din nou de vârsta ta, să-mi odihnesc capul pe umărul cuiva și să-i las pe alții să ia decizii pentru mine, măcar o dată – să deschidă ei facturile, să aleagă ei hainele, să lingusească ei vedetele și designerii, să se descurce cu toate, îmi tot spun c-o să fie din ce în ce mai ușor, că o să înceapă să intre banii, dar uite că vin încă un covor roșu, încă o premieră, încă un sezon de premii, și mai trece un an – iar eu cu ce rămân? A continuat să se uite la expresia mea pierdută. Îți spun eu cu ce mă aleg, a continuat ea: cu nenumărate buchete de flori afurisite, cu genți de designer, cu destule lumânări parfumate cât să deschid un butic în Harrods și cu niște rochii pentru care și Anna Wintour și-ar vinde copiii. Dar nu bani lichizi, lucrul care i-ar împiedica pe avocați și instituțiile de creditare să mă mai hărțuiască cu telefoanele.

Eu am scos un oftat. Vicky avusese dreptate.

— Sunt falită, Amber – nu se vede? Dacă ar fi fost după mine, m-aș culca și nu m-aș mai trezi. Sunt îngropată până-n gât în datorii neachitate și nu mai am putere să continui. Și-a acoperit fața cu mâinile și a început din nou să plângă. Și nu știu ce să fac.

Am pus cu grijă mâna pe părul ei numai bucle. Ea și-a ridicat o secundă capul ca să-și arunce ochelarii de soare de la ochi, apoi și-a ascuns fața în brațele încrucișate peste masă. A rămas acolo, suspinând, preț de câteva clipe. Barmanul ne-a aruncat o privire curioasă, în mintea mea năvăleau tot felul de gânduri.

— Dar cum rămâne cu clienții – cu Beau, cu Jennifer? Ei nu te plătesc?

S-a ridicat și și-a pus ochelarii de soare înapoi la ochi, înainte să observe cineva că machiajul ei era un dezastru.

— A, managerii lor sau compania de film îmi acoperă unele cheltuieli – câteodată zborurile, șederea la hotel și altele de genul ăsta –, însă majoritatea au impresia că onoarea de a spune că sunt clienții mei e o plată suficientă. E nepolitic să discuți despre bani în cercurile în care mă învârt eu. Toată lumea crede despre toată lumea că se scaldă în bani, doar că hainele de designer pe care le port sunt praf în ochi.

Am oftat adânc. Trebuie să recunosc, și eu crezusem că Mona se scaldă în bani. Nu asta ai presupune, de vreme ce locuia într-o vilă cu piscină de la Hollywood?

— Dar casa ta din L.A. – probabil valorează o avere, mi-am dat eu cu părerea.

— Divorțul meu, a pufnit ea, fără să-și ia privirea de la paharul aproape gol. Singurul lucru cu care am rămas de la afurisitul ăla a fost să trăiesc gratis, cu o menajeră, în temnița aia. E numai a lui, Ana o întreține și face curățenie, iar eu n-o să scot niciodată vreun ban de pe urma ei. Dar măcar am un acoperiș deasupra capului. Măcar nu stau pe străzi. Minunat! a făcut ea, bătând sarcastic din palme.

Casa aceea nu era tocmai ceea ce aș descrie ca fiind o temniță, dar ăsta nu era momentul potrivit să o contrazic.

— El nu te poate ajuta cu nimic? am întrebat eu.

— N-am vorbit de zece ani și n-am de gând să încep acum, a spus ea, pufnind.

— Cum rămâne cu Clive? am întrebat-o, șocată de cele auzite.

— Clive mi-a trimis ceasul ăsta adorabil, dar nu-l pot folosi ca să te plătesc pe tine, nu? Nicio casă de amanet nu vrea un ceas de damă din ultima colecție a lui Michael Kors, până când nu devine o antichitate. Totul e o glumă teribilă! Am dat de fundul sacului, Amber. Sunt *falită*.

Falită. Cuvântul suna atât de înspăimântător și de decisiv. Însemna, de asemenea, și că nu aveam să-mi văd banii pe biletele de avion și nici alții cu care să-mi plătesc chiria, până când lucrurile nu aveau să se rezolve.

— Ascultă, nu sunt contabil, dar cred că te pot ajuta, am sugerat eu. Până și eu știam că o situație care implică avocați, instituții de creditare și

faliment nu era una care să se rezolve de la sine, iar ultimul lucru de care avea nevoie Mona era să afle toată lumea de asta. Începuse să mi se facă milă de ea; părea atât de singură. O să avem grijă să trecem prin fiecare factură din teancul ăla; o să facem asta împreună. Poate o să fie chiar... distractiv? Ultimul comentariu ne-a provocat amândurora o scurtă criză de râs. Ei bine, poate n-o să fie distractiv, dar este necesar, am rectificat eu. Între timp, ce-ai zice să luăm cele mai bune haine ale tale – ea și-a ridicat sprâncenele alarmată –, cele pe care nu prea le porți, am vrut să zic, și să le vindem la un outlet? Lumea o să creadă că a sosit Crăciunul mai devreme, iar tu o să te alegi cu o sumă frumușică. Asta o să ne ajute să trecem de Premiile BAFTA. Am scos un carnețel din geantă. Mai mult ca sigur că o listă avea să rezolve totul. Uite, hai să trecem aici tot ce-ai putea să vinzi.

— Va trebui să mergem la depozitul meu, s-a smiorcăit Mona, ștergându-și mascaraua care i se adunase sub ochiul drept.

Eu am băgat capătul pixului în gură. *Probabil vorbim de o adevărată comoară, dacă are nevoie de un depozit doar pentru hainele de designer pe care nu le mai poartă.*

— Bun. Ai cheia? Ea a încuviințat din cap. Super! Putem face asta mâine, iar duminică ne concentrăm pe ceremonia BAFTA.

Părea puțin mai înviorată după ce am întocmit o lungă listă cu lucrurile de care se putea despărți. Trei genți clasice de la Chanel aveau să ne salveze pentru perioada imediat următoare, apoi mai erau rochiile de la Zac Posen, Azzedine Alaïa, Hervé Léger și Christian Dior – toate nepurtate –, un palton din lână de la Balmain, plus vreo două brățări de la Bvlgari de care și-a amintit, și asta fără să se gândească prea mult. Eram încrezătoare că ne vom descurca.

Mulțimea de la bar se împușinase pe măsură ce bătea de miezul nopții. Mona era plânsă și cherschelită, iar eu abia îmi mai țineam ochii deschiși, așa că am cerut nota și am plătit-o cu cardul meu. Prin nu știu ce minune, tranzacția nu a fost respinsă. Chiar nu mă gândisem ce-aș fi făcut în acest caz. Am decis să folosesc ultimii bani din portofel ca să-i plătesc Monei un taxi.

— Încotro? a întrebat șoferul. Mi-am dat seama că habar nu aveam unde locuiește.

— Mona, care-i adresa ta? am repetat eu mai tare, rugându-mă să nu-și piardă cunoștința.

— Travelodge, a îngăimat ea, aproape întinzându-se pe toată bancheta din spate. În Barking.

Am pus ultimele patruzeci de lire în palma șoferului, implorându-l să o ducă acasă fără să-i mai ceară nimic în plus, apoi am închis portiera din

dreapta. Mi-am înfășurat șalul în jurul urechilor, pregătindu-mă să îndur gerul până la metrou. Dacă mă grăbeam, prindeam ultimul tren. *Mona stă la Travelodge, în Barking.* Nimic nu mă mai putea șoca după noaptea asta.

Când am ajuns acasă, apartamentul era cufundat în liniște, iar ușa de la dormitorul lui Vicky, închisă, semn că fie dormea, fie se distra cu cineva. Mi-am lipit urechea de ușă și am fost ușurată să-i aud sforăitul. Mă așteptasem să o găsesc cu capul băgat într-o pungă de chipsuri, după încă o băută prin centrul Londrei. Mă gândisem să o sun în drum spre casă și chiar aș fi făcut-o, dacă nu aș fi fost prea epuizată după confesiunile acelei seri și nerăbdătoare să mă bag în pat. Băgasem de seamă faptul că Vicky fusese fie ameită, fie beată turtă aproape în fiecare noapte de când o știam eu. *Dar, hei, cine eram eu să o judec? Iisuse, ce zi!*

∴

A doua zi de dimineață, m-a trezit bufnitura unei căni cu ceai așezate pe noptiera mea, un zgomet suficient de puternic cât să trezească și un om care doarme buștean. Cu privirea încețoșată, am ridicat capul și am văzut-o pe Vicky, cu părul prins într-un coc în moțul capului, îmbrăcată la patru ace.

— Te-am lăsat cât de mult am putut, dar e aproape zece și știu că azi ai proba cu domnișoara P, a zis ea. N-am vrut să dormi prea mult, pentru că faci treaba asta pentru amândouă, bine?

— Da? Ce zi e azi? am mormăit eu.

— Sâmbătă, scumpo. Vrei ouă?

— Sâmbătă, am repetat eu, uitându-mă la ea; era neobișnuit de aranjată pentru o zi de sâmbătă, îmbrăcată într-o rochie neagră, strânsă pe corp, și purtând la gât un colier masiv, auriu, pe care îl cumpăraseră cu o zi în urmă. Arăți grozav, de ce ești așa ferechezuită? Ai înfățișare la tribunal?

— Nu, prostuțo! Vin cu tine la domnișoara P, a zis ea, zâmbind. Lasă-mă să vin, te rog, e weekend și mor de nerăbdare s-o întâlnesc pe Mona. Și mi-am zis să fiu la înălțime, s-a rugat ea, văzându-mi expresia confuză.

Amintirea nopții trecute începea să-mi revină, ceea ce îmi accentua senzația de rău. Am întins mâna după telefon. Un mesaj nou: era de la Rob. M-am ridicat, îndesându-mi niște perne la spate.

— Crezi c-o să-i placă rochia mea? Vicky era mult prea agitată în dimineața asta. Cred că îmi plăcea mai mult când era mahmură. E de la un nou designer în vogă, Star-Crossed, proaspăt absolventă, apare luna asta în revista noastră. Mă gândeam că poate Mona va fi interesată.

Numele îmi suna cunoscut: îl văzusem la Smith's, pe panoul cu „aspiranți” al lui Jas. Doar că acum eram cu mintea complet în altă parte.

— Rob vrea s-o ceară în căsătorie pe iubita lui, am oftat eu.

— *Poftim?*

— E o poveste lungă, dar ziua de ieri a fost un coșmar. Iar eu sunt o proastă, pentru că nu mi-am dat seama că e amanetat.

Am încercat să mă concentrez asupra telefonului și a mesajului de la Rob.

Cum a mers cu Mona – te întorci în L.A.?

Am aruncat telefonul peste pătură.

— Și eu am terminat-o cu bărbății, a decretat Vicky, care din fericire nu mi-a reamintit faptul că ar fi trebuit să-l caut pe Facebook sau că își dăduse seama că-mi plăcea de el dinainte s-o știu chiar eu. În fine, vrei ouă?

— Da, te rog.

A ieșit din cameră, iar eu m-am frecat la ochi de somn. Chiar nu știam ce trebuia să fac astăzi, însă îmi aminteam vag că amânasem programarea cu domnișoara P pentru a doua zi și că, în schimb, mergeam la depozitul Monei ca să vindem niște haine de-ale ei. Până la Premiile BAFTA mai rămăseseră mai puțin de douăzeci și patru de ore, deci nu aveam cine știe ce timp la dispoziție. Am sunat-o pe Mona ca să verific, însă suna ocupat. Asta chiar nu-mi ușura durerea de cap și, încă o dată, îl simțeam ca prins într-o menghină. *Încă un lucru pentru care trebuie să-i mulțumesc Monei.*

— Tu de ce-ai terminat-o cu bărbății? am întrebat-o, așezându-mă la masa din bucătărie și așteptând ca Vicky să-mi ofere micul dejun: două felii groase de pâine integrală cu somon afumat și o omletă cremoasă, alături de care se aflau două pastile de Paracetamol. Am privit-o suspicioasă. Asta nu-i stătea deloc în fire lui Vicky. Nota zece pentru prezentare, dar ce-am făcut să merit asta? am întrebat-o, dând pe gât pastilele.

— Am avut o revelație noaptea trecută, a spus Vicky, presărând pătrunjel pe farfurii. Drept rezultat, am decis să nu mai beau o vreme. Totul era în ceață și făceam lucruri pe care nu le-aș fi făcut trează. Probabil că mi-a citit îngrijorarea de pe chip. Dar sunt bine, sunt bine. Trebuie doar să mă concentrez puțin și pe alte lucruri, înțelegeți?

Am încuviințat solemn din cap, întrebându-mă dacă nu cumva comentariile lui Simon despre faptul că ar fi „prea beată” avuseseră vreun efect.

— Sunt mândră de tine. Sincer, am zis, îngrozitor de conștientă de durerea îngrozitoare de cap. Noroc cu decizia asta! am zis, ridicând cana și toastând.

Ținându-se de cuvânt pentru prima oară, Mona mi-a trimis un e-mail cu adresa depozitului companiei Big Yellow Seif Storage din Kennington. Am luat asta drept un semn bun, dar am decis să o iau și pe Vicky cu mine, pe post de întăriri (și pentru că mă implorase). Îmi dădeam seama că Monei o să-i vină mai greu să se despartă de unele dintre îndrăgitele ei articole de vestimentație și accesorii la lumina zilei – și poate că nu mă dădea afară

dacă veneam însoțită. Dar o văzusem atât de vulnerabilă noaptea precedentă, încât simțeam că are nevoie de mine în momentul ăsta. Și, destul de ciudat, voiam să o ajut. Deși dezamăgită că a trebuit să se schimbe de rochia ei avangardistă pentru mica noastră excursie la depozit, Vicky era nerăbdătoare să se afle în compania vestitei mele șefe. Își anunțase următorii de pe mai multe rețele de socializare că își va petrece ziua cu „o somitate din domeniul modei”.

În mod miraculos, Mona a fost drăguță toată după-amiaza. Părea că noaptea trecută chiar ne apropiase. A primit-o călduros pe Vicky, luminându-i întreaga zi pentru că a complimentat-o pentru jacheta ei vintage de motociclist, asta înainte să se năpustească asupra cutiilor și valizelor pline până la refuz cu haine de-ale ei. Ba chiar se și îmbrăcase adecvat, iar blugii, pantofii cu toc jos și tricoul larg de la Acne chiar i se potriveau; arăta mai drăguță, mai umană. Am muncit trei ore încontinuu, urmând întocmai instrucțiunile Monei, mutând cutiile unde voia ea și lăsându-o câteva clipe singură atunci când a dat peste o geantă în care se afla rochia ei de mireasă de la Galliano, croită anume pentru ea de tânărul designer, pe atunci în ascensiune, cu optsprezece ani în urmă. Nici măcar nu s-a oprit ca să ceară un *macchiato* (cu toate că deja analizasem lista de băuturi răcoritoare a companiei, în a cărei proprietate se afla depozitul, și eliminasem tot ce nu era potrivit pentru Mona, cu excepția gumei de mestecat).

— E atât de dulce! a exclamat Vicky, când am rămas singure. Nu înțeleg de ce te-ai tot plâns.

„Dulce” era cuvântul pe care nu l-aș fi folosit niciodată ca s-o descriu pe Mona, în mod obișnuit, însă chiar părea să se fi transformat peste noapte într-o cu totul altă persoană; părea ușurată să facă ceva în ajutorul ei și îi plăcea ideea de a-și folosi garderoba în propriul avantaj financiar.

În timp ce ne ocupam toate trei cu despachetatul valizelor, ne-am trezit îngropate într-un maldăr de pantofi scumpi; o grămadă de rochii de designer, abia purtate, jachete și bluze; și am mai dat peste o cutie cu niște bijuterii incredibile, nu prețioase, dar de efect. Era limpede că unele zăcuseră acolo, în depozitul acela prăfuit, ani întregi. Amândouă eram fascinate de poveștile unora dintre articole, precum costumul roșu, de modă veche, de la Yves Saint Laurent, pe care Mona a avut voie să-l păstreze după ce-l purtase la nunta Lizei Minnelli cu David Gest, rochia albastru-deschis de la Christian Dior, care îi fusese dăruită de către reprezentanță, după succesul obținut la Premiile Oscar cu Charlize Theron, și o rochie veselă, înflorată, de la Cavalli, primită în dar cu ocazia uneia dintre notoriile ei escapade pe iahtul lui Roberto, la Cannes. Fiecare rochie avea câte o poveste în stilul

Cenușăresei, și era fascinant să le ascuți.

∴

Pe măsură ce ziua se apropia de sfârșit, selecția finală a Monei se tot mărea, iar Vicky trebuia să dea dovadă de o stăpânire de sine considerabilă ca să nu-i cedeze Monei economiile de o viață pe un sfert din acele lucruri. Lăsând-o pe Mona la depozit, eu și Vicky am dat fuga cu trei valize mari, pline cu haine, la un second-hand cu articole de lux de pe New King's Road, gândindu-ne că vom obține cel mai bun preț într-o zonă exclusivistă. Mona hotărâse, foarte înțelept, că e mai bine să nu vină cu noi, ca nu cumva vânzătoarea să trimită informația la vreun site de scandal.

Vânzătoarea a rămas cu gura căscată când a pus ochii pe marfa noastră. Și-a sunat numaidecât managerul, care mai să facă infarct la vederea articolelor pe care le aveam noi de vânzare. Aproape că am rămas și noi fără cuvinte când ni s-au oferit patru mii trei sute optzeci de lire, bani gheață, pentru tot ce adusesem. Sunt sigură că s-au felicitat reciproc pentru ceea ce părea a fi afacerea anului, dar și pentru noi fusese un târg destul de bun, care acoperea tot ce-mi datora Mona, plus cheltuielile pentru săptămâna următoare; poate chiar mai mult de atât, dacă eram chibzuită cu bugetul. Plus de asta, nu a fost nevoie să împrăștiem marfa prin tot orașul. Era extrem de satisfăcător să știi că toate acele magnifice, uimitoare creații de designer, care de mult își pierduseră strălucirea pentru Mona, așteptau să fie descoperite și transformate în comoara pe care poate altcineva o căutase toată viața, fără ca măcar să fi știind acest lucru.

Capitolul 18

Era dimineța Premiilor BAFTA, iar vremea era groaznică. Ploua și tuna în fereastra dormitorului meu, zgâlțâindu-l zgomotos și picurând teamă în visul pe care îl aveam: se făcea că eram pe punctul de a sări de pe iahtul lui Roberto Cavalli în largul mării învolburate, fără vestă de salvare și doar cu un guler din blană artificială. Am fost oarecum ușurată să mă trezesc naufragiată în patul meu, în mijlocul propriului dormitor dezordonat. Vremea de afară era extrem de mohorâtă, și așa avea să rămână întreaga zi. Era cea mai mizerabilă vreme pentru covorul roșu pe care ți-o puteai închipui. Parcă îi și auzeam pe americanii veniți special pentru acest eveniment, oftând în camerele lor de hotel: *Vreme tipic englezească*.

∴

Mona a sunat la 10.00 a.m. Sau, cel puțin, acesta era numele apelantului,

căci cel care a răspuns respira greu.

— Cine e? am întrebat eu numaidecât, iar drept răspuns am auzit o serie de horcăieli și de bolboroseli. Preț de o clipă, creierul meu încețoșat a crezut că ar putea fi Liam, încercând să imite un vârcolac pentru următorul lui rol. Câteva secunde mai târziu, am auzit o voce care semăna cu a Monei, doar că părea pe jumătate scufundată în apă și cu un cârlig prins de nas.

— Mona sunt, scumpo.

— Mona? Nu pare deloc vocea ta; ești bine?

Ce întrebare stupidă.

— Nu chiar, a răspuns ea. Părea complet blocată. Am transpirat azi-noapte și m-a durut burta, apoi mi-a fost rău. Au! S-a auzit o bufnitură, ca atunci când te lovești de ceva. Zac pe podeaua din baie. Nu mă simt prea bine, Amber. A tușit și mai abitir și și-a suflat nasul ca să întărească acest lucru. Am contractat virusul Norwalk. Probabil din spelunca aia de depozit. Te alegi cu tot felul de nenorociri din locuri oribile ca alea. De-asta l-am evitat atâta timp.

— Ai fost la doctor? am încercat eu să-i sugerez.

— Doctorul e chiar aici cu mine... Un foșnet, apoi a continuat: Da, mulțumesc, doctore – repaus total, da, orice e nevoie...

Uneori nu puteai s-o înțelegi.

— Vrei să vorbesc eu cu doctorul? m-am oferit.

— Nu e timp, scumpo; Premiile BAFTA sunt diseară!

— Știu, Mona.

Ce naiba are în cap?

— Jennifer te așteaptă la Dorchester. Trebuie să te duci să te ocupi de ea pentru BAFTA, Amber. Poartă rochia de la Valentino – o are cu ea. *Da, mulțumită mie, pentru că am recuperat dublura de la Beau și i-am trimis-o lui Caroline pentru Jennifer.* Dar are nevoie de tine acolo, pentru ajustările de ultim moment. Mai am niște bani, îți chem o mașină care să te ducă direct acolo. Colega ta de apartament – cum o cheamă? – poate să te ajute. Pare o fată capabilă.

După incursiunea noastră la New King's Road, oprisem banii care mi se cuveneau, iar restul sumei i-o remiseseam Monei. *Ah, mă urăsc! De ce trebuie să fiu așa proastă!*

— Dar cum rămâne cu domnișoara P? Cine-o s-o ajute pentru marea apariție? Deja simțeam cum mi se ridică tensiunea, o senzație mult prea familiară în ultima vreme. Am crezut că ne ocupăm de asta împreună.

Simțeam că îmi pierd controlul, și asta într-o zi atât de importantă! *De ce-mi face Mona una ca asta?* Chiar nu-mi dădeam seama ce se petrecea în capul ei.

— Nu-ți face griji în privința domnișoarei P. I-am trimis rochiile la hotel, ieri, de la Smith's; va fi acolo și echipa ei de manageri. Poate treci pe la ea după ce termini cu Jennifer?

— Dar cine se ocupă de probe?

— Nu știu încă; las-o în seama mea. Tu doar asigură-te că Jen o să arate incredibil. Reputația mea depinde de asta. Ai multe accesorii potrivite la îndemână.

— Am de ales?

Dar, înainte să pot spune că mi-aș dori să renunț la slujba asta stupidă și să-mi deschid o cafenea pe plajă, într-o zonă izolată a Mexicului – sau în Margate, oriunde (numai Dumnezeu știe cât de bine puteam face un *caffé macchiato* acum) –, ea a închis.

M-am întors în sufragerie, simțind deja niște riduri noi boțindu-mi fața. *Sunt prea tânără ca să îmbătrânesc atât de repede.*

— Să înțeleg că era Mona? a întrebat Vicky, citind asta pe chipul meu.

— Auzi, a contractat virusul Norwalk! Doamne, probabil crede că sunt proastă de bubui! am izbucnit eu, încrucișându-mi brațele. Vrea s-o ajut pe Jennifer Astley astăzi. M-a lăsat baltă, încă o dată, cu toate pe cap, în ultimul moment!

— Dar astea sunt vești grozave! a exclamat Vicky, luminându-se la față.

Nu pare să înțeleagă ce se întâmplă.

— Ăă, ba nu, nu sunt. Vrea să mai trec și pe la domnișoara P, și nu pot fi în două locuri deodată. Plus că mai are pe mână și toți banii primiți de la second-hand. Ah, Mona! N-am mai cunoscut o persoană în care să te poți încrede atât de puțin. Nu înțeleg cum de are o asemenea carieră!

— Asta, pentru că are niște asistenți grozav, a rânjit Vicky. Sunt liberă azi. Duminica fără Simon are deja avantajele ei. Te ajut și eu, o să fie grozav, scumpo!

S-a auzit soneria. Vicky a coborât în fugă scările, iar eu am început să mă plimb de colo colo prin cameră, în încercarea de a mă calma și de a urzi un plan. Întâi de toate, trebuia să mă îmbrac – nu aveam șanse să fiu prea eficientă în tricoul larg și în vechile șosete de schi. În al doilea rând, trebuia să scormonesc prin valiză și să aleg ceva pentru Jennifer. Măcar în privința rochiei eram sigură. Trebuia să aleg doar accesoriile și să mă asigur că nimeni nu se apropia de ea cu vreun lichid în mână pe o rază de un kilometru.

Vicky aproape că rămăsese fără suflu, când a reapărut în prag, ținând în mână un plic maroniu.

— Era șoferul, a lăsat asta de la Mona: e plin cu bani. A spus că se duce să facă plinul și că se întoarce într-o jumătate de oră să ne ducă la Dorchester.

Haide, drăguțo, ne întâlnim cu Jennifer Astley! Nu-mi vine să cred că am spus asta! Doamne, azi o să mă distrez mai mult decât am făcut-o în ultimii ani!

Și, spunând acestea, a fugit în camera ei.

∴

După ce am făcut duș, m-am îmbrăcat cu blugii strâmți, gri, de la Hudson, cu un pulover negru și m-am încălțat cu confortabilele UGG-uri, accesoriizându-mi ținuta cu o brățară lată, aurie de la Kenneth Jay Lane, pe care am împrumutat-o din caseta cu bijuterii pentru această ocazie. La urma urmelor, ne întâlneam cu o supervedetă de la Hollywood.

Am căutat apoi prin valiză, scoțând toate rochiile și făcând o selecție riguroasă de pantofi, genți, bijuterii și niște articole de lenjerie – multe seturi erau de la Valentino. Vicky a apărut, îmbrăcată cu aceeași rochie neagră pe care și-o pusese ieri. A făcut o piruetă.

— În regulă, în regulă, arăți foarte bine – încerci să mă faci să arăt prost în fața propriei cliente? am zis eu, simțind un junghi de gelozie.

Rochia de la Star-Crossed avea fermoar auriu la spate și un volănaș adorabil în jurul taliei; lanțul vintage cumpărat de la bazar se potrivea perfect cu ea.

— Să văd dacă o să-i placă acum și lui Jennifer, a oftat ea, de vreme ce Monei sigur nu i-ar plăcea în veci.

A netezit materialul pe formele trupului ei de invidiat. *La naiba, colega mea de apartament era superbă!* Dar nu era timp să facem schimb de ținute, pentru că, din stradă, s-a auzit claxonul mașinii.

∴

Când am ajuns în fața ușilor grele de la hotel Dorchester, în spatele grilajului de lângă alee era deja adunată o mulțime de vânători de autografe, gata să ia cu asalt prima vedetă care-și făcea apariția.

Hotelul acesta era favorit printre actorii de elită veniți pentru Premiile BAFTA, mai ales printre americani, care adorau decorul „pur” britanic, conservat din anii '30, dar lăudându-se cu toate facilitățile moderne ale unui hotel de cinci stele din inima districtului Mayfair. Recepția roia de oameni care voiau să se cazeze, care își așteptau taxiul, care căutau pe câte cineva, sau se prefăceau, în timp ce, pe furiș, voiau să „zărească vreo vedetă”. Hamalii, în tradiționala lor uniformă verde, își strecurau abili trupurile printre ei, trăgând de cărucioarele încărcate cu bagaje valoroase. Am zărit-o pe Caroline așteptându-ne într-o parte a holului, m-am dus spre ea și am lăsat jos geamantanul. Vicky m-a urmat. Am observat că nu purta haină pe deasupra, în ciuda vremii de afară, așa încât rochia ei capta toată atenția.

— Amber! Ne bucurăm așa mult că ești aici! Caroline mi-a oferit o primire

călduroasă, punându-mi ambele mâini pe brațe și sărutându-mă pe amândoi obraji. Cât de diferită față de primirea rece de săptămâna trecută, de la Château. S-a uitat drept prin Vicky, înspre uși: Unde e Mona?

— A, nu ți-a spus? am zis eu, încruntându-mă și încercând să nu las să transpară faptul că urma să îndrug o minciună. A luat virusul Norwalk.

Chipul lui Caroline a rămas imperturbabil.

— Virusul Norwalk? Are ceva computerul ei?

— E o viroză serioasă, i-am explicat eu. Doctorul i-a recomandat să stea numai în pat. Chipul lui Caroline trăda acum îngrijorare. Stai liniștită, e bine – adică, n-o să moară sau ceva. Doar că, din câte se pare, nu e în stare de nimic astăzi.

Vicky a intervenit peste umărul meu:

— Gândește-te cum e să fii răcit, și adaugă la asta senzația de greață și diaree.

Caroline a luat atunci seama la prezența ei, aruncându-i o privire dezgustată. Evident, e complet lipsit de eleganță să folosești, în preajma vedetelor de primă mână de la Hollywood, un cuvânt precum „diaree”.

— Ea este Vicky, am intervenit eu, ca să atenuez efectul. Lucrează la revista *Glamour*, iar astăzi o să-mi dea o mână de ajutor, la sugestia Monei, de vreme ce ea nu se simte în stare. Nu-ți face griji, suntem bine amândouă, nu suntem infectate.

Zâmbind, Vicky i-a întins mâna lui Caroline.

— Încântată să te cunosc.

Caroline nu a dat mâna cu ea, însă a remarcat ținuta lui Vicky.

— Superbă rochie, și a dat să atingă materialul volanului. E de la Victoria Beckham?

— Nu, e de la un designer nou – Star-Crossed.

Era uimitor să vezi cum un simplu articol vestimentar putea să distrugă orice barieră.

— Foarte bine croită și foarte șic, a apreciat Caroline. În fine, doamnelor, Jen ne așteaptă în apartamentul Harlequin, așa că mai bine ne-am duce într-acolo; timpul zboară. Am pornit spre lifturi: A, voiam să știu – cum e vremea afară?

S-a oprit o clipă, întinzându-și gâtul spre intrare.

— Tot oribilă.

Am urmărit cum ultimul val de oaspeți intra la adăpostul umbrelor în imensul hol verde al hotelului.

— Afurisită vreme englezească! a bombănit ea.

∴

Am fost conduse în apartament de către o femeie pe nume Nicole, care s-a

prezentat drept agenta de presă a lui Jen. Nu a trebuit decât să se uite de două ori lung la cizmele mele, ca să pricep că trebuia să le las la ușă. Vicky s-a arătat iritată când a trebuit să se descălțe de magnificii ei pantofi de la Steve Madden, pe care îi luase anume ca să desăvârșească ținuta. Încercând să rezist impulsului de a mă da pe podeaua lustruită din lemn de nuc, mă bucuram că, pentru prima oară, nu aveam șosetele găurite. Un miros floral înmiresma aerul, iar apartamentul era scaldat în lumina aurie a lămpilor elegante. Am văzut niște uși duble care dădeau în salonul rafinat, însă pe Jennifer nu o zăream nicăieri. Vicky m-a urmat în tăcere, împungându-mă din când în când cu degetul în spate, ca să-mi atragă atenția asupra faptului că era la fel de uimită de locul respectiv pe cât eram și eu.

Nicole ne-a condus în camera de zi, unde, sub un frumos candelabru din cristal, se afla o masă rotundă din lemn de nuc, plină cu produse de machiaj, un adevărat univers. Era ca și cum tot magazinul Mac din Selfridges se mutase aici și fusese aranjat de cineva care suferea de tulburare obsesiv-compulsivă în fază acută. Într-o parte, erau mai multe pensule decât a avut probabil Leonardo da Vinci de-a lungul întregii lui cariere; alături, stăteau înșirate fonduri de ten, pudre și tot felul de anticearcăne, iar sub ele, un rând de farduri de pleoape, frumos ordonate de la cele în nuanțe neutre la cele maronii și de la cele metalice la cele perlate. Erau cel puțin șase tipuri diferite de rimel, o sumedenie de creioane dermatografe și de sprâncene și o grămadă de rujuri, farduri și pudre de obraz, ca să nu mai vorbesc de tuburi cu baze de machiaj și loțiuni de tot soiul, pe care cu greu te dumireai cum să le folosești. Într-un colț al camerei, o manichiuristă își pregătea trusa, cel mai probabil ca să transforme în chip miraculos degetele lui Jen. Lângă ea, fusese instalat un salon de coafură în miniatură, dotat cu propria selecție de perii, plăci de păr, clești și o oglindă cu picior în mărime naturală. Era de necrezut că toate erau necesare pentru o singură față.

— Asta e trusa lui Caroline, mi-a explicat Nicole, ca și cum mi-ar fi citit gândurile. Lucrează din aceeași paletă de fiecare dată, așa că știu exact ce fac.

Și chiar sunt necesare toate astea? A deschis încet ușile duble și ne-a poftit înăuntru.

— Uite cum stă treaba, a început ea, dându-mi de înțeles că urma să mi se spună, încă o dată, ceva ce nu voiam să aud. Vremea e un coșmar, așa că Jennifer nu mai are chef de rochia de la Valentino. E mult prea riscant. Materialul e atât de delicat, că nu e nevoie decât de o singură picătură de ploaie ca s-o stropească și să îi distrugă întreaga apariție. Nu poate fi surprinsă cu tivul ud sau cu pete de noroi – totul s-ar duce de râpă. Și, trebuie să recunosc, sunt de acord cu ea. Mai ții minte anul în care covorul

de la BAFTA s-a umflat din cauza ploii? Era un adevărat patinoar acolo. Știu asta, pentru că eu am fost cea care a consolat-o pe Kate Winslet când a văzut pozele în care fusese surprinsă udă și care apăruseră în toate ziarele din lume, a doua zi. Eu, una, nu mai vreau să trec printr-un asemenea dezastru.

Caroline ni s-a alăturat și a încuviințat din cap. Amândouă s-au uitat la valiza mea.

— Ei bine, haideți s-o deschidem și să vedem ce se potrivește mai bine. Ai adus uscătorul cu aburi, nu?

∴

Vicky a zâmbit timid și a coborât privirea în podea. Eu m-am uitat lung la valiză, apoi la Vicky. Amândouă știam că nu exista nicio rochie în valiză, ci doar o sumedenie de accesorii strălucitoare – raiul unei coșofene –, cu care să completezi, foarte frumos, o anumită rochie de la Valentino; o rochie care, încă o dată, se părea că nu avea să vadă lumina reflectoarelor. *Dacă aș fi fost în locul rochiei ăleia, aș fi foarte complexată acum.* Am tras adânc aer în piept și am decis să fiu sinceră.

— Am înțeles ce spui, Nicole, doar că, vezi tu, n-am adus...

Dar n-am apucat să termin fraza, că Jennifer și-a făcut apariția, curmând brusc discuția noastră. A intrat în cameră cu calmul ei caracteristic, învăluită în acea aură pe care o au doar cele mai mari și mai faimoase celebrități. Purta o rochie crem, delicată, din mătase, strânsă cu o curea pe talia ei de viespe. Abia dacă a ridicat privirea – sufla în unghii ca să se usuce. Părul îi fusese coafat într-un coc îngrijit, care îi accentua trăsăturile fine. S-a oprit în fața noastră.

— Cum merge, fetelor?

— Grozav! am zis eu, mai tare decât ar fi fost cazul.

— Văd că vremea e în continuare înspăimântătoare. S-a dus înspre ușile duble care dădeau spre salon, și noi toate am urmat-o. Era un salon destul de drăguț, luminat și aerisit, cu niște scaune elegante, cu o tapiserie galben-unt, o imensă canapea crem și o pernă mare albă, din piele. Minimalist, dar feminin – o reflexie a propriului bun-gust al lui Jennifer. Se oprise în dreptul ferestrei, conturul siluetei sale zvelte întrezărindu-se prin rochie, la fel de frumoasă în realitate ca și pe ecran. Am auzit că Mona e bolnavă, biata de ea.

— Hmm, am mormăit eu drept răspuns.

— Ți-au spus Nicole și Caroline că sunt îngrijorată în privința rochiei de la Valentino? a continuat Jennifer. Picături mari de ploaie băteau cu putere în geam, în timp ce noi urmăream cum un alergător singuratic, ud până la piele în echipamentul lui, se încăpățâna să lupte cu vicisitudinile naturii în Hyde Park de vizavi. Adică, uitați-vă și voi, nu dați semne să se oprească. Avea dreptate. Deci, ce alte rochii aveți să-mi dați la probat? S-a uitat la ceasul

Cartier de la încheietura subțire. Nu uitați că trebuie să fiu pe covorul roșu în câteva ore.

— Ei bine, am început eu, cu vocea ușor tremurândă, faza e că eu, ăă, nu am... adică Mona mi-a spus că ești hotărâtă să porți rochia de la Valentino. Așa că...

În momentul acela, Vicky, care până atunci nu scosese o vorbă, a făcut un pas înainte și a spus:

— Bună, Jennifer, adică domnișoară Astley, a început ea, aproape făcând o plecăciune dinaintea ei.

Eu mă uitam cu groază la prietena mea cea mai bună. *Ce face?* Ne luase patruzeci de minute să ajungem cu taxiul de acasă până la hotel și nu mai aveam timp, ca să nu mai zic bani, să dăm o raită prin magazine ca să alegem rochii – pe care Jennifer oricum nu avea să le aleagă. *Te rog, Vicky, te implor, nu înrăutăți situația.*

— Numele meu e Victoria, iar astăzi sunt asistenta lui Amber, a continuat, ea, aruncându-mi o privire care parcă spunea ferm: *Ține-ți fleanca și lasă-mă pe mine să descurc situația!* Știu că nu se obișnuiește, dar ne-am gândit, și asta a fost ideea mea, să port eu această rochie ca a doua opțiune pentru tine.

Și-a coborât privirea spre rochie, netezind-o în dreptul șoldurilor. Eu m-am uitat la ea îngrozită. Apoi a făcut încet o piruetă, ținând grațios marginile volanului pentru efect. Ne uitam toate la ea, iar eu trebuie să recunosc că rochia arăta senzațional pe trupul zvelt al lui Vicky – silueta ei identică cu a lui Jennifer, dacă mă gândeam mai bine. Jennifer, Caroline și Nicole și-au încrucișat toate brațele la piept.

— Nu e de la Burberry, nici de la Roland Mouret, Victoria Beckham sau orice alt designer de care să fi auzit, a continuat Vicky, înainte de a apuca cineva să o întrebe. Însă noi, aici la Londra, ne considerăm avangardiști în materie de modă – ne place să stabilim tendințele pe covorul roșu – și, cu toată sinceritatea, eu, Amber și – vocea i-a tremurat, însă a reușit să se stăpânească – Mona ne-am gândit că nu există soluție mai bună decât să porți un designer londonez în ascensiune, precum Star-Crossed, la ceremonia de diseară.

S-a oprit și a rămas acolo, ca un model pozând pe podium. Noi am privit-o iarăși din cap până-n picioare.

Simțeam că îmi plesnește o venă la tâmplă. Nu puteai nega că era o rochie excelent croită; era sexy, dar și sobră, lungă până sub genunchi. Era clasică, dar cu detalii subtile, care stârneau interesul. Iar avantajul era că materialul negru de crep avea cu siguranță să reziste și celei mai înverșunate ploi torențiale. Nici spumă, nici apă nu puteau strica această minunăție. Și totuși,

nimeni nu zicea nimic.

— Am adus o selecție vastă din cele mai frumoase accesorii ca să desăvârșim ținuta, am intervenit eu, simțind nevoia de a umple tăcerea și de a sări în sprijinul prietenei mele. La urma urmelor, Vicky îmi întinsese *singurul* colac de salvare. Cred că ar trebui să păstrăm stilul britanic – poate niște cercei cu pietre prețioase, ca să adăugăm o pată de culoare, și să zicem o poșetă Lulu Guinness care să confere ținutei o notă jucăușă. Avem niște sandale Nicholas Kirkwood superbe – de fapt, avem o mulțime de opțiuni...

Amândouă stăteam dinaintea celor trei femei, cu ochii mari, ca două păsărele care încercau să nu cadă din cuib. Privirea lui Jennifer era încă ațintită asupra lui Vicky. Toate ne țineam respirația.

— Știți ce? a început Jennifer, expresia de pe fața ei destinzându-se puțin. Nu e tocmai o alegere de care aș fi fost numaidecât atrasă, dar înțeleg ce spui. Moda londoneză este foarte diferită față de cea din Los Angeles, nu-i așa, Caroline?

Caroline a făcut un pas în față.

— Iar rochia este uimitoare! Am remarcat-o de cum te-am văzut. Cred că fetele astea pun ceva la cale, Jen – britanicii sunt patrioți, le place să-și promoveze țara. Cred că nu e rău dacă te decizi să porți un designer britanic în ascensiune la Premiile BAFTA.

Așa, Caroline! Suntem trei împotriva uneia.

Ne-am fixat privirea asupra lui Nicole, care stătea nemișcată, cu un deget la buze, fiind rândul ei să-și dea cu părerea asupra rochiei. Telefonul mi-a vibrat în buzunar, distrăgându-mă. L-am ignorat, însă a sunat din nou imediat. Apoi, un mesaj de la Rob: *La recepție, spune-mi când să urc. La recepție?* Ochii mai să-mi iasă din orbite. *M-a urmărit până aici ca să-mi spună că faza cu inelul de logodnă a fost o greșeală teribilă și că el și cu domnișoara cum s-o fi numind se despart, pentru că el și-a dat seama că s-a îndrăgostit de mine...?* Apoi, încă un mesaj: *Fran începe să-și piardă răbdarea!*

Super. Mona plecase și aranjase ca echipa de filmare să vină, fără să se deranjeze să mă anunțe – sau, mai important de atât, să le spună că filmarea este anulată pentru că „se îmbolnăvise”.

— Ce s-a-ntâmplat? m-a întrebat Vicky în șoaptă, observând cum panica începe să se instaleze pe chipul meu.

— Mona reușește să o facă lată și când e bolnavă la pat, i-am răspuns, tot în șoaptă. Rob e jos, cu echipa de filmare.

În cele din urmă, Nicole și-a exprimat acordul în privința rochiei de pe Vicky.

— Și eu cred c-ar merge, a spus ea, făcând un pas înainte ca să pipăie

materialul. Iar asta ar însemna că ai putea să păstrezi rochia de la Valentino pentru marele eveniment. Premiile Oscar sunt cu siguranță mai elegante decât cele BAFTA. Și vremea va fi mai bună.

— Merge foarte bine și cu coafura, a adăugat Caroline, dând cu fixativ o suviță de păr.

Și așa s-a hotărât. Vicky avea să-și dea rochia de pe ea ca să salveze reputația lui Jennifer Astley pe covorul roșu.

Însă atunci s-a auzit o bătaie în ușă.

Capitolul 19

Am simțit un val fierbinte inundându-mi corpul. În pragul ușii era Rob, Fran cea cu tunsoarea bob și Lățosu', cu câte o cameră în fiecare mână.

— Te-am tot sunat, probabil ai telefonul pe silențios, a spus Rob.

Să-l ia naiba, cât de bine arată, și pe mine să mă ia naiba pentru c-am roșit!

— Stai așa, am șoptit, Mona nu mi-a spus că filmăm astăzi, plus că ea nu e aici, așa că nu vă așteptam. Apoi nu sunt sigură că mai avem timp.

— Psst, Amber! Capul lui Vicky s-a ițit de după ușa de la baia din hol, făcându-ne pe toți patru să ne uităm în direcția ei. Ținând-o între degete ca într-un clește, se afla rochia neagră. Poți să i-o duci tu lui Jennifer, te rog? Eu nu sunt într-o ipostază tocmai *decentă* în momentul ăsta.

— Ce se-ntâmplă? a întrebat Fran, punând piciorul în ușă. Pare o ocazie numai bună să tragem câteva cadre.

— O, bună, a spus Vicky, de după ușa băii, dând cu ochii de Rob pentru prima oară și, în mod evident, placându-l.

L-a salutat timid cu un braț gol, fiind dezbrăcată de la gât în jos. În acel moment, Fran a dat buzna în apartament, trecând pe lângă mine. Din fericire, Nicole i-a ținut calea pe coridor înainte să se apropie de Jennifer.

— Hei, hei, domnișoară! Ce cauți aici? Acesta este un apartament privat.

Am înghițit în sec și am înșfăcat rochia de la Vicky ca să i-o duc lui Jennifer. După ce m-am întors, înmânându-i rochia care era caldă de la trupul lui Vicky, am constatat că Nicole făcuse în totalitate uz de autoritatea ei de agent de presă, așa încât camerele de filmat ajunseseră acum înapoi în hol, iar la ușa întredeschisă era pus lanțul ca să-i țină departe. Lățosu' se așezase pe podea, Rob măsura podeaua în lung și-n lat, iar Fran ținea furioasă telefonul la ureche – fără îndoială încercând să o contacteze pe Mona.

— Așa o lipsă de profesionalism... a bombănit ea, în timp ce eu scoteam lanțul ca să-i vorbesc, întocmai ca un gardian cu deținutul. Rob mi-a spus că totul a fost aranjat cu Mona – iar acum ne-am pierdut aproape două ore ca să ajungem aici și să nu rezolvăm nimic.

— Ascultă, Jennifer vrea să stea liniștită în după-amiaza asta, și oricum nu mai e mult timp. Dar aş putea s-o întreb pe Mona dacă puteţi trece pe la domnișoara P, pe care o pregătim de asemenea pentru premieră? Acolo mă duc după ce termin aici, și e chiar după colț.

Era tot ce-i puteam oferi în schimb, plus că nu voiam ca Rob să pice la mijloc din cauza acestei încurcături. Am schimbat o privire cu Rob.

— Sună bine, Amber. Hai să facem așa! a zis el. Mașina e-n față, putem merge cu toții.

— Dați-mi zece minute ca să termin cu Jennifer, apoi o sun pe Mona și-am plecat. Ne vedem jos.

Întorcându-mă în salon, am sunat-o pe Mona pe mobil, însă a intrat direct căsuța vocală – *ce surpriză!* Privirea mi-a fost atrasă de perna mare pe care se odihnea un exemplar din revista *Beau* numele și chipul lui Beau Belle sărind în ochi din colțul din dreapta sus, scris cu litere mari, de un roz aprins. Citind pe furiș titlul: *Ultimele noutăți: Beau Belle și Trey Jones chiar își anulează nuntă?*, am fost ușurată să le aud pe Caroline și pe Nicole făcând remarce favorabile la adresa lui Jennifer, care se admiră în oglinda în mărime naturală, poziționată în apropierea unei surse de lumină naturală.

— Uau! a exclamat Nicole.

— Arăți bine! a fost de acord și Caroline.

— Îmi vine mânușă, a suspinat Jennifer, mulțumită.

Eu am intrat în scenă ca să-mi fac treaba de stilist, aducându-mi aminte de tot ce văzusem la Mona: fixând încuietoarea delicată de deasupra fermoarului, ascunzându-i eticheta și înfoind volănașul. Nemaiavând timp să înșir toate accesoriile și toți pantofii în rânduri perfect ordonate, așa cum făcusem în L.A., lăsasem valiza pe jos. Am ingenuncheat în dreptul ei și am început să scot diverse lucruri din ea, asemenea unui clown care vrea să distreze copii cu trucurile lui. Din fericire, aveam destule opțiuni. Am pescuit o pereche de pantofi cu toc înalt și bretea aurie, subțire, purtând semnătura Nicholas Kirkwood.

— Este omul momentului pe scena pantofilor din Anglia, am explicat eu, bucuroasă să fac o afirmație care îmi dădea un aer de profesionist experimentat. Sau, dacă vrei să te impui mai mult, și cred că poți face asta datorită rochiei, aceștia sunt destul de speciali, am zis, arătându-i un alt model de la Kirkwood.

— O, îmi plac la nebunie ăștia! s-a entuziasmat Caroline, apropiindu-se

să-mi ia pantoful din mână, în timp ce eu îi căutam perechea. Eleganți, dar și îndrăzneți – ți se potrivesc *atât* de bine, Jen!

Jennifer s-a așezat pe canapea ca să-i probeze, iar eu mi-am simțit palmele transpirând de emoție în vreme ce ea s-a ridicat și s-a dus la oglindă. Îi veneau de minune.

— Sunt superbi! a declarat ea. Și chiar pot să merg cu ei. Cum rămâne cu accesoriile?

I-o luasem deja înainte, scotocind printre cutiuțele frumos împachetate și printre punguțe, oferindu-i niște bijuterii drăguțe de la Oscar de la Renta și Carolina Bucci, pentru că nu erau de origine britanică, însă în cele din urmă ne-am decis în privința unei brățări late cu imprimeu de șarpe, de la Burberry.

— O ador! a exclamat ea, smulgându-mi bijuteria din mână.

Caroline a ajutat-o să și-o prindă la mână și toate ne-am uitat uluite la apariția extrem de stilată dinaintea noastră. Clasic și elegant – întruchiparea stilului ei definitoriu –, dar totodată o ținută de efect, care nu avea să fie distrusă de nicio furtună.

— Iar acum nu mai trebuie decât să găsim o poșetă simplă și drăguță, am adăugat eu, ușurată că mă apropiam de final, în vreme ce scoteam o poșetă argintie de la Anya Hindmarch. *Voila!*

I-am întins-o lui Jennifer, care a luat-o cu pricepere, pozând încă o dată în fața oglinzii.

— E perfectă! Îți mulțumesc mult, Amber. S-a întors spre mine și mi-a depus un sărut pe fiecare obraz, semn că era mulțumită, am presupus eu.

— E timpul pentru ultimele retușuri, a anunțat Nicole, bătând din palme, Jennifer fiind condusă de Caroline înspre salonul de înfrumusețare improvizat. Încă ceva, Amber. O să fii și tu pe covorul roșu, nu? Ca să te asiguri că totul e-n regulă? Eu o să fiu superocupată cu jurnaliștii, iar Caroline își serbează azi aniversarea nunții, așa că nu poate rămâne.

Am șovăit, coborându-mi privirea înspre blugii mei, o ținută foarte nepotrivită pentru un asemenea eveniment distins.

— Firește, am răspuns eu, dacă pot fi de ajutor...

— Super! Atunci, te luăm noi – să fii gata de plecare pe la cinci și jumătate.

— Ne vedem atunci.

După ce-am strâns totul în valiză și am închis-o, am șterpelit exemplarul din revista *Heat* și l-am îndesat și pe acesta înăuntru. Nu părea genul de lectură potrivită pentru Jennifer, iar eu ardeam de curiozitate să aflu ce se întâmplă cu Beau. Atunci mi-am dat seama că nu o mai văzusem de ceva vreme pe Vicky.

Vicky aștepta în holul din fața băii, arătând ca o exhibiționistă, într-o

rochie albă improvizată din prosopul hotelului, încălțată cu pantofii ei de la Steve Maddens. Nu m-am putut abține să nu râd.

— Ce puteam face? a zis ea printre dinți, afișând un zâmbet fals, în timp ce Nicole a traversat coridorul, aruncându-i o privire lungă.

— Ține-ți fleanca și prefă-te că totul a fost conform planului, am zis eu, tot printre dinți, făcându-i cu mâna lui Nicole. E totul în regulă aici! Și ce mai plan pe cinste a fost! M-ai salvat azi, scumpo. Și-ncă cum! Serios, îți mulțumesc mult, mult de tot!

— Îmi rămâi datoare, a spus ea, îmbunată.

— Îți rămân datoare de un milion de ori, o știi prea bine. Ți-aș propune să-ți fac cinste, dac-ai bea. Vrei haina mea?

∴

— Nu-mi vine să cred că te scot pe furiș din hotelul Dorchester, într-un halat furat! i-am șoptit eu, în vreme ce Vicky a ieșit din lift în recepție, trecând printre ușile de serviciu, în timp ce unii ne priveau cu sprâncenele ridicate, dar mai mult neobservate, grație lui Joan Collins, care tocmai intrase prin față.

Cu doar o oră înainte ca sala să se umple la capacitate maximă, iar covorul roșu de la Royal Opera House din Covent Garden să fie declarat deschis, am sărit în mașina echipei de filmare și am dat fuga după colț, la domnișoara P.

∴

Într-o intrare discretă de condominiu, la o stradă distanță de hotel Grosvenor House, se găsea un labirint de coridoare și de uși negre care duceau către apartamente scumpe, închiriate pe perioade scurte de către cei înstăriți. Am sunat la ușă, simțindu-mă ca un comis-voiajor, cu valiza mea de încredere în mână. Vicky începuse să tremure, iar eu mă întrebam cum aveam să-i explic domnișoarei P lipsa hainelor celor din echipa ei de management. Un bubuit puternic răzbătea din niște boxe, iar o adolescentă cu o înfățișare *cool*, cu părul roz-neon, ne-a deschis ușa.

— Bună, am strigat eu peste larma aceea. Sunt Amber, asistenta Monei Armstrong.

Fata s-a uitat la mine cu o privire goală. *E afumată?*

— Stilista domnișoarei P? am tipat.

— Și? a făcut fața respectivă, sugându-și obrazii, într-unul din ei având un cercl.

— Am venit să văd dacă totul e în regulă.

— În regulă? Cu ce? a răspuns ea.

Ce bine-ar fi dac-ai da sonorul mai încet.

— Cu rochia! A ales domnișoara P vreo rochie dintre cele pe care i le-am trimis?

În spatele meu, Fran a scos un sunet de nerăbdare. Fata a deschis ușa puțin mai larg, iar eu am zărit sticla verde, bine cunoscută, pe dulăpiorul din hol. Era agitație mare, de-ai fi zis că se ținea petrecerea de dinainte de festivitatea de premiere, nu preparativele pentru ea!

— A venit deja un stilist! a strigat ea peste umăr, conducându-ne morocănoasă înăuntru.

Câțiva oameni s-au întors spre noi, iar în capătul unei încăperi mari am zărit-o pe domnișoara P, într-o rochie *foarte* decoltată. Era încă și mai scundă decât mi-o închipuiam. Din mijlocul camerei, din mulțimea de oameni care se afla acolo, o față cunoscută a început să-și croiască drum spre mine. *Nu, nu se poate.*

— Să fiu a naibii, nu e Băț? a făcut Vicky, cu bărbia pe umărul meu, în încercarea de a-și ascunde ținuta.

Băț a venit cu pași mari înspre noi, de parcă era în casa ei; era mult mai bine îmbrăcată decât vedeta, fiind în elementul ei. *Nu cumva alea sunt tocurile cu ținte de la Balenciagape care pusesese ochii la Smith's? Și bijuteriile de la Marc Jacobs, pe care le văzusem în depozit?*

— Doamne, dar ce are pe ea? a făcut Băț, holbându-se la ținuta lui Vicky, de vampă ieșită de la spa.

Sfidătoare, Vicky și-a strâns cordonul și și-a îndreptat spatele.

— Mai important de atât: ce cauți tu aici? am întrebat eu.

— Mona m-a rugat s-o ajut și am acceptat bucuroasă, a răspuns ea, toată numai lapte și miere. Trebuia să mă gândesc că n-ai fost tu cea care m-a recomandat.

∴

— Kiki e aici! am strigat în telefon, suficient de departe pe hol încât să-mi pot auzi gândurile.

— N-am avut de ales, a replicat Mona, cu acel glas plin de venin pe care-l rezerva de obicei pentru foștii ei asistenți – o categorie elitistă, din care brusc eram tentată să fac parte. Tu erai ocupată cu Jennifer, așa că am rugat-o pe Jas să mi-o împrumute pe Kiki pentru o zi. N-am avut de ales. E duminică – și n-a deranjat-o.

Nu pentru personalul lui Jas îmi fac eu griji.

— Bine, am zis printre dinți, suficient de tare încât să mă audă Băț. Las totul în seama ei atunci. Sinceră să fiu, mi-a ajuns pentru o zi.

Nu-mi venea să cred. După revelația de la Soho House și după ziua de azi, mă săturasem de jocurile Monei. Și acum nici nu mi se mai părea că ar fi bolnavă. *Poate că Băț e mai potrivită pentru stilul ăsta de viață. Poate că, la urma urmelor, ar trebui să-i cedez locul.* Chiar nu consideram potrivită rochia domnișoarei P, din care i se vedeau sânii pe jumătate. Nu crea nici pe

departe o apariție respectabilă la o ceremonie de premiere atât de prestigioasă ca BAFTA.

— A, da, și nu lăsa echipa de filmare în preajma vreunui client de-al nostru azi, a lătrat Mona în telefon.

— Cam târziu, Mona, sunt deja aici, am zis, uitându-mă peste umăr la fața înțeleștată a lui Fran.

— Ei bine, dă-i afară! Clive o s-o ia razna dacă domnișoara P apare la altă emisiune decât a lui. Serios, Amber, folosește-ți creierul!

Băț s-a apropiat, oprindu-se fix în fața mea:

— Ascultă, nu-mi place să-ți fac asta, dar managementul devine cam iritat de numărul prea mare de gură-cască de aici. Și și-a trecut mâna prin părul proaspăt aranjat, brățărilor de la Marc Jacobs zăngănindu-mi în urechi. Deci, cred că ar fi mai bine să plecați. S-a uitat chiorăș la echipa noastră, tocmai când eu l-am observat pe Lățosu' ridicându-și camera, cu beculețul roșu aprins, ceea ce însemna că ne filma. Toți!

Fata prostuță cu păr roz încă ținea ușa deschisă.

— I se potrivește rochia? am întrebat eu, aruncând o privire înăuntru și agățându-mă de ultima fărâmbă de profesionalism.

— Da, da, mă descurc – arată incredibil! O să le facă praf pe celelalte, ai să vezi.

Învinsă, mi-am petrecut brațul pe după al lui Vicky, m-am întors pe călcâie și am ieșit val-vârtej din apartament, urmate de cei trei din echipa de filmare.

— Scârba! a bombănit Vicky în timp ce ieșeam.

Odată ieșiți din clădire, Vicky și-a strâns și mai mult halatul pe lângă ea, ridicându-i gulerul în jurul urechilor ca să o protejeze cât mai bine de frigul mușcător.

— S-a bucurat să ne vadă, a zis ea.

— Ce scorpie! am bombănit eu. Dar n-o s-o mai las să mă calce pe nervi.

— Așa te vreau! a spus Vicky, împungându-mă între coaste. Cel puțin n-ai fost tu ticăloasa în rochie. E greu să faci pe dura când porți un halat alb și pufos.

— Ascultați aici, a intervenit Rob, alăturându-se grupului nostru. N-o lăsați să vă calce pe nervi, serios. Îmi place la nebunie ținuta ta – e Helmut Lang? a întrebat-o pe Vicky.

— Nu, scumpule. E colecția Dorchester, mai precis, a răspuns ea, zâmbind. Fran cea cu tunsoarea bob și-a dat ochii peste cap.

— Ei bine, dacă tot nu facem nimic azi, eu m-am cărat, a anunțat ea, spre ușurarea noastră.

— Cred că-i ora să mergem în pub, a spus Lățosu', punându-și valiza în

dubiță. Te las pe tine la volan, și i-a înmânat cheile lui Rob.

— Pe mâine atunci, a spus Rob.

Fără să vreau, mă bucuram de faptul că ceilalți plecau.

— El este Rob, cel de la documentar, după cum ai ghicit, am zis eu, întorcându-mă spre Vicky. Am simțit nevoia să fac prezentările în mod oficial. Rob, ea este Vicky, colega mea de apartament.

— Am auzit multe despre tine, a zis el. Dar nimic despre gustul neobișnuit în materie de haine...

În ciuda tachinărilor prietenești, ceva se schimbase între mine și Rob astăzi, ca și cum o prăpastie se căscase între noi. O prăpastie pe fundul căreia era inelul de logodnă. Mi-aș fi dorit să nu-l fi găsit atât de atrăgător. Nu îmi puteam ține în frâu sentimentele pentru el. M-am uitat la telefon. Doar treizeci de minute până când Jennifer avea să părăsească hotelul.

— Mai bine mă întorc la Dorchester, am spus. Pot să las valiza asta în dubiță?

— Firește, a spus Rob, încuviințând din cap.

— Ăă, și cum se presupune că ajung acasă? Nu mă urc în metrou îmbrăcată ca Marele Lebowski. Poate mă-ntâlnesc cu vreun cunoscut. Și mi-am lăsat și cartela acasă, s-a smiorcăit Vicky

— Te-aș fi dus eu dacă n-aș fi fost în întârziere, a spus Rob. Filmez aparițiile pe covorul roșu pentru emisiunea de dimineață, și ar cam trebui să ne instalăm de-acum.

— Uite, ia din banii de la Mona pentru taxi, am zis eu, întinzându-i o bancnotă de douăzeci de lire.

— Mulțumesc, mamă.

— Nu-i cheltui pe toți. Ajung și eu acasă la timp ca să urmărim împreună premiile la televizor. De fapt, mai ia treizeci și cumpără o sticlă de vin și niște chipsuri în drum spre casă. A, scuze, nu mai bei...

— Cred c-o să fac o excepție după ziua de azi.

Rob a oprit un taxi pentru ea, și amândoi i-am făcut cu mâna.

— Hai sus, Amber, te las eu la hotel, e în drumul meu, s-a oferit Rob.

∴

— Vicky pare de treabă, a zis el, intrând în trafic.

— Da, e de treabă. Mi-a salvat pielea azi; noi două nu ne plictisim niciodată.

— Mi-am dat seama. Deci, ce e cu Mona?

— Nu întreba. Sinceră să fiu, am trecut peste. Nu te poți baza deloc pe ea și nu cred că pot să mă ocup tot eu și de Premiile Oscar, m-am plâns eu. Mă gândesc să renunț.

— Nu, Amber! Nu renunța, nu e genul tău. Și, oricum, tu ești cea care duce

tot greul pentru Mona – e limpede ca lumina zilei în materialul filmat. Asta, dac-o să vadă lumina zilei, a spus el solemn.

— Poftim? Se gândesc să renunțe la episodul-pilot? Mona ar înnebuni dac-ar afla.

— Ascultă, nu trebuia să divulg informația asta.

— Haide, sunt eu, Amber, n-o să suflu o vorbă la Mona.

— Fran crede că nu merge, iar lipsa de comunicare din partea șefei tale nu ajută deloc.

— Spune-mi despre ce e vorba. Poate nu-i așa rău. Știi că nu prea mă dau în vânt după filmat, am zis, jucându-mă cu brățara. Am mai aflat și faptul că Mona e falită, am bombănit, așa că nici nu cred c-o să fiu plătită pentru săptămâna asta.

— Nu-l poți ruga pe iubitul tău să te ajute? a întrebat el, aruncându-mi o privire, în timp ce o luam pe Park Lane.

Aluzia lui neașteptată la „incidentul” de la Starbucks m-a luat pe nepregătite.

— Probabil te referi la Liam. Cred că pot spune că nu suntem nici pe departe împreună. Nu c-am fi fost vreodată.

— Serios? Nu asta aș fi zis alaltăieri.

Obrajii mi-au luat foc și brusc mi s-a făcut rușine.

— Îmi pare rău c-ai fost martor la așa ceva. Hai să spunem că ăla a fost și începutul, și sfârșitul.

— Nu s-a dovedit chiar cel mai mare cuceritor, a remarcat Rob, zâmbind.

Mi-am adus aminte de comentariul referitor la sandvișul meu.

— Nu, în fine, putem schimba subiectul, te rog?

— Ei bine, poate vrei să te cinstești diseară cu câteva pahare dacă vii cu mine la hotel Grosvenor pentru cina de după premii. O să fiu acolo cu șeful meu nebun, cel mereu bronzat. S-a uitat la mine o clipă, incapabil să-mi citească dorința în priviri. Haide, Amber, nu-ți pierde simțul umorului!

În cele din urmă, mi-a smuls un surâs în colțul gurii, tocmai când am ajuns în fața hotelului Dorchester.

— Cred că mă duc acasă la Vicky, am spus. Nu părea să aibă vreun rost să-mi petrec timpul cu Rob; asta nu ar fi făcut decât să mă rănească și mai mult. Sau am putea merge în pub. Oricum, mai bine te-ai grăbi să prinzi aparițiile de pe covorul roșu.

S-a uitat la ceas.

— Ai dreptate. Trebuie s-o întind.

— Mulțumesc că m-ai adus. Și baftă cu Tango Tim!

— Transmite-i salutări lui Jen din partea mea!

Capitolul 20

Jennifer a arătat uimitor în seara aceea, ca o zeiță urbană și, în ciuda ploii și a frigului, mulțimea a izbucnit în urale când ea a ieșit din Audiul nostru somptuos și a pășit pe covorul roșu și luminat de la Royal Opera House. Unele dintre fetele din Downton Abbey au trecut chiar pe lângă noi. Damian Lewis a ajuns și el în același timp, iar publicul a început să scandeze la unison:

— Damian! Damian! Jennifer! Jennifer!

Blițuri, blițuri și iar blițuri.

Nu prea aveam cu ce să o ajut pe Jennifer. Doar o dată am pășit în față ca să-i înfioez volanul, atunci când s-a oprit dinaintea unui grup de paparazzi, dar, în afară de asta, am stat pe margine și am admirat cât de bine rezista rochia. Mă bucuram că îi răzuisem tălpile pantofilor – nu aveau nicio șansă să alunece. Mă întrebam dacă Mona urmărea și de data asta festivitatea la televizor, cu gura căscată de uimire, încercând să-și dea seama de unde e rochia lui Jennifer. Am simțit o ușoară satisfacție.

Anne Hathaway a ajuns pe covorul roșu și a întâmpinat-o pe Jennifer ca pe o veche prietenă. Blițuri, blițuri și iar blițuri. Iată-l și pe George Clooney! S-au îmbrățișat, înconjuțați de o explozie de lumini. Apoi George i-a oferit brațul și a condus-o pe Jennifer către un grup de fani de pe margine, câteva minute semnând autografe și făcând împreună poze cu telefoanele lor, râzând și glumind. Însoțitorii cu imensele umbrele transparente trebuiau să țină pasul cu ei. Mulțumită ideii geniale a lui Vicky, Jennifer nu trebuia să-și facă deloc griji în privința vremii; rochia ei era rezistentă și confortabilă, spre deosebire de a unei actrițe nefericite și prost sfătuită, a cărei ținută din mătase de un albastru-deschis era plină de pete de umezeală, care arătau întocmai precum cele de transpirație. Își ocăra în gând stilistul, în timp ce ocolea băltoacele, de parcă viața ei ar fi depins de asta. Nicole avusese dreptate – ar fi fost fără îndoială riscant să poarte rochia de la Valentino.

Ajungând în dreptul zonei în care erau echipele de televiziune, l-am zărit pe Tim și, chiar în spatele lui, pe Rob, cu căștile pe cap și cu un mănunchi de cabluri în mână.

— Hei, Amber! m-a strigat Tim, făcându-mi cu mâna. Vremea din Londra nu-i afecta cu nimic bronzul fals. Vino să ne saluți! Mi-a făcut cu ochiul. Ador rochia lui Jen – dar poți s-o aduci la noi ca să ne spună mai multe despre ea?

Îi citeam disperarea în priviri. Mi-aș da viața pentru un interviu cu Astley și Clooney pentru emisiune! Mi-ar asigura ratingul!

M-am uitat după Nicole și am văzut-o lângă Jennifer, pe care o conducea

cu pas lin către un șir de jurnaliști, care stăteau cu reportofioanele întinse, în timp ce revărsau o ploaie de întrebări despre ținuta ei și despre șansa de a câștiga în această seară, fiecare disperat să-i întreprindă pe ceilalți reținând-o o fracțiune de secundă în plus.

— O să încerc, dar trebuie să vorbesc de fapt cu Nicole, agenta ei de presă, am zis eu, făcând un semn peste umăr.

În sfârșit, începusem să mă simt ca și cum îi învățasem pe câțiva dintre jucătorii acestei lumi. În timp ce dădeam să mă întorc ca să-l salut pe Rob, o mână pe umăr m-a făcut să tresar. Inima mi-a sărit din piept. Era Trey Jones.

— Ne întâlnim din nou, Annie! a exclamat el. I-am văzut ochii coborându-i spre cizmele mele Ugg și spre blugii murdari. E bine să fii acasă?

Arăta de-a dreptul răpitor în seara asta. Am evaluat o secundă situația înainte să răspund.

— Cum să nu, Trey! Dar nu rămân aici. Brr! M-am oprit doar ca să salut câteva cunoștințe...

Am fost apoi întrerupți de o apariție înspăimântătoare. Sincronizarea nici că putea fi mai bună – atenția lui Trey a fost distrasă de la mine.

∴

Apariția aceea era domnișoara P. Starul pop și câștigătoarea unui *reality show*, retrogradată acum în subsolul listei vedetelor de mână a șaptea, și-a făcut intrarea printre actori, iar paparazzi au fost în delir. Ca să descrii ținuta ei drept una care ieșea în evidență ar fi fost prea puțin. Dar unde era stilista ei? Băț nu se vedea pe nicăieri, iar eu voiam să stau departe de acest dezastru care se desfășură sub propriii ochi. Într-o rochie care nu mai lăsa loc imaginației, a pozat fericită în fața camerelor. *Blițuri, blițuri și iar blițuri*. I se vedea o parte din sâni și din fese. Paparazii nu se mai săturau să capteze cadre. În ce oglindă *distorsionată s-a uitat înainte să plece de acasă?* Unii dintre actorii de lângă noi s-au întors și ei ca să se holbeze; era evident că nu înțelegeau ce caută ea aici, infiltrându-se printre ei și făcând notă discordantă cu eleganța evenimentului.

Din fericire, Jennifer era prinsă cu un interviu pentru *Sky News*, în spatele camerei fiind Tim, cu microfonul de la emisiunea *Morning Glory* scos la înaintare ca să obțină „exclusivitatea”. Jennifer se apropiase de-acum de intrarea la Opera House, departe de natura dezlănțuită. M-am uitat în jur și l-am văzut pe Trey prins într-o conversație cu altcineva. Părea momentul potrivit ca să mă sustrag pe nesimțite.

∴

Eu și Vicky am urmărit premiile împreună, pe canapea, îmbrăcate în pijama, la un picnic pe măsuța de cafea din sufragerie, cu niște vin Cava pentru mine și niște suc de portocale pentru ea. Era infinit mai confortabil

decât atunci când urmărisem Globurile cu Mona, și amândouă am sărit în sus de bucurie când Jennifer a câștigat premiul pentru Cea mai bună actriță în rol secundar. Din fericire, a ajuns pe scenă fără să se împiedice pe trepte. *M-am relaxat.* Pe la zece și jumătate, când Vicky începuse să moțăie, iar eu mă gândeam dacă să mă culc devreme, mi-a sunat telefonul. Era Rob. Mâna mi-a șovăit deasupra lui. *Ce rost are să ne vedem?* A sunat iar, imediat. După ce a închis, i-am trimis numaidecât un mesaj politic, spunându-i că sunt în oraș cu prietenii. *Poate-o să creadă că sunt cu un tip.* Mi-a răspuns neîntârziat:

Unde ești? Ți-ai lăsat valiza în dubiță, mă gândeam să trec să ți-o las, eventual să bem ceva? Am scuturat-o pe Vicky de braț.

— Rob vrea să ne-ntâlnim! Ea s-a trezit buimacă. Ce să-i spun?

Două degete mari s-au ridicat în aer.

— Să mă-ntâlnesc cu el? am întrebat eu ca să verific.

— De ce nu? a spus ea somnoroasă.

— Serios?

— Atâta vreme cât nu vrei să vin și eu cu tine...

S-a ghemuit la loc, trăgându-și de rochie cât să-i acopere degetele de la picioare.

— I-am spus că sunt în oraș, am insistat eu, cu un sentiment de frustrare că nu-mi dădeam singură seama ce să fac.

— Atunci, întâlnești-vă în oraș, a bombănit ea. Poți să iei pantofii mei. Ce mai aștepti?

Încă un mesaj de la Rob: *Nu mai stau mult și plec de la Grosvenor – anunți-mă.*

Am răspuns repede, știind că probabil m-aș fi răzgândit dacă nu aș fi făcut-o: *Ne vedem la Chamberlayne, Kensal Rise în 20 de minute?*

Perfect.

Am trecut la treabă: m-am spălat pe față și pe dinți, am șterpelit pantofii Steve Maddens ai lui Vicky, mi-am dat cu niște șampon uscat pe păr, am îmbrăcat blugii și puloverul negru, accesoriizând totul cu o brățară de la Kenneth Jay Lane, după care mi-am refăcut machiajul. Nu voiam să creez impresia că mă străduisem prea mult, cu toate că mi-am dat toată silința în mai puțin de zece minute. Chiar înainte să ies pe ușă, am dat pe gât o dușcă zdravănă de vin ca să prind curaj, i-am șoptit lui Vicky că o iubesc, deși dormea dusă, și am închis încetișor ușa. Din fericire, băusem suficient cât să-mi ridic moralul, dar nu prea mult cât să mă simt amețită.

∴

Când am ajuns la pub, Rob tocmai parca în fața localului.

— Scuze, n-am vrut să-ți stric distracția, a zis el, ocolind dubița și

întâmpinându-mă cu un sărut scurt pe obraz.

— E-n regulă, oricum Vicky voia să meargă acasă, am mințit eu. Iar Mona ar înnebuni dacă s-ar întâmpla ceva cu valiza asta. La tine cum a fost?

— Ca întotdeauna, a răspuns el, zâmbind. Cina a fost grozavă, probabil a costat o avere – fiecare masă era amenajată cu tema unui film nominalizat. Am luat asta pentru tine. A scos de la spate un suport pătrat de farfurii cu poza lui Jennifer din filmul lui Trey, imprimată în partea din față.

— Super! Dar n-o să fiu arestată pentru că dețin așa ceva? m-am prefăcut eu îngrijorată.

— Sunt sigur că fapta poate fi adăugată la pedeapsa pentru furt de halat din hotelul Dorchester, a glumit el. Nu-ți face griji, toată lumea le șterpelește.

— Sunt emoționată. Mulțumesc.

Am intrat în pub și ne-am așezat pe două scaune libere de la bar. Era atât de cald și de confortabil acolo – nici prea aglomerat, nici prea gol.

— Jennifer e adorabilă, nu-i așa? a spus el.

— Așa e, și sunt sigură că majoritatea bărbaților – și femeilor – ar fi de acord cu tine.

— I-a acordat lui Tim un interviu de cinci minute. Era în al nouălea cer. Iar pe tine te adoră: a avut numai cuvinte de laudă pentru stilista ei și era mândră să fie îmbrăcată din cap până-n picioare în creații britanice.

Am zâmbit. *Mulțumesc, Jennifer.*

— Cât despre domnișoara P, a continuat el, e clar că se crede mai presus de toate vedetele de la Hollywood adunate laolaltă – a trecut pe lângă echipele de televiziune și a intrat direct în amfiteatru. Toată lumea a criticat-o. Ținuta aia a fost un dezastru!

— Ei bine, eu am încercat s-o salvez, am zis, ridicând din umeri.

— Dar te bucuri că n-ai avut nimic de-a face cu ea, la cum a ieșit...

Managerul gay italian al pubului ne-a întrerupt, salutându-mă călduros:

— *Ciao, bella* Amber! O plăcere să te văd, ca de fiecare dată ești *bellissima*. S-a întins peste tejea ca să-mi cuprindă fața în mâini și m-a sărutat pe ambii obraji. Ca de obicei, *bella*? Ce să fie pentru frumosul tău prieten?

I-a făcut cu ochiul. Nu eram prea sigură ce însemna ca de obicei în cazul meu, după ce băusem cu Vicky cam tot ce ne picase în mâini în ocaziile când veniserăm aici. Dar îi apreciam familiaritatea manifestată față de mine.

— Da, te rog, Nico. Cât despre prietenul meu? am zis eu, punând accent pe cuvântul „prieten” și întorcându-mă către Rob.

— Doar un pahar de bere cu lămâie pentru mine, amice. Din păcate, conduc.

Din fericire, mi-a fost adus un pahar de pinot grigio, și nu un shot dublu

de Jäger. Mi-a trebuit o clipă ca să-mi opresc tremurul mâinii înainte să-l ridic. *La naiba, sunt așa emoționată în preajma lui.* Faptul că-l plăceam pe Rob mă sleia de energie. Îmi plăcea atât de mult compania lui și de fiecare dată când îmi aminteam că e amanetat mă simțeam pustiită. M-am torturat cu imaginea viitoarei lui logodnice. M-a întristat atât de mult, încât m-am străduit să nu mă mai gândesc. Lucru care, evident, m-a făcut să mă gândesc la acea imagine în tot timpul acela.

— E grozav că Jennifer a câștigat din nou, a continuat Rob, din fericire, nebănuind gândurile care-mi treceau prin cap. Adică și pentru tine e bine.

— Nu ți-am spus faza cu rochia lui Vicky?

∴

— ... și uite-așa, am ajuns să facem autostopul din Gibraltar până acasă, a povestit Rob, ridicând încă un pahar cu tequila și dând noroc cu mine și cu Nico.

Apoi ne-am îndesat încă o felie de lămâie în gură, scoțând limba cu un răget.

— Așa, ăsta e *clar* ultimul! am decretat eu, sughițând și ștergându-mă la gură.

Am observat privirea lui Rob alunecând asupra mea.

— O, Doamne, îmi place tequila la nebunie! a zis el, întorcând paharul cu susul în jos, așa încât să-i alunece pe limbă și ultimele picături.

După un pahar de tequila din partea casei, am trecut la încă un rând, mărturisind câte un „adevăr” despre noi înșine care trebuia să-l întrecă pe cel precedent, dezvăluit de celălalt.

— Cred că te-ai îmbătat, domnule... O, Doamne, nu-mi amintesc cum te cheamă! am zis eu, încercând să par mai puțin beată decât eram de fapt.

— Mă cheamă Walker, a zis el printre dinți. Rob Walker.

— Domnule Walker. Ce amuzant, chiar arăți ca un Walker.

— Și cum arată un Walker, dacă nu te superi că întreb?

— Poartă pantaloni de tweed strânși în șosete groase și ghetete de cățarat pe munte, am răspuns eu, râzând.

Orele au trecut pe nesimțite și, mulțumită bunului meu prieten, alcoolul, care l-a convins pe Rob să lase dubița parcată afară peste noapte, am vorbit și am glumit cu aceeași ușurință ca în noaptea aceea din L.A. Clienții barului s-au împușinat treptat, până când am mai rămas doar noi și un grup gălăgios într-un colț. Din playlistul special al lui Nico făceau parte piese pop clasice de-ale lui Kylie, Prince și Daft Punk, al căror volum era dat maxim, ceea ce a făcut să se încingă o petrecere spontană în grupul de gălăgioși. Tocmai când mă gândeam să sar de pe scaun, să-l apuc pe Rob de mână și să ne alăturăm lor, el s-a dat jos și a ieșit din pub, cu telefonul în mână. Eu și Nico ne-am

întins brațele deasupra capului, mișcându-le în ritmul muzicii, în timp ce fredonam versurile în gura mare, râzând zgomotos la refren.

∴

Grupul părea să se simtă bine; erau cu toții în picioare, făcând tot felul de mișcări pe ringul de dans improvizat, ceea ce ne-a încurajat pe mine și pe Nico să cântăm fiecare vers din ce în ce mai tare. Piesa era atât de bună, încât a trebuit să o mai pună o dată. Inima îmi bătea cu putere în piept. În incinta pubului, atmosfera părea extrem de încinsă. De fiecare dată când mă opream ca să trag aer în piept, mi se părea că pereții se mișcă. Când melodia s-a terminat pentru a treia oară la rând, Rob s-a întors, trântindu-se la loc pe scaun.

— Ți-a zis logodnica să te-ntorci acasă? am întrebat eu, cu răsuflarea tăiată de atâta cântat. Mă urăște pentru că te țin aici așa târziu?

— Aaa, nu chiar, a zis el, zâmbind stingherit.

— Mmm, se pare că ți-a făcut morală, am continuat eu, arborând o mimică exagerat de tristă. Te ține sub papuc înainte să vă puneți pirostriile?

Când vorbeam, simțeam că încăperea se învârte cu mine.

— E în străinătate acum, a răspuns el, fără să se uite la mine. Părea că se trezise brusc din beție. Așa că nu putem vorbi decât la ore ciudate.

— În străinătate! U-la-la! am făcut eu, detestându-mă numaidecât pentru tonul malițios, cu toate că nu mă puteam abține.

Demonul alcoolului din mine era cel care vorbea.

— E în Bangkok, a zis el, îndreptându-se ușor de spate. Nico plecase să mai aducă un rând de pahare la masă, simțind, fără îndoială, că atmosfera dintre noi nu mai era aceeași.

— Scuze. Nu. Trebuie. Să zbier, am șoptit eu, cu un deget la buze. M-am aplecat în față, apropiindu-mă de el. Cu treabă sau de plăcere? am șuiert printre dinți, răsuflarea mea duhnind a tequila vânturându-i părul.

— Cu treabă. Lucrează în PR, vizitează niște clienți ai hotelului.

— Ooo, ce slujbă frumoasă, dacă poți să accezi la așa ceva! Are și un nume logodnica asta a ta?

— Are, da. Ascultă, ar trebui să...

— Deci, ai de gând s-o ceri când se întoarce? i-am retezat-o eu. Probabil pui la cale marele moment?

— Poate, a răspuns el rece, dorindu-și cât se poate de clar să plece naibii de lângă femeia rea și indiscretă, care vorbea mult prea aproape de fața lui. O să văd.

— Nu văd nimic romantic în asta. Unde-i romantismul? am șoptit iar, lăsându-mă înapoi pe scaunul meu.

Rob a mormăit ceva despre faptul că nici să te giugiuiești la Starbucks nu

e foarte romantic, după care conversația a ajuns la final. Niciunul din noi nu a mai scos o vorbă foarte multă vreme. Rob a rămas cu privirea pierdută în halba aproape goală, în timp ce eu am băut și ultima picătură de vin din paharul meu și am strigat să mi se aducă altul „Toată noaptea”!

— Ești bine? m-a întrebat Nico după ce mi-a pus paharul în față.

— Bine, am răspuns eu, luând o dușcă zdravănă, neștiind dacă e totul în regulă cu mine, mai ales în privința sănătății mintale.

Singurele aspecte de care puteam fi sigură erau amețeala incontrolabilă și faptul că, dacă mai luam fie și numai o gură de vin în plus, mi s-ar fi făcut rău. Trebuia să plec de acolo. Am dat să-mi scot telefonul din geantă și am încercat să mă concentrez să văd cât e ceasul. În cele din urmă am reușit să-mi focalizez privirea suficient de bine, dar am crezut că afișajul arată 01.35. Deși putea fi și 03.51. *La naiba!*

— Mai bine chemi un taxi, a zis Rob, întorcându-se spre Nico.

— Și, *signor*, dacă această seară chiar trebuie să se sfârșească – ce adresă?

Cum reușește Nico să rămână mereu atât de treaz? Cum de Rob nu mai pare amețit deloc? Cum de sunt eu... Mi-am dat seama că alunecasem de pe scaun și ajunseseam pe podea. Apoi, nu-mi aduc aminte decât că m-am simțit ușurată să mă aflu în patul meu.

Capitolul 21

M-am trezit pe burtă, cu gura extrem de uscată, cu crampe la stomac și cu părul learcă de transpirație. Nu avea cum să fie prea devreme, pentru că uitasem să trag perdelele, iar afară era lumină. Mi-am întors gâtul de la stânga spre dreapta și am început să-mi mișc degetele de la mâini și de la picioare ca să mă asigur că totul e în regulă. Era ceva. În timp ce m-am răsucit pe spate, mi-am simțit capul greu, imposibil de ridicat. Nu voiam să mă gândesc prea mult la noaptea trecută, dar, din câte îndrăzneam să-mi amintesc, deși mă purtasem ca o neisprăvită, Rob mă adusese până în fața casei – *Rahat, valiza!* Am sărit ca arsă din pat, aproape călcând în picioare pantofii lui Vicky, și am dat fuga la parter, trântind ușa în spatele meu. Mă durea tot corpul. Valiza era acolo, la picioarele scărilor din fața ușii, alături de geanta mea. *Mulțumesc, Doamne!* Probabil fusesem prea beată ca să le urc la etaj. *Iisuse, cât de proastă ești, Amber Green!* Din fericire, chiriașii de la parter erau oameni de treabă, care presupuseseră corect că una dintre fetele de la etaj venise beată acasă noaptea trecută și nu putuse să-și care bagajele sus. După o scurtă inspecție, mi-am găsit geanta, cardurile și

suportul de farfurii pe care mi-l dăduse Rob, la fel ca toate prostiile pe care le căram cu mine în geantă.

— Cât e ceasul? am întrebat eu răgușită, când Vicky a deschis ușa, încă îmbrăcată în halatul de la hotel, cu părul umed strâns într-un coc în vârful capului și cu o felie de pâine prăjită cu gem în mână. Arăta dezgustător de revigorată.

— Ai văzut asta? a zis ea, ignorând întrebarea mea și ridicând ziarul *The Sun* în cealaltă mână. Domnișoara P a ajuns știrea zilei, așa cum a dorit.

Am lăsat jos valiza. Efortul de a o căra la etaj, așa vlăguită cum eram, făcuse ca o picătură de transpirație să mi se scurgă pe față. O, Doamne! I se vede mai mult de jumătate din sân, am îngăimat eu în cele din urmă. Într-adevăr: i se vedeau în totalitate ambele sfârcuri și chiar mai mult de atât. Era prea mult până și pentru o publicație ca *The Sun*, al cărui departament de design îi mascase, în trei fotografii, din compasiune, rușinea cu statuete BAFTA. Cum de a permis Băț să se întâmple una ca asta? Cum a putut s-o trimită așa? N-a văzut că rochia nu stă ca lumea pe ea și că se vede totul prin ea?

— Mona o să facă o criză. La fel și Clive... Iar domnișoara P o să fie devastată. Este atât de umilitor pentru ea.

— Și pentru Băț... Dar, trebuie să recunoști, o merită pe deplin. Vicky a intrat în bucătărie. Ieri s-a purtat ca o scroafa cu tine, când tu nu încercai decât s-o ajuți. Și-a făcut-o cu mâna ei. Vrei ceai?

Eu m-am holbat încă o dată la fotografie, nevenindu-mi să cred. Nu aveai cum să privești partea plină a paharului; era un dezastru total. Într-un fel, îmi era milă de Kiki. Fusese decizia Monei de a alege o rochie sumară pentru o vedetă care nu știa cum să o pună în valoare. Și pentru Miranda Kerr ar fi fost greu să facă asta într-o asemenea rochie. *Iar ea arăta bestial în absolut orice.*

— Între timp, de dimineață, pe vogue.com, a continuat Vicky, mușcând din pâine și întorcând iPadul spre mine, am găsit asta.

Eu m-am uitat la ecran și am citit cuvintele cu voce tare:

— „Sirena de la Hollywood, Jennifer Astley, uimește prin apariția ei la Premiile BAFTA, cu o ținută marca Star-Crossed. Rochia neagră, pe corp, face parte din prima colecție a unui designer britanic în plină ascensiune, iar accesoriată cu o brățară de la Burberry, care a atras toate privirile, aduce astfel o notă clasică pe covorul roșu, dovedind că o rochie de cocktail poate fi la fel de *chic* ca una *couture*. Jennifer a continuat să reprezinte modă britanică alegând o pereche de pantofi Nicholas Kirkwood și o poșetă Anya Hindmarch, câștigând cel de-al doilea premiul al sezonului pentru Cea mai bună actriță în rol secundar”.

Am făcut o pauză ca să-mi recapăt suflul. Vicky arăta la fel de încântată pe cât eram și eu.

— Uau! Asta e super, Vic, și poartă rochia ta, îți vine să crezi?

— Alice de la Star-Crossed a aflat deja despre asta de dimineață – e-n al nouălea cer, a spus Vicky, radiind de fericire. A zis că Jen poate păstra rochia și ne-a oferit câteva piese din colecția ei în semn de mulțumire. Dar asta nu e tot, scumpo; uită-te încă o dată la poze.

Mi-am reîntors privirea la ecran. Trebuia să recunosc că Jen arata grozav în ținuta aceea. Era postată o serie impresionantă de fotografii în care ea o îmbrățișa pe Anne Hathaway și apărea alături de George Clooney, cu care făcuse o pereche *absolut* superbă. Erau și câteva poze cu ea și Trey; arătau bine împreună – sunt sigură că Beau era furioasă din cauza asta. Apoi am observat un mic cerc într-una din fotografii, care scotea în evidență o siluetă ghemuită în spatele lui Jennifer, ascunsă cumva în umbra ei. Alături era titlul: *Cine este fata?*

— O, Doamne, eu sunt! Am ridicat privirea spre Vicky, care rânjea exact ca Pisica de Cheshire. Aia sunt eu, în spatele lui Jennifer, voiam să mă asigur că nu alunecă în pantofi.

Vicky a continuat să citească restul articolului.

— „Vechea stilistă a lui Jennifer, Mona Armstrong, în vârstă de 47 de ani, nu a fost văzută în compania actriței în acest sezon; și totuși, când o stea pălește, lumea modei face loc pentru alta nouă. Este a doua oară când echipa *Vogue* o zărește pe micuța brunetă care pare să-și exercite magia asupra lui Jennifer. Fiți pe fază – o să-i luăm urma și o să vă oferim mai multe informații cât de curând”. *Vogue* vrea să-ți ia urma, scumpo! La naiba, îți vine să crezi?

Am rămas fără cuvinte.

— Și m-au făcut „micuță”!

— Iar Monei, cea de patruzeci și șapte de ani, n-o să-i placă deloc.

Nu ne rămânea decât un singur lucru de făcut.

— Putem țipa, te rog? Aaa!

Ne-am aruncat una în brațele celeilalte și am început să țopăim că apucatele.

*

— Plec la L.A. mai devreme decât am crezut, a zis Mona mai târziu, în aceeași dimineață, telefonându-mi din sala de așteptare de la Aeroportul Heathrow. Sortez hainele pentru petrecerea burlăcițelor dată de Beau și mă gândeam să încep pregătirile pentru Premiile Oscar. Cum toată Londra vorbește de tine, iar Clive mă ignoră, trebuie să plec din oraș o vreme. Ce-ar fi să-ți iei câteva zile libere și să vii în noaptea Oscarurilor ca să mă ajuți cu

returnările? Ar trebui să ai destui bani la pușculiță cât să-ți permiți să-ți plătești singură biletul. La clasa economică, firește.

Părea foarte înțepată, și era prima oară când vorbea despre succesul pe care îl avusesem cu Jennifer la Premiile BAFTA. Nu fusese de găsit cu o seară în urmă (cu toate că încercasem să neg faptul că domnișoara P avea vreo legătură cu vreuna din noi).

— Sigur, am răspuns eu, cu tot calmul de care eram în stare. Te ocupi tu te Jennifer? Mai are încă rochia de la Valentino – bănuiesc c-o s-o aducă înapoi cu ea.

— Să fii sigură de asta! mi-a întors-o ea.

— În regulă. Ne vedem duminică în L.A., atunci.

A mormăit ceva drept răspuns și mi-a închis.

— Știi, sunt tentată să nu mă duc deloc, i-am zis lui Vicky, îndesându-mi în gură o furculiță plină cu cartofi prăjiți.

Vicky își luase liber în acea zi, iar eu am scos-o la prânz la Electric Brasserie ca să sărbătorim și să-i mulțumesc pentru ajutor; am plătit cu bani din pușculiță, pentru că am simțit că banii aceia fuseseră câștigați pe merit. La urma urmelor, mi-a făcut bucată de multe ori. De ce trebuie să fiu eu cea care culege firimiturile?

— Ascultă, *noi* știm cine face toată munca și, mulțumită investigațiilor celor de la *Vogue*, o să afle și restul lumii cât de curând, a spus Vicky. Asta ar putea fi începutul noii tale cariere. Trebuie să fii nebună să refuzi să te ocupi de Oscaruri. Gândește-te, vorbim de Premiile Oscar, scumpo! Dacă nu te duci, mă duc eu – mi-aș da demisia și mâine pentru o asemenea oportunitate! Avea dreptate. Oricum, a continuat ea, ai uitat să mă pui la curent cu informația cea mai importantă. Cum a fost noaptea trecută cu Rob?

După încă două *latte* degresate și o porție de cartofi prăjiți, i-am relatat trista poveste. Rob nu-mi scrisese de dimineață, deci, știam că o făcusem de oaie și că orice speranță, oricât de infimă, că nu avea să o ceară în căsătorie pe iubita lui, mi se spulberase. *Probabil că acum exersa așezatul în genunchi.*

— Nu știu ce m-a apucat, m-am lamentat eu. Cred că-mi stătea pe creier și, sub efectul alcoolului, am spus tot ce mi-a trecut prin minte. Am fost o idioată.

— Se pare că și el era la fel de beat, m-a încurajat Vicky, iar, la urma urmelor, e bărbat, iar bărbații oricum nu dau atâta importanță la lucruri de genul ăsta, așa cum facem noi. Probabil că nici nu-și mai aduce aminte.

— Hmm, aș vrea eu, am bombănit, amestecând în cafea pentru a o sută oară. De acum încolo, să mă reduci la tăcere dacă mai aduc vreodată vorba de el. N-are rost.

Datorită plecării intempestive a Monei, am avut măcar timp să-mi vizitez părinții. Când m-a văzut în fața ușii, mama și-a aruncat brațele în jurul meu de parcă aş fi fost răpită de teroriști.

— Scumpo! Nici n-ai idee cât mă bucur să te văd! *O fi băut sherry?* Eram la coafor, citeam una dintre acele reviste de scandal, când am dat peste un articol despre nebuna de Rhona. „Ce modă?” a zis coafeza. „Femeia aia e dusă cu pluta!” Ce s-a mai întâmplat? Pare de-a dreptul oribil!

— O cheamă Mona, mamă. Și a fost o experiență *interesantă*, da, am recunoscut eu, aruncându-mi haina peste balustradă. Dar, după cum bine vezi, sunt în regulă, și la fel o să fie și Mona. Trece printr-o perioadă mai dificilă. Mă bucuram că eram în rochie – pentru mama, lucrurile păreau întotdeauna mai bune dacă erai în rochie.

Fir-ar să fie, înăuntru e aproape la fel de frig că afară!

— N-ați dat drumul la căldură?

— Nu mai ești în L.A., scumpo. Ce-ai slăbit!

A făcut un pas în spate, ca să mă studieze cum trebuie.

— N-au trecut decât două săptămâni, mamă.

— Se pare că se pot întâmpla multe în două săptămâni.

— În fine, ce-aveți de mâncare? am schimbat eu subiectul, inspirând adânc mirosul bine cunoscut de acasă. Am aruncat un ochi în sufragerie, ca să verific dacă, doar dacă, nu cumva măsuța de cafea nu fusese umplută cu bunătați abia scoase din cuptor special pentru sosirea mea. În schimb, răspunsul a venit chiar de după colț, de unde Nora a zbughit-o spre mine, cu degetele lipicioase întinse în față și cu o lingură într-o mână.

— Nana! a strigat ea, sărindu-mi în brațe și mângându-mi părul proaspăt spălat cu cremă de prăjituri.

Era înnebunită după amestecul de unt cu zahăr și ouă. La vârsta la care începuse să vorbească, Nora nu îmi putuse rosti corect numele, așa că îmi spusese „Nana”, și așa a rămas – lucru care a făcut minuni pentru imaginea mea de mătușă tânără și modernă.

— Iar te-a pus buni la treabă în bucătărie? am zis eu, dându-mi ochii peste cap către mama.

Nu intrasem în casă decât de două minute, iar mama începuse deja să-mi povestească despre recitalul pe care îl ratasem. Uneori, mă întrebam dacă era mai interesată de viața Norei decât de a mea. Glasul ei se pierdea oarecum pe fundal, în vreme ce Nora renunțase la gătit și mă bătea la cap să-i citesc o poveste.

— Îmi pare rău, încă o dată, că nu am reușit să ajung, m-am văitat eu, observând o poză nouă.

Un desen făcut chiar de Nora. *Mă urăsc pentru că sunt geloasă pe un copil de cinci ani.*

— Nu ți-a funcționat mobilul cât ai fost plecată?

— Poftim?

— Doar câte un telefon scurt din când în când, să știm că ești bine.

— Scuze. *Știu că m-am comportat îngrozitor.* Doar că am fost atât de ocupată. Abia dacă am avut timp și de mine.

— Nici măcar un mesaj.

Bine, înțeleg unde bați. Simțeam deja cum mi se schimbă starea de spirit, dar nu voiam să stârnesc un conflict, așa că am luat o față îmbufnată, întocmai ca un adolescent. Dar înainte ca figura mea să creeze vreun efect, mi-a sunat telefonul. Mona. M-am gândit să nu răspund. *Se presupunea că asta era ziua mea liberă.* După niște politețuri schimbate în grabă, a trecut la subiect, arborând o voce deranjant de prietenoasă.

— Pușculița, scumpo – ți-am lăsat mare parte din bani.

Aceasta era o afirmație, nu o întrebare.

— Ei bine, am răspuns eu încet, calculând în minte și ajungând la concluzia că nu era chiar adevărat.

— Nu vreau decât să-mi transferi câteva sute de dolari, ca să pot lua ultimele lucruri pentru Jennifer înainte de Premiile Oscar. Ai putea să rezolvi astăzi, te rog?

M-am gândit o clipă înainte să răspund.

— Îmi pare rău, Mona. Dar am nevoie de banii ăia ca să plec la L.A. Abia dacă îmi ajung.

Nu o mințeam; lăsasem din nou rezervarea pe ultima sută de metri, așa că biletul de avion nu avea să fie ieftin, iar eu voiam să mă asigur că îmi ajungeau banii și pentru taxi, dar și pentru salariul meu derizoriu. Abia reușisem să-mi acopăr chiria pe luna curentă, iar la întoarcere, facturile vor trebui să fie și ele achitate.

— Nu ești cu nimic mai bună decât ceilalți, a scuipat ea cuvintele și mi-a trântit telefonul în nas.

Mi-a lăsat un gust amar.

— E totul în regulă? a întrebat mama, suspicioasă.

— Sunt bine.

Detestam faptul că Mona reușea să-mi strice dispoziția chiar și de la mii de kilometri depărtare, demonstrându-i mamei că de fapt nu prea era în regulă. M-am așezat și am acceptat încă o ceașcă de ceai și o felie de prăjitură necoaptă, apoi, după încă trei cești și nenumărate porții de prăjituri, i-am mărturisit mamei despre Mona, despre comportamentul ei dezorganizat și despre problemele financiare.

— Se pare că are nevoie de un contabil cât mai repede, a spus mama pe un ton grav. Problemele de genul ăsta nu dispar de la sine și nu-mi închipui că și-a plătit taxele.

— Are nevoie să discute cu cineva ca tine. Am rămas cu privirea în ceașca de ceai. Mama reușea cumva să descâlcească lucrurile, așa încât să ai senzația că totul va fi bine. Dar îi ceream prea mult. A rămas pe gânduri o clipă, bătând cu unghiile în masă. Sunt și așa destul de aglomerată, a zis ea în cele din urmă, oftând din greu. Iar falimentul nu este domeniul meu de expertiză. Dar – și asta numai pentru că ești fiica mea și pentru că vreau să fii plătită – aș fi dispusă să port o discuție neoficială cu ea, să îi ofer niște sfaturi, dacă tu crezi că asta o s-o ajute. Cunosc câțiva contabili buni, inclusiv unul în Los Angeles, care este specializat în astfel de lucruri. Presupun că i-aș putea recomanda pe cineva care s-o îndrume în direcția bună.

— Te iubesc, mamă! am zis eu, sărind în sus și aruncându-mi brațele în jurul ei.

PARTEA A PATRA

LOS ANGELES, PREMIILE OSCAR

Capitolul 22

Mi-am luat valiza de pe banda rulantă. Ultima îmbarcată, prima debarcată. Ce-mi place când se întâmplă așa. În drum spre vamă, am trecut pe lângă Poppy Drew. M-a recunoscut, zâmbindu-mi în colțul gurii, după care m-a analizat din cap până-n picioare și mi-a aruncat o privire disprețuitoare – eram îmbrăcată tot cu salopeta de călătorie. *Te deranjează ceva? Îmi venea să strig la ea.* În schimb, m-am mulțumit să-i zâmbesc. Nu avea rost să mă schimb de haine, de vreme ce nu închisese un ochi în avion, iar acum voiam să mă urc direct într-un taxi și să mă bag în patul din casa Monei. Nu era ca și cum paparazii, mereu postati în holul de primire, erau interesați de mine. Mi-am pornit telefonul, care s-a trezit aproape instantaneu la viață, sunând din buzunarul salopetei: Caroline.

De ce mă sună? Mona trebuia să o fi anunțat că nu lucram azi. Pregătirile erau gata, iar seara aceea avea să fie ultima pe care Mona o petrecea în compania lui Jennifer; mi-o spusese de suficiente ori, iar eu eram bucuroasă că o să scap odată de asta. Abia pe la prânz aveam să ajung acasă la Mona, așa că m-am gândit să mă furișez, să-mi încălzesc niște curcan cu chilii de-al Anei și să urmăresc premiarea de pe canapea, înainte să mă confrunt cu nebunia de după Oscaruri de a doua zi.

Telefonul s-a oprit, doar ca să reînceapă să sune câteva secunde mai târziu. *Ar fi o greșeală să răspund.* Imediat după aceea, a sunat din nou. De data asta, era numărul de fix al Monei. Trebuia să fie ori Mona, ori Klara. Dar de ce m-ar suna Mona de pe fix, și nu de pe mobil? Degetul mi-a șovăit deasupra butonului verde. *Poate că mă sună Ana să întrebe dacă vreau să-mi lase ceva de mâncare. Mmm... guacamole proaspăt.* Cu acest gând eronat în minte, am răspuns. Era Klara.

— Slavă Domnului, Amber! Am tot încercat să dau de tine în ultima jumătate de oră. Nu s-a anunțat că avionul are întârziere?

— N-a avut, doar ce-am trecut de controlul vamal – știi cât de mult

durează. Acum mi-am luat bagajul. Ce s-a-ntâmpalat?

— Caroline, din echipa lui Jennifer Astley – ne sună încontinuu. Nu reușește să dea de Mona, iar ei sunt deja acolo, pregătind-o pe Jennifer pentru Oscaruri. E înnebunită și credea că poate știi tu ceva de ea. Poți s-o suni, te rog? Serios, o ia razna!

Am simțit cum mă cuprinde o senzație de greață.

∴

— E vorba de Mona, a spus Caroline, făcând ca adrenalina să-mi curgă prin vene. Nu-mi vine să cred că i-am mai dat o șansă! Ne-a părut rău pentru ea – toxiinfecția alimentară a fost un adevărat ghinion atunci, apoi virusul ăla, ei bine, dar acum a luat-o de-a dreptul razna! În ziua Oscarurilor! O sunăm întruna de ore bune!

Câteva momente, am rămas fără cuvinte. *Ce naiba se întâmplă?*

— Dar am vorbit cu ea chiar înainte de imbarcare, am zis eu. Mi-a spus că totul e sub control. Părea încântată că Jennifer o să poarte rochia de la Valentino. Mi-a pomenit ceva de lenjerie, dar problema asta trebuie să se fi rezolvat acum câteva ore.

— Mona trebuia să aducă niște aripioare de pui și niște lenjerie în plus pentru Jennifer, dar au trecut patru ore de când nu mai avem niciun semn de la ea. Crezi că i s-a întâmplat ceva? Sentimentul de panică se transforma iar în senzație de greață. Jen o așteaptă la hotel, într-un apartament la Chateau Marmont, și are nevoie de una din voi acolo, s-a rugat Caroline. Trebuie să plece la premieră într-o oră! Te rog, Amber, te implor. E cea mai importantă seară din întreaga ei carieră. Din întreaga ei viață. Și din viețile noastre, pentru numele lui Dumnezeu! Te rog, ajută-ne!

— Stai așa, am zis eu, în timp ce capul mi se învârtea. Sigur ar fi aflat cineva dacă era să se întâmple ceva rău. Dar o să mai încerc să dau de ea. Trebuie să existe o explicație simplă pentru toate astea. Poate a rămas fără benzină și trebuie să se întoarcă dintr-o clipă în alta?

— Te rog, Amber, sună-mă imediat ce afli ceva. Vorbesc serios!

Când, în cele din urmă, mi-am ridicat privirea, m-am trezit uitându-mă în ochii reci și duri ai unui ofițer de la vamă, care mă întreba, pentru a doua oară, de unde veneam. Preț de câteva secunde lungi, nu am reușit să-mi amintesc. O parte din mine spera ca individul să mă tragă deoparte pentru un interogatoriu mai amănunțit, forțându-mă astfel să scap din această dramă care devenise viața mea. Neprimind un răspuns de la Mona, după ce o apelasem de mai multe ori la rând, și niciun e-mail, mesaj sau orice alt semn de pe vreo rețea de socializare, m-am trezit într-un taxi, gonind pe La Cienega înspre Chateau Marmont, ca să o ajut pe Jennifer să se îmbrace cu rochia de la Valentino. Și asta, îmbrăcată tot în salopeta mea!

M-am simțit ca în *Ziua cârțiței* când Nicole a venit să-mi deschidă ușa de la penthouse, chipul ei având o mimică înspăimântător de serioasă.

— Șefa ta... a început ea, scuturând din cap. Îți jur, n-o să mai aibă de lucru în orașul ăsta – sau în oricare altul – după ce-a făcut astăzi. Totală lipsă de profesionalism din partea ei. Nu știe cât de importantă e ziua asta pentru Jennifer? Pentru noi toți? Am putea s-o luăm ca pe-o glumă, dac-ar fi măcar amuzant.

În acel moment, a observat ținuta mea, iar pe chip i s-a întipărit o expresie de dezgust.

— Sunt de acord cu tine, Nicole, am zis eu, încercând să mă stăpânesc. Nu voiam să mă cert cu ea, dar nici nu puteam să o las să mă calce în picioare pentru ceva ce nu făcusem. Mă săturasem de Mona și de dramele ei. Cu tot respectul, astăzi era ziua mea liberă, deci, am venit aici, direct de la aeroport, după cum poți observa, ca să vă ajut. Acum, dacă nu te superi, mă duc să mă schimb. Și așa nu mai avem mult timp la dispoziție.

Am trecut în grabă pe lângă ea, trăgând după mine valiza și încercând din răspuțeri să afișez deopotrivă o atitudine mândră, dar și enervată, în timp ce eram îmbrăcată într-o salopetă care începuse să miroasă a transpirație.

*

Am pus valiza jos pe podeaua din baie. Ciudat era că fermoarele se aflau într-o poziție puțin diferită față de cea în care le lăsasem eu. Pe măsură ce le desfăceam, o senzație rece de panică mi-a cutremurat întreg corpul. Am deschis capacul, iar îngrozitorul adevăr m-a izbit drept în față. *Asta nu-i valiza mea! Rahat, rahat, de trei ori rahat!* Am trântit capacul la loc și mi-am mușcat buza atât de tare, încât aproape mi-a dat sângele. Apoi am încercat să mă calmez și am deschis-o din nou. *Poate aiurez.* Am aruncat o privire înăuntru. Negreșit, asta nu era valiza mea. *E posibil ca ziua asta să meargă mai prost de atât?* Gândurile au început să mi se învoluteze în cap. Nu aveam timp să mă întorc la aeroport în speranța că valiza mea era încă acolo ca să o schimb cu asta. Acum mai trebuia să telefoniez și la cei de la bagaje pierdute, nu-mi ajungeau câte aveam de făcut. *Poate găsesc totuși ceva ce-aș putea împrumuta... măcar pentru câteva ore...* Am verificat ușa să fie închisă și am început să scot articolele de deasupra – o pătură, un înveliș pentru schimbat copilul, alte pături. *Trebuie să fie și niște haine pe-aici! Cefeii de persoană călătorește fără haine?* În cele din urmă, am dat de unele, însă erau minuscule – o sumedenie de salopețele, vestuțe și multe alte articole pentru nou-născuți și pentru copii de până la cinci ani. M-am uitat la eticheta valizei: în interiorul plasticului transparent era o carte de vizită. Sarah-Louise Moore, comerciant, Mothercare. M-am lăsat înapoi pe călcâie și am tras aer adânc în piept. Mi-am privit ținuta care era, în mod ironic, o uriașă

salopetă de bebeluș. *Se pare că noi două o să mai rămânem o vreme împreună.* Am decis să țin capul sus și să creez impresia că totul decurgea conform planului.

∴

Din fericire, vremea era perfectă în L.A., iar rochia stacojie, fără bretele, de la Valentino, arăta uimitor pe Jennifer. Primise în dar niște pantofi superbi, strălucitori de la Christian Louboutin, iar criza în privința lenjeriei potrivite părea să fi trecut. Reprezentantul de la Chopard trimisese o pereche de cercei magnifici, din aur alb, de douăsprezece carate, cu un diamant care atârna, și două brățări vintage cu diamante, la pachet cu propriul bodyguard, ca să îi completeze ținuta. Un paznic era poziționat în holul din fața dormitorului lui Jennifer, arătând și el ca un nominalizat la Oscar în costumul lui de un negru imaculat. Părul lui Jennifer era prins frumos într-un coc lejer cu o clamă cu diamant, care îi scliffea la spate, și aceasta de la aceeași casă de bijuterii. Ținuta ei era într-un totu cu o notă mai strălucitoare decât fusese la BAFTA sau la Globurile de Aur. Era întruchiparea romanței hollywoodiene.

În continuare neprimind nicio veste de la Mona, am plecat în cele din urmă de la Chateau până la Dolby Theatre din Hollywood, nu departe de hotel. Apropiindu-ne de covorul roșu, cu o întârziere ce se înscria în limitele toleranței, ne-am alăturat șirului nesfârșit de limuzine cu geamuri fumurii. Chiotele mulțimii erau din ce în ce mai puternice pe măsură ce ne apropiam de locație. Mă întrebam cine se află în mașinile din față și în cele din spatele nostru. Poate Brad și Angelina? Catherine și Michael? Atmosfera din mașină era tensionată. Fiecare dintre noi stătea cu gândurile lui, concentrându-se asupra sarcinii pe care o avea de făcut în cea mai importantă noapte de la Hollywood; în plus, eu mai aveam și grija valizei rătăcite și a modului în care aveam eu să-i explic Monei cum pantofii și accesoriile, care valorau mii de lire, erau acum pierdute fără urmă. *Asta, dacă Mona mai e în viață.*

Simțind neliniștea care ne cuprinsese, Caroline a deschis televizorul din spatele limuzinei, ca să îi putem vedea în timp real pe ultimii sosiți pe covorul roșu. Ryan Seacrest, cu fața bronzată fără cusur și cu un surâs atrăgător, ni s-a adresat plin de entuziasm: „În seara aceasta, la cererea publicului, canalul E! folosește camera noastră de 360° ca să vă ofere o imagine detaliată a acestei importante sărbători a starurilor de pe covorul roșu. E! vă aduce în exclusivitate fiecare moment de neratat!” Mișca încontinuu din cap, privirea lui entuziasmată dând roată frenetic studioului din spatele lui, care s-a umplut instantaneu de fețe cunoscute. „Îi zăresc chiar acum pe câțiva dintre nominalizații din această seară la principalele categorii – rămâneți aproape!”, a spus el cu o voce stridentă. Eu am înghițit

cu greu. *Că tot vorbeam de presiune.*

*

Când am ajuns, în cele din urmă, la intrare, portierele mașinii s-au deschis larg deodată și niște bărbați în costume negre ne-au ajutat să coborâm. Strigătele mulțimii se auzeau de peste tot din jurul meu și îmi făceau inima să-mi bată cu putere. Totul era de o anvergură care depășea propria închipuire. Era ca un platou de filmare uriaș, completat cu reflectoare, gradene pentru public și cel mai mare covor roșu pe care îl văzusem vreodată, animat de mulțimea de actori. Ne-am dat cu toții înapoi, așa încât Jennifer să-și poată face intrarea. Scoțând mai întâi un picior, apoi pe celălalt, a ieșit din limuzină asemenea unei amazoane. Sandalele împodobite cu cristale – pe a căror talpă era o urare aducătoare de noroc din partea designerului – străluceau în soarele de la asfințit. Atmosfera a devenit electrică atunci când a ridicat mâna și și-a salutat fanii. Publicul îi scanda numele, până în ultimele rânduri.

— Jennifer! Jennifer! Te iubim!

Bodyguardul a fost cel de-al doilea care a coborât din mașină, urmat de Nicole și de Caroline. În cele din urmă, am ieșit și eu, închizând șirul și sperând să-mi maschez anonimatul în salopeta mea. Din nefericire, în toată acea atmosferă de lux și opulență, nu prea reușeam să mă pierd în mulțime. Într-un impuls dat de adrenalină, i-am îndreptat trena rochiei, după care am zbughit-o înapoi la adăpostul tușelor, unde m-am lăsat pe vine în spatele fotografiilor, cu privirea ațintită asupra lui Jennifer. Peste tot în jurul meu, publicul încerca să îi atragă atenția. *Strigătele se aud mult mai puternic de aici.* Nicole o conducea ușor către primul șir de paparazzi, bodyguardul fiind la doar câțiva pași în urma ei. Eu am privit uimită din umbră cum magnifica rochie își juca practic propriul rol de Oscar. Probabil exact asta avusese în minte și Valentino când o crease.

Și-a croit drum înspre echipele de filmare, iar eu mi-am întins automat gâtul ca să-l zăresc pe Rob. Erau mai numeroase acum, șirul lor fiind aproape dublu față de cel din Londra. Am văzut siglele celor de la CNN, Sky, Fox News, ABC și E! dar nu am reușit să îi văd nici pe Rob, nici pe Tim în haosul de cabluri, camere și oameni. Pe măsură ce Jennifer a ajuns la cei dintâi paparazzi, am făcut și eu un pas înainte, atât cât să-i aranjez faldurile delicate de mătase pură din organza. Mărgeluțele și paietele strălucitoare cusute pe rochie sclipeau diafan. Arăta întocmai ca o prințesă dintr-un basm. Făcând un pas înapoi ca să-mi admir munca, i-am observat pe Trey și pe Beau, braț la braț, apropiindu-se de Jennifer. Trebuie să recunosc că Beau arăta incredibil în rochia ei cu decolteu adânc de la Dolce & Gabbana, cu broderie florală. Am recunoscut-o din colecția noastră de la Hotel W –

pesemne că Mona i-o dăduse înainte să dispară. Beau mi-a făcut cu ochiul în semn că mă recunoștea; eu m-am tras înapoi, rugându-mă să nu mă observe și Trey. *Producătoarea aia britanică – care-a venit cu cizme Ugg la BAFTA, iar acum e într-o salopetă ca vai de ea la Oscaruri!* Însă el părea fermecat de Jennifer, întruchiparea frumuseții absolute.

— Arăți incredibil, a șoptit el, strângând-o ușor de braț, în timp ce Beau îi analiza ținuta, agățându-se și mai bine de el. Asta-i seara cea mare, baftă!

— Hei, Jennifer! Trey! Am venit tocmai de la Londra – poți să ne vorbești zece secunde despre filmul tău pentru canalul BBC?

Un microfon și-a făcut apariția între ei.

— Vorbește tu, de vreme ce ai accentul acela încântător, a răspuns Jennifer, luându-l pe Trey de braț și îndepărtându-l ușurel de logodnica lui îmbufnată.

Îeșind din raza mea vizuală, m-am retras pe margine și am rămas șocată să văd că Beau mă urmează.

— Amber, scumpo! Ce mă bucur să te văd! Care-i treaba cu salopeta? Adică, îmi place la nebunie ideea, dar... nu ți-e cald?

— Nu-ntreba, am zis eu, ridicând din umeri. Mona a dispărut, iar eu a trebuit să mă duc de la aeroport direct la Jennifer.

Beau a făcut semn către o uriașă statueta de Oscar strălucitoare, dând de înțeles că trebuia să rămânem la umbra ei, pe jumătate ascunsă, ca să nu-i pătez imaginea cu apariția mea neglijentă.

— A dispărut? Unde? a întrebat ea în șoaptă.

— Bună întrebare. Sună-mă când afli.

— Îmi poartă rochia de la Valentino. A privit peste umăr înspre Jennifer, nemesisul ei. Arată... bine, a spus, oftând. În fine, scumpo. Mă bucur mult că te-am întâlnit. Am tot vrut să te întreb ceva.

A privit în jur, ca să se asigure că nu e nimeni prin preajmă care să ne audă. Lucru deloc ușor într-un loc ca acela. M-am crispat toată, amintindu-mi ultima oară când Beau a avut nevoie de o favoare.

— Voiam să te întreb dacă nu vrei să fii stilista mea la nuntă, mi-a zis ea, astupându-și gura cu mâna. Am devansat data și *trebuie* să arăt uimitor! Am ales deja rochia, ar mai fi nevoie să te ocupi doar de retușuri, de domnișoarele de onoare și să te asiguri că nu-mi cade jartiera – chestiile obișnuite. Nu mă descurc fără tine. Plus de asta, o să fie distractiv! Pinky abia așteaptă să te vadă! Cei de la Dolce & Gabbana i-au făcut un costumăș alb – e *atăâât* de drăgălaș! Spune da, *te rog*, spune da!

Îi puteam citi disperarea în priviri.

— Dar cum rămâne cu...

— Mona? Ah, o să fie și ea acolo, na, dar știi cum e – nu prea te poți baza

pe ea. Ai văzut-o la petrecerea premierii mele, ai citit articolele. Am invitat-o la petrecerea burlăcițelor, dar am emoții în privința nunții, la fel și revista. Am văzut ce-ai făcut pentru Jennifer la Londra – a fost bombă! Nunta se ține în Hawaii, la Four Seasons. O, Doamne, Amber, e incredibil – un adevărat paradis tropical –, toată lumea se salută cu *Aloha* și, oriîncotro te duci, e atât de *cool*! S-a oprit ca să-mi cerceteze expresia de pe chip. Eu șovăiam. Dar nu prea avem mult timp la dispoziție. Chiar am nevoie de tine. Și *Mona* are nevoie de tine. *Toți* avem nevoie de tine. Te rog, Amber? a implorat ea, fixându-mă cu ochii ei de cățeluș. *Te rooog?*

Eu m-am uitat înspre Jennifer și Trey, care acum vorbeau însuflețit în microfonul celor de la CNN.

— Dar cum rămâne cu Trey? El crede despre mine că sunt altcineva, Beau. Adică Annie, producătoarea de film, mai știi? Cum o să-i explic eu asta?

— O, nu-ți face griji în privința lui. Poți veni la nuntă sub numele de Annie – nici nu aveam de gând să o invit pe cea adevărată, e o adevărată scorpie –, iar din când în când poți verifica dacă nu mi-a intrat rochia în chiloți. Trey n-o să-și dea seama. O să fie prea uimit de cum o să arăt. O să mă asigur că ești invizibilă pentru el, îți promit.

Eu mi-am desfăcut și mai mult fermoarul de la salopetă. Doamne, era înăbușitor! Trey a întors puțin capul, ca să vadă pe unde era Beau. L-a reperat și i-a trimis o bezea, exact în momentul în care eu am fost mascată de un domn corpolent. *Harvey și mai cum îl chema?*

— Dar, Beau, urăsc să mint; ți-am zis asta de prima oară.

— Ascultă: îți iau bilete la clasa întâi, îți închiriez o cameră cu vedere la ocean, îți acopăr toate costurile. Vorbea mai repede acum, grăbindu-se să încheie, și nu părea să accepte un refuz.

— Și când e nunta?

— Săptămâna viitoare.

— Săptămâna *viitoare*?

Că tot vorbeam de alegeri dificile.

— Trey a vrut să devanseze data, ca să pună capăt acestor zvonuri stupide, plus că nu voiam ca revista să-și retragă oferta, așa că...

— Până atunci eu o să fiu la Londra, la vechea mea slujbă, Beau, n-o să mai lucrez pentru Mona. Eu...

Cu colțul ochiului, l-am observat pe Trey întorcându-se din nou și scanând cu privirea covorul roșu după viitoarea lui soție în marea de oameni faimoși. Nu mai era timp și, să recunoaștem, nu puteam să mă dau încă o dată drept Annie.

— Nu pot s-o fac, Beau, îmi pare rău.

Eram dureros de conștientă că probabil era prima oară în viața ei

răsfățată când primea un refuz.

— Cum vrei, a spus, ridicându-și bărbia și întorcându-se pe călcâie. Să nu zici că nu ți-am oferit o oportunitate uriașă.

— Îmi pare rău, am strigat după ea.

Dar, pentru prima oară, venise timpul să fac ceva și pentru mine. Trebuia să învăț când să plec de la petrecere, înainte să redevin o victimă. Plus de asta, nu mai voiam să îndur încă un eșec alături de Mona – va trebui să-și găsească pe altcineva pe care să-l exploateze. Am urmărit-o cu privirea pe Beau cum se întoarce la Trey, ascunzându-și orice urmă de dezamăgire, toată numai zâmbet în fața camerelor de filmat. După aceea am pornit după Jennifer, ascunzându-mă după o altă statueta uriașă, bucurându-mă în sinea mea că făcusem alegerea corectă.

Paparazzii au tresărit când am trecut în goană pe lângă ei. Până și ei observaseră ținuta mea ridicolă. *Asta e ținuta de anul ăsta pe covorul roșu? Bjork în rochie de lebedă?* Dar apoi s-au grăbit să prindă locul cel mai bun înainte de momentul inevitabil când toate starurile importante aveau să treacă deodată. Era o nebunie totală, fiecare fotograf căutând oportunitatea perfectă de a prinde o poză în exclusivitate și de a se aranja astfel pe viață. Un moment de genul „Julia Roberts cu păr la subraț”. Am așteptat pe margine, cu trusa pregătită, gata să-i ofer lui Jennifer orice ar fi avut nevoie, înainte de a intra la ceremonie. La un moment dat, Nicole a venit să-mi ceară markerul meu permanent de rezervă, pentru ca Jennifer să poată da autografe.

Era copleșitor să urmărești parada marilor actori care treceau pe lângă mine, care se opreau să pozeze de-a lungul drumului până la intrarea în interiorul teatrului, cum se îmbrățișau unii cu ceilalți ori se opreau să vorbească cu cei mai tineri dintre nominalizați, în ținutele lor de bal, și ei la fel de uimiți de întreaga experiență ca și mine. Indiferent de câte ori participai, covorul roșu de la un astfel de eveniment era o adevărată frenezie. Telefonul mi-a vibrat în buzunar. Am sperat să fie Rob. Sau compania de zbor care să-mi dea vești despre valiza mea. Chipul prietenos al lui Rob ar fi bine-venit chiar în momentul ăsta, asta dacă mă iertase pentru felul în care mă dădusem în spectacol, când mă îmbătasem la Londra. S-ar amuza să-mi vadă ținuta ridicolă.

În schimb, primisem un mesaj de la Mona: *Ești cu Jennifer?*

Nicio explicație în privința locului unde se află sau orice altceva. M-am albit la față. Eram tentată să-i răspund „Nu”, urmat de un scurt „Demisionez”, dar nu prea avea rost. Am ales însă să-mi bag telefonul la loc în buzunar. *Mă ocup de ea mai târziu.*

După ce Jennifer a ajuns în siguranță dinaintea fațadei art deco a teatrului, gata să-și facă intrarea, eu și Caroline am împărțit un taxi ca să ne întoarcem la Chateau pentru a ne recupera lucrurile, ușurate și bucuroase că totul se desfășurase fără incidente. Am sunat la compania de zbor și am primit pe e-mail un formular pe care să-l completez pentru bagajul pierdut; între timp, am fost informată că urma să vină cineva care să recupereze valiza lui Sarah Louise Moore și să o returneze proprietarei de drept. Cumva, asta m-a făcut să mă simt ca o hoață. Când, în cele din urmă, am ajuns acasă la Mona, oboseala de pe avion începuse să-și spună cuvântul. Emoțiile serii se risipiseră, îmi simțeam pleoapele grele și brusc nu mai aveam chef de nimic. Nici măcar vila nu mai arăta la fel de impozantă pe cât păruse prima oară când venisem aici, cu nici două săptămâni în urmă. Ana m-a întâmpinat la ușă, cu un prosop în mână.

— Vreun semn de la domnișoara Armstrong? a întrebat ea, îngrijorarea citindu-i-se pe chip.

— Un singur mesaj, am răspuns eu. Nu e moartă, dar mai mult de atât nu știu.

— Nici noi, a spus Klara. Am sunat chiar și la câteva spitale, ca să fim sigure, dar nimic.

Mi-am scos telefonul, dându-mi seama că nu-l verificasem de ceva vreme. Trei apeluri pierdute de la Mona, la scurt timp după mesaj.

— M-a sunat pe mine, le-am informat eu pe celelalte două, și aproape imediat a început să vibreze din nou. Numele Monei a apărut pe ecran. Eu am zbierat în telefon: Unde naiba ai fost...

O voce de bărbat m-a întrerupt.

— Dumneavoastră sunteți domnișoara Amber Green?

Vorbea pe un ton grav.

— Da, eu sunt.

— Sunt ofițer Lyle, de la LAPD din Beverly Hills. Vă sun în legătură cu domnișoara Armstrong – numărul dumneavoastră a fost ultimul apelat și am considerat că ați fi cea mai potrivită persoană pe care să o contactăm.

— E de la poliție, am șoptit eu, împleticindu-mă înapoi și prăbușindu-mă pe un scaun.

Ana și Klara m-au privit cu ochi mari, apoi s-au strâns una în cealaltă.

— Domnișoara Armstrong este la noi. A fost reținută, în urma unui incident care a avut loc în această după-amiază.

— Reținută? m-am uitat la Ana și la Klara, nevenindu-mi a crede.

— Da, doamnă, pentru furt din magazin, a continuat ofițerul.

— *Furt din magazin?* am repetat eu cu voce tare, ca și cum, făcând asta, totul ar fi revenit la normal.

Ana și-a dus mâna la gură, cu cealaltă făcându-și cruce.

— A fost prinsă de către detectivul de serviciu la Rodeo Drive, pe la ora prânzului.

— Și ce s-a întâmplat cu ea? am întrebat eu după o pauză lungă.

Oboseala nu mă ajuta deloc să înțeleg situația.

— O să fie eliberată pe cautiune de data asta, a avut noroc. Barney a decis să nu depună plângere, pentru că n-a mai avut astfel de antecedente. Dar situația nu va fi deloc roz pentru ea dacă se mai repetă. Au fost găsite niște articole scumpe în posesia ei.

— Ce anume?

— Lenjerie și desuuri de mătase în valoare de cinci sute de dolari, m-a informat ofițerul. Plus niște pernițe de silicon pentru sutien și o chestie care se numește „bandă adezivă pentru sâni”. Puteți să achitați cash sau cu orice carte de credit. Domnișoara Armstrong a spus că dumneavoastră o puteți ajuta.

I-am făcut disperată semn Klarei să-mi dea geanta și am început să scotocesc prin ea după plicul maro în care țineam banii din pușculiță. Mai rămăseseră în jur de 500 de lire, pe care, întâmplător, îi schimbasesem în dolari americani la aeroport. Suficient cât să acopăr cautiunea și taxiul până la secția de poliție.

— Ajung într-o oră, am răspuns eu.

— Vă mulțumesc pentru cooperare, doamnă.

În minte mi-a apărut brusc poza Monei din profil, afișată la știrile de pe canalul E! Dacă mai avea încă o carieră, aceasta avea să se sfârșească foarte curând după episodul acesta.

∴

Niciuna din noi nu a scos un cuvânt în primele cinci minute pe drumul spre casă. Drumul era pustiu, orașul părea fantomatic – toată lumea era fie la Oscaruri, fie lipită de televizor pe la vreo petrecere. Se apropia momentul lui Jennifer, iar eu ardeam de nerăbdare să-l văd, ceea ce nu făcea decât să-mi accentueze frustrarea din cauza Monei. Când ajunsesem la secție, Mona nu fusese într-o dispoziție foarte amabilă. „Jennifer știe despre asta?” a fost tot ce mi-a spus la secție, iar de atunci evitase complet contactul vizual cu mine. Treceam în goană pe lângă Beverly Hills, în timp ce eu stăteam lângă ea, spumegând de furie reprimată. După ce s-a uitat în oglinda retrovizoare de mai multe ori decât era necesar ca să verifice strada goală din spatele nostru, șoferul a rupt în cele din urmă tăcerea.

— Ia te uită! Nu sunteți dumneavoastră cea de la...

— Nu! a izbucnit ea, închizând cu zgomot geamul despărțitor, apoi afundându-se în banchetă și trăgându-și gulerul în sus.

Aproape ajunseserăm acasă când a decis să-mi vorbească din nou.

— Și, a purtat rochia de la Valentino? Puteam să-i văd ochii prin ochelarii mari de soare, pe care îi purta.

— Da, și a arătat incredibil, am răspuns eu pe un ton glacial.

— Măcar există o persoană care nu mă urăște, a spus ea, referindu-se probabil la designer. A urmat o altă pauză lungă, după care a oftat și a spus: Am fost așa umilită astăzi.

— *Tu* ai fost? am pufnit eu. Nu eu am fost idioata care a purtat o salopetă la Oscaruri?

Pentru prima oară a părut să observe în ce eram îmbrăcată, atât de prinsă fusese de propria persoană.

— Am trecut printr-un control corporal amănunțit ca să descopere lenjeria și implanturile, a continuat ea, buza de jos tremurându-i. N-ar fi trebuit să trec prin așa ceva. De ce nu mi-ai transferat banii, așa cum ți-am cerut?

— Deci, e vina *mea* c-ai fost arestată? M-am întors cu fața la ea, furia citindu-mi-se în priviri și adrenalina curgându-mi prin vene. Abia dacă mi-au ajuns banii să vin până aici – asistenții n-au zborurile gratis, poate nu știai.

— N-am avut de ales, Amber – Jennifer mă aștepta.

Acum vocea începuse să-i tremure. *Încearcă să-și justifice furtul din magazin acum?* Mă îndoiam că i-ar fi reușit o astfel de apărare, chiar și în fața unui tribunal.

— Ai fi putut s-o rogi să-și plătească singură lenjeria sau să suni pe cineva?

— Nu merge așa, scumpo. Nu în ziua Oscarurilor, când toată lumea e panicată. Plus de asta, nu e ca și cum o vedetă că Jennifer are bani economisiți la saltea ca să-i dea amărâtei de stiliste.

S-a oprit, trăgând aer adânc în piept, amândouă rămânând pe gânduri.

— Aș fi putut să te las acolo, am bombănit eu, însă nu suficient de încet.

— Poate-așa ar fi fost mai bine, a scuipat ea cuvintele.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, nu ești nici pe departe vreun Nelson Mandela!

Mi-am încrucișat brațele și am așteptat, neștiind unde aveam să ajungem cu această dispută. În cele din urmă, pe măsură ce împrejurimile au început să devină cunoscute, a oftat o dată din toți răunchii și a spus:

— În fine, cât am stat în... celulă, am avut timp să reflectez la unele lucruri. S-a întors spre mine, chipul aproape împlânzindu-i-se. Părea să zâmbească. Haide, nu te speria, scumpo! Nu e vorba de nicio problemă cu droguri sau cu alcool. Nu am nevoie să fiu trimisă la vreun centru de reabilitare, dacă la

asta te gândești. A ridicat ironic o sprânceană: Nu încă, cel puțin. Dar am ajuns la o concluzie – vreau să-mi pun în ordine socotelile. Și vorbesc serios de data asta. Mi-a cercetat fața preț de o secundă, așteptând o reacție din partea mea.

Eu mi-am mușcat buza de jos.

În ciuda a ceea ce-mi dicta rațiunea, încă mă mai agățam de gândul himeric că Mona avea să se dea pe brazdă și, în cele din urmă, să-și facă ordine în haosul din viața ei. Cu privirea ațintită asupra mea, a continuat:

— Am fost atât de recunoscătoare când mi-au spus că vii să mă iei, Amber. Și nu doar pentru banii economisiți, ci pentru că mi-erai alături. Mi-am dat seama atunci că efectiv nu am la cine altcineva să apelez – nu m-am putut gândi nici măcar la o singură altă persoană. Niciuna dintre vedetele pe care le cunosc n-ar fi pășit nici moarte într-o secție de poliție din Beverly Hills în toiu zilei, darămite în după-amiaza Premiilor Oscar, ca să mă scoată pe mine pe cauțiune.

— Nu prea aveam cum să refuz, am zis eu cu hotărâre, după ce a terminat ce avea de zis. M-ai băgat la înaintare. Jennifer, Nicole, Caroline – înnebuniseră toate. A fost un noroc chior c-am prins zborul de după-amiază, altfel aș fi ratat și premiera. Iar Ana și Klara au fost atât de îngrijorate, încât au sunat la mai multe spitale după tine. Așa că nu-mi spune că nimănui nu-i pasă.

— Chiar așa a fost? a făcut ea, plecându-și capul.

Brusc, arăta ca un copil.

— Știi pe cineva care ar putea să te ajute să-ți pui socotelile în ordine, m-am oferit eu, după o pauză suficient de lungă. Mama mea. Mona a bombănit în barbă. Înainte să comentezi, află că e un avocat de mare succes și are relații. A fost de acord să ia legătura cu tine și să-ți dea niște sfaturi. Gratis.

Mona și-a lăsat capul pe spate și a închis ochii.

— Drăguț din partea ta, a spus ea în cele din urmă.

∴

Când am ajuns acasă, s-a dus direct la etaj în camera ei, probabil ca să dea drumul la TV și să afle, la fel ca mine, că Jennifer obținuse premiul acelu sezon și își asigurase locul în rândul câștigătorilor cu un minunat și emoționant discurs. Am sărbătorit singură cu un pahar de șampanie din frigider și am aflat de la Ana că un reprezentant al companiei aeriene venise să ia geamantanul cu haine pentru bebeluși și că al meu mă aștepta la aeroport. Nu mai aveam puterea să mă duc până acolo ca să-l iau; aveam să trimit un curier mâine-dimineață. Mă descurcam eu cumva până atunci. M-am consolată cu gândul că singurul avantaj de a fi petrecut ultimele douăzeci și patru de ore într-o salopetă era că mă puteam duce direct la culcare.

Zis și făcut, dar am tresărit când am primit un mesaj de la Rob. Am simțit că îmi sare inima din piept. *Să mă fi iertat pentru că mă luasem de logodnica lui, în timp ce eram beată?* Am citit mesajul cu un singur ochi. Nimic despre faza cu logodnica. *Pffiu.* Mă întreba dacă mi-ar plăcea să mergem la alergat mâine-dimineață.

La alergat? Glumești? I-am răspuns. *Poate că asta e o modalitate să mă pedepsești pentru că am fost grosolană.*

Vorbesc serios. O fugă prin canion.

O fugă prin canion? Nu, mulțumesc. Rămâi pe poziții, Amber. E amanetat, așa că ce rost are să te mai umilești?

E un ritual de trecere aici, în L.A. O să-mi mulțumești după.

Sunt destul de sigură că n-am s-o fac. Sună oribil. Plus de asta, n-am echipament.

Împrumută.

Chiar crezi că Mona e genul care aleargă?

Scuze. Vin să te iau la opt.

La opt dimineața?

Niciun alt răspuns. Presupuneam că aveam să merg la alergat. Și, de asemenea, că mai aveam nevoie de Rob în viața mea pentru motive strict profesionale, așa că am decis să o iau de la capăt și să încerc cu disperare să-mi alung toate gândurile murdare despre el și să-l văd ca pe un amic.

Capitolul 23

A doua zi, cu noaptea-n cap, fericită că nu eram mahmură, precum restul locuitorilor din Hollywood, am decis să o rog pe Klara să mă ajute să găsesc un echipament sportiv care:

1. Să mă facă să arăt bine pentru Rob
2. Să lase impresia că sunt cât de cât în formă
3. Să se preteze pe terenul accidentat al canionului.

Situația mea era considerabil îmbunătățită de faptul că obraznica de Klara nu se întorsese acasă noaptea trecută. Cotrobăind printre lucrurile ei, am dat peste o pereche de colanți din piele, niște pantofi sport crem, Isabel Marant, și tricoul ei larg cu mesajul „Relax, Don't Do It”. Ironia nu mă părăsise. Trebuia să mă mulțumesc cu ceea ce găsisem.

∴

Rob a ajuns devreme.

— Vrei să alergi înăștia? a făcut el, arătând spre pantofi.

— Sunt pantofi sport și, plus de asta, nu am alții, am răspuns eu, admirându-i.

Apoi am pornit, gâfâind umăr lângă umăr pe măsură ce urcam tot mai sus pe dealurile de la Hollywood. În cele din urmă, am ajuns în dreptul unei poteci de pământ ce marca intrarea în Ranyon Canyon.

— În mod normal, pe-aici întâlnești tot felul de vedete, mi-a explicat Rob, care abia dacă asudase vreun pic și care, din fericire, nu-mi purta ranchiună.

Poate că fusese mai beat ca mine în seara aia. Dar nu și azi, în dimineața de după Oscaruri.

— Oamenii deștepți probabil se odihnesc, am zis eu gâfâind, încercând cu disperare să-mi recapăt suflul.

Deja se făcea cald.

— Doar câinii turbați și englezoaicele bătrâne, cu pantofi caraghioși, ies aici să alerge.

Mi-a dat un ghiont în joacă, pornind să dăm piept cu urcușul. Am văzut că talpa adidașilor se făcuse deja maro de la praf. Între timp, Rob îmi observase fața chinuită de efort.

— Gândește-te ce bine îți face, m-a încurajat el, să scoți toxinele și să pui sângele în mișcare. Acasă nu alergi?

Îmi venea foarte greu să mă concentrez la cărarea plină de pietriș. După cum s-a dovedit, era aproape imposibil să alergi în pantofi sport cu talpă înaltă.

— *Tu ce crezi?* i-am zis, aruncându-i o privire piezișă. El a chicotit. Am avut de ales între ăștia și o pereche de șlapi. În fine. Voiam să-mi cer scuze.

Transpirația a început să-mi șiroiască pe față și deja nu mai țineam pasul.

El a privit peste umăr.

— Pentru ce?

— M-am purtat ca o idioată la Londra, după Premiile BAFTA. Îmi pare sincer rău.

— Nu ai de ce. Nu te-ai comportat deloc ca o idioată.

El a încetinit considerabil ritmul, acum nu mai alerga, mergea în pas alert. Ce mai ușurare, căci deja mi se puneau cârcei!

— Ba da, eram prea beată și chiar nu-mi amintesc tot ce-am spus, dar m-am trezit cu o senzație oribilă. Știu că m-am comportat urât, am gâfâit eu, prinzându-l din urmă și încercând să nu-mi luxez glezna.

El se opri la marginea potecii, admirând peisajul ce se întindea dinaintea noastră. Eu mi-am sprijinit mâinile pe genunchi. Sutenul nepotrivit începea să mă împungă între coaste, iar chiloții îmi intraseră în fund.

— Uită-te la priveliștea asta. Merită urcușul, nu-i așa?

M-am uitat la orașul ce se desfășură ca o farfurie întinsă la picioarele noastre: rânduri-rânduri de clădiri scunde, cenușii și rețeaua de șosele lungi, drepte, dominate de zgârie-norii ce se profilau la orizont. Deasupra acestui peisaj, soarele dimineții risipea treptat ceața deasă. Totul părea atât de pașnic, de parcă întregul L.A. abia acum începea să-și revină din mahmureala colectivă și după emoțiile din noaptea precedentă. Am rămas acolo, în tăcere, preț de câteva secunde, unul lângă altul, admirând priveliștea. *De ce mă trezesc tot timpul în ipostaze perfect romantice alături de Rob?* Tânjeam să mă ia în brațe; să-mi spună că și el începe să se îndrăgostească.

— E o junglă de beton, dar e frumoasă, a zis el în cele din urmă, cu un oftat. Ador partea asta a dimineții!

— Ai putea trăi aici? am întrebat eu, lăsându-mă pradă imaginației și gândindu-mă cum ar fi dacă așa am alerga zilnic, împreună, într-o altă viață, când eu aș purta pantofii potriviți și aș avea un abdomen de fier. Dar Rob era totuși logodit cu altcineva.

— Poate, a oftat el, nostalgic. Dar nu acum.

— De ce? Ai o grămadă de lucru aici. După o pauză, am continuat: Și o viitoare logodnică ahtiată după călătorii. Lumea are multe de oferit, nu-i așa?

El a șovăit, ca și cum ar sta pe gânduri dacă să-mi mărturisească ceva sau nu. A păstrat tăcerea îndelung, apoi a spus:

— Nu e un oraș prea potrivit pentru copii.

Și-a întins brațele în spate, apoi a bătut din palme ca să-mi distragă atenția de la bomba pe care tocmai o dezamorsase. Eu mi-am ținut respirația. Încet, m-am întors cu fața spre el.

— Ai un... *copil?* am întrebat, ridicând o sprânceană.

Câte secrete poate avea un tip? Cum de-am fost așa proastă încât să nu observ una ca asta?

— E pe drum, a răspuns, lovind cu piciorul o pietricică de pe margine.

Am urmărit-o amândoi cu privirea cum cade, ciocnindu-se de trei ori înainte să se oprească.

— Nu glumești, nu?

— Nu.

Și-a lăsat mâinile în jos, înfigându-și călcâiele în pietrișul moale de sub picioarele noastre.

— Astea sunt niște vești mari. Când trebuie să se nască?

— Nu sunt sigur. Ascultă, nu aveam de gând să-ți spun, dar adevărul e că numai la asta mă gândesc, și simt că pot avea încredere în tine, Amber. E adevărat?

Habar n-avea cât de greu îmi era să-l ascult.

— Firește. Am pus o mână pe umărul lui, înghițind cu noduri. Suntem prieteni.

— Hai să vorbim în timp ce mergem, a spus el.

Era bună sugestia lui. Pe măsură ce Rob vorbea, eu încercam să procesez toată informația, pretinzând că nu devenea tot mai dureros cu fiecare cuvânt pe care îl rostea. Imaginea începea să se contureze după ce Rob mi-a povestit cum iubita lui de doar șase luni, Emily, îl anunțase că îi întârziase ciclul – două săptămâni! – în timpul călătoriei de afaceri, iar Rob, ca un gentleman ce era, hotărâse să facă ce trebuie: să cumpere inel și să o ceară în căsătorie la întoarcerea ei, după ce vor fi făcut testul de sarcină împreună. Toată tărășenia îmi provoca o greutate insuportabilă. Logodna era una, dar un copil? Nu era cale de întoarcere de la așa ceva.

— Nu pari prea încântat, am spus eu, după ce-a terminat de povestit. Abia dacă-și ridicase privirea de la drum în tot acest timp.

— Nu suntem împreună de mult timp, a răspuns el, ridicând din umeri. Presupun că nu m-am gândit că o să fiu tată așa repede. N-am discutat despre *asta*, înțelegi? Dar mereu mi-am dorit copii, la un moment dat. Poate că acum a venit momentul. Trebuie să mă maturizez, presupun.

Zâmbea ezitant, cu toate că limbajul trupului sugera cu totul altceva. Am mers în tăcere o vreme, părăsind poteca pietruită a canionului în favoarea drumului asfaltat. Călcâiele mele ziceau bogdaproste, însă mintea mea nu mai îndura nimic.

— După ce-o să te obișnuiești cu ideea, o să vezi c-o să te bucuri, l-am încurajat eu, în cele din urmă. O să fii un tată bun. Te-ai maturizat deja, orice-ar însemna asta?

— Mai alergăm puțin?

A mărit ritmul, alergând cu fața spre mine și forțându-se să afișeze un zâmbet slab. Lumina soarelui din spatele lui îi scotea în evidență fizicul spectaculos. *Doamne, ce bine arată, cu atât mai mult când e transpirat și confuz!* Pe lângă veștile pe care mi le dăduse, gândul că luase un inel de logodnă era insignifiant. Simțeam că îmi dau lacrimile. Am tras aer adânc în piept și m-am silit să-i răspund la zâmbet.

— Dacă insiști, domnule Motivație.

Când am ajuns înapoi acasă, m-a îmbrățișat strâns. Îmi simțeam trupul fierbinte și liniștitor. Aș fi putut să rămân în acea îmbrățișare, inspirându-i mirosul, pe vecie.

— Scuze dac-a fost prea mult, a spus el, retrăgându-se. Mulțumesc, ești o prietenă pe cinste!

Prietenă. Urăsc cuvântul ăsta.

— Oricând, am răspuns, zâmbind forțat la rândul meu.

— Mă întorc mai târziu, să-mi iau rămas-bun înainte să pleci, a continuat el. Fran vrea să discute neapărat cu Mona despre episodul-pilot.

Mi-am dres glasul.

— Super... ne vedem atunci.

Apoi a plecat, alergând până la mașină, fără să privească în urmă. Eu am rămas pe loc, parcă aș fi prins rădăcini în pământ, urmărindu-l cu privirea cum se îndepărtează. Nu voiam să mă mișc, pentru că aerul cald care mă învăluia mă lăsa să-i mai simt mirosul. Am rămas acolo vreun minut, cu brațele încrucișate la piept, dorind încă o îmbrățișare precum cea de mai devreme. Mi-am dat seama că era prima oară, după luni întregi, când simțisem atingerea unui bărbat – poate chiar după un an. Liam din L.A. nici nu încercase să mă ia în brațe după acel sărut îngrozitor. *Cât de tragic!* Am rețrăit senzația caldă, afectuoasă pe care mi-o lăsase îmbrățișarea lui, temându-mă că aveam să simt asta pentru ultima oară. Am revenit apoi la realitate, pentru că el urma să se căsătorească cu altcineva. Cu femeia care îi purta copilul. *Copilul lui! Nu puteam să aleg o persoană mai nepotrivită de care să mă îndrăgostesc.* După ce mașina lui a dispărut după deal, mi l-am închipuit că întoarce, gonind înapoi pe stradă cu viteza luminii, luându-mă pe sus și spunându-mi că totul nu a fost decât o glumă proastă, că nu există nicio logodnică și niciun copil. L-aș fi iertat într-o clipită și i-aș fi sărutat neîncetat chipul acela frumos.

Când am intrat în casă, Mona cobora în grabă scările, îmbrăcată într-o bluză albă din mătase, băgată într-o fustă strâmtă, neagră, pe tocuri și cu părul prins într-un coc în moțul capului, cu un lanț mare de aur la gât și cu unghiile date cu oă roșie. La patru ace și chită pe făcut afaceri. Dar, după cum am aflat imediat, nu se ducea să se întâlnească cu vreun contabil.

— M-a sunat Fran de la *20Twenty* azi-dimineață, a anunțat ea cu un aer degajat. Vin să ne arate episodul-pilot editat. Nu e fabulos? A bătut din palme, ca și cum ziua de ieri și timpul petrecut în celula secției de poliție fusese cu totul dat uitării. Ana aranjează sufrageria și apoi o să facă niște floricele de porumb.

S-a oprit în fața oglinzii mari din hol, admirându-și reflexia. Își pomădase fața cu mult fond de ten, astfel că nici nu se vedea că nu dormise mai deloc noaptea trecută. În cele din urmă, mi-a observat echipamentul, rămânând cu privirea ațintită asupra pantofilor sport prăfuiți.

— Iisuse! a exclamat, analizându-mă din cap până-n picioare. Ce naiba ai făcut?

— Am alergat, am răspuns eu, pe un ton îngâmfat.

— În *ăia*?

După ce a terminat să-mi explice cum se procedează cu bagajele returnate și să mă muștruluiască pentru că aproape pierdusem un geamantan plin cu accesorii luate cu împrumut, pe care un curier avea să-l recupereze acum de la Obiecte Pierdute și să-l returneze la aeroportul din L.A., am rămas, din fericire, singură în birou, trecând în revistă urmările evenimentului din ziua precedentă.

În vreme ce internetul duduia de bârfele legate de Premiile Oscar, iar Jennifer ajunsese în topul Celor mai bine îmbrăcate vedete, grație rochiei sale, blogurile de modă vuiau despre arestarea Monei, speculând „decăderea” stilistei. Unele dintre cele mai puțin flatante fotografii ale paparazzilor care o surprinseseră pe Mona umpleau site-urile de scandal, ca să ilustreze acest lucru. Știau chiar și despre aripioarele de pui furate, iar toate astea, adăugate la comportamentul ei din ultima perioadă, creau o imagine cu totul deformată. Pe site-ul *Starz* era citată o „sursă”, care mărturisea lipsa oricărei remușcări pe care o afișase atunci când scăpase doar cu o muștrare și o amendă. Probabil că informația provenea de la taximetristul nostru. Telefonul meu era plin de mesaje; Nicole și Caroline mă sunaseră, iar cei de acasă citiseră și ei știrile. De fapt, părea că numai Mona trăia într-o lume paralelă, având degetele înfipite în urechi, oarbă și surdă la toate acestea. Cel puțin, impresia aceasta o lăsase.

Ești bine? Ne facem griji pentru tine, scumpo, îmi scrisese mama.

Nu aveți de ce. Măine vin acasă, i-am răspuns eu.

Am încercat s-o sun în legătură cu contabilul, dar niciun răspuns, mi-a dat ea un nou mesaj. De ce nu mă miră.

Mesaj de la Vicky: *Mona – furând din magazin?!? Te întorci joi? Pup*

De la Jas: *Mona e bine? Dar tu?*

Mi-am închis telefonul. Poate, dacă aș fi ignorat și eu lumea exterioară, problema cu Mona avea pur și simplu să dispară. Nu mai aveam decât douăzeci și patru de ore la dispoziție, timp în care trebuia să sortez produsele de returnat, după care eram liberă.

∴

Fran și Rob ajunseseră și conectaseră laptopul la televizorul mare. Mona le întrebase pe Klara și Ana dacă vor să ni se alăture – îl întrebase chiar și pe cel care curăță piscina –, a făcut orice ca să crească la maximum audiența pentru rolul ei de vedetă. Klara se trezise nu cu mult timp în urmă după cele douăzeci și patru de ore de petrecere continuă. Apăruse pe ușa din față, ușor ciufulită, cu o față distrată. Arăta de parcă abia se dăduse jos din patul cuiva.

— Ești bine? am mormăit eu.

Ea mi-a făcut cu ochiul, confirmându-mi bănuiala, fără ca măcar să observe că îi purtam hainele. În timp ce Ana împărțea bolurile cu floricele de

porumb, Klara părea absentă, probabil analizând vreo scenă din noaptea care trecuse. Singurul lucru care o smulgea din reverie erau mesajele pe care le primea, probabil din partea recentei cuceriri, căci afișa un rânjel satisfăcut de fiecare dată când îi bipăia telefonul.

Când ecranul televizorului s-a trezit la viață, volumul a fost dat la maximum și am chicotit cu toții când noul *single* al domnișoarei P s-a auzit pe generic – o aluzie la incidentul revelator care avea să vină negreșit. Apoi camerele s-au mișcat de-a lungul rafturilor cu rochii superbe și pantofi, pătrunzând într-un cufăr plin cu bijuterii scânteietoare, ca mai apoi să se oprească asupra Monei, îmbrăcată în colanții ei negri din piele. Cu tone de brățări pe mână, cu iPadul în brațe și telefonul la ureche, era întruchiparea femeii dependente de muncă, o adevărată superstilistă de rang internațional. Mona și-a tras scaunul mai aproape, fără să-și dezlipească ochii de la televizor, captivată de propria imagine. Scenele introductive o înfățișau la prima întâlnire de la Smith's, uitându-se printre haine împreună cu Jas. Am tresărit când m-am văzut surprinsă de camere cu obrajii îmbujorați. Mona povestea despre faptul că Tamara o lăsase baltă când îi era lumea mai dragă. „Afurisita mi-a înaintat demisia chiar în dimineața asta. Măine sunt Globurile de Aur. Dar o să mă descurc eu, și-nă cum!” a zis, aruncând o privire amenințătoare înspre camere. „Niciun obstacol nu se interpune între mine și superstarurile mele”. *Cât de nepotrivite păreau acum vorbele ei.* Și iată-mă pe mine, un iepure speriat în lumina farurilor, abia deschizând gura, încălțată în pantofii mei de împrumut, în timp ce ieșeam din anonim și deveneam asistenta Monei. Era imposibil să nu observi chipul încruntat al lui Kiki.

— Uită-te la tine! Ești așa drăguță! a comentat Mona, întorcându-se spre mine și strângându-mă de genunchi.

Mi-am dat seama că îmi țineam obrajii strâns în palme și ochii pe jumătate închiși, stânjenită, în timp ce camera era ațintită asupra feței mele roșii, pantofii desperecheați zărindu-se în vitrina din spatele meu. Apoi am fost, ca prin minune, transportați în L.A. „Tărâmul palmierilor, al limuzinelor și al vedetelor de primă mână, în sezonul premierilor”, intona naratorul, a cărui voce semăna suspicios de mult cu cea a lui Fran, și nu cu cea a Joannei Lumley, cum ni se spusese inițial. Apartamentul hotelului W arăta ca un budoar strălucitor, plin cu ținute ultimul răcnet. În acel moment a intrat Pinky, apoi, Beau Belle, care semăna parcă și mai mult cu o Barbie smintită decât era în realitate. Jacheta din piele a lui Pinky părea ridicolă. A fost un moment amuzant, când lui Pinky i-a picat cu tronc o pereche de încălțări Jimmy Choo, pe care le tot molfăia cu râțul până când Mona l-a dat la o parte cu un gest nu foarte blând. În clipa în care a observat că e filmată, a zâmbit

larg și s-a aplecat să mângâie porcușorul.

— Purceluș drăgălaș, cine e băiat bun?

Apoi atmosfera a părut să se schimbe. Naratorul a intervenit ca să explice că Mona e în baie și nu se simte bine și că noua ei asistentă, Amber Green, va finaliza probele cu Beau. Iată-mă pe mine, în fusta mea neagră, gotică, nemachiată, cu pete de transpirație care începeau să se formeze la subraț și cu o expresie chinuită pe chip, prezentându-i lui Beau rochia de la Valentino. S-a dus să o probeze, apoi a venit să ne-o arate, noi toți oftând la unison, stăpânindu-ne un hohot de râs când a exclamat în gura mare:

— Și ți-e ușor și să te ușurezi în ea!

A urmat apoi un prim-plan cu mine, discutând despre rochia Valentino.

— E o adevărată rochie de basm! M-am îndrăgostit de ea din prima clipă în care am văzut-o; cred că orice fată ar fi de acord cu mine!

În timp ce continuam să răspund la întrebările lui Fran, am fost surprinsă de aerul încrezător pe care îl afixam. Mona începuse să se foiască.

— Amber a apărut cam mult în scena aia, nu crezi, Fran? a comentat ea, întorcându-se spre ea.

Producătoarea nu și-a dezlipit ochii de la ecranul televizorului, care o arăta acum pe Mona ținându-ne ostatici în timpul alarmei de incendiu.

Următorul cadru era de pe covorul roșu, din seara Globurilor de Aur. Mi-am dat seama că Rob filma atât episodul-pilot, cât și emisiunea de a doua zi de dimineață. Am răsuflat ușurată când mi-am dat seama că faza cu leșinul meu nu fusese surprinsă de camere. În schimb, povestea se concentra asupra faptului că Beau alesese rochia de la Dolce & Gabbana în defavoarea celei de la Valentino și că Jennifer Astley optase pentru Oscar de la Renta și că Mona nu era pe nicăieri, de vreme ce se „recupera după toxiinfecția alimentară pe care o făcuse la petrecerea de după premieră din seara precedentă”.

Filmarea s-a derulat cu repeziciune, traversând Atlanticul și criticând greșelile din ce în ce mai numeroase ale Monei în privința asistării clientelor sale în cea mai importantă seară din cariera lor. Vicky, îmbrăcată în halat de baie, și-a făcut apariția comică, afișând o față speriată în timp ce intra și ieșea din baia lui Jennifer de la hotelul Dorchester, în timp ce eu încercam să o opresc pe Fran să nu-mi mai vâre microfonul sub nas prin crăpătura ușii; arătam ca Jack Nicholson în *The Shining*. Era atât de jenant, încât îmi venea să izbucnesc într-un râs isteric ori să țip din toți rărunchii. *Și am mai semnat și o grămadă de acorduri de confidențialitate pentru asta. N-am cale de scăpare.* Mi-am întors privirea spre Rob, care-și ținea și el capul în mâini.

Însă momentul meu de glorie a fost cel de pe covorul roșu, de la Premiile BAFTA, când au apărut imagini cu Jennifer în ținuta ei britanică desăvârșită,

cu care ajunsese în toate topurile celor mai bine îmbrăcate vedete din lume. Camerele m-au surprins ghemuită la marginea covorului, urmărindu-i fiecare mișcare din umbră. Un zgomet ciudat, ca un mormăit, s-a auzit dinspre Mona, în timp ce un montaj cu diverse articole și fotografii comparau succesul internațional al ținutei lui Jennifer cu expunerea indecentă a domnișoarei P pe covorul roșu.

— Nu ar fi trebuit să mă-ncurc cu fata aia, Kiki, a bombănit Mona posomorâtă, absolvindu-se de orice vină.

Însă, când naratorul a anunțat spectatorii că Mona era, încă o dată, absentă de pe covorul roșu, de data asta pentru că avea virusul Norfolk, șefa mea și-a pierdut cumpătul.

— Să știi c-ai înțeles totul greșit! S-a ridicat în picioare, acoperind ecranul. De ce nu arătați programările la magazine, telefoanele, sutele de e-mailuri – tot *stresul* la care am fost supusă întreg sezonul premierilor? Cine-a editat această înregistrare *jalnică* habar n-are!

Ne-am scufundat cu toții în fotolii, temându-ne să deschidem gura.

— Încă nu e gata, a îndrăznit Fran să vorbească.

Camerele au arătat apoi o serie de interviuri scurte cu unii dintre clienții și cunoscuții Monei. Jas a vorbit cu mare căldură despre flerul Monei de a face trendurile caselor de modă accesibile publicului general grație afișării lor prin intermediul vedetelor.

— Îți mulțumesc, Jasmine. Ați văzut asta? Lecție de actorie, a apreciat Mona, întorcându-se spre noi ca să se asigure că remarcaserăm cu toții.

Apoi a venit rândul lui Jennifer Astley să vorbească în fața camerei, cu o expresie îngrijorată, jucând încă un rol demn de Oscar: – Dragă Mona, îmi fac griji pentru tine. Te pot ajuta, dacă îmi permiți. Știu un guru spiritual deosebit, care se luptă cu energia negativă. Mi-ar face plăcere să te pun în legătură cu el. O să treci peste asta, Mona, și o să fii mai puternică. Vei reuși. A aruncat o privire plină de sinceritate la cameră: Ești atât de norocoasă că ai găsit o asistentă ca Amber. E una la un milion – o stilistă grozavă, atentă la detalii. M-a salvat sezonul ăsta. Îți mulțumesc, Amber!

Și a suflat o beza către ecran. Însă nu mi-a transmis și sentimentul de afecțiune pe care îl intenționase.

— Vai, ce drăguț! a scuiat Mona cuvintele. Te-a *salvat* sezonul ăsta? Fă-mi o favoare și scutește-mă! S-a întors spre mine, bombănind. Nu-mi plăcea deloc să atrag atenția; îmi simțeam obrajii arzând și îmi venea să mă fac una cu scaunul. Cum ai putut să-mi faci una ca asta? a continuat ea. Eu am privit în jur pentru a găsi susținerea cuiva, însă toți ceilalți păreau să se uite la podea, la unghii, la abajur, oriunde, numai la mine nu. Tocmai tu, căreia i-am schimbat viața. Abia ai așteptat să-mi iei locul, așa-i?

Îmi veneau în minte toate chestiile pe care aş fi avut să i le reproşez. Îmi imaginasem de multe ori clipa în care aveam să-i spun Monei ce cred despre ea; cât de egoistă era şi că mă săturasem de comportamentul ei dezorganizat. Dar acum, că venise clipa, nu aveam energia să o fac. Aşa că nu am spus nimic. În schimb, au început să-mi curgă lacrimile. Am încercat cu disperare să le şterg cu mâneca înainte să observe cineva, însă era o bătălie pierdută. Mai mult decât orice, îmi doream să plec din casă şi să o iau la fugă pe străzi, cât mai departe de femeia asta plină de venin, de oamenii ăştia nebuni şi de lumea asta oribil de indulgentă cu ea însăşi.

Episodul se desfăşură în continuare, înfăţişând-o pe domnişoara P, care nu se deosebea cu nimic de o prostituată din Soho; plângea, în timp ce era condusă afară de la petrecerea de după Premiile BAFTA, alături de Clive. „Mona, cum ai putut să laşi să se întâmple una ca asta?” s-a burzuluiit ea la cameră. „Un eşec total. Nu mai apelez la tine în viaţa mea!” Lucrurile nu se îmbunătăţeau nici în continuare, când povestea a ajuns în perioada Premiilor Oscar, iar naratorul ne-a informat că Mona fusese arestată pentru furt din magazin. Pe ecran a apărut apoi Tamara.

— Am încercat de atâtea ori să te ajut, Mona, dar, sincer, m-am săturat să îţi tot fac eu treaba. Nu eşti niciodată de găsit când are omul nevoie de tine!

— Asta e o vânătoare de vrăjitoare! a strigat Mona, acoperind vocea fostei sale asistente. Era de-a dreptul mânioasă acum, înfruntându-ne pe toţi şi săgetându-ne cu privirea. De ce încercaţi toţi să mă ruinaţi? Ce v-am făcut eu?

— A trebuit să spun adevărata poveste, Mona, a încercat Fran să-i explice. Nu am arătat decât ceea ce am văzut. Am căzut de acord să facem un documentar, nu o operă de ficţiune, îţi aminteşti?

Cuvintele ei au răsunat în aer cu mult după ce sunetul a pierit.

— Ei bine, este o defăimare, a rupt Mona în cele din urmă tăcerea, îmi sun avocatul.

— Cum poate fi defăimare, Mona? a izbucnit Fran, ridicându-se şi ea în picioare. O, *Doamne*. Ultima oară când văzusem două femei pe punctul de a se încăiera fusese la Smith's, pentru o geantă Chloe, într-o zi de reduceri. Am fost martoră la tot – tot ce am surprins pe cameră! Acelea sunt relatări la prima mână, iar totul e cât se poate de legal! Ai semnat pentru cedarea drepturilor de autor, plus de asta, nu-ţi permiţi un avocat!

Pentru Mona, asta a fost picătura care a umplut paharul. A plecat val-vârtej din încăpere. Poate se grăbea să-şi ascundă lacrimile; sau poate chiar intenţiona să sune un avocat. *Te rog, spune-mi că nu o s-o sune pe mama*. Undeva, la etaj, o uşă s-a trântit cu putere. Toţi cinci am rămas ca speriaţi de bombe. Eu am găsit ultima bucăică de material uscat de pe mâneca

bluzonului meu și mi-am șters nasul.

— Uau! a făcut Rob în cele din urmă, uitându-se în jur.

— Ar fi trebuit să se aștepte la asta, a spus Fran sfidătoare, închizând televizorul. Ce credea c-o să vedem, *Căsuța din prerie*?

— Vrea cineva cafea? a întrebat Ana.

— Eu o să plec, a spus Fran, îndreptându-se spre ușă. Vii și tu, Rob?

— Ne vedem la hotel, a răspuns el, rămânând pe loc.

— Asta nu mi-a făcut deloc bine la mahmureala mea, a anunțat Klara, punându-și ochelarii de soare înapoi la ochi și ieșind îmbufnată din încăpere.

Eu m-am trezit singură cu Rob. Părea că se așternuse o tăcere veșnică.

— Ei bine, a fost intens, a spus el, în cele din urmă. Sincer, nu credeam că Fran o să-l realizeze atât de *dur*, a mărturisit, plecând capul.

— Sinceră să fiu, chiar mă bucur, am zis eu. Lacrimile aproape mi se uscaseră de-acum și mă opriam din suspinat. Cu un deget, mi-am șters urmele de rimel de sub ochi. Să vedem dac-o să conteze ceva din toate astea.

— Eu n-aș paria pe asta. Ești bine? m-a întrebat, strângându-mă ușor de umăr.

— E atât de rea uneori.

— E o scorpie în toată regula, Amber. Nu are niciun pic de control. N-ar fi trebuit să-ți vorbească așa. Ce-o să urmeze acum? m-a întrebat Rob, în timp ce eu încercam să mă adun. O apariție strălucitoare la vreun *ashram*? Ochelari mari de soare, rochie de mătase și o conferință de presă unde să anunțe, printre lacrimi, că și-a rezolvat problemele și c-o să-și dedice timpul ajutându-i pe alții?

Mi-a zâmbit slab.

Eu m-am străduit să-i întorc zâmbetul.

— Poate-ar trebui să punem la cale o intervenție? Asta fac oamenii pentru vedetele în ascensiune?

— Vorbești serios?

Se uita la mine de parcă nu eram în toate mințile. *Și poate că nu eram.*

— Ei bine, este ultimul lucru pe care-aș vrea să-l fac, evident. Oricum, nu are nevoie de un *ashram* – nici de vreun centru de reabilitare –, mi-a spus asta chiar ea ieri. Dar ar putea să-și reabiliteze reputația. Ai văzut ce circulă pe internet? A ajuns de râsul lumii.

— Mona trebuie să nu se mai lase pe tânjeală. Jennifer are dreptate: ai salvat-o sezonul ăsta, iar ea știe asta. Tu le-ai îmbrăcat pe vedete în timp ce ea era mahmură, îi era rău sau era ocupată să șterpelească lucruri de prin magazine. Merită să i se spună verde-n față cum stă treaba. Singura persoană care o poate ajuta pe Mona Armstrong este ea însăși.

Am fost întrerupți de sonerie: era un curier, care nu-mi aducea mult așteptata valiză, ci cea mai mare cutie albă pe care am văzut-o vreodată. Eram destul de sigură că Mona nu comandase vreun frigider nou și, chiar dacă ar fi făcut-o, mă îndoiam că ar fi venit împachetat cu o fundă mare deasupra. Rob a sărit în ajutorul Anei și, împreună, au așezat-o pe blatul din bucătărie. Cutia era suficient de mare cât să-și facă Klara o casă din ea.

— E pentru Mona, ne-a informat Ana. Încă un cadou, se întâmplă în fiecare an după Oscaruri.

— Ar fi trebuit să fie pentru tine, mi-a șoptit Rob, în timp ce ne întorceam în sufragerie.

— Să nu-ți pară rău pentru mine, am zis, întorcându-mă spre el. O să fiu bine. Mă simt foarte obosită, dar o să mă întorc acasă mâine și, cât de curând, toate astea vor fi doar o amintire îndepărtată.

Nu mă simțeam în apele mele – nu reușeam să-mi alung din minte discuția pe care o purtaserăm de dimineață. Însă o parte din mine ar fi vrut să-l mai strângă o dată în brațe. Nu îmi mai dorisem pe nimeni atât de mult.

— Oricum, a spus Rob, luându-și geanta din colțul celălalt al încăperii. Posibil să fi fost eclipsat de cea mai mare cutie din lume, dar voiam să-ți dau ceva înainte să plec.

Și, spunând acestea, a scos o cutiuță împachetată în hârtie crem.

— Ce-i asta? am întrebat eu, cu inima cât un purice. *O pereche de cercei cu diamant care să se asorteze cu inelul cu diamant pentru viitoarea soție și mămică? E oare cu puțință ca ziua de azi să devină și mai deprimantă?*

— Deschide-o, a spus, zâmbindu-mi.

Înăuntru, învelit în hârtie, era un lăntișor din argint de care atârna un pandantiv cu „Hollywood” L-am scos din cutie, l-am pus în palmă, iar degetele mi s-au strâns în jurul lui.

— Fran l-a ales, a spus el, brusc stânjenit. Voiam doar să-ți mulțumesc pentru sfat. M-am simțit grozav să lucrez cu tine săptămânile astea. Chiar m-am distrat și eu, adică noi, ne-am dat seama de asta după ce m-ai ajutat cu inelul, iar eu... Vocea i s-a pierdut. *Roșea și el?* M-am gândit la lăntișorul tău cu „S” și la faptul că îl primești doar cu împrumut de la Mona.

Eram uimită că un tip putea fi atât de atent la detalii. Am privit din nou lăntișorul.

— E atât de frumos. Îl ador! Mulțumesc.

Oricum venise vremea să mă despart de „S”. Nu mă simțisem niciodată în largul meu cu bijuteria aceea împrumutată – ba chiar începusem să o simt mai mult ca pe o povară decât ca pe un accesoriu. Acesta însă avea o însemnătate mai mare. Poate că nu era iubitul meu și nici nu avea vreo intenție să devină, dar poate că nici nu conta. Poate chiar *reușeam* să fiu

prietena lui Rob. Chiar mă bucura că-mi luase ceva atât de drăguț, fără niciun motiv anume. Din experiența mea nu foarte vastă, știu că iubiții nu prea fac asta oricum.

— Sper să ne reîntâlnim la Londra curând, a zis el, pe picior de plecare, ușor rușinat. Mă îndoiesc că episodul cu Mona Armstrong va mai fi lansat după ziua de azi, dar măcar vom putea ieși și discuta despre altceva.

— Mi-ar plăcea mult, am răspuns eu, chiar dorindu-mi să se întâmple asta. Baftă cu... tot! O să te descurci grozav!

Apoi, înainte ca lucrurile să devină și mai jenante între pereții acestei case, am fost salvați de curierul care mi-a adus valiza. După ce Rob a închis ușa în urma lui, am simțit că lumea mea e mai pustie.

∴

Din fericire, am avut cu ce să mă țin ocupată pentru restul zilei. Am ușurat valiza de conținutul ei strălucitor și am sortat ultimele returnări de la Oscaruri pe care trebuia să le fac, confruntându-mă cu un moment de panică din cauza unei perechi rătăcite de pantofi Jimmy Choo, care, din fericire, au fost găsiți în toaleta femeilor de la Cecconi. Apoi, am făcut o baie fierbinte și am împachetat ce mai rămăsese prin cameră. Mona și-a mai făcut apariția o singură dată, ca să inspecteze cutia cea mare și albă. Prevăzătoare, m-am dus lângă ea în bucătărie, curioasă să văd ce conținea. După ce a dat la o parte straturi peste straturi de hârtie, înăuntru a găsit o geantă roșie cu ținte, precum căsuțele poștale din Anglia. Pregătirea de la Smith's îmi spunea că acea geantă valora mai mult de o mie de lire.

— E de la Valentino, a anunțat ea reverențioasă, împingând-o peste bar, unde stăteam eu. Poți s-o păstrezi.

— N-aș putea face asta, Mona. Ți-a trimis-o ție, am zis, împingând-o înapoi.

— Insist, a replicat ea, împingând-o încă o dată spre mine. Cred că era cea mai frumoasă geantă pe care o văzusem vreodată.

— N-o vreau! am strigat eu, mult mai tare decât intenționeam.

Ana a intrat numaidecât în încăpere, iar Klara și-a băgat capul pe ușă, apoi și l-a retras imediat.

— De ce ești atât de nerecunoscătoare și de furioasă, Amber?

Tonul strident al Monei m-a făcut să văd negru în fața ochilor.

— Sunt furioasă pentru felul în care m-ai tratat mai devreme în fața tuturor, Mona! am izbucnit eu. Și nu doar mai devreme, dacă tot ai întrebat. Sunt furioasă și pentru nenumăratele ocazii din ultimele săptămâni în care a trebuit să inventez scuze pentru tine și să vin în urma ta. Ți-ai petrecut mare parte din timp tratându-mă că pe o scamă de pe hainele tale. Și te mai întrebi de ce *sunt* nerecunoscătoare?

Furia pusese stăpânire pe mine.

— Exagerezi. Pur și simplu, am considerat că geanta ar fi un cadou frumos pentru tine.

A început să îndese, supărată, hârtia înapoi în cutie.

— Nu vezi, Mona? Te porți cu mine așa cum se poartă toți ceilalți cu tine. Încerci să mă cumperi cu cadouri, dar știi ce? Nu vreau pomenile tale. Nici măcar slujba asta n-o mai vreau. Sunt sătulă până peste cap de lumea asta superficială și abia aștept să ajung mâine acasă și să las toate astea în urmă.

Simțeam din nou cum îmi dau lacrimile, însă de data asta nu voiam să mai izbucnesc în plâns.

După ce Mona a pus în tăcere capacul la cutie, am simțit o nevoie acută să o azvârl jos de pe masă. Dar apoi m-am oprit, lovită de un gând.

— De fapt, știi ceva, dacă tot insiști, o să iau geanta. Ea a ridicat privirea, nedumerită. Dar nu pentru mine, vreau să i-o dau Anei. Ana mi se pare este cea mai loială persoană din viața ta, iar ea cu siguranță merită un cadou.

— Bine, cum vrei, a cedat ea, împingând încă o dată cutia spre mine.

Am considerat asta drept un mod de a-și cere scuze, căci altceva nu aveam să obțin de la ea.

∴

În următoarea dimineață, Mona a intrat val-vârtej în bucătărie, îmbrăcată cu o bluză de un roz șters, niște pantaloni galben-canar și pantofi cu toc jos. Avea ceva din aerul Portofino al anilor '50. Și-a trântit pe blatul din bucătărie geanta mare, albă de la Louis Vuitton, personalizată cu inițialele ei. *Nu-i de mirare că nu voia geanta de la Valentino.*

— M-am gândit că putem merge cu taxiul împreună la aeroport, scumpo, a spus ea, sprijinindu-se de blat cu o mână, în timp ce-și lustruia tocul cu un deget umed.

— Dar tu unde te duci? am întrebat eu, nedumerită.

— La petrecerea burlăcițelor dată de Beau. Zece fete în turneu – o să fie curată nebunie!

Eram tentată să-i pomenesc de conversația pe care o avusesem cu Beau la Oscaruri, dar am tăcut din gură – nu aș fi făcut decât să pun sare pe rană.

— Ai voie să călătorești cu avionul după ce recent ai fost reținută pentru furt?

— Ei, e doar o scurtă evadare până la Cabo, a răspuns ea, toată numai zâmbet.

— O evadare în Mexic, am bombănit.

— N-am fost pusă sub acuzație, Amber.

Nu am luat în seamă ultimul comentariu. *Las-o așa, Amber. Nu mai e problema ta.* Taxiul trebuia să ajungă în treizeci de minute, așa că m-am

întors în cameră ca să mai verific ultima oară – nu mai aveam decât bagajul de luat. Am pus cu grijă lăntişorul cu litera „S” pe măsuta de toaletă, ca să-l găsească Mona.

M-am uitat pe geam şi am văzut-o pe Klara în grădină, stând la soare pe şezlongul ei favorit, ca de obicei. Această scenă îmi aducea aminte de prima oară când privisem pe fereastra asta, când observasem, plină de entuziasm, piscina, prin care nu-mi trecusem până acum nici măcar mâna. Apoi un bărbat i s-a alăturat, dezbrăcat de la bust în sus. Avea un tatuaj mare pe spate. Hmm, un fizic bine lucrat; nici nu-i de mirare că ea zâmbea întruna. S-a aplecat să o sărute, după care s-a așezat la capătul şezlongului ei; Klara s-a ridicat în coate, el apropiindu-se numaidecât pentru încă un sărut, mai lung. Păreau captivați unul de celălalt. Eu m-am lipit de geam. Vedeam un păr des și creț și un gât lung și bronzat. Recunosc frizura aia. Au continuat să se sărute, capetele mișcându-li-se împreună, mâinile lui ținându-i obrajii într-o strânsoare fermă. Atunci mi-a picat fisa. *Recunosc gestul ăsta. Stai așa, recunosc și sărutul. Iisuse, e Liam din L.A.!* M-am depărtat de la fereastră și m-am așezat pe marginea patului, pe punctul de a izbucni în râs. *Actorul aspirant, obsedat de mesaje și care săruta groaznic. Probabil l-a întâlnit tot la Soho House – locul acela era ca o a doua casă pentru ea. Nici nu era de mirare că ieri butona telefonul cu asemenea frenezie. Sunt făcuți unul pentru celălalt la capitolul ăsta. Dintre toți oamenii de la Hollywood...* Ei bine, omul măcar găsisese pe cineva compatibil în persoana Klarei în ceea ce privește sărutatul. Am zâmbit, gândindu-mă că, în loc să îi întrerup – deși ar fi fost amuzant să-i văd reacția –, aveam să-mi iau la revedere de la Klara de la celălalt capăt al Atlanticului.

La parter, am găsit-o pe Ana la spălătorie, ocupată să transfere conținutul vechii ei genți în cea strălucitoare de la Valentino.

— Amber, e atât *de frumoasă*! Îți mulțumesc mult, a găngurit ea.

— Uimitoare, nu? am zis eu, atingând pielea moale și rece. Îți stă bine cu roșu.

— O să ne fie dor de tine, a spus, luându-mă de mână.

— Și mie. M-am aplecat și am luat-o în brațe. Ai grijă de ea, bine? Atât cât se poate.

Ea și-a dat ochii peste cap.

— După cincisprezece ani, o cunosc destul de bine...

Claxonul care s-a auzit de afară era semnalul că venise momentul să plec.

∴

Nu ne-am zis prea multe cât a durat drumul până la aeroport. Mona era prea ocupată să-și acopere fața cu o eșarfă, ca nu cumva șoferul să o recunoască și să alerteze site-urile de scandal despre faptul că Mona

Armstrong ieșise din bârlog.

Am ajuns la intrare, iar în timp ce eu mă uitam la panouri ca să găsesc ghișeul unde trebuia să-mi fac check-in-ul, ea s-a întors spre mine.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că sezonul premierelor s-a terminat! Nu-i așa, scumpo?

Amândouă am zâmbit stânjenite.

— Sincer, nu cred că mai făceam față la încă unul.

— Poate ne vom revedea la Smith's.

— Poate, dacă Jas o să mă primească înapoi. Și, Mona, chiar sper ca totul să se rezolve.

— Pa, Amber, a spus, zâmbindu-mi și ea. Am început să ne depărtăm una de cealaltă. Amber, încă ceva, a spus, privind în urmă. Ai fost cea mai bună asistentă de până acum. Îți mulțumesc. Pentru tot.

Am pornit în direcții diferite, însă, după câțiva pași, ne-am întors ca să ne mai uităm în urmă pentru ultima oară. Am urmărit-o cu privirea cum se grăbește la check-in, cu părul înfocat, cu brațările zornăindu-i, cu tocurile tăcănind și cu mâna ei având o manichiură desăvârșită, gata să se urce încă o dată la clasa business spre o altă destinație încântătoare, plătită de altcineva: fără să cheltuiască un ban din propriul buzunar și ascunzând toate grijile într-o geantă Louis Vuitton. Nu-mi puteam lua ochii de la ea, întocmai cum mi se întâmplase prima oară când o văzusem pe Mona Armstrong la Smith's. M-am întrebat dacă aveam să o mai revăd vreodată în carne și oase.

Capitolul 24

Mi-am luat valiza de pe banda rotativă, verificând de trei ori dacă este a mea. Mulțumită, am deschis fermoarele și mi-am scos paltonul; aveam să dau cu nasul de frig odată ieșită din aeroport. Avantajul faptului că nu purtasem aproape nicio haină din valiză pe toată durata călătoriei mele era că nu aveam prea multe lucruri de spălat după ce ajungeam acasă. Să călătoresc cu puține bagaje fusese, până la urmă, o decizie cât se poate de înțeleaptă. *Cu o salopetă, pot călători oriunde!* Am râs în sinea mea. Îmi mai rămăseseră în pușculiță suficienți bani cât să iau un taxi până acasă, ceea ce părea un final potrivit pentru slujba mea ca asistentă a Monei. În timp ce goneam pe străzile cenușii și înghețate, aproape că plesneam de bucurie că ajunseseam acasă. Telefonul meu a vibrat. Era un mesaj de la Rob.

Sper că ai ajuns cu bine. R. L-am citit de două ori, apoi l-am șters. Radioul era dat pe Magic FM, iar eu aveam s-o văd pe Vicky curând. *Viața e frumoasă.*

Când am ajuns la apartament, acesta era gol și cufundat în întuneric. Vicky probabil că plecase deja la lucru. M-a cuprins o oboseală cumplită, așa că m-am dus direct în patul meu rece și am dormit câteva ore. Când m-am trezit, am sunat-o pe Vicky. Am apelat-o de trei ori până când a răspuns.

— Te-ai întors, deci, a zis ea, rece.

— Da, am tras un pui de somn. Mă întrebam ce faci mai târziu, dacă vrei să mergem să mâncăm ceva și să povestim? Am atâtea să-ți spun – L.A.-ul a fost super!

— Poate. Nu știu încă ce fac mai târziu.

Vocea îi suna ciudat.

— Ești bine?

— Mda.

— Nu pari. Vicky, ce s-a întâmplat?

Ea a oftat din toți răunchii.

— Nu știi?

— Ei bine, nu-ți pot citi gândurile. Deci, ce e, scumpo?

— Cred că și tu ai fi supărată dacă cea mai bună prietenă a ta ar uita de ziua ta de naștere.

Eu am tras aer adânc în piept, complet debusolată. Mintea mi-o luase razna.

— Vai, scumpo, a fost ieri! *Cum puteam fi o prietenă așa rea?* M-am împleticit înapoi, lăsându-mă pe marginea patului. De-asta m-ai întrebat dacă mă întorc marți. O, Doamne, Vicky, îmi pare atât de rău! Au fost niște zile nebune, am fost prinsă cu drama Monei – a fost mai rău ca niciodată. Te rog, lasă-mă să mă revanșez. Niciun răspuns. Te rog, Vicky.

— Nu pot vorbi la serviciu.

Mințea – de obicei, vorbeam mai bine de o oră la telefon. Era foarte supărată.

— Te-ai distrat bine de ziua ta?

— Da, a fost bine, a răspuns, în cele din urmă. Am ieșit cu colegii de serviciu. Am sfârșit iar acasă la Jim. În fine, mai bine închid, unii dintre noi trebuie să câștige bani la o slujbă *normală* ca să-și plătească chiria, iar azi am o zi plină.

— Dar vii acasă după muncă, nu?

— Poate, încă nu știu sigur, și mi-a închis.

Eu m-am întins pe pat. *Amber, egoistă și proastă ce ești!* Telefonul meu a vibrat iarăși. Mă sună Vicky înapoi? Nu, era căsuța vocală.

— Amber, sunt eu, Beau, sunt la Cabo, la petrecerea burlăcițelor, și s-a întâmplat ceva foarte rău. Te rog, sună-mă. Te rog!

Părea grav. Dacă s-a întâmplat iar ceva cu Mona? *Nu e problema mea. Nu... e... problema... mea. Fix de asta încercam să scap.* Dar, după o ceașcă de ceai și încă două apeluri ratate de la Beau, curiozitatea mea a învins.

— Slavă Domnului, Amber! Eram disperată să vorbesc cu tine.

— Cât e ceasul acolo? Trebuie să fie aproape miezul nopții?

— E târziu, dar nu pot dormi și nu știam pe cine altcineva să sun. Mona e un adevărat coșmar. A băut tequila pe drum de la L.A. și din cauza asta am fost dați afară din restaurant în seara asta, atât de beată a fost. Nu mai are niciun pic de control, Amber! Și a mai dat-o-n bară și cu ținutele pentru invitate. Trebuia să fim iepurași Playboy, iar Pinky să joace rolul lui Hugh Hefner, iar ea nici măcar nu i-a adus jacheta roșie din mătase. Cum să-l imite pe Hef fără jachetă? Ce fel de stilist ar putea s-o dea în bară cu așa ceva?

Brusc, m-am simțit extrem de ușurată să mă aflu la aproape nouă mii de kilometri distanță. Presimțisem că avea să se întâmple ceva de genul acesta, plus că era mai ușor să refuzi pe cineva la telefon, fie că acea persoană era vedetă la Hollywood sau nu.

— Iar acum sunt îngrijorată în privința nunții și nu pot pune geană pe geană; mă omoară gândul c-o s-o strice și pe aia. Înțelegerea pe care o am cu revista implică o miză prea mare – pur și simplu nu mă descurc fără un stilist. Chiar am nevoie de ajutorul tău, Amber.

Eu am oftat din greu.

— Te rog, Amber, m-a implorat Beau, cu vocea aproape frântă. *Trebuie* să fii stilista mea la nuntă – ești cea mai bună, și oricum ai fost prima mea alegere. S-a oprit, încercând să se adune.

— Beau, am început eu să-i explic, m-am întors la Londra, nu pot pur și simplu să...

— O, te rog, nu-mi strica nunta, Amber!

— Beau, nu plânge... am încercat eu s-o liniștesc. Unde e Mona acum?

— Am dus-o într-o cameră de hotel, dar nu-i pasă decât dacă paparazzii au surprins-o beată la restaurant. Toate fetele sunt de părere că ar trebui dusă la poliție, dar o să i se pună un dispozitiv de urmărire. Cum o să încalțe pantofii Louboutin cu o bucată mare de plastic negru atârnată la gleznă? Dar, mai important de atât, o să fiu pusă în situația groaznică în care mai am trei zile până la nuntă, și nu știu dacă Mona va putea să ajungă în Hawaii; și, dacă ajunge, nu știu dacă e în stare să mă ajute cu ținutele. A început iar să se smiorcăie. Amber, chiar am nevoie să vii în Hawaii; ești singura care poate s-o strunească pe Mona.

— Dar cum rămâne cu minciuna cu Annie? Cum o s-o putem opri pe Mona să nu-i toarne totul lui Trey?

La capătul celălalt, tăcere. Se gândea.

— N-ar trebui să fie așa greu, a răspuns ea în cele din urmă. Știi cum e la nunți – băieții cu ale lor, noi, fetele, cu ale noastre. O să facem în așa fel încât să nu se nimerească prin preajma ta. O să fie simplu.

Am încercat să vizualizez acel scenariu. Nu era ușor, mai ales că eram încă afectată de faptul că fusesem o prietenă de toată jena pentru cea mai importantă persoană din viața mea.

— Oricum, o să fie și Jason acolo, iar el știe totul despre minciuna cu Annie – o să te acopere el. O să fie amuzant!

— O să fie și Jason?

— Firește, scumpo, ar fi nepoliticos să nu-l invităm și pe el.

O, Doamne. Asta nu-mi pica deloc bine. Dar atunci mi-am dat seama de un lucru și mai important.

— Ai spus că-mi acoperi tu costul biletelor de avion? La clasa întâi? Plus cazare cu vedere la ocean?

Dacă tot aveam să-i cer lui Jas învoire pentru alte câteva zile, măcar să merite efortul.

— Desigur, s-a smiorcăit ea. Orice vrei tu.

— Și pot să aduc și pe cineva cu mine, cu care să împart camera și care să mă ajute?

— Iubitul tău?

— Nu, n-am iubit. Prietena mea cea mai bună.

— Desigur! De fapt, e chiar perfect! Am pomenit că Annie e lesbiană, nu?

Părea că începe să își recapete buna dispoziție.

Am zâmbit în sinea mea. *Poți să faci asta.*

— N-ai pomenit. Dar, dacă poate veni și prietena mea, avem o înțelegere.

— Cum să nu.

— Bun, atunci. O s-o fac. Dar numai de data asta și doar pentru că e nunta ta. Când trebuie să fiu acolo?

— Uraaa! Te iubesc mai mult decât îl iubesc pe Pinky! Îți mulțumesc, Amber! Adică Annie! Să nu uit. O să fie așa amuzant! Îți dau toate detaliile mai târziu.

∴

Mai târziu, în aceeași după-amiază, două bilete la clasa întâi spre Kona, Hawaii, mi-au fost trimise pe e-mail de pe mobilul lui Beau. I-am dat mesaj numaidecât lui Vicky.

Trebuie să ne vedem, scumpo. Vreau să mă revanșez. Ne putem întâlni la The Chamberlayne după serviciu? Am ceva pentru tine. Pup.

∴

După șaiszeci de minute de așteptare febrilă, Vicky a părut să se mai

îmbuneze. *Bine. Ne vedem acolo.*

Asta îmi oferea suficient timp cât să cumpăr două ghirlande din flori de plastic de la un magazin de rochii de pe Portobello Road – m-am gândit că fustele din frunze ar fi fost exagerate, ținând cont de frigul de afară – și ingredientele pentru mâncarea preferată a lui Vicky: piure și cârnați, precum și o sticlă scumpă de vin roșu, pentru o cină în apartamentul nostru. Speram să-și poată lua câteva zile libere de la muncă așa din scurt. Dacă merita cineva o experiență unică, fără niciun cost, cu siguranță ea era aceea.

PARTEA A CINCEA

HAWAII, NUNTA

Capitolul 25

După ce am ieșit din aeroportul Kona, pe imensa insulă Hawaii, am simțit aerul fierbinte și umed, înmiresmat cu parfum de hibiscus. Era întuneric afară, amândouă eram extenuate și groaznic de mahmure de pe drum – e imposibil să refuzi paharele de șampanie și vin roșu care îți sunt aduse gratis la clasa întâi –, iar eu și Vicky ne-am distrat pe cinste.

— Aloha! Domnișoara Annie Liechtenstein și partenera? Vă rog, permiteți-mi să vă iau bagajele, ni s-a adresat hamalul de la prestigiosul Four Seasons Resort.

Ajunse în fața hotelului, aduse de o mașină cu aer condiționat, am fost întâmpinate cu ghirlande frumoase din orhidee proaspete, roz, care ne-au fost aninate în jurul gâtului. Beau avusese dreptate, parcă ajunsesem în paradis. Eram atât de amețite de pe drum, încât ni se părea de necrezut că ne aflăm în foaietul deschis, decorat în stil tradițional polinezian, cu mese din lemn, scaune confortabile și parfum de orhidee. Foșnetul ușor al palmierilor și sunetul lin al ukulelelor, încântând petrecăreții târzii, umpleau aerul. Dacă ascultai cu atenție, puteai auzi valurile Oceanului Pacific spărgându-se undeva în depărtare. Totul merita din plin, chiar și pentru scurt timp cât avea să dureze șederea noastră acolo.

— Sub ce nume te cazezi – adică, acum ești Annie, nu? mi-a șoptit Vicky în ureche, în timp ce ne apropiam de recepție.

— Beau mi-a spus că sunt Annie când vine vorba de chestii oficiale, am răspuns eu, repetându-mi în gând pseudonimul pe care aveam să-l folosesc în următoarele zile: *Lick-ten-stein, Lick-ten-stein. Bună, numele meu este Annie Liechtenstein.*

Chiar nu-mi pregătisem deloc povestea.

— Când începem să ne purtăm ca un cuplu? a întrebat Vicky, străduindu-se din răspuțeri să-și stăpânească tremurul din voce pentru a nu se transforma într-un râs isteric.

— Să sperăm că toată lumea doarme deja, am zis, printre dinți. Nu mă scoate din sărite!

Un chelner ne-a servit cu câte un pahar rece de Bellini, aduse pe o tavă din argint.

Exact de asta aveam nevoie ca să-mi calmez nervii.

— Aloha! Ne-a salutat el. Bine ați venit la hotelul Four Seasons, sperăm că vă veți bucura *cu adevărat* de șederea dumneavoastră aici!

— Aloha! Exact asta intenționăm, a răspuns Vicky, luând o dușcă zdravănă ca să-și înăbușe râsul abia stăpânit.

Nu știu cum o să rezistăm împreună astea două zile.

∴

După ce ne-am luat cheia de la cameră și ne-am lăsat conduse de hamal, un alt vehicul a tras în fața hotelului. Din mașină au coborât trei persoane, cu o grămadă de valize și, pe deasupra, având și accent britanic. Deși lumina era difuză, aș fi recunoscut oriunde vocea aia. Am apucat-o pe Vicky de braț, inima bătându-mi să-mi spargă pieptul.

— Amber? a strigat Rob. Nu se poate! Nu știam că faci chestia asta cu Mona – aș fi sunat. E grozav! A lăsat jos cele două valize pe care le avea în mână și a venit spre noi. Și a venit și Vicky! Cum ai reușit una ca asta?

— Rob! am exclamat eu, văzându-l atât de entuziasmat că ne vede.

Asta era cea mai frumoasă și totodată cea mai rea surpriză posibilă.

— Care-i planul? a întrebat Fran cea cu tunsoarea bob, venind lângă el, gata să se apuce de lucru.

M-a cuprins o senzație de groază, gândindu-mă la felul în care avea să reacționeze Mona văzând iar echipa de filmare.

— De ce sunteți aici? Mona știe?

— Ea ne-a invitat. A vrut să vadă dacă putem schimba cumva unele cadre din episodul-pilot cu unele de aici. Compania de producție a fost de acord să mai facem o ultimă filmare – așa că ar fi bine să ne iasă, a spus Fran amenințător, intrând cu pași hotărâți în hotel.

În vreme ce personalul de la recepție își vedea de treabă, eu l-am luat deoparte pe Rob.

— Apropo, în excursia asta, sunt Annie pentru majoritatea oaspeților. Mai ții minte? Ca s-o ajut pe Beau.

— Nu-ți ușurezi deloc munca, nu-i așa? a chicotit el. Bine, Annie să fie.

— Și, ăă, Vicky e Victoria – „partenera” mea.

— „Parteneră civilă”? a rânit el. Eu am încuviințat din cap. Grozav. Deja ador excursia asta! Sunteți un cuplu frumos. Ne întâlnim după micul dejun atunci?

— O s-o anunț pe Mona, am zis, jucându-mă stânjenită cu ghirlanda de

orhidee.

Abia ajunseseam, iar eu eram extrem de emoționată.

Din fericire, am fost salvată de un hamal, care ne-a luat pe mine și pe Vicky într-o mașinuță albă de golf. Cât de curând, ne aflam pe o alee luminată de torțe tiki ce ducea la bungaloul nostru, un apartament elegant cu două camere, aproape ascuns de flora luxuriantă. Pe parcursul drumului de cinci minute, șoferul nostru cred că a spus „Aloha!” de cel puțin șapte ori, de fiecare dată la fel de entuziasmat, adresat fiecărui client și membru al personalului pe care îl întâlnea. Eu abia dacă mă puteam concentra la ce se întâmplă în jurul meu, gândindu-mă doar la faptul că Rob era aici. Nu mă vindecasem de el. Vicky mă citise bine.

— O să fie bine, a promis ea, strângându-mi genunchiul.

∴

Negreșit, atunci când ajungi în cel mai tare apartament de hotel în care ai pășit vreodată, te apuci să-l explorezi, așa că am început să sărim în paturile matrimoniale, mângâind tăbliile din lemn de bambus, uitându-ne în minibarul plin ochi și aproape leșinând la vederea băii uriașe, prelungită cu un duș în aer liber, sub cerul înstelat. Dar, când am deschis ușile balconului din camera de zi, am rămas amândouă fără cuvinte. Dincolo de balconul nostru, la numai o aruncătură de băț peste fâșia de nisip fin, se întindea oceanul, ale cărui valuri se spărgeau ușor de țărm. Luna plină răspândea o lumină magică peste întinderea splendidă. Am contemplat priveliștea, simțindu-ne copleșite.

— Te rog, ciupește-mă, am balmăjit eu.

— Rob, băiatule, aici chiar o să te îndrăgostești de Amber Green, m-a tachinat Vicky. Oricum, priveliștea asta face cât cel mai bun cadou primit vreodată. Îți mulțumesc mult!

M-a luat în brațe și m-a sărutat pe obraz.

— Ai dreptate. Rob nici nu arăta foarte bine astăzi. Mona mă îngrijorează cel mai mult. Dar, indiferent ce o să se întâmple, o să profităm la maximum de locul ăsta uimitor.

Asta înseamnă să nu despachetăm, ci doar să ne odihnim puțin în paturile noastre luxoase. Drumul ne extenuase pe amândouă, și abia atunci am observat rujul roșu care mi se uscaser pe buze.

∴

Singurul lucru care întrecea descinderea noastră în acel paradis, la căderea nopții, era să te trezești și să vezi totul încă o dată, în lumina soarelui de dimineață. După un somn adânc, m-am dat jos din pat ca s-o găsesc pe Vicky deja în balcon, postând de zor poze pe Instagram.

— Rahat! Stai așa! am strigat eu, grăbindu-mă să o apuc de braț. Nu ai

postat nimic încă, nu-i așa?

— Nu, doar am scris ceva pe Twitter. Care-i problema?

Mie-mi transpirau palmele.

— Am uitat să-ți spun: Beau și Trey au o înțelegere cu o revistă și nimeni nu trebuie să afle că își fac nunta aici. Trebuie să rămână o informație în exclusivitate. Beau m-a sunat să-mi spună asta exact înainte să plecăm. Scuze, am vrut să-ți zic, chiar e important. Dacă îl ștergi repede, să sperăm că nimeni n-a apucat să-l vadă.

— La naiba, semnalul e tare prost aici.

Eu începusem să mă panichez.

— Ce-ai scris?

— Că sunt la Four Seasons, Haulalai, a bălmăjit ea, ezitant... la nunta unei vedete... Scuze, scumpo, chiar n-am știut.

— Dar n-ai precizat numele lui Beau, nu?

— Nu. Și nu e ca și cum aş avea un milion de urmăritori. Sunt sigură că nu s-a prins nimeni. Gata, l-am șters.

Telefonul din cameră a sunat, făcându-ne pe amândouă să tresărim. Eu m-am grăbit să răspund.

— Annie la telefon.

— Amber, sunt Beau. Aloha! Bine-ai venit în paradis; nu-i așa că e cel mai minunat loc pe care l-ai văzut vreodată?

— Cu siguranță! Ai văzut-o pe Mona azi?

— Doar puțin, a ajuns foarte de dimineață și foarte prost dispusă, după ce a fost interogată trei ore la controlul de pașapoarte. Probabil e legat de acuzația de furt din magazin sau de faza din Cabo. Mă dau bătută. Oricum, a întrebat de tine și i-am zis că ar fi cel mai bine să vă întâlniți în apartamentul meu după micul dejun.

— Mic dejun, super! Suntem lihnite.

— Se servește la restaurantul de pe plajă în zece minute, iar după aceea o să începem să pregătim pe toată lumea. Avem multe de făcut și destul de puțin timp la dispoziție. E în regulă să luați masa și după aia să veniți în apartamentul meu? O să fim doar noi, fetele – plus Mona și Pinky, desigur. Eu sunt cazată la vila prezidențială. Ah, și încă ceva: în legătură cu rochia de mireasă. Am adus două, pentru că nu poți fi niciodată sigură că valiza ajunge odată cu tine și nu puteam risca să mă căsătoresc în costumul Evei. Voiam să port una de la Vera Wang, dar apoi cei de la Dolce & Gabbana mi-au trimis o rochie superbă, făcută special pentru mine. E acoperită de cristale, care îi dau o notă sexy, și are un voal și o trenă incredibil de lungi. Arăt ca o sirenă în ea – e perfectă pentru Hawaii, o să mori când o s-o vezi! Și m-am gândit că am putea să lucrăm la tematica sirenei adăugând niște scoici și perle pe

rochiile domnișoarelor de onoare.

— Hmm, am zis, gândindu-mă la ideea ei. Mona știe despre tematica asta? Par cam multe de făcut în ziua nunții, Beau...

— M-am gândit să-i spunem împreună. *E la fel de speriată ca mine.* O, Amber, îmi place ideea asta atât de mult! Gândește-te numai: *Nașterea lui Venus* în Hawaii! Cât de tare-i asta? Ce zici?

Beau nu aducea câtuși de puțin cu pictura lui Botticelli.

— Super! Ce altceva pot să spun? Sunt doar puțin îngrijorată că nu știu de unde să luăm scoicile și perlele. E vreun oraș prin apropiere?

Ea a râs cu pită.

— O, Amber! Ești așa amuzantă uneori! Nu vezi unde suntem? Pe o plajă, pentru numele lui Dumnezeu! Poți s-o trimiți pe asistenta/ partenera ta să culeagă câteva scoici, cu cât mai autentice, cu atât mai bine, iar mama are un colier de perle pe care mi l-a dat ca amintire, așa că pot să le iau din el și apoi să-l fac la loc. I-am spus editorului ideea mea și i-a plăcut la nebunie: vor să construiască o scoică uriașă pentru mine și Trey unde să facem poze! Știu că sunt multe de făcut, dar o să fie distractiv!

Deviza asta a lui Beau începea să mă calce pe nervi.

— Tu ești mireasa. Ne vedem la masă, iar după aia ne apucăm de treabă!

Era inutil să opun rezistență, așa că mi-am adunat tot entuziasmul american de care eram în stare înainte să închid telefonul și să lovesc cu pumnii în plapumă, strângând-o apoi morman în moțul patului, în timp ce-i relatam lui Vicky discuția cu Beau – inclusiv partea cu Mona, care era deja prost dispusă. Evident, Vicky a găsit toate acestea amuzante. Apoi mi-am adus aminte o întrebare importantă, pe care uitasem să o adresez, așa că am sunat-o numaidecât pe Beau:

— În afară de Mona, cine de aici mai știe că nu sunt Annie Liechtenstein? Mi-ai spus că Jason Stater o să fie și el aici – mai e...?

Lui Vicky i-au scânteiat ochii. Eu mă pregăteam sufletește pentru răspuns.

— Desigur, Amber! Normal! Nu te îngrijora, știe de faza cu Annie, o să te acopere în fața lui Trey. Doar e actor.

Eu am râs nervos.

— În regulă, dacă ești sigură de asta.

După o pauză, a adăugat:

— Știi, e un tip de treabă, m-a ajutat mult.

— Te cred, m-am auzit eu spunând, fără prea multă convingere.

∴

Trey și Beau îi întâmpinau pe oaspeți la intrarea în restaurantul cu vedere la ocean. Beau arăta incredibil în rochia din mătase în nuanța piersicii, cu un decolteu adânc, care-i scotea în evidență bronzul auriu și

silueta zveltă, purtând pe dedesubt doar ceea ce părea a fi o pereche de bikini Missoni cu șnur. Începusem să mă simt prost în blugii mei scurți, tricoul alb și în slapi – ideea mea de ținută lejeră pe plajă nu se ridica nici pe departe la nivelul ținutei sale. Oaspeții care ajunseseră alcătuiau și ei o priveliște de invidiat. Femeile purtau caftane cu broderie fină, în culori pastelate. Fetele care păreau înstărite aveau rochii cu imprimeu leopard și rochii hippy croșetate, purtate neglijent peste costumele de baie scumpe, ca să-și arate corpul perfect de model; fața le era ascunsă de ochelari mari de soare și pălării de plajă cu boruri largi. Vicky va avea multă bătaie de cap ca să distingă sâni naturali de cei artificiali.

Majoritatea bărbaților optaseră pentru ținute clasice în culori pastelate, pentru pantaloni de in ori bermude de la Ralph Lauren, cu cămăși albe, deschiate, lăsând la vedere pieptul bronzat și pectoralii de invidiat. În aer plutea un melanj de parfumuri văratice florale, amestecate cu mirosul dulce al cremei solare cu cocos. Pe câțiva i-am recunoscut de la televizor sau de prin filme, iar unul dintre tipi, cu o pălărie de paie și ochelari de soare Ray-Ban, aducea clar cu Justin Timberlake.

— *E/e?* mi-a dat Vicky un ghiont, gândindu-se la același lucru ca mine.

Dar chiar în acel moment l-am observat pe Jason Stater într-un colț, cu bicepsii mai să-i spargă vesta albă, în timp ce se apleca peste bar de pe scaun, din câte se pare punând ceva în săculețul de la gâtul lui Pinky. După aceea, a mângâiat ușor fundulețul porcușorului, înainte ca acesta să fie condus înapoi la Beau de către un oaspete tânăr mult mai entuziasmat să se joace cu un purceluș decât să interacționeze cu oricare dintre acei oameni frumoși. Jason avea o privire vicleană, însă hotărâsem să nu mă gândesc la asta acum.

∴

— Ar fi trebuit să vezi poza de pașaport a lui Pinky, e atât de drăguț! a găngurit Beau, în timp ce porcușorul începuse să-mi lingă picioarele în semn că mă recunoștea.

— Bine ai venit, dragă Annie! Văd că cineva a prins drag de tine!

Trey m-a întâmpinat cu un sărut pe fiecare obraz, de parcă aș fi fost o veche și bună prietenă. M-am simțit puțin vinovată văzându-l atât de primitor.

— Mă bucur să am alături pe cineva din Anglia. Eu și Beau suntem grozav de încântați că ai putut să ni te alături, nu-i așa, iubito?

— Sigur că da, a spus Beau, zâmbind. Și au venit tocmai din frigul Londrei.

— Filmăm la Shepperton Studios, am intervenit eu, stânjenită, cu Scorsese.

Ce naiba îndrug?

— Ha, știi prea bine cum sunt programele alea infernale de producție, a răspuns Trey, zâmbind. Iar tu trebuie să fii Victoria? Trey părea impresionat de faptul că aveam o soție atât de drăguță. Vicky i-a oferit mâna. Bine ați venit. Sper că vă veți simți extrem de bine aici, în Hawaii, și a arătat către priveliștea mirifică, parcă decupată dintr-o vedere, ce se întindea dinaintea ochilor noștri.

— Mulțumesc mult, Trey, este o onoare să ne aflăm amândouă aici, am răspuns eu, după ce îi dădusem instrucțiuni lui Vicky să zâmbească frumos și să mă lase pe mine să vorbesc.

∴

După un bufet cu fructe tropicale, clătite și ouă preparate în toate felurile posibile, aseasonate cu niște conversații de complezență cu niște oaspeți dornici să afle cum a fost să lucrez cu Beau și Jason la *Summer's Not Over* – pe care nici nu-l văzusem încă – și niște discuții despre actualul proiect cu Scorsese, eu și Vicky ne-am scuzat și am pornit spre vila lui Beau. Mona a deschis ușa, îmbrăcată într-un caftan lung, cu imprimeu de zebra, cu părul lăsat liber pe umeri și cu cel puțin vreo douăzeci de brațări zornăindu-i zgomotos pe fiecare mână. Și cred că avea inele pe aproape fiecare deget.

— Scumpo! Te-am sunat toată dimineața! a exclamat ea, întâmpinându-mă cu brațele deschise, ceea ce era dubios.

— Recepția e teribilă, am bombănit eu, simțindu-i privirea scanându-mă din cap până în picioare, căzând apoi, mult mai aprobatoare, pe ținuta lui Vicky: o rochie tropicală cu imprimeu floral, semnată Mary Katrantzou.

— În fine, a continuat ea, Beau îmi spunea că a vrut să vă cheme pe amândouă, iar eu sunt încântată că te-ai oferit să te ocupi și de domnișoarele de onoare.

Amândouă am zâmbit drept răspuns.

În interiorul apartamentului era forfotă mare. Brusc, mi-am dat seama că Beau uitase să menționeze amănuntul că în locul celor două sau trei domnișoare de onoare, câte erau de obicei, ea optase pentru *zece*, de rochiile cărora trebuia să mă ocup doar eu, prin bunăvoința Monei. Din ceata pestriță de invitate făceau parte un bebeluș purtând o tiară, ținut în brațe de o femeie despre care am presupus că era mama lui Beau, de vreme ce semănau leit; patru fete alergau acum în cerc prin apartament, după ce își murdăriseră rochițele bleumarin din dantelă cu ciocolată; trei blonde corpulente mi-au fost prezentate drept vechi prietene de-ale lui Beau de la școala din Ohio; iar pe undeva pe la mijloc era sora ei mai mică, Bethany, care momentan trecea printr-o fază goth, având părul lung, vopsit în negru cu violet. Bebelușul pe care îl ținea mama lor în brațe era copilul ei. Plus asistenta personală a lui Beau, Krystal, care era încă în pijama și arăta de

parcă ar fi fost în pragul unei căderi nervoase, încercând să-l liniștească pe agitatul Pinky, în timp ce vorbea la două telefoane. Niciuna dintre ele nu se arăta dornică să fie transformată în sirenă pentru ziua nunții.

Pentru o clipă, am lăsat deoparte gândurile despre domnișoarele de onoare și m-am alăturat Monei în dormitorul lui Beau pentru o scurtă ședință de producție cu Fran și Rob. Atmosfera era deja tensionată. Judecând după limbajul corporal al lui Fran – brațele strâns încrucișate, sprâncenele încruntate –, întâlnirea se sfârșise dinainte să fi început, dat fiind că Mona revenise la vechea atitudine.

Ledul de la camera lui Lățosu' pâlpâia, iar nivelul de stres al Monei părea să crească, în timp ce se chinuia să ajusteze rochia de mireasă de la Dolce & Gabbana a lui Beau, expusă momentan pe un manechin din centrul încăperii spațioase.

— Pieptul trebuie să fie lărgit puțin – i s-a mărit cupa în ultimele săptămâni, a bombănit Mona, manevrând nervoasă închizătoarele.

Fran părea să se distreze copios văzând-o cum se chinuie.

— Ai nevoie de ajutor? m-am oferit eu.

— Nu, nu, mă descurc! s-a răstit Mona, rânjind printre dinții încleștați, tocmai când o mică închizătoare argintie de la rochie a căzut pe podea. *Afurisita!*

Eu am ieșit din cadru, hotărând că mai bine lustruiam sandalele Louboutin ale lui Beau, înainte să mă apuc de domnișoarele de onoare. M-am așezat aproape de ușile înalte ale balconului, așa încât să simt briza caldă a oceanului în timp ce lucram. Era înmiit mai bine s-o suporti pe Mona în acest decor pitoresc decât în frigul aprig sau în căldura înăbușitoare. *Iar asta chiar e ultima oară când sunt nevoită s-o suport.*

— Hei, tu ești Victoria, nu? Jumătatea lui Annie?

Am ciulit urechile. Trey vorbea cu Vicky la doar câțiva metri de mine pe plajă, dincolo de balconul lui Beau. Am ținut capul plecat, sperând ca el să nu mă observe ghemuită în cameră, de vreme ce arătam indiscutabil mai mult a stilist decât a producătoare de film. *Te rog, Vicky, n-o da-n bară.*

— A, da... bună, Trey! a exclamat ea, luată prin surprindere. Trey și-a fixat privirea pe grămăjoara de scoici pe care ea o adunase în pălăria de paie. Văd că-ți place la plajă, a zis el, zâmbind. Aduni suvenire?

— Ceva de genul, a răspuns ea, ridicând o cochilie de moluscă și așezând-o lângă celelalte. Imaginea perfectă a lui Beau cu scoicile care să decoreze plaja hawaiiană nu părea să se fi materializat. Pentru colecția mea. *Colecție de scoici? Ce pune la cale? Tu ce faci?*

— Am ieșit să iau puțin aer. Știi tu, chestii de ginerică, îmi limpezesc mintea, mă gândesc la niște idei pentru discurs.

— Nu mă-ndoiesc c-o să-ți iasă de minune, doar ești un regizor de top, a spus Vicky.

— Și, spune-mi, de când sunteți împreună tu și Annie? a întrebat el.

Vicky s-a uitat disperată în jur, moment în care am decis să-i sar în ajutor. Sărind peste balustrada balconului, m-am furișat în spatele unor tufișuri și, de acolo, am pornit cu pas cât se poate de firesc spre ei, cuprinzând-o pe Vicky după talie.

— Hei, despre ce vorbiți voi aici? am întrebat eu.

— Încercam să-ți cunosc mai bine jumătatea, a răspuns Trey, dându-mi un ghiont. Noi, englezii, ar trebui să rămânem uniți! Sper că mă veți însoți pe ringul de dans diseară, ca să încingem atmosfera. Fără scuze de genul „mă duc să-mi fac somnul de frumusețe”, cum se practică în L.A., vă rog!

— S-a făcut, a răspuns Vicky, cei doi strângându-și mâna.

Apoi o rafală de blițuri și de clicuri ne-au făcut pe toți trei să ne oprim brusc și să ne întoarcem înspre palmierul uriaș, aflat la câțiva metri mai jos pe plajă. Într-o clipită, o siluetă din penumbră, cu fața acoperită de un obiectiv mare aproape cât trunchiul copacului, s-a făcut nevăzută.

— Iisuse! Ne-au găsit paparazzi! a exclamat Trey, retrăgându-și mâna dintr-a lui Vicky. Și, cel mai probabil, scena arată ca și cum am fi stricat bunătate de înțelegere.

— Dar asta-i o stațiune privată, am zis eu, uimită. Nu putem să-i chemăm pe cei de la pază ca să-l dea afară pe individ?

— Glumești, nu? a răspuns Trey. Se vede că n-ai mai filmat în Hawaii. Annie, toate plajele sunt publice, așa că afurisitul ăla are tot dreptul să se afle pe nisipul ăsta la fel ca noi toți. Fir-ar să fie, asta ne mai trebuia! Chiar am crezut c-am scăpat. Dacă aflu c-a divulgat careva locația, o să...

Eu m-am uitat la Vicky, care pălise la față. Frica i se citea în priviri. Mie a început să-mi bată inima tot mai nebunește pe măsură ce Trey tasta la telefonul lui. *Oare cheamă poliția Twitterului? E posibil să afle?*

— Aj, cheamă-i pe Bill și pe Jonah pe plajă, am fost descoperiți.

Niște blițuri din direcția opusă au izbucnit pe neașteptate, iar un alt paparazzo, mai îndrăzneț decât primul, a ieșit în lumina puternică a soarelui și a început să fotografieze de zor. Nici nu s-a mai deranjat să se ascundă.

— Haideți să plecăm de pe plajă, nu pot ajunge la noi de pe partea cealaltă, ne-a instruit Trey, întorcându-ne la adăpostul resortului Four Seasons. Cum naiba mai ținem nunta acum? Plaja o să roiască de paparazzi în mai puțin de o oră.

Dispoziția lui Trey se schimbase radical, și nu-l puteam învinovăți. În spatele nostru, doi tipi uriași, polinezieni, probabil de la pază, Bill și Jonah, sau postat dinaintea fiecărui fotograf clandestin, blocându-le vederea,

pregătiți să îi înfrunte în cazul în care ar fi încercat să-l mai fotografieze pe mirele înfuriat. AJ ni s-a alăturat. Uitasem câta namila de om era și el.

— Amber, m-a salutat el.

Eu am tresărit. *Te rog, AJ, nu strica acum ploile.* Din fericire, Trey era prea distras ca să audă.

— Acum chiar că nu mai putem ține nunta pe plajă, cu toți afurisiții ăștia prin preajmă – o să se înmulțească într-o oră sau două, credeți-mă, a spus AJ, vesel. Și n-are rost să chemăm poliția. Nu le poate face absolut nimic, a mai spus, încrucișându-și brațele uriașe la piept.

— Știi, amice, știi. Ai idee unde ne-am putea muta?

— Nu chiar – toată chestia la locul ăsta e plaja.

S-a scărpinat în cap. AJ era fără îndoială unul dintre acei oameni pesimiști.

— Nu există vreo grădină tropicală sau vreo sală de conferințe unde să ținem ceremonia?

Trey părea disperat.

— O să-l întreb pe organizator, dar cortul a fost montat în grădină și nu cred să se țină în altă parte. Plus că nimic nu se compară cu plaja.

— La naiba! Beau o să fie devastată. Și ce-o să le spun celor de la revistă? Trebuie să facem pozele alea pe plajă, AJ! Trey a dat cu piciorul într-un șezlong, ca mai apoi să-l așeze la loc. Nu era genul care să-și piardă cumpătul în public. Lângă mine, Vicky rămânea dureros de tăcută. Mintea mea era goală, iar obrajii îmi ardeau, și asta din pricina faptului că era posibil ca lui Vicky să-i fi scăpat cuvântul „exclusivitate” în mesajul postat pe site-ul de socializare.

∴

Trey a insistat să-i dea vestea lui Beau. Printr-o crăpătură în ușă – ca nu cumva să-i vadă din greșeală rochia de mireasă ori să surprindă cu privirea lipirea perlelor pe dantela bleumarin și acoperirea petelor de ciocolată cu scoici –, a început să-i vorbească rar și calm viitoarei sale soții:

— Ascultă, iubita mea, nu te panica, dar planul s-a schimbat puțin. Ochii lui albaștri deja se făcuseră mai mari. Plaja e împânzită de paparazzi, scumpo, și, din păcate, nu putem să-i dăm afară. Așa că AJ a hotărât să nu mai ținem nunta pe plajă, așa cum era plănuit inițial.

— Dar, dragule, nu înțeleg, a spus ea, străduindu-se să-și păstreze calmul. E imposibil să nu ținem nunta pe plajă – plaja e motivul pentru care am venit în Hawaii. Cum rămâne cu pozele din scoica gigantică? Nu putem să le facem la piscină, ar arăta de prost gust. Atunci a început să se ciupească nebunește de braț. O, Doamne, chiar *nu* visez. Brusc, Mona a apărut în prag, urmată numaidecât de zece domnișoare de onoare și de mama miresei, în lacrimi; s-

au strâns toate în jurul lui Beau, panica citindu-li-se pe fețe. Când s-a deschis ușa, Pinky a zbughit-o numaidecât, țâșnind printre picioarele lui Trey afară din apartament.

— Pinky! a strigat Beau disperată. Du-te după el, Amber – adică Annie! Repede!

Dintr-un impuls de moment, m-am dus după porcușor, trăgându-l înapoi și ridicându-l în brațe, în vreme ce guița de mama focului. Toată lumea s-a oprit o secundă, timp în care am admirat fracul miniatural în nuanța fildeșului, făcut special pentru el, garnisit cu o fundă și, prins de ea, cu un buzunăraș din mătase brodat cu literele „B” și „T”, din cristale bleumarin, în care aveau cât de curând să fie depozitate verighetele.

— Gata, gata, scumpo, a făcut Trey, apropiindu-se și mai mult de ușă.

— Aduce ghinion să vezi rochia – nu trebuie să te uiți la ea! a dat Mona indicații din spatele lui Beau.

Trey s-a întins după mâna micuță a lui Beau, prin deschizătura ușii, împletindu-și tandru degetele lui cu ale ei.

— Trebuie să ținem nunta pe plajă, scumpule, s-a rugat ea, cu ochii sclipindu-i de lacrimi. Nu se poate altfel. Serios, scumpule – nu se face nicio nuntă dacă nu se ține pe plajă.

— Ei bine, va trebui să ne gândim la un plan, a spus Trey cu o răbdare demnă de toată admirația.

— Cred că o să mi se facă rău, a anunțat deodată Beau, trăgându-și mâna dintr-a lui și dispărând în interiorul apartamentului. Mona și cele zece domnișoare de onoare au urmat-o, în vreme ce mama miresei i-a trântit ușa în nas lui Trey.

El s-a izbit de ea:

— Scumpa mea Beau! Nu suport să...

— Dă-mi voie, am zis eu, trecând pe lângă el, punându-i-l pe Pinky în brațe lui Krystal și înghiontindu-le pe domnișoarele de onoare pe jumătate dezbrăcate ca să ajung în fața cozii.

∴

Am încuiat ușa din baia placată cu marmură și am îngenuncheat ca să-i țin părul lui Beau, mângâind-o ușor pe spate, în timp ce ea vomita în vasul de toaletă.

— Ești bine? am întrebat-o eu când s-a lăsat, într-un final, pe călcâie.

— Sunt mai bine acum, a zis ea slăbită. E a doua oară când vomit pe ziua de azi.

— Ai emoții pentru nuntă?

— Cred că da, a mărturisit ea, zâmbind ușor, cu ochii rătăciți și palidă la față, în ciuda celor câteva straturi de bronz artificial.

O bătaie puternică în ușa ne-a făcut pe amândouă să tresărim.

— Beau! Era Mona. Draga mea Beau, lasă-mă să intru!

Ne-am uitat una la alta.

— A ținut-o numai într-o băută la Buck's Fizz de când a ajuns, a spus Beau. Îi pasă mai mult de emisiunea ei decât să mă ajute să-mi fac pozele de nuntă și să-mi aranjeze rochia. Uite, tot nu-mi vine bine.

Și, spunând acestea, a scos un ac din corsaj, iar rochia s-a lărgit instantaneu. Bătaia s-a auzit încă o dată, și mai puternică.

— Am o idee... Una foarte bună!

Mona părea plină de entuziasm. Nu eram sigură dacă Mona în acea dispoziție era de preferat celei pe care nu te puteai baza, însă eu și Beau am schimbat o privire, înainte să mă ridic ezitant și să-i deschid. Camera fotografului de la revistă mi-a luminat fața, făcându-mă să ridic mâna și să-mi acopăr ochii.

— Super – ești și tu aici, a spus ea. Te superi dacă fotografia surprinde și asta?

— Da, mă supăr! a țipat Beau din spatele meu cu atâta hotărâre, încât fotografia s-a retras numaidecât.

Brusc, baia a devenit grozav de mică și cu Mona înăuntru. M-am așezat pe marginea căzii, iar Beau s-a sprijinit de ea, cu picioarele întinse înainte pe podeaua rece.

— Vai, Beau, ce ghinion cu paparazzii ăștia! a început Mona. Dar trebuie să gândim rapid – să venim cu un plan. Ai spus c-ai adus cu tine și rochia Vera Wang?

— Mda, a încuviințat ea din cap.

— Amber poartă aceeași mărime ca tine... mai mult sau mai puțin, a continuat ea, măsurându-mă din priviri și zâmbindu-mi suav. Eu m-am îndreptat de spate. Cred c-am putea s-o îmbrăcăm pe Amber în rochia Wang și să facem o ședință foto falsă la un capăt al plajei, ca să-i distragem pe paparazzi, în timp ce tu și Trey țineți ceremonia la celălalt capăt. Când paparazzii își vor da seama că e Amber, nu tu, ceremonia ta se va fi terminat. Genial, nu? Doamne, mă uimesc și pe mine uneori. S-a întors apoi spre ușa. Ești sigură că nu putem lăsa camerele înăuntru?

Tăcerea care a urmat, cât timp Beau a cumpănit acea idee, a părut să dureze o veșnicie.

— Sunt câteva probleme, Mona, am intervenit eu în cele din urmă, cuprinsă de disperare. Unu: sunt de două ori cât Beau, ca să nu mai spun brunetă. N-o să-ncap în veci în rochia aia. Și doi: chiar dac-aș încăpea, nimeni n-o să mă ia drept Beau.

— O, Amber, a făcut Beau, sprijinindu-se de mine ca să se ridice în

picioare, senzația de greață dispărându-i ca prin minune. Cred că-i o idee grozavă! Nu știu ce să zic, dar nu suntem atât de diferite. Mi-a îndreptat capul spre al ei și a arătat către oglindă, unde diferențele dintre noi erau și mai evidente. Vestea bună e că n-am dus încă rochia Wang la modificat pentru că, ăă, m-am mai împlinit nițel. Și, prinzând cu palmele o cupă D imaginară, a spus: O să-ți vină, sunt sigură de asta. Și, dacă nu, o s-o modificăm doar puțin.

M-am mai gândit puțin la acea idee, imaginându-mi scena cu pricina. Dar oricât încercam să-mi închipui acea scenă ridicolă, eu tot de fraieră picam. *Super.*

— Și dacă paparazzi nu mușcă momeala? am protestat eu. Oamenii ăia sunt niște profesioniști. Plus de asta, cine-o să-mi fie mire?

Niciuna din ele nu m-a luat în seamă.

— O, Mona, ești un geniu! Și, Amber, știam eu c-ai venit cu un scop aici – a fost scris ca tu să îmi salvezi nunta!

Radiind toată, Beau ne-a cuprins pe amândouă de gât. O, nu – stați așa o clipă. Și a vomat încă o dată în vasul de toaletă.

∴

Am ieșit din baie și i-am găsit pe Fran, Rob și Lățosu', cu camera pornită, lângă ușa, în timp ce fotografia de la revistă continua să facă poze chiar în spatele lor.

— Care-i planul, Mona? a întrebat Fran, îndesându-i un microfon în față.

Mona era mult prea încântată să le împărtășească geniala ei idee, care avea să aducă acum o răsturnare de situație:

— Cât despre mire – e-n regulă dacă *asistentă* mea – accentuând cuvântul „asistentă” – Amber, aici de față, se căsătorește cu tine, Rob? Ce spui?

Rob a tușit instantaneu, mai să se înece cu o gură de cola. *Știu, amice, asta nu intra nici în fișa postului meu.* Camerele s-au întors spre noi, ca să surprindă reacția de infinită stânjeneală de pe chipurile amândurora.

Capitolul 26

— Cum arăt? a întrebat Beau, învârtindu-se ușor prin sufragerie, unde ne adunaserăm cu toții ca s-o admirăm.

Fotografia de la revistă continua să o pozeze din toate unghiurile.

— Incredibil! a exclamat Mona.

Iar Beau chiar arăta răpitor. Camera lui Lățosu' s-a rotit de jur-împrejurul rochiei sale Dolce & Gabbana, sidefie, care i se mula perfect pe rotunjimile

trupului ei. Decorațiunile delicate cu cristale sclipeau în lumina soarelui, iar trena lungă te ducea cu gândul la drama unei mirese italiene combinată cu cea a unei zeițe hawaiene. Trebuia să recunoaștem, Mona făcuse o treabă bună, și asta mulțumită uneia dintre domnișoarele de onoare ale lui Beau, care se dovedise a fi o croitoreasă pricepută. Până și cele zece domnișoare de onoare arătau adorabil. Perlele drăguțe și cele câteva scoici prinse pe dantelă făceau o aluzie discretă la tematica sirenei și, în mod straniu, toate elementele se îmbinau cât se poate de bine.

— Dar *eu* cum arăt? am întrebat, sarcastic, ieșind din baia camerei de oaspeți, îmbrăcată în rochia Vera Wang.

Coafura și machiajul erau la fel ca ale lui Beau, deși din cauza șamponului uscat, aplicat în cantitate mare, părul meu căpătase un aspect prăfos, departe de strălucirea blondului platinat al lui Beau. Mai bine de atât nu se putea.

— Turtită! a spus Mona, chicotind pe înfundate.

Am simțit cum toate privirile din cameră se îndreaptă asupra rochiei de prințesă cu fustă din tul, corset strâns pe corp și voal lung.

— Mulțumesc, Mona, am bombănit eu. *Așa m-am săturat să mă prefac că sunt amabilă cu ea!* E posibil să nu pot respira prea bine, dar măcar pot să merg cât de cât.

Am încercat să-mi ridic rochia și să pun un picior înaintea celuilalt. Pantofii erau și ei cu cel puțin o mărime mai mici.

— Măculiță, ascundeți-vă bărbații! a exclamat Vicky, cu mâna la gură. Serios, Amber, rolul de mireasă te prinde al naibii de bine! Ți se potrivește de minune!

Și s-a repezit spre iPhone-ul ei ca să facă o poză.

— Să nu postezi pe Instagram! Nu încă, cel puțin! am strigat eu.

Pac! Pac! Fotograful oficial începuse să mă pozeze și el.

Mi-am surprins reflexia în geamul ușilor de la balcon și, preț de o secundă, mi-am îngăduit să îmi imaginez că aceasta e ziua nunții mele. Deși rochia era mai extravagantă decât mi-aș fi permis eu să aleg, avea o notă de romantism. Am netezit fusta. Era uimitor ce efect putea să creeze un corset Vera Wang – indiferent că mai aveam sau nu vreun organ intern în firea lui, talia mea nu arătase nicicând atât de suplă. Mona m-a privit în tăcere. De fapt, dacă nu mă înșelam, era ușor iritată de faptul că reușisem să arăt atât de bine.

— Timpul zboară! Sunteți gata? a strigat Fran pe sub ușa dormitorului alăturat, unde Mona exilase echipa de filmare până când Beau era pregătită să își facă apariția.

— Da, veniți s-o filmați pe adevărata noastră mireasă, împreună cu cea

falsă! a strigat Mona, iar în ușa a apărut Rob, arătând de zile mari într-un costum Tom Ford, albastru-marin, și cu cravata subțire, albă împrumutată de la unul dintre însoțitori. Arăta extrem de bine în rolul de ginere. Și iată-l și pe mire! a exclamat Mona, bătând din palme. *Aloha!*

În timp ce eu și Rob ne-am intersectat privirile, inima a început să-mi bată atât de puternic, că am scos un oftat involuntar.

— O să ai nevoie de asta, a spus Mona, întinzându-i lui Rob una dintre sepcile de baseball ale lui Trey, așa încât deghizarea lui să fie completă.

Lățosu' ne dădea târcoale, filmând cuplul fals, în timp ce ne pregăteam să ne îndreptăm spre așa-zisa noastră sesiune foto de pe plajă.

— Ești frumoasă, mi-a spus Rob, ținând ochii lui verzi ațintiți asupra mea.

— Nici tu nu arăți rău, am răspuns, simțind cum mi se aprind obraji. *Era cu puțință ca ziua de azi să fie mai ireală de atât?* Am tras adânc aer în piept și m-am întors către Mona. Și acum ce facem?

— Dați-mi voie să vi-l prezint pe Pinky, purtătorul de inele, a strigat Mona, cu brațul întins spre balcon, intrată în pielea personajului al cărui rol îl avea de jucat în fața camerelor. *El* cum arată?

Krystal și-a făcut timid apariția, ținând în mână lesa încrustată cu cristale Swarovski, dar fără Pinky la capătul ei.

— Hmm, se pare c-a fugit, a îngăimat Krystal, rușinată, în timp ce ambele camere erau focalizate pe chipul ei.

Mi-a fost milă de biata fată.

— Ce vrei să spui cu „a fugit”? Cum s-a putut întâmpla una ca asta? N-ai văzut ce copite are? Nu e nici pe departe Usain Bolt. Plus de asta – dacă nu e cumva dresat să și sară – balconul e singura ieșire, iar asta ar fi însemnat să iasă pe ușa asta, s-a rățoit Mona.

— Am părăsit balconul doar câteva secunde, ca să-mi verific telefonul, s-a bâlbâit Krystal.

— Pinky? Unde ești, Pinky-pops? Beau s-a repezit pe ușile balconului, mai-mai să cadă pe burtă cât era de lată; rochia ei Dolce & Gabbana era atât de strânsă pe corp, încât abia se mișca în ea. Uau, ce bine arăți!

Privirea i-a zăbovit o secundă asupra lui Rob, trecând pe lângă el plină de admirație pentru ținuta lui sexy.

Atunci s-a auzit soneria de la apartament, sperându-ne pe toți, iar Krystal s-a grăbit să răspundă, fericită să scape de toată atenția.

— Gata cu panica! a strigat ea bucuroasă, deschizând larg ușa.

Ne-am întors cu toții ca să-l vedem în prag pe Jason Stater având în brațe mult iubitul animal de casă al lui Beau. A intrat în sufragerie și l-a lăsat jos, în costumașul lui, săculețul legănându-se pe lângă el, în timp ce tropăia vesel până în mijlocul încăperii. Jason și-a acoperit ochii, prefăcându-se că nu o

văzuse pe Beau în rochia de mireasă, sânii revărsându-i-se din corsetul mult prea strâns. Nu putea fi o apariție mai puțin virginală – era întruchiparea extrem de grăitoare a vulgarității.

— Porcușorul ăsta mic a plâns tot drumul spre casă. L-am găsit dând târcoale cortului după mâncare, a glumit el, înainte să-i prindă lesa la loc de gulerul lui Pinky și să i-o înmâneze lui Beau. Nu-l mai scăpa din ochi, îngeraș.

— N-am s-o fac! Mulțumesc, Jase, s-a bâlbâit Beau, părând stânjenită de apariția lui. Parcă și ochii lui Vicky se umeziseră. Nu-ți face griji, Krystal, a spus Beau. Am eu grijă de Pinky acum – verighetele sunt în săculeț.

Ținând încă mâna la ochi, în glumă, Jason a ieșit cu spatele din apartament, fotograficul făcând de zor cadru după cadru în urma lui.

— N-am văzut nimic, doamnelor, vă jur!

— Beau, scumpo, în rochia ta scumpă, tu n-ai cum să ai grijă de micuțul ăsta murdar. Dă-i-l pe Pinky lui Amber, oricum are nevoie de el pentru sesiunea falsă de fotografii, a instruit-o Mona, luând lesa dintre degetele lui Beau și pasându-mi-o mie.

Presupun că nu contează că și eu port o rochie scumpă, nu? Vicky m-a bătut ușor pe spate și mi-a întins discret o sticlă de șampanie deschisă, probabil cea din care trăsese Mona la măsca, pe furiș, de dimineață încoace.

— Bea, mi-a ordonat ea.

Supusă, am tras o dușcă zdravănă.

∴

Afară din apartament, fiind deja contra-cronometru de-acum, de vreme ce adevărata ceremonie trebuia să înceapă în mai puțin de treizeci de minute, femeile din echipa miresei s-au strâns laolaltă ca să ne conducă la unul dintre capetele plajei unde urma să ne îndeplinim misiunea. Sunt sigură că nu doar eu am simțit un fior atunci când Rob mi-a dat mâna ca să mă ajute să urc în mașinuța de golf. I l-am dat pe Pinky lui AJ, care l-a pus la subraț și s-a urcat în altă mașinuță din spatele nostru – el avea să joace rolul fotografului de la revistă.

Stațiunea forfotea de oameni. Florari ducând cutii pline cu mii de petale proaspete și parfumate de orhidee se intersectau cu cei care livrau mâncare în recipiente metalice închise ermetic și cu bărbați bine făcuți, care cărau la corturi instalații luminoase. Cum nunta trebuia să înceapă cât de curând, câteva mașinuțe de golf transportau oaspeții puși la patru ace la o recepție din inima stațiunii, unde se serveau băuturi, departe de obiectivele indiscrete ale paparazzilor. Eu și Rob chicoteam pe bancheta din spate a mașinuței, în timp ce străbăteam labirintul de alei, în direcția opusă față de toți ceilalți. Mulți dintre cei pe lângă care treceam aveau o reacție întârziată

când vedeau mirele și mireasa, după care strigau veseli „Aloha!”. Mi-am îngăduit să trăiesc un moment mirific în care îmi închipuiam că toate acestea se întâmplau aievea – că aveam pe deget un superb inel de la Tiffany și că eram pe cale să mă bucur de toate avantajele de a fi doamna Amber Walker, soția lui Rob Walker; gata cu glumele cu semafoare; cel mai chipeș soț din câți există; poate chiar perspectiva unor juniori Walker... Atunci i-a sunat telefonul lui Rob.

S-a uitat la ecran, dar nu părea prea dornic să răspundă. *Ea trebuie să fie. Fantezie spulberată.* L-a lăsat să sune, apoi s-a întors spre mine, ridicând din umeri. Niciunul din noi nu a scos un cuvânt.

∴

În cele din urmă, mașinuțele s-au oprit pe o plajă, care fusese decorată în așa fel încât să semene cu scena unei sesiuni foto profesionale (completată cu o scoică uriașă în stilul *Nașterea lui Venus*, adusă acolo special pentru asta). După ce am coborât în tăcere, AJ ne-a luat deoparte. Eu și Rob am ascultat cu atenție.

— Uitați care-i planul, ne-a spus el în șoaptă. L-am pus pe unul dintre oamenii mei să ascundă niște mâncare pentru porcușori în scoică, așa că o să-l trimitem mai întâi pe Pinky, ca să atragă atenția paparazzilor. Am oameni poziționați peste tot de-a lungul plajei, și ei o să ne dea semnalul, așa că, atunci când paparazzii vor mușca momeala și vor începe să iasă din ascunzătoare, crezând că începe ședința foto, voi începe și eu să vă fac poze în timp ce ieșiți dintre palmierii ăia. Și, spunând acestea, a arătat către un pâlc de palmieri și către niște bolovani aflați la câțiva metri depărtare. Nu trebuie decât să ieșiți pe plajă ca și când ați fi extraordinar de fericiți. Va trebui să puneți la bătaie tot tacâmul: să vă țineți de mână, să râdeți, să vă sărutați, s-o iei în brațe dacă vrei, Rob – orice e nevoie ca să pară cât mai real. Amber, tu să-ți ții voalul pe față, iar tu, Rob, să nu-ți dai jos șapca de baseball de pe cap; nu vrem să-și dea seama că nu sunteți cuplul adevărat. Și nu vă grăbiți, toate astea trebuie să dureze tot atât cât durează adevărata ceremonie din cealaltă parte a plajei. Să-i faceți să vă fotografieze ca disperatii. Ați înțeles?

Noi am încuviințat din cap. Atunci, zgomotul scos de o a treia mașinuță care se apropia ne-a făcut pe toți să ne întoarcem și am văzut-o pe Vicky sărind din ea.

— Mona are totul sub control cu Beau. Vrea să stau la un kilometru depărtare de invitații de la nuntă – evident că nu sunt dorită acolo –, așa că m-am gândit să vin aici și să vă ofer sprijin moral, a spus ea, chicotind. Mă gândeam c-aș putea să mă dau drept stilista ta, Am – să-ți înfioi rochia pentru poze și altele de genul ăsta?

— Te-ai gândit bine, a fost de acord AJ. Cu cât putem face să pară mai autentică toată treaba asta, cu atât mai bine.

În timp ce așteptam semnalul, am tras cu ochiul de după una dintre cabanele de pe plajă, ca să analizez platoul. O briză înăbușitoare bătea dinspre ocean, iar deasupra cochiliei uriașe era o boltă alcătuită din sute de luminițe care sclipeau feeric. Când soarele a început să coboare, noi eram gata să începem.

— Trei, doi, unu... Acțiune! a șoptit AJ, iar Rob i-a dat drumul lui Pinky pe plajă, ca să adulmece bunătățile.

Brusc, am fost cuprinsă de o senzație de panică. Am țâșnit pe plajă, trăgându-l pe Rob de braț.

— Stai așa! Rahat! L-am prins pe Pinky de guler, mai-mai să cad cât eram de lată în rochia mea Wang. Mi-am adus acum aminte: Pinky are verighetele pentru nunta adevărată în săculețul de la gât. Trebuie să le ducem înapoi! am zis eu, strângând bine lesa în mână.

— Să fiu al naibii – slavă Domnului că ți-ai amintit! a făcut Rob, luându-mi-l pe Pinky și ținându-l bine, în timp ce acesta încerca să scape, râtul lui lacom adulmecând deja mirosul mâncării.

— Va trebui să iei mașinuța și să duci înapoi verighetele, a spus AJ, întorcându-se spre Vicky. Nu vor putea să înceapă ceremonia fără ele.

În timp ce Rob îl ținea pe Pinky, eu am dus mâna la săculețul delicat din mătase. *Ciudat*, nu părea să fie nimic în el. L-am pipăit cu degetele. Clar nu era niciun inel înăuntru, ci doar o bucată de hârtie împăturită.

— Ce e? a întrebat Rob, uitându-se la mine, în timp ce Pinky i se zbătea sub braț, cu o mână acoperindu-i gura ca să-i înăbușe guițatul.

Eu am desfăcut bucata de hârtie. Fusese împăturită în șase, într-un triunghi micuț.

— E un bilet scris de mână.

Un fior rece m-a străbătut, în timp ce citeam cu voce tare, tremurândă. Mi-am dat seama imediat că nu era o scrisoare de dragoste de la Trey pentru Beau.

— „Îngerașule, fii puternică, adu-ți aminte locul și timpul – 5.30, lângă orchestra de ukulele. O să aștept în mașină. Nu face vreo greșală teribilă – după noaptea trecută, după toate nopțile noastre frumoase. Azi e prima zi din viața noastră împreună. Din toată inima, J.”

Am rămas cu toții nemișcați cam un minut, uitându-ne unul la altul: eu, Rob, Vicky și AJ. Până și Pinky se liniștise.

— J? a făcut AJ în cele din urmă. Cine naiba e J?

— Tu cine crezi că e? m-am bâlbâit eu, incapabilă să mai gândesc. Trebuie să fie Jason Stater.

— Jason? Doar nu crezi că el și Beau plănuiesc să fugă? Pentru un șef al pazei, AJ era cam încet la minte câteodată.

— Nu mai spune, Sherlock, am replicat eu, complet dată peste cap.

— Dar cum poate să-i facă asta lui Trey? a îngăimat Vicky.

— Nu știu, dar e 5.10, a spus Rob, uitându-se la ceas. Așa că trebuie să facem repede ceva.

— Dar ce? am întrebat, cu ochii la el. Respiram mai repede acum și simțeam cum mă cuprinde panica – voiam cu disperare să scap de corsetul ăla stupid. *Știam* eu că se petrece ceva – l-am văzut pe Jason strecurând ceva în săculețul lui Pinky, chiar în dimineața asta – a fost ceva dubios atunci, și la fel e și acum.

— N-o putem lăsa să-și bată joc de Trey, a declarat Vicky. Am fost și eu înșelată și știu cât doare. O să doară și mai mult când o să afle că proaspăta lui soție l-a înșelat cu cinci minute înainte să se căsătorească cu ea. Asta, *dacă* nunta o să fie dusă până la capăt.

— Trey e un tip de treabă, a spus AJ, scuturând din cap.

— Trebuie să-i spunem, a fost și Rob de acord.

Toată lumea s-a uitat la mine.

— De ce vă uitați la mine? am protestat eu. Nu pot să-i spun eu – oricum crede despre mine că sunt altcineva.

— Annie? a întrebat AJ. Chiar mă miram, dar am crezut că e vreo chestie de-a voastră, de-a britanicilor, felul vostru ciudat de a vorbi.

— Nu pot s-o fac eu, am zis, scuturând hotărâtă din cap. În niciun caz. Rob?

— Nici eu. Un tip dintr-o echipă de filmare, despre care nu știe nimic și care o să-i spună, fix în ziua nunții, că nu se căsătorește cu femeia pe care o crede dragostea vieții lui? Glumești?

M-am întors spre AJ:

— Tu îl cunoști mai bine decât oricare dintre noi, am zis, disperată; eram deja contra-cronometru.

— Trey e șeful meu. Tu i-ai spune șefului tău că a aruncat pe fereastră o jumătate de milion de dolari ca să organizeze nunta visurilor lui, pentru că logodnica l-a înșelat? Am coborât cu toții privirea în pământ. Nu prea cred.

— Nu ne mai rămâne decât o singură variantă în cazul ăsta, a intervenit Vicky, tocmai când o rafală de blițuri au izbucnit la câțiva metri depărtare de noi pe plajă. În toată acea nebunie, nimeni nu a observat că Pinky scăpase din strânsoarea lui Rob și că stătea acum în mijlocul cochiliei, molfăind satisfăcut din mâncarea pentru porcușori. Cel puțin doisprezece paparazzi împânziseră plaja, fotografiind de zor fericitul purtător de inele. Trebuie să punem mâna pe porcul ăla.

După ce ne-am înghesuit cu toții într-o singură mașinuță de golf, AJ, Vicky, Rob, Pinky și cu mine am ajuns la capătul aleii luminate de torțe tiki, în partea opusă a plajei. Liniștea se așternuse peste întreaga adunare, care ocupa scaunele albe de pe nisipul golfului retras și tăcut. Întregul peisaj era scaldat într-o splendidă strălucire portocalie, în timp ce un cvartet de ukulele a început să intoneze primele note din *Clair de Lune* a lui Debussy. Opt mii de petale roz de orhidee marcau locul unde era altarul. Alaiul miresei nu ajunsese încă din scurta călătorie de la vila prezidențială până la locul ceremoniei. AJ apăsase accelerația, încalcând limita de viteză de 8 km/h, așa încât să ajungem înainte de începerea ceremoniei.

Trăgând aer adânc în piept, ca să-mi liniștesc emoțiile, am coborât din mașinuță și am înaintat lent de-a lungul aleii, Pinky trăgându-mă după el. Cel puțin respiram și eu mai bine după ce desfăcusem trei butoni de la corset, dar nu eram nici pe departe calmă. Câțiva oaspeți se întorseseră și se uitau cu gura căscată la femeia îmbrăcată în mireasă, care nu era nici pe departe Beau, dar care se îndrepta acum spre mire. Când Trey a ridicat privirea, m-am oprit.

— Amber? Ce naiba, scumpo? m-a strigat Mona de pe scaunul unde stătea în așteptarea lui Beau. Trebuia să fii la cealaltă...

— Amber? a repetat Trey, făcând un pas în față.

Pe față i se citea confuzia.

Eu am încuviințat din cap.

— Mi-e teamă că da.

În acel moment, faptul ca Trey îmi aflase adevărata identitate era cea mai mică dintre probleme. Un cor de hohote de râs a izbucnit dinspre oaspeți când i-am dat drumul lui Pinky, iar acesta a luat-o la goană spre altar, printre petale, direct la Trey, dând entuziasmat din codița lui cârlionțată. Pastorul privea și el, fără îndoială întrebându-se dacă toate acestea nu cumva făceau parte dintr-un scenariu elaborat de la Hollywood, care să pregătească intrarea miresei. *Nu știi niciodată de ce sunt în stare vedetele cu mai mulți bani decât bun-gușt, atunci când e în joc și o înțelegere cu vreo revistă.* Fran, Lățosu' și fotografii revistei erau și ei în față, filmând totul.

Eu am rămas cu privirea ațintită asupra lui Trey.

— Pinky are ceva pentru tine, în săculeț, am spus încetișor, în timp ce el a îngenuncheat ca să prindă porcușorul ajuns în fața altarului, îmi pare rău, am mai zis și m-am îndepărtat lent către mașinuță, cu un nod în stomac.

M-a cuprins o senzație neplăcută, în timp ce îl vedeam cu ochii minții pe Trey cum scoate nedumerit bilețelul din săculețul lui Pinky, unde ar fi trebuit să fie verighetetele.

— Amber! am auzit-o pe Mona strigându-mă încă o dată, furioasă că avusesem tupeul să o ignor în fața întregii mulțimi de oameni. Vino înapoi chiar acum și spune-mi ce naiba se petrece!

Însă eu mi-am văzut de drum.

Când am ajuns la mașinuță, AJ era pe locul șoferului, cu motorul pornit.

— Grăbește-te, e aproape și douăzeci și cinci! Mi-a arătat ceasul, pregătit să apese accelerația până la capăt.

Mi-am ridicat numaidecât poalele rochiei și m-am așezat pe bancheta din spate.

— Stai! Așteaptă! Trey a venit alergând de-a lungul aleii, cu Pinky sub braț și cu fața albă precum ceara. Ne-am întors cu toții spre el, în timp ce se oprișe în fața mașinuței, în luminile farurilor. Dacă ceea ce scrie aici e adevărat, trebuie să ajung la orchestra de ukulele. Acum.

— Hopa sus! i-a spus AJ. Trey s-a înghesuit între Vicky și Rob, și am pornit în viteză.

Am parcurs drumul lung, de două minute, într-o tăcere desăvârșită, niciunul dintre noi neștiind ce să zică sau la ce să se aștepte din ceea ce urma să se întâmple. Deși, ne gândeam noi, era puțin probabil să dăm peste niște muzicanți repetând sub clar de lună.

∴

Când eram aproape de estradă, AJ a oprit mașinuța și a stins farurile. Ne-am dat jos în cea mai mare liniște. Mă bucuram că avusesem inspirația de a-mi fi luat și șlapii cu mine; pantofii ăia de Cenușăreasă, mult prea strâmți, nu mi-ar fi cauzat decât bătăături. Trey s-a întors spre Rob, dându-i-l pe Pinky în brațe, după care ne-am aliniat în spatele lui și am înaintat în tăcere spre estradă, aflată în spatele unui zid cu poartă, acoperit cu floră tropicală. Ajuns în fața intrării, s-a oprit. AJ a ridicat o mână și ne-a șoptit:

— Lăsați-l să facă asta singur!

Trey s-a apropiat de poartă, oprindu-se doar cât să se uite peste umăr. M-a fixat cu privirea.

— Știi, n-am crezut niciodată că ești Annie Liechtenstein, a spus el. Și ar trebui să știi că următorul film al lui Scorsese se filmează în New York, nu în Shepperton.

— Îmi pare rău, Trey, n-ar fi trebuit să te mint, am șoptit, simțind înțepături în spatele pleoapelor. Am greșit și mă urăsc pentru asta. Îmi pare atât de rău!

— Să nu-ți fie, a răspuns el. Dacă n-ai fi fost azi aici, îți închipui ce s-ar fi întâmplat? M-aș fi căsătorit cu scorpia aia mincinoasă.

Atunci, zgomotul unei mașini, oprindu-se de cealaltă parte a zidului, ne-a făcut pe toți să rămânem nemișcați. Trey a tras adânc aer în piept, lărgindu-

și nodul de la cravată și deschindu-și gulerul și manșetele, după care a pășit hotărât pe poartă și a dispărut din raza noastră vizuală.

∴

Noi am rămas acolo, curioși cum avea să încerce Beau să iasă basma curată din toată această tărășenie.

— Închipuie-ți, să se folosească de un porcușor nevinovat pentru așa ceva, a murmurat Vicky, mângâind burtica moale a lui Pinky.

— Încep să mă atașez de micuțul ăsta, a spus și Rob, gâdilându-l sub bărbie. N-aș vrea să fiu în pielea lui Jason în momentul ăsta.

Motorul mașinii s-a oprit. Am auzit vocea speriată a unui bărbat – trebuia să fie Jason. Au avut loc câteva schimburi de replici, pe un ton reținut; nu puteam desluși ce anume își spuneau. Apoi s-a auzit un pocnet puternic, zgomotul unui pumn aplicat cu toată forța, și bufnitura unui trup căzut la pământ, urmată de țipătul ascutit al lui Beau.

— O, Doamne! Jason!

Cu toții ne-am uitat la AJ.

— Cred că mai bine te duci să arunci o privire, am zis eu, iar el a țâșnit pe lângă noi și a dispărut pe poartă.

Din direcție opusă, și-a făcut apariția o siluetă, ținând o pereche de pantofi cu toc într-o mână și o sticlă de șampanie în cealaltă, înaintând cu o expresie plină de durere întipărită pe față, de parcă ar fi călcat pe sticlă pisată. S-a apropiat numaidecât de noi, cu părul vâlvoi.

— Super! Fix persoana de care aveam nevoie, am bombănit eu.

— Fii amabilă, Amber, și spune-mi ce naiba se întâmplă aici? a țipat Mona, limba împleticindu-i-se în gură. Avem optzeci dintre cei mai influenți oameni de film și din presa din L.A., care așteaptă pe plajă, întrebându-se când naiba începe nunta, o mireasă care a dispărut, un mire și zece domnișoare de onoare, cu mai puțin de un neuron de căciulă, care se plimbă bezmetic de colo colo. *Cine vorbește!* Iar tu stai aici și flirtezi cu Rob, și iei totul în bășcălie!

Și, spunând acestea, le-a aruncat lui Rob și lui Pinky o privire plină de dispreț.

Simțeam cum furia crește în mine asemenea unui val de nestăvilit. Dacă trebuia pocnit cineva în seara asta, Mona era aceea – deja era afumată bine. *A cui a fost ideea stupidă de-a mă îmbrăca în rochia asta?* Vicky mi-a pus o mână liniștitoare pe braț.

— Nunta a fost anulată, m-am răstit eu. Poți s-o întrebi și pe Beau, dacă vrei. E chiar acolo, cu Trey și, cred, cu Jason Stater – dacă mai trăiește, am zis și i-am făcut semn spre poartă.

Mona a lăsat pantofii și sticla de șampanie la marginea drumului și a

trecut pe lângă noi.

— Gata, asta a fost, vreau să văd asta, a declarat Vicky, luându-mă de mână.

— Vin și eu, a spus Rob, cu porcul în brațe.

După ce am cotit pe alee, estrada în stil oriental arăta ca după război. Încă în rochia de mireasă, Beau era îngenuncheată lângă Jason, care zăcea întins la pământ, scâncind în timp ce ea îi ștergea cu dosul mâinii sângele care-i curgea din nas și din buze. Rimelul îi cursese până la bărbie, voalul îi căzuse, coafura i se lăsase, și era în picioarele goale.

— Beau, pentru numele lui Dumnezeu! a țipat Mona, țâșnind către ea. Rochia! Orice, dar nu păta rochia cu sânge! N-o să mai iasă... O, Doamne, e prea târziu...

— Dispari și tu! s-a răstit Beau. Suspinând, i-a pus o mână sub cap lui Jason, cuprinzându-i-l în palmă.

— Au! Nu acolo, scumpo! Lasă-mă, s-a schimonosit el de durere, sângele picurându-i pe cămașa cu motive hawaiiene, dar și pe rochia ei de mireasă.

— Dar cum rămâne cu înțelegerea cu revista? Editorul o să fie de-a dreptul furios! a strigat Mona.

— Vai, eu cred că nici nu mai e cazul de așa ceva, a spus Trey printre dinți. Nu-i așa, scumpa mea Belle?

Beau a scos un scâncet puternic și și-a îngropat capul la pieptul lui Jason.

Noi ne-am dus la AJ, care stătea nemișcat într-o parte a estradei. Rob l-a lăsat jos pe Pinky care, în loc să o zbughească la stăpânul lui de drept, a rămas neclintit lângă el.

∴

Trey a ocolit estrada, s-a dus la mașina în care aștepta șoferul, uluit de cele văzute, și i-a spus ceva. Apoi a deschis degajat portiera și a strigat:

— Beau, scumpo, șoferul vă așteaptă pe tine și pe Jason să vă ducă la spital. Îți sugerez să îi însoțești și tu, Mona. A, și nu vă obosiți să vă mai întoarceți, niciunul dintre voi.

— C-ce... c-ce facem? a îngăimat Beau către Jason.

— Mergem la spital. Cred că am nasul spart, a răspuns Jason, suferind vizibil în timp ce se căznea să se ridice în picioare.

Beau l-a sprijinit dintr-o parte, arătând ca mireasa lui Chucky.

— Vin cu tine, Beau! Poți conta pe mine! a bălăjit Mona, disperată să nu-și piardă și ultima clientă. Stai, dă-mi voie să-ți iau eu lucrurile. Imediat a început să strângă pantofii Louboutin, aruncați cât colo de Beau, voalul și cele două valize Louis Vuitton pe care și le pregătise pentru a fugi în lume. Cum rămâne cu... Pinky? a întrebat ea, oprindu-se să se uite la porcușorul care acum linge pantofii lui Rob.

— Nu vreau să-l mai văd vreodată pe trădătorul ăla, a pufnit Beau. Am terminat-o cu el.

Ea și Jason s-au împleticit până la mașină și au urcat cu greu, Mona ocupând locul din față, după ce și-a aruncat lucrurile în portbagaj. Trey i-a petrecut cu un gest din mână:

— Sper să fiți *foarte* fericiți împreună! le-a strigat el, în timp ce mașina ieșea încet din stațiune, lăsându-ne pe noi toți în urmă.

Capitolul 27

Invitații se strânseseră deja la intrarea în cortul strălucitor, unde patru sute de lumânări aprinse formau literele „B” și „T”. Bufete somptuoase cu platouri cu pește proaspăt și salate care mai de care mai exotice erau înșirate de-a lungul unui perete, iar tematica sirenelor era desăvârșită cu proiecții de apă și scoici uriașe. Invitații așteptau nedumeriți, vorbind stânjeniți între ei, pe măsură ce se răspândea vestea anulării nunții. Când Trey și-a făcut apariția la intrare, flancat de AJ, de Vicky, de Rob, de Pinky și de mine, numaidecât s-a așternut o liniște mormântală. Instinctiv, eu și Vicky ne-am strâns de mână una pe cealaltă. Și, dacă nu mă înșel, cu cealaltă cred că îi atinge ușor degetele lui Trey.

— Zici că-i o tematică afurisită de la Disneyland, a remarcat Trey, luând un pahar cu șampanie de pe tava unui chelner, dându-l pe gât și întinzând mâna după al doilea. Ce naiba am avut în cap?

L-am urmărit cu toții cu privirea cum dă pe gât și cel de-al doilea pahar; toți invitații se întorseseră acum să se holbeze la noi. Trey și-a croit drum până la intrarea în cort, oprindu-se pe ringul de dans, unde ar fi trebuit să se bucure de primul lui dans ca bărbat însurat. A luat microfonul din suport și a spus:

— După cum probabil ați aflat, s-a produs o schimbare de planuri, a anunțat el, cu o voce perfect controlată.

— Ce tare e! mi-a șoptit Vicky, strângându-mă de mână.

— Nu o să mai aibă loc nicio nuntă, a continuat Trey, pentru că de curând am aflat că logodnica mea avea o aventură cu Jason Stater. Un murmur de uimire a străbătut încăperea. Da, zvonurile s-au adevărit. Cel mai mare clișeu posibil, nu-i așa? Dar știți ce? Este absolut în regulă, a continuat el. N-au decît să fie fericiți împreună, asta, bineînțeles, de îndată ce Jason o să iasă din spital. Un alt murmur printre invitați. Ah, nu vă îngrijorați, Beau este bine, i-a asigurat el. Stilista ei, Mona Armstrong, cea care nu demult a

fost acuzată de furt, are grijă de ea. Se vor descurca perfect împreună. Chicote de răs au răzbătut dintr-o parte a mulțimii adunate acolo. Am privit în direcția aceea și am văzut-o pe Fran, iar lângă ea pe Lățosu', care filma în continuare. Dar țin să-i mulțumesc unei persoane speciale în seara aceasta. I-a făcut semn lui Rob, care a înaintat, trăgându-l pe Pinky, în lesă, după el. Trey s-a aplecat și a luat porcușorul în brațe. Și anume lui Pinky, a continuat el, fără de care aș fi făcut cea mai mare greșală a vieții mele în această seară. Îți mulțumesc, amice, a spus, mângâind animăluțul pe cap. Ei bine, nu stați așa cu gurile căscate. În cortul ăsta sunt două sute de sticle de Dom Pérignon, ca să nu mai pomenesc de barul aprovizionat cu toate felurile de băuturi posibile, și să fiu al naibii dacă se va irosi ceva! Nu știu despre voi, dar eu vreau să mă fac praștie!

Eu am ridicat atunci paharul în aer și am chiuut. Urmându-mi exemplul, paharele celor din cort au început să se ridice și ele, până când ne-am trezit cu toții aclamându-i pe Trey, pe Pinky și pe cei doi fugari.

— Să cânte muzica, vă rog! a strigat Trey peste zarva mulțimii, iar orchestra din spatele nostru a început să interpreteze o adaptare hawaiiană, perfectă, a melodiei „Better the Devil You Know”.

∴

Câteva ore mai târziu – pierdusem de mult șirul sticlelor de șampanie și pe al celor de Mai Tai consumate –, scena din capătul mesei căpătase o încărcătură emoțională. Vicky era prinsă într-o conversație intimă cu Trey, stând pe jumătate în poală la el, într-o poziție compromițătoare; Rob se luase cu AJ la întrecere de shoturi cu tequila; și iată-mă și pe mine, prinsă între cei patru, cu Pinky adormit pe genunchii mei, dezbrăcat de sacou și cu papionul lărgit la gât, întocmai ca un playboy după o noapte de pomină. Nu mă deranja situația, până când am sesizat mirosul urât și căldura din poală. Pinky se ușurase pe rochia mea Vera Wang, fără ca măcar să simt asta. L-am dat jos și am vrut să mă duc să-i spun lui Vicky, dar am văzut că între ea și Trey se încinseseră spiritele, sărutându-se pătimaș acum. M-am uitat în dreapta și l-am văzut pe Rob alunecând ușor-ușor de pe scaunul lui. *Cum să te întreci la băutură cu un munte de om ca AJ?* Poate că Rob nu era atât de deștept pe cât îl credeam eu.

Clătinându-mă pe picioare, mi-am dat scaunul în spate și m-am strecurat printre invitați, care fie se dădeau în spectacol pe ringul de dans, fie zăceau întinși unii peste alții în diverse stadii de ebrietate. Într-un colț, Fran, cherchelită și ea, filma o competiție de twist între Lățosu' – care acum purta o fustă hawaiiană și nimic altceva – și trei domnișoare de onoare, ale căror fețe erau mânjite de ruj. Și, dacă nu mă înșel, mama lui Beau era pe scenă, făcând karaoke pe melodia *9 to 5* acompaniată de orchestra locală.

Din acel moment, amintirile mele sunt încețoșate. Mi-aduc aminte că la un moment dat am ieșit să iau ceva aer proaspăt – briza din timpul nopții era mult mai rece, trezindu-mi simțurile. M-am împleticit de-a lungul potecii spre plajă, salutată pe drum de mai mulți membri din personalul de la Four Seasons, care mă priveau cu ochi mari. Mai că și uitasem că eram îmbrăcată în rochie de mireasă. Mai mult decât orice, îmi doream ca Rob să fie aici cu mine. Soțul meu fals! Mâna mi-a șovăit deasupra telefonului, dar apoi m-am oprit; oricum ar fi fost mult prea amețit ca să-mi răspundă.

Atunci, mi-a atras atenția un zgomot înfundat, venind dinspre cort, la câteva sute de metri în spatele recepției. M-am căznit să disting ceva în bezna din jur. În timp ce mă apropiam de deschizătura cortului, zgomotul s-a transformat într-un grohăit nestăpânit. Am tras deoparte ușa cortului.

— Pinky!

Cândva grandios, tortul de nuntă al lui Beau și Trey, cu cinci etaje, făcut din trufe de ciocolată, fusese lăsat pe o masă chiar în colțul de lângă intrarea în cort. Ei bine, asta până să îl dărâme Pinky, care stătea acum în mijlocul mormanului de ciocolată neagră, înfruptându-se fericit din el, pielea lui rozalie fiind acum acoperită de un strat delicios de ciocolată. M-am uitat în jos la rochia mea pătată de urina lui și am izbucnit în râs.

M-am așezat lângă el, am luat o mână plină din amestecul cleios, dar neatins de el, din vârf, și am început să mă îmbuib. *Doamne, ce foame mi-era!*

— Se pare c-am rămas doar noi doi, amice, i-am zis eu cu voce tare. Ce zi!

Zâmbind larg, mi-au revenit în minte sutele de poze cu Pinky în scoica uriașă, în care nu se așezaseră mireasa cu mirele; acestea aveau să ajungă pe site-urile ziarelor și ale revistelor de pe întreg globul începând din acea seară. Nenumărații editori aveau să fie nedumeriți până ce piesele adevăratei povești aveau să fie puse în cele din urmă cap la cap de către vreun amator cu informații din interior.

— Ce mai dramă ai provocat, porcușorule! l-am tachinat eu, iar Pinky a scos un grohăit scurt drept răspuns. Să-ți spun o chestie: te-aș adopta dac-ai vrea. N-a fost prea frumos din partea stăpânei tale să te abandoneze așa, nu? Și nu cred c-ai vrea să stai cu Mona – nu e mare iubitoare de porci. I-am mângâiat trupul cald și plăcut la atingere, fără să-mi pese că mă murdăream și eu – și rochia – de ciocolată. Cred că ți-ar plăcea în Anglia – e mult mai frig decât în L.A. sau în Hawaii, dar avem noroi și ghinde din belșug și o să te răsfăț și cu trufe, dacă vrei. Deși poate cu unele de ciocolată, nu delicii scumpe dintr-astea – se pare că n-ai gusturi rele. Pinky avea un apetit incredibil pentru o creatură atât de micuță. Aș putea să-ți fac un culcuș în

dormitorul meu și al lui Vicky și să te luăm prin puburi cu noi – o să ne distrăm pe cînste!

Am chicotit, amintindu-mi că asta era deviza preferată a lui Beau. Atunci mi-am adus aminte de apartamentul de acasă, de teancurile de corespondență din hol, de faptul că mâncam humus în fața televizorului, de ieșirile la The Chamberlayne cu Vicky, de vechile mele haine, de călătoria cu metroul până la serviciu, ba chiar și de recitalurile interminabile ale Norei. Mi-era atât de dor de toate acestea!

Am ridicat capul, simțind deodată că eram privită. Iată-l pe Rob, care venea înspre noi, cam instabil pe propriile picioare. L-am privit cu ochi înțețoșați. Când a ajuns în dreptul colțului nostru cu ciocolată, s-a oprit și s-a așezat pe podea, fix într-o băltoacă de glazură topită, stricându-și astfel costumul marca Tom Ford.

— Știi, s-ar putea să ne batem pentru custodie, a glumit el, împungându-l ușor pe Pinky cu un deget.

— În cazul ăsta, ne vedem la tribunal, am zis eu, zâmbind.

— Cum e tortul?

— Delicios. I-am întins o mână plină de tort, iar el a luat o gură zdravănă direct din palma mea.

— Ai vreo veste de la Mona? m-a întrebat el între două îmbucături.

— Nimic. Și nici nu mă aștept să aflu, după tot ce s-a întâmplat. În plus, nici nu mai e șefa mea.

— Probabil așa e cel mai bine. Uită-te la noi, a chicotit el, arătând ciocolata din jurul nostru și de pe noi. Suntem varză. Din toate punctele de vedere. Mi-a trasat conturul bărbiei cu degetul mare, apoi mi-a întors capul spre al lui. Avea ochii injectați, iar răsuflarea îi duhnea a tequila, și îi rămăsese puțină ciocolată pe buza de sus. Ți-aduci aminte când te-ai giugiulit cu americanul ăla la Starbucks, chiar după Premiile BAFTA?

Eu am tresărit, simțind cum mă lipesc toată de ciocolată.

— Nu-mi aduce aminte. Cel mai groaznic sărut pe care l-am experimentat vreodată.

— Cel mai groaznic sărut la care am fost martor vreodată, a remarcat el.

M-am întors să-l privesc în ochi, neînțelegând unde bate.

— Și din exterior s-a văzut la fel de nasol pe cât s-a simțit?

— A fost oribil să te văd cu altcineva.

Mai să-mi sară inima din piept.

El m-a tras mai aproape de el, pironindu-mă cu ochii lui verzi. *Vrea să mă sărute. O, Dumnezeuule, chiar asta vrea!* O senzație acută de luciditate mi-a străpuns mintea înțețoșată.

— Nu vreau așa, am spus eu, dându-i ușor mâna la o parte, deși simțeam

cum inima mi se frânge în mii de fărâme.

El s-a retras.

— Îmi pare rău. Am rămas amândoi nemișcați, învăluiți într-o tăcere stânjenitoare. Gândurile mi se învâртеbeau în jurul unei singure idei. *Rob a încercat să mă sărute. Rob al meu. Și eu am spus nu! Pentru numele lui Dumnezeu, Amber!* Indiferent la această scenă, Pinky s-a oprit în sfârșit din molfăit și s-a cuibărit somnoros între noi, ascunzându-se în fusta mea enormă și murdară de ciocolată și de urină.

Câteva secunde mai târziu, și lui Rob i-a picat capul pe umărul meu. I-am mirosit creștetul; părul lui castaniu mirosea încă a curat, în ciuda atâtor ore de beție. O parte din mine voia să-l trezească și să revenim la sărut. Dar știam că nu era bine. *Plus de asta, posibil să nici nu-și mai aducă aminte când se va trezi.* Nu după mult timp, am adormit și eu.

EPILOG

Londra, cinci luni mai târziu

Ferestrele se încinseseră în după-amiaza aceea. Știam că ar fi trebuit să fi terminat mai devreme, înainte ca soarele să se înalțe peste clădirile de vizavi și să-și reflecte razele în structurile din metal și sticlă, încingându-le precum o seră. Aveam parte de o lună iulie toridă ca un cuptor. Mi-am dat jos cardiganul. *Bine măcar că manechinele nu transpiră.* Am zâmbit, amintindu-mi cum se plângeau mereu vedetele și agenții lor jalnici de condițiile meteo – de ploaie, de frig, de temperatura apei din pahar.

Începea să arate bine; eram mulțumită. În timp ce m-am dat un pas în spate ca să-mi admir opera, m-am gândit cât de norocoasă am fost să primesc un post care-mi plăcea atât de mult: designer de vitrine la Selfridges. *Au trecut trei luni și încă nu m-am plictisit de el. În sfârșit, un job care nu include în denumire cuvântul „asistent”, unul care să o facă mândră pe mama.* Experimentam acum fericita condiție de a-mi permite nu numai să-mi plătesc partea mea de chirie pentru apartamentul pe care cândva îl împărțisem cu Vicky, dar și o menajeră. De când se mutase, în urmă cu două luni, Trey Jones continuase să-i plătească partea ei de chirie, așa încât să aibă un „cuibușor de nebunii” și la Londra, iar eu locuiam tot singură, deși încă mă gândeam să-mi iau o pisică. *Doamne, ce dor mi-e de Vicky!* Preț de o clipă, m-a cuprins nostalgia, amintindu-mi momentele de neuitat de care am avut parte locuind împreună. De când se mutase la L.A. ca să fie împreună cu Trey, conversațiile noastre săptămânale pe Skype nu prea reușeau să umple acel gol. Dar îi admiram mult spontaneitatea, întotdeauna și-a urmat glasul inimii.

Am studiat încă o dată manechinele. Situația mea profesională ar fi putut să fie mult mai gravă de atât. Dacă aș fi rămas cu Mona? Probabil acum aș fi în vreun centru de dezintoxicare de pe lângă Phoenix. Am râs în sinea mea – apoi m-am gândit la ea câteva secunde. *Sper că e bine. Și că e fericită.* E uimitor ce efect poate avea distanța. Ultima oară când am văzut-o pe Mona a fost chiar săptămâna trecută, în paginile unei reviste *glossy*, apărând în exclusivitate mondială în albumul de nuntă al lui Beau și Jason Stater, mirele și mireasa arătând în culmea extazului, cu fiica lor nou-născută, Rainbeau Stater, cuibărită în brațele lui Beau pe coperta revistei. Dădusem revista la

pagina treizeci, unde am găsit-o pe Mona, stând pe vârfuri în niște pantofi cu tocuri extrem de înalte, cu capul întors spre cameră, disperată să fie surprinsă din ultimele rânduri de invitați arhicunoscuți, foarte numeroși, iar mai târziu, pe ringul de dans, alături de un bărbat de vârsta ei. Asta însemna că Beau era deja însărcinată în patru luni când era plănuită nunta cu Trey în Hawaii. *Ce încurcătură!*

O bătaie în geam m-a făcut să mă întorc. Se întâmpla uneori; copiii cred că e amuzant să bată în geam și să fugă. Alteori, turiștii japonezi sau studenții de la design vestimentar fac și ei asta, ba uneori îmi mai fac și poză, lansându-o în spațiul virtual. Toți adoră vitrinele de la Selfridges: sunt o destinație în sine. Însă, de data asta, nu era nimeni acolo când m-am întors. Am continuat să ajustez o superbă rochie brodată de la Prada, pe unul dintre manechinele mele. Lucram de săptămâni bune la tematica „La Dolce Vita”: un decor fantastic și elegant în stil italian, plasat printre atracțiile principale ale Romei, cu modele care savurează înghețată din polistiren, sprijinindu-se decadent pe Treptele Spaniole, îmbrăcate în Moschino, Armani și Versace și purtând ochelari de soare uriași de la Prada. În vitrina alăturată, din Fontana di Trevi curgea o cascadă de bijuterii de la Gucci și de la Cavalli, în timp ce manechinele îmbrăcate divin în Fendi și Dolce & Gabbana își treceau mâinile prin aur. Toate acestea, pentru a celebra săptămâna modei de la Milano, firește. Nu poți fi suficient de extravagant – vitrinele trebuie să atragă atenția, chiar și la o privire aruncată în treacăt din autobuzul numărul zece. Eram așa entuziasmată să le văd puse cap la cap – directorul de imagine avea să fie încântat.

Zgomotul s-a auzit din nou, de data asta mai jos în geam. M-am întors și mai repede și l-am zărit – *nu, nu se poate. Poate seara trecută am băut mai mult decât am crezut?* O întâlnire eșuată și o sticlă de vin oribil în care să-mi înec amarul. Dar apoi a reapărut: un porcușor roz s-a apropiat de vitrină și s-a oprit în fața ei. Purta o lesă elegantă din piele maro, și nu o jachetică de motociclist, cum obișnuia să-l îmbrace Beau Belle pe bietul Pinky. M-am uitat mai atent – râțul acela umed, codița răsucită, petele maro din jurul unui ochi și de pe spate. Doar nu e...? Porcușorul a scos un grohăit – cel care îl ținea în lesă nu se afla în raza mea vizuală. L-am urmărit cu privirea cum se îndepărtează încă o dată de vitrină. Poate că ținuta Dolce & Gabbana la care lucrasem până atunci îmi adusese aminte de Beau – încă asociaz eticheta asta cu ea. *O fi prin oraș?* M-am frecat la ochi. *Îmi pierd capacitatea de concentrare, imaginația îmi joacă feste.* Dar, peste numai câteva secunde, a apărut din nou. M-am lăsat pe vine. *Chiar el e, e Pinky!*

M-am lăsat în genunchi și am atins geamul. De partea cealaltă, râțul porcușorului s-a lipit de el, lăsând o dără umedă pe sticla geamului proaspăt

curăţată. *Pinky!* Am atins încă o dată geamul şi el a venit cu râţul în dreptul palmei mele. Inima a început să-mi bată nebuneşte, în vreme ce mintea încerca să priceapă sensul acestor lucruri. Beau nu fusese deloc fotografiată împreună cu mult iubitul ei porcuşor, în ultimele şase luni, iar acum Vicky era încurcată cu Trey, şi ştiam că nu rămăsese la ei, aşa că cine mai rămânea? Mona nici atât, pentru că îl ura – doar dacă nu-şi făcuse între timp vreun transplant de personalitate? *Foarte ciudat – exact când mă gândeam la ea.* M-a cuprins o senzaţie de panică bine cunoscută, care s-a ridicat din stomac. *Mona s-a întors să mă bântuie; se pregăteşte pentru săptămâna modei de la Londra şi a venit după mine!* Eram tentată să mă ascund în spate până la căderea nopţii. Numele Monei era sinonim cu dramă, fără nici cea mai mică îndoială.

Atunci, lesa lui Pinky a început să se scurteze din ce în ce mai mult, iar o umbră s-a alungit pe trotuar. Brusc, persoana care ţinea lesa şi-a făcut apariţia, chiar acolo, în faţa vitrinei, zâmbindu-mi. Mi-a făcut cu mâna. Mi s-a pus un nod în stomac. O, *Doamne! Rob!* Trei ace mi-au scăpat printre degete şi le-am auzit căzând pe podea.

— Bună, a mimat el. Surpriză! S-a aplecat şi l-a luat pe Pinky în braţe, ridicându-i copita dreaptă şi mişcând-o în semn de salut. *Singurul lucru mai draguţ decât un bărbat ţinând în braţe un bebeluş sau un pui de câţel este un bărbat ţinând în braţe un porcuşor. Credeţi-mă!* N-am putut să nu râd cu gura până la urechi.

Am rămas nemişcată preţ de câteva secunde, simţindu-mă paralizată. Arăta exact cum mi-l aduceam aminte: cu părul ciufulit, cu faţa binevoitoare, ochi verzi şi zâmbetul larg, răpitor. Deodată, m-am simţit la fel de expusă precum manechinul pe jumătate dezbrăcat de lângă mine. Respiraţia mi se întetise. Obrajii mi se înroşiseră. Nu îndrăznisem să mă gândesc că ar fi putut fi chiar Rob. *La naiba, încă are efectul ăsta asupra mea!*

Fără să se mişte, Rob a mimat din buze: *Pinky vrea să te vadă!*

Am înţepenit. *Cum îmi mai mişc membrele?*

El mi-a făcut semn, apoi a mimat iarăşi: *Haide!*

Nu-mi venea să cred că era Rob. Trecuseră luni întregi de când ne văzuserăm ultima oară, la Aeroportul Kona, după nunta dezastruoasă, unde încercase să mă sărute pe un morman de tort de ciocolată. Sau, cel puţin, asta cred că se întâmplase. Rememorasem acea zi de atâtea ori în capul meu, încât imaginea de pe retină îşi pierduse din claritate. M-am ruşinat. Probabil ştia că-l plăceam. Ce rateu dădusem, să umblu după un bărbat deja cuplat cu altcineva. Probabil că acum e căsătorit, şi are şi copil.

Poate-ar trebui să plec. Am treabă. Şi, oricum, nu e corect din partea lui să mă pună aşa la colţ. Mă temeam de refuzul lui, înaintea ca măcar să primesc

unul din partea lui. Nu voiam să trec încă o dată prin asta. Mă descurcasem binișor în ultimele șase luni, încercând să uit de el, ieșind la o grămadă de întâlniri, deși eram încă în căutarea Alesului. Chiar mi-a trecut prin cap o clipă să împrumut un inel din vitrină și să mă dau drept logodită. *Ar fi atât de ușor dacă aş avea și un logodnic cu care să mă laud.* Dar iată-mă aici, aceeași Amber Green, tot singură.

Am privit afară. De-acum, se strânseseră câțiva oameni ca să admire porcușorul – Pinky întotdeauna atrăgea atenția. Rob s-a aplecat astfel încât o fetiță să poată mângâia burtica moale și roz a porcușorului.

Cum a ajuns Pinky la Rob? Credeam că doar glumește când a spus că vrea să-l adopte. Chiar a făcut asta?

Am încercat să îmi recapăt stăpânirea de sine. Aveam întrebări la care voiam un răspuns; măcar atât îmi datora. *Gândește-te la el ca la un coleg de muncă, Amber – nici n-a fost mai mult.* Mi-am pus cardiganul pe mine și am plecat de la vitrină, luându-mi geanta și haina din dulapul de alături. Când am ieșit pe ușile magazinului, Jas de la Smith's stătea și ea acolo, împreună cu Marele Al. Până și Kiki era acolo, și câțiva gură-cască, care se întrebau ce se petrece. Când Kiki își revenise după eșecul cu domnișoara P, iar eu îi povestisem, într-o seară, la câteva pahare de vin, ce șefa de coșmar se dovedise a fi Mona, redeveniserăm prietene. Încercase să-mi aranjeze o întâlnire cu un amic al iubitului ei actual. Eu i-am privit pe toți, suspicioasă. *De ce se holbează toată lumea la mine?*

— Ce căutați aici? I-am întrebat pe Marele Al.

— Am ieșit să luăm o gură de aer, a răspuns, dându-i un ghiont lui Jas.

— Un porcușor a trecut mai devreme pe la Smith's, căutându-te pe tine, mi-a explicat Jas, arătând spre Rob și Pinky.

— Mai bine te duci să vezi ce vrea, a completat Kiki, care purta o vestă din piele artificială de leopard, în ciuda căldurii de afară. Am pus semnul cu „Revenim în cinci minute”, plus că mi-e o foame de lup.

Ei bine, asta era o premieră.

Preț de câteva secunde, eu și Rob am stat față în față, fără să ne spunem nimic, înainte ca el să mă strângă într-o îmbrățișare plină de afecțiune, trupul cald al lui Pinky fiind prins între noi. Mirosul ăla: haine proaspăt spălate și aftershave, cu note moscate – plus un ușor iz de porc. Toate m-au copleșit pe dată. Rob m-a privit fix în ochi și, aș zice, *până în fundul sufletului*, ca și cum nu mai văzuse niciodată ceva atât de captivant. Am zâmbit amândoi în același timp, din toată inima, întocmai ca o rază de lumină. *Ah, ce siropos!* Dar niciunul din noi nu se putea abține.

Apoi am avut senzația că lumea întreagă a stat în loc și toți oamenii din jurul nostru s-au oprit brusc din activitățile lor, învăluindu-se în tăcere.

— Să știi că ești foarte frumoasă, Amber Green, a spus el și, cu mâna liberă, mi-a dat șuvița de păr din ochi după ureche.

Eu mi-am întors privirea, brusc rușinată. *Nu vă mai uitați, oameni buni! Vedeți-vă de cumpărături!*

— Nu te rușina, e adevărat.

Când m-am uitat iarăși la el, încă mă privea.

Aveam în cap un miliard de lucruri pe care aș fi vrut să i le spun. Încă îmi făcea rău când mă gândeam la inelul superb și strălucitor cu diamant, pe care mi-l arătase la distanță nici de o stradă de aici. M-a durut atunci și mă durea și acum.

— Am dus înapoi inelul, a spus el, parcă citindu-mi gândurile. Nu era potrivit.

Eu m-am arătat nedumerită.

— Nu mă refer la mărime, a clarificat el. Mă refer la persoană.

Eu am înghițit în sec.

— Deci, nu te-ai căsătorit?

— Nu, și nu sunt nici tată încă. A fost o alarmă falsă, mulțumesc lui Dumnezeu! S-a uitat în jos la animăluțul dintre noi, iar ochii mici și negri ai lui Pinky s-au uitat la el, cu toată inocența din lume. În schimb, am devenit tatăl acestui porcușor.

— Chiar l-ai adoptat pe Pinky?

— Îți ia o veșnicie să aduci un porc din America, crede-mă. A zâmbit, aplecându-se o clipă ca să-l lase jos pe Pinky, ținând lesa strâns legată de încheietura mâinii.

— Ce să zic, întotdeauna te-ai înțeles bine cu el, l-am tachinat eu. Dar de ce ești aici, Rob?

— Trebuia să lămuresc ceva. Plus de asta, n-a fost greu să te găsesc, a spus el, uitându-se înspre Jas și echipa de la Smith's. Am primit o mână de ajutor. Și nu mi-am dorit să sărut pe nimeni cum îmi doresc să te sărut pe tine acum.

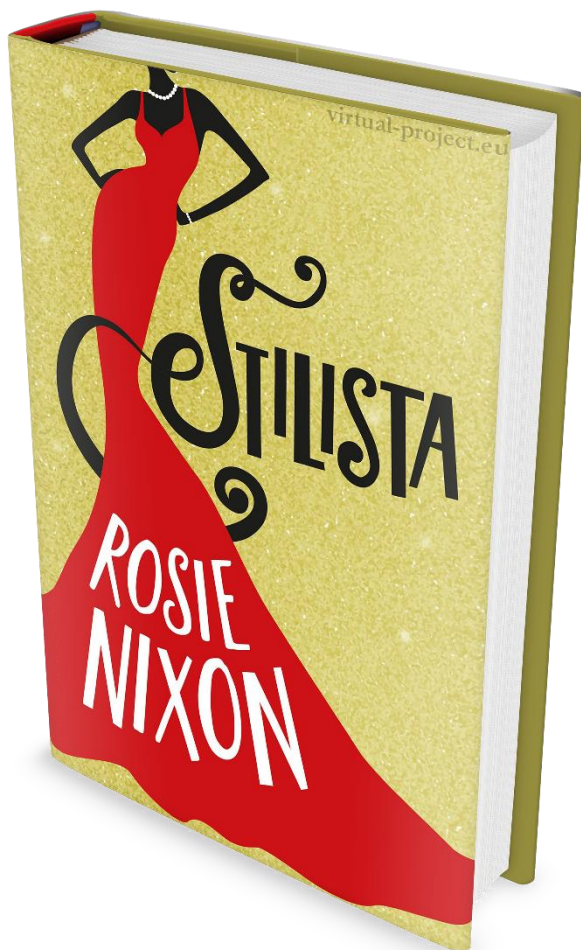
Totul s-a pierdut apoi într-o ceață dulce ca vata de zahăr, în timp ce mi-a cuprins cu mâna liberă fața, zâmbindu-ne și topindu-ne unul într-altul, chiar în mijlocul Oxford Street. O senzație magică de calm mi-a învăluit atunci tot trupul, în timp ce ne-am pierdut în cel mai reușit sărut de care avusesem parte până atunci; totul era cât se poate de firesc.

Dinspre mulțimea de gură-cască s-au auzit câteva chiote. Noi încă radiam după ce buzele ni s-au desprins din sărut. Dacă văzusem eu bine, Marele Al și-a șters o lacrimă din colțul ochiului. Până și Kiki zâmbea larg. Între timp, se adunaseră și mai mulți spectatori, dar nu-mi mai păsa decât de el.

— Săruți destul de bine, domnule Walker, am zis eu.

— Destul de bine? Va trebui să mai exersezi atunci.

Mi-a mângâiat obrazul cu degetul mare, apoi mâna lui a găsit-o pe a mea, iar degetele noastre s-au împletit strâns. În timp ce Pinky s-a așezat la picioarele noastre ca să tragă un pui de somn, inima mea s-a umplut de fericire.

virtual-project.eu

violin